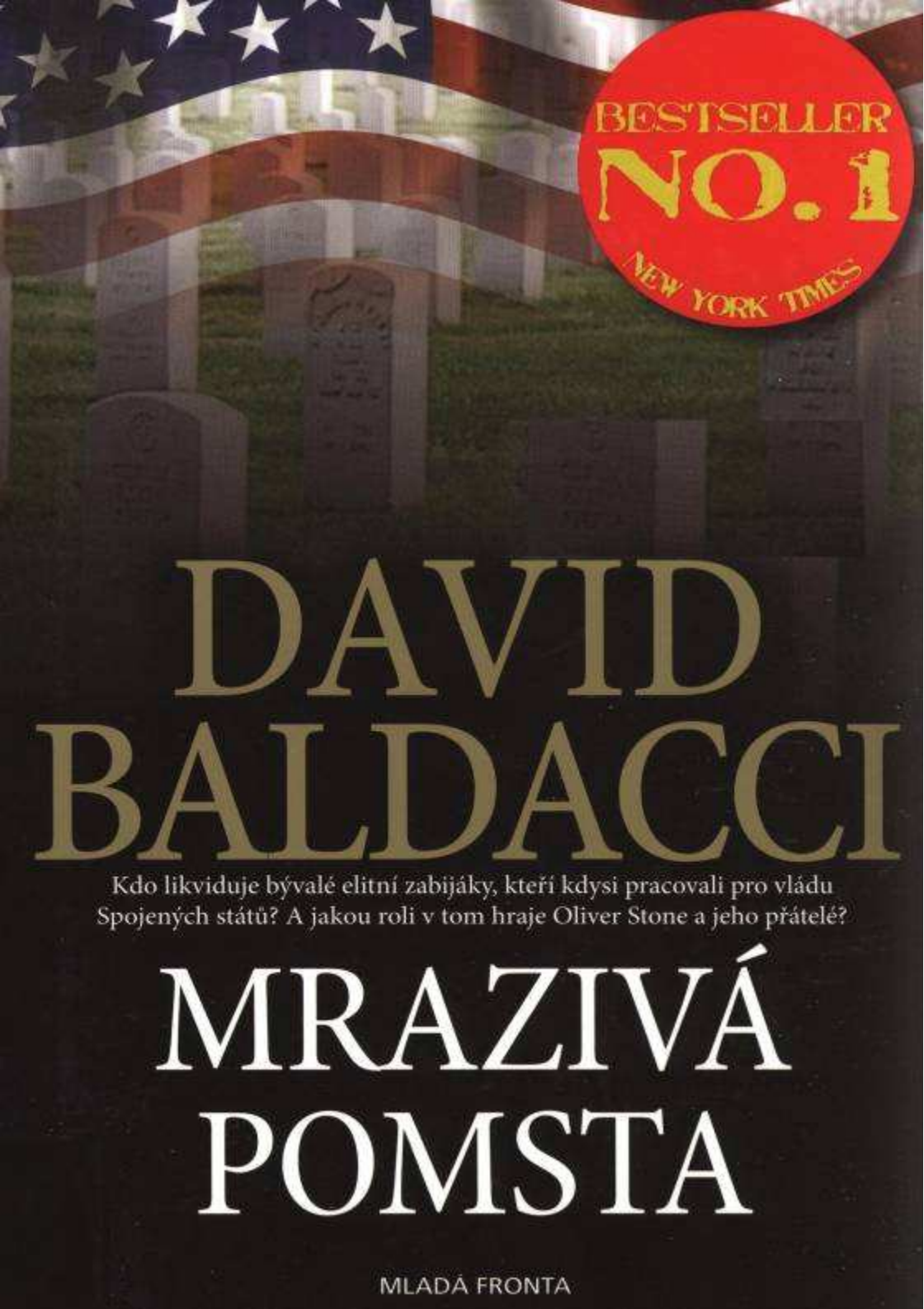

BESTSELLER

NO. 1

NEW YORK TIMES

DAVID BALDACCİ

Kdo likviduje bývalé elitní zabijáky, kteří kdysi pracovali pro vládu Spojených států? A jakou roli v tom hraje Oliver Stone a jeho přátelé?

MRAZIVÁ POMSTA

MLADÁ FRONTA

DAVID BALDACCI (*1960) pochází z Richmondu. Pracoval jak obhájce u soudu, odkud také čerpá náměty svého psaní. Úspěchu dosáhl doslova ze dne na den, když v roce 1996 vydal román *Absolutní moc*, který byl zfilmován s Clintem Eastwoodem v hlavní roli.

David Baldacci je autorem patnácti bestsellerů, které vycházejí ve více než čtyřiceti jazycích a osmdesáti zemích. Celkový prodej jeho knih přesáhl 70 milionů exemplářů, čímž se Baldacci zařadil mezi nejprodávanější autory současnosti.

V nakladatelství Mladá fronta dosud vyšlo: *Hrátky o hodinu* (2006), *Ve zlomku vteřiny* (2007), *Camel club* (2008) a *Sběratelé* (2008). V roce 2009 chystáme thriller *Simple Genius*.

Více o autorovi a jeho projektech:

www.DavidBaldacci.com

www.WishYouWellFoundation.org

www.FeedingBodyandMind.com

Každý jednou musí zaplatit za svou minulost: nejen krásná Annabelle, která připravila majitele kasina o čtyřicet milionů dolarů, nebo členové elitního komanda zabíjáků, kteří vraždili ve službách Spojených států, ale i spořádaný a klidný otec rodiny, který se mění v brutálního mstitele.

Hrobník a někdejší elitní agent Oliver Stone se svými podivnými přáteli, knihovníkem, matematickým géniem i dělníkem z doku, kteří si říkají trochu nesmyslně *Camel club*, se tentokrát nikoli vlastní vinou zapletou do několika případů kruté pomsty. Přestože čtveřice postarších chlapů už prošla řadou střetnutí s korupcí a podlou zradou (viz romány *Camel club*, *Sběratelé*), proti útokům z mnoha stran nemá nejmenší šanci. Přinejmenším teoreticky...

Příběhem *Mrazivá pomsta* se uzavírá veleúspěšná trilogie o tajemném agentu Oliveru Stoneovi a jeho přátelích, která se dlouhou dobu držela na špičce bestsellerů deníku New York Times a byla přeložena do dvou desítek jazyků.

David Baldacci

**MRAZIVÁ
POMSTA**

Věnováno Bernardu Masonovi,
který je tak opravdový a všestranný

Na počest Franka L. Jenningsa,
který pro mnohé z nás tolik znamenal

David Baldacci

MRAZIVÁ POMSTA

MLADÁ FRONTA
2009

Přeložil Milan Hausner

Czech editon © Mladá fronta, 2009

Copyright © David Baldacci, Ltd., 2006

Translation © Milan Hausner, 2009

ISBN 978-80-2041-781-7

1.

Harry Finn vstal jako obvykle v půl sedmé. Uvařil si kávu, psa vypustil na oplocený dvorek, osprchoval se a probudil děti do školy. V průběhu společné snídaně, příprav do školy a ranního dohadování se však už v duchu probíral nadcházejícím komplikovaným úkolem. Přidala se k němu jeho žena, která se, přestože vypadala notně ospale, během chvilky dokázala proměnit ve starostlivou matku a řidičku tří dětí, mezi nimiž hrál prim předčasně vyspělý mládenec přesvědčený o své naprosté nezávislosti.

Harry, kterému bylo jen málo přes třicet, měl ještě pořád ve tváři klukovský výraz a jeho modré oči ten dojem jen potvrzovaly. Oženil se poměrně brzy a svou ženu stále miloval, stejně jako své tři děti. K rodině patřil i pes se schlíplýma ušima, kterému říkali George. Harry měřil něco přes metr osmdesát, měl dlouhé nohy a ideální štíhlou postavu, která mu umožňovala rychlost a vytrvalost. Toho rána si na sebe navlékl oblíbené vyšisované džíny a volnou košili. S kulatými brejličkami, jež dodávaly jeho tváři inteligentní a sebezpytující výraz, připomínal účetního, který po celém dni v zajetí čísel poslouchá Aerosmith. On však měl vynikající sportovní přípravu. Právě jeho tělesná zdatnost byla zdrojem jejich obživy, díky ní si děti mohly dovolit školu a vše, co je zajímalo. Ve své práci byl Harry skutečným expertem. Zdatnost pro něj byla nezbytností, která mu umožňovala přežít.

Harry políbil ženu na rozloučenou, objal děti, dokonce nevynechal ani toho svérázného pubertáka, a pak popadl v předsíni zavazadlo, které si připravil večer předtím. Nastoupil do toyoty Prius a odjel na Národní letiště na okraji Washingtonu D. C., nedaleko od Potomacu. Přestože se letiště oficiálně jmenovalo po Ronaldu Reaganovi, nikdo z místních mu neřekl jinak než Národní. Finn zaparkoval na jednom z mnoha parkovišť vedle hlavního terminálu, tvořeného řadou propojených objektů připomínajících usedlost Monticello, kterou tak miloval Thomas Jefferson. Se zavazadlem v ruce přešel po visuté lávce do protáhlé letištní haly. Na toaletě zavazadlo otevřel, vytáhl z něj silnou modrou bundu s reflexními pruhy na rukávech a modré mon-

térky, kolem krku si pověsil oranžové ušní ucpávky a na klopou si připnul oficiálně vyhlížečský služební odznak.

Pak se zařadil do strkanice letištních pracovníků před vstupním turniketem. Měla to být bezpečnostní prověrka, která ale ani náhodou nedosahovala úrovně, jakou procházeli obyčejní cestující. Když se dostal za turniket, koupil si v automatu kávu a společně s dalším dělníkem vyšel na přistávací plochu. Ten chlap mu dokonce otevřel dveře.

„V jaké směně děláš?“

„Právě jsem dorazil,“ odvětil Finn. „Zase přijdu o fotbal.“

„To mi povídej,“ ulevil si i ten druhý.

Finn seběhl kovové schůdky a zamířil k letounu Boeing 737, který právě procházel předletovou přípravou pro let do Detroitu a následně do Seattlu. Minul čerpadláře, dva dělníky nakládající zavazadla i mechanika kontrolujícího podvozek letounu, který měl zamířit do Michiganu. Nikdo mu v ničem nebránil, protože se choval přesně tak, jako by sem prostě patřil. Když letoun obcházel, pozvolna popíjel svou kávu.

Pak obešel i Airbus A320, který měl za necelou hodinku odstartovat na Floridu. Hned vedle stál vozík se zavazadly. Nacvičeným pohybem Harry vytáhl z kapsy bundy malý balíček a strčil ho do boční kapsy jednoho ze zavazadel. Poklekl ke kolu a předstíral, že kontroluje pneumatiku. Ani tentokrát si ho nikdo nevšiml, přirozenost je totiž nejlepším krytím. Po chvíli si už povídal s jedním z týmu a společně analyzovali vyhlídky Washington Redskins a neradostné pracovní podmínky těch, co pracují v leteckém průmyslu.

„Dělníci si nic nevydělají,“ ulevil si Finn. „Zato hlavouni, ti ano, ti se v penězích jen topí.“

„To máš teda pravdu,“ odvětil ten druhý a oba jemně luskli prsty na souhlas s odpornou lakotou bohatých vládců nepřáliš vlídné oblohy.

Finn si všiml, že zadní vrata do nákladového prostoru letounu do Detroitu jsou otevřená. Počkal, až dělníci odjedou pro další zavazadla, a vlezl do zdviže. Pak vklouzl do nákladového prostoru a ukryl se tam. Už dávno předtím si prošel všechny technické detaily sedmsetřicetsedmičky, což nebylo nijak těžké, pokud člověk ví, kde má

hledat. A to Finn věděl naprosto přesně. Na internetu si také ověřil, že letoun ponese jen poloviční zátěž a že váha jeho osoby rozhodně nijak neovlivní hmotnost letounu.

Zatímco ležel ve své skrýši, dělníci cpali do nákladového prostoru objemná zavazadla a na palubu se hrnuli nedočkaví cestující. Za okamžik se letoun odlepil od země a nabral směr Detroit. Finn se spokojeně procházel v hermeticky uzavřeném prostoru a měl docela radost, že si vzal silnou bundu, protože tu byla o něco větší zima než na hlavní palubě. Asi po hodině letoun přistál a roloval po dráze. Zadní vrata se otevřela a vzápětí začala vykládka. Finn pokojně čekal. Když vyložili poslední velké zavazadlo, vyšel z přístěnku a vykoukl ven. Byla tam spousta lidí, ale nikdo se nedíval jeho směrem. Spustil se z letounu na asfalt. To už k němu kráčela dvojice inspektorů s kávou v ruce. Finn sáhl do kapsy, vytáhl z ní šunkový sendvič a spokojeně se do něj zakousl. S klidem odcházel pryč.

„Je to normální kafe, nebo zas ta břecha, co jí říkají *karamel* nebo *latté*,“ poznamenal zlehka, když ho ti dva míjeli. Usmál se na ně s ústy plnými šunky. Oba inspektoři se jeho poznámce zasmáli, ale Finn se nezastavil a šel dál.

Vešel do terminálu a zamířil na toalety. Tam si sundal bundu, sluchátka i identifikační odznak. Pak vyřídil jeden telefonát a zamířil do kanceláře místní ochranky. „Dnes ráno jsem na washingtonském Národním letišti strčil do A320 bombu,“ vysvětloval důstojníkovi ve službě. „Klidně jsem si sem doletěl v nákladovém prostoru sedmsettřicetsedmičky. Kdybych chtěl, mohl jsem ten letoun kdykoli zlikvidovat.“

Ohromený představitel letištní policie u sebe neměl ani zbraň, a tak po Harrym skočil. Finn však zlehka ustoupil a ten chlap se s křikem rozplácl na zem. Další vtrhli se zbraněmi dovnitř a vrhli se na něho. To už ale Harry držel v ruce doporučení a vesele s ním mával. V ten okamžik se otevřely dveře a dovnitř vešla trojice mužů se služebními průkazy.

„Národní bezpečnost,“ vyštěkl jeden z nich směrem k ochrance a ukázal na Harryho. „Ten chlap pracuje pro nás. Hoši, jste v parádním průšvih.“

2.

„Skvělá práce, Harry, jako vždycky,“ řekl velitel a poklepal Finna po zádech. Vedle v místnosti na sebe lidé pokřikovali, sepisovali svodky a emaily a mobilním telefonům docházely baterie při líčení bezpečnostních prohrěšků, které Finn tak snadno objevil. Za normálních okolností by Ministerstvo národní bezpečnosti či MNB, jak se mu říkalo, neprověřoval bezpečnost na letištích, protože tuhle záležitost měla na starosti FAA, letecká asociace, a ta si své věci držela pod pokličkou. Finn se domníval, že právě ona si byla dobře vědoma všech problémů a rozhodně nechtěla, aby o nich někdo jiný věděl. Jenže MNB má dlouhé prsty, takže dostalo povolení a vybralo si Finna, aby vše trochu prověřil.

Finn však pro MNB nepracoval. Byl zaměstnán ve firmě, která ověřovala bezpečnostní opatření vládních i soukromých společností po celých Státech. Dělal to sami a docela jednoduše; jakýmkoli možným způsobem se pokoušeli dostat do zajištěných míst. MNB jim k tomu poskytovala dobré financování, ostatně s ročním rozpočtem 40 miliard dolarů se dá utrácet za leďacos. Finnova firma si sice z toho koláče ukousla jen občas, ale i malý kousek z těch miliard představoval dobrý zisk.

Za normálních okolností by Finn svůj skutek neodhalil a nechal by vše dořešit odpovídající úředníky, ale MNB už mělo očividně dost státního dohledu nad letištním provozem a chtělo to dát jasně najevo. Proto Finn dostal za úkol provést operaci a pak se přiznat. Pro média to bude ohromné sousto, letecká ochranka se bude vykrucovat a Národní bezpečnost bude vypadat jako hrdina. Finna se ale tyhle události nijak zvlášť nedotknou. Neposkytne žádné interview, jeho jméno se neobjeví ani v novinách. Prostě jen dělal svoji práci.

Místo toho bude přítomen výslechům letecké ochranky, kterou právě oklamal, bude je povzbuzovat a diplomaticky hodnotit jejich přednosti i nedostatky a doporučovat jim změny do budoucnosti. Takové rozhovory bývají občas mnohem nebezpečnější než vlastní akce. Lidé jsou zkrátka nedůtkliví, když se poukáže na jejich chyby a jsou zesměšněni.

„My už dokážeme dotlačit tyhle lidi tam, kam chceme,“ dodal agent MNB.

„Pane, za mého života to ale nejspíš nebude,“ dovolil si oponovat Finn.

„Můžete s námi letět zpátky do D. C.,“ odvětil agent. „Máme připraveného agenturního Falcona.“

„Děkuju, ale já tady musím ještě někoho navštívit. Vrátím se až zítra.“

„Dobrá. Tak se mějte a zase někdy příště!“

No jo, příště! pomyslel si Finn.

Muži odešli. Finn si najal vůz a dojel na předměstí Detroitu, kde se zastavil v nákupním středisku. Z batohu vytáhl mapu a fotografii. Muži na snímku bylo třiašedesát, měl holou lebku a pár odpudivých tetování. Nechával si říkat Don Ross.

Jmenoval se jinak, ale totéž se ostatně dalo říct i o Finnovi.

3.

Artritida. A k tomu ještě lupus. Tahle kouzelná dvojice, skvěle sladěná, činila z jeho života opravdu bolestivé peklo. Praskalo mu v kostech, každíčká šlacha vrzala. 1 ten sebemenší pohyb působil jako kopnutí kolenem do slabin, ale on to všechno vydržel, protože pokud se člověk přestane snažit, je to už napořád. Spolkl hrst silných léků, které by neměl vůbec užívat, a na svou holou hlavu s bledou kůží si narazil čepici. Oči skrýval za tmavými skly. Nesnášel, když lidé věděli, kam se dívá. Nikdy nechtěl ostatním poskytnout možnost, aby si ho prohlédli.

Nastoupil do auta a odjel na pobřeží. Jakmile léky zabraly, cítil se alespoň pár hodin mnohem lépe.

„Děkuji vám, pane Rossi,“ odvětil prodavač, když se podíval na jeho jméno na kreditce, kterou mu vracel společně s nákupem. „Přeji vám příjemný den.“

„Žádný takový už přede mnou není,“ zareagoval Don Ross. „Mám už jen dny, které *zbývají*.“

Prodavač se podíval na čapku na holé hlavě.

„Nemám rakovinu,“ odvětil Ross, když si domyslel prodavačovy myšlenky. „Ale bylo by lepší, kdybych ji měl. Bylo by to aspoň rychlejší, víte?“

Prodavač, kterému bylo lehce přes dvacet, si žil svůj nesmrtelný život a vůbec nepochopil, co Ross svou poznámkou myslel. A tak jen přikývl a věnoval se dalším zákazníkům.

Ros opustil obchod a rozmýšlel se, co bude dělat dál. Peníze problém nebyly. Strýček Sam se o něho poslední roky postaral víc než dobře. Dostával prvotřídní penzi, měl dobré zdravotní pojištění, po téhle stránce byli federální zaměstnanci zajištěni skvěle. Jen se nedokázal rozhodnout. Měl na všechno čas. Na nic jiného nemyslel. Co teď? Jít domů? Nebo na oběd, sledovat zprávy a flirtovat s hezkou servírkou? V klidu si mohl snít. Snít o dnech, kdy mu ženy dávaly mnohem víc než jen čas.

Život k ničemu, připustil si, nicméně jeho pohled stále pátral po okolí. Ani dnes se nedokázal zbavit svého dávného instinktu a musel

si ověřit, jestli ho někdo nesleduje. Když tě chtějí zabít, začneš se takhle chovat. Právě teď si uvědomil, jak moc tenhle pocit kdysi miloval. Kéž by se mohl vykašlat na řešení takových věcí, jestli jít domů, nebo do bufetu, a místo toho řešit dilemata, kterými se zabýval ve své „zlaté“ éře. Třicet let byl každý měsíc v jiné zemi. Vlastně měl pořád napilno. Nostalgie vyloudila na jeho tváři úsměv. Jenže to všechno už byly jen vzpomínky. A teď lupus. *Co se dá dělat, Bůh asi existuje.* Pochopit tuhle pravdu je ale pěkná mizérie.

I když Ross měl ještě pořád dobré pozorovací schopnosti, bylo možné ho občas oklamat. O kousek dál seděl v pronajatém voze Harry Finn a studoval jedinečného pana Rosse. *Tak kampak, Danny? Domů, nebo papat? Oběd, nebo hajat? To jsi teda dopadl!*

Ve třech případech ze čtyř, když ho Finn sledoval, se Ross rozhodl pro oběd. I dnes to bylo stejné. Ross zatočil do ulice a zamířil do lahůdkářství Edsel, které podle vývěsního štítu vzniklo už v roce 1954. Bylo mnohem populárnější než depresivně působící vůz, podle kterého bylo lahůdkářství pojmenováno.

Ross tam zůstane skoro hodinu a bude pokukovat po pěkné servírce. Autem to má domů dvacet minut. Pak si sedne na dvorek, přečte si noviny a až bude čas jít dovnitř, půjde. Chvilku si zdřímne, udělá malou večeři, podívá se na televizi a na malém karetním stolku pod oknem s lampičkou si zahraje solitér. Tak tomuhle ten chlap říká večer. V devět zhasne a usne, aby se druhého dne probudil a dělal přesně totéž. Finn se znovu metodicky probíral jednotlivými chvilkami těžkého údělu tohoto muže.

Když Finn konečně Rosse objevil, několikrát za ním jel a sledoval ho, aby zjistil jeho denní režim. Mohl tak sestavit perfektní plán na dokončení úkolu.

Pět minut před tím, než Ross vyšel z lahůdkářství, vystoupil Finn z auta. Přešel ulici a podíval se do výlohy obchodu, kde uviděl Rosse u jeho obvyklého stolku prohlížet si právě přinesený účet. Finn šel pokojně po ulici k Rossovu vozu a po dvou minutách už zase kráčel zpátky ke svému autu. Tři minuty poté, co muž opustil restauraci a pomalu se belhal ulicí, Finn vlezl do svého auta a odjel. Opačným směrem.

Ross se znovu začínal propadat do své obvyklé večerní nudy, kterou se pokusil zahnat třemi panáky černého Johnnieho Walkera. Navrch přidal hrst léků proti bolesti. Paralyza přišla dřív, než se dostal do postele. Nejdřív si myslel, že je to kvůli lékům, a pocit na omdlení mu byl dokonce chvilku příjemný. Když už ale ležel v posteli, přepadla ho panika, že se lupus dostává do dalšího, mnohem agresivnějšího stádia. Když najednou nemohl téměř dýchat, pochopil, že je to něco úplně jiného. Infarkt? Pak ovšem chyběl tlak na hrudníku a bolest vystřelující do levé paže. Mrtvice? Ne. Mohl přece myslet, mohl mluvit. Prohodil pár slov a žádné z nich mu nepřipadalo nesrozumitelné. Nekřivila se mu tvář, dokonce ani nepociťoval žádnou neobvyklou bolest. Najednou však vůbec necítil končetiny. Očima sjížděl po ruce dolů a pokoušel se promnout prsty. Ruka však vůbec nereagovala.

Předtím však na ruce něco cítil, snad nějaký gel nebo vazelínu. Nešlo se toho zbavit. Když přišel domů, umyl si ruce a bylo to pryč. Prsty už neklouzaly. Nevěděl, zda to zapříčinilo mýdlo či voda, ale ta látka se prostě vypařila. V tom okamžiku všechno pochopil. *Ta látka, ta za to může a teď se mi vstřebává do těla!*

Kde si ty prsty mohl umazat? Pokoušel se přemýšlet. Dopoledne ne. V obchodě? V restauraci? Potom? Snad. V autě. *Na klíce dveří!* Jasně! Kdyby to měl udělat sám, zvolil by stejný postup.

Moment!

Nemohl dýchat, z úst mu už vycházelo jenom pískání. Kliku dveří u jeho auta někdo namazal něčím, co ho teď zabíjí. Očima hledal telefon na nočním stolku. Necelého půl metru mu v tomhle okamžiku připadalo jako cesta do Číny.

Z temnoty se najednou vynořila nějaká postava bez jakéhokoliv maskování. Ross rozpoznával jen rozmazané obrysy. Byl to normálně vypadající mladík. Za svůj život už poznal tisíce podobných a nikdy jim nevěnoval žádnou pozornost. K jeho práci nepatřili obyčejní lidé; musel si dávat pozor jen na ty, kteří byli výjimeční. Nedomákal pochopit, že ho mohl zlikvidovat takový nekňuba.

Když se Rossovo dýchání trochu uklidnilo, muž vytáhl z kapsy fotografii a podržel mu ji před očima. Ross nedokázal rozpoznat, co na ní je. Finn si to uvědomil a pomocí malé baterky na ni posvítíl.

Ross si zmateně prohlížel snímek, ale pořád nic nechápal. Pak Finn řekl jedno jméno.

„Ted’ už víš,“ řekl tiše Finn, „ted’ už víš proč.“

Odklonil fotografii a tiše se díval na postupující paralýzu Rossova těla. Sledoval, jak sebou mužův hrudník naposledy trhl a jak se jeho oči obrátily v sloup.

Nedlouho poté už kráčel lesem za Rossovým domem. Druhý den ráno seděl v hlavní kabině letadla a po přistání odjel domů, políbil ženu a chvíli si hrál se psem. Pak vyzvedl děti ze školy. Večer si všichni vyšli na večeři, aby oslavili úspěch té nejmladší, osmileté Susie, která zvládla svou roli ve školním představení.

O půlnoci sešel Finn do kuchyně, kde ho okamžitě přivítal labrador Georgie. Posadil se ke kuchyňskému stolu, hladil psa a v duchu si Dona Rosse vymazal ze seznamu. Vzápětí začal přemýšlet o dalším jméně. *Carter Gray*, bývalý ředitel všech špiónážních služeb USA.

4.

Annabelle Conroyová natáhla své dlouhé nohy a sledovala krajinu za oknem vlaku Amtrak Acela. Vlastně skoro nikdy vlakem nejezdila. Daleko víc jí to slušelo jedenáct kilometrů nad zemí, kde pojídala oříšky, zapíjela je zředěnými koktejly za sedm dolarů a přemítala o dalším podfuku. Teď ale seděla ve vlaku, protože její společník Milton Farb by nikdy nevstoupil na palubu žádného dopravního prostředku, který se nedotýká země.

„Miltone, létání je nejbezpečnější způsob přepravy,“ říkala mu.

„Není! Pokud sedíš v letadle ve vývrtce, pak se pravděpodobnost tvého konce rovná stu procentům. A takové počty se mi vůbec nelíbí.“

S génii se nelze přít, o tom se Annabelle už mnohokrát přesvědčila. Milton měl fotografickou paměť, uměl skvěle lhát a navíc měl za sebou skvěle odvedenou práci. Vraceli se z Bostonu, kam byli vrátit originál. Povedlo se a bylo více než jasné, že poldy nikdo nezavolá. V Annabellině světě švindlů a podfuků to bylo dokonalé dílo.

Po půl hodině už Amtrak dorazil na Východní pobřeží a brzy zastavil na nádraží. Annabelle se podívala z okna a nevědomky sebou trhla, když průvodčí oznamoval jméno stanice – Newark v New Jersey. Tedy na území, kde vládl Jerry Bagger. Ještě že Amtrak nestavil v Atlantic City, odkud král kasin řídil svou říši, protože pokud by tomu tak bylo, Annabelle by teď určitě neseděla v tomhle kupé.

Bylo jí jasné, že Jerry Bagger má hodně velkou motivaci k tomu, aby se vydal kamkoli na světě, jen aby ji dostal. Pokud totiž oberete chlápka, jako je on, o čtyřicet milionů, je jasné, že udělá všechno pro to, aby vás zničil.

Podívala se na Milтона, který se svou chlapeckou tváří a přerostlými vlasy vypadal na osmnáct; ve skutečnosti mu ale táhlo na padesát. Pracoval s počítači, čemuž ona, ale ani nikdo pod úrovní jeho génia nerozuměl.

Znuděná Annabelle vstala, vešla do jídelního vozu a koupila si pivo a balíček chipsů. Cestou zpátky zahlédla *New York Times* ležící na jednom ze stolků. Posadila se na vysokou židli, popíjela pivo,

krmila se chipsy a zběžně listovala novinami ve snaze najít informace, které by jí daly nějaký nový popud. Až se vrátí do Washingtonu, bude se muset definitivně rozhodnout, zda uteče ze země, nebo zůstane. A *vlastně věděla*, jaká bude odpověď. Bezejmenný ostrůvek v Tichomoří byl pro ni jediným bezpečným místem, kde jí nebude hrozit vůbec nic – kromě tsunami v podobě Jerryho Baggera. Baggerovi bylo přes šedesát a Annabellin podfuk mu nepochybně zvedl krevní tlak. Když bude mít Annabelle štěstí, Jerry dostane brzo infarkt a ona z toho bude venku. S tím ale nemohla počítat. V případě Jerryho musela brát v úvahu spíš to, že se štěstěna může snadno změnit v pořádnou smůlu.

Nemělo to být těžké rozhodování, ale kupodivu bylo. Dostala se až příliš blízko ke skupince podivínů, kteří ji měli rádi a kteří si říkali Camel club. Pousmála se, když si představila tu čtveřici, z níž jeden, Caleb Shaw, pracoval v Kongresové knihovně. Připomínal jí zbabělého lva z *Čaroděje ze země Oz*. Pak jí ale úsměv povadl. Oliver Stone, šéf spolku, byl mnohem komplikovanější. Musí mít za sebou velmi pohnutou minulost, nejspíš mnohem horší než já, pomyslela si, a navíc ve zcela utajené a neobvyklé branži. To už samo o sobě dost napovídalo. Nedokázala se s Oliverem rozloučit. Pochybovala, že ještě někdy ve svém životě potká tak výraznou osobnost.

Její pohled utkvěl na mladíkovi, který procházel kolem a nijak neskrýval obdiv k její vysoké postavě, bujným křivkám a šestatřicetileté tváři. Annabelle měla pod okem malou jizvičku vypadající jako rybářský háček. Byl to dárek od jejího otce Paddyho Conroye, svého času jednoho z nejlepších falešných hráčů a nejhoršího otce na světě. Tak si to alespoň myslelo jeho jediné dítě.

„Ahoj,“ pozdravil ji mladík. S protáhlou postavou, rozčuchanými vlasy a v drahém oblečení, které mělo působit obyčejně a zmačkaně, vypadal jako z reklamy na *Abercrombie & Fitch*. Okamžitě si ho zařadila mezi univerzitní studenty, co mají spoustu peněz – rozhodně víc, než by se slušelo a než by prospívalo normálnímu chování.

„Ahoj,“ odvětila a znovu se vrátila k novinám.

„Kam máš namířeno?“ zeptal se a posadil se vedle ní.

„Rozhodně ne tam, kam ty.“

„Jenže nevíš, kam jedu já,“ řekl flirtujícím tónem.

„Měla bych to snad vědět?“

Její poznámku očividně vůbec nepochopil.

„Jedu na Harvard.“

„Panečku, to bych nikdy neřekla.“

„Jsem ale z Philly. Patřím k těm horním. Naši maj barák na Main Line.“

„No teda, to je prima, když máš rodiče s barákem,“ řekla naprosto odtažitým tónem.

„No, lepší je mít rodiče, co jsou půl roku z domova. Pořádám tam malý mejdan. Bude to jízda. Zajímá tě to?“

Annabelle cítila, jak si ji ten kluk znovu prohlíží. *No dobrá, už je to tady zas.* Věděla, že by toho měla nechat, ale s takovými nekňuby si nedokázala pomoci. Zavřela noviny.

„Nevím. Když říkáš jízda, co tím myslíš?“

„Jak moc si chceš zapařit?“ Ústa se mu už formovala k vyslovení slova „kočko“, ale pak se rozhodl, že ho použije v příhodnější okamžik.

„Nechci zůstat neuspokojená.“

Dotkl se její ruky. „Myslím, že určitě nezůstaneš.“

Usmála se a přejela mu dlaní po ruce. „O čem si to tady povídáme? O pití a sexu?“

„Tak nějak.“ Sevřel jí ruku. „Hele, já jsem prvotřídní hostitel, proč bys se mnou nešla?“

„Nebude tam i něco jinýho než jenom pití a sex?“

„Chceš to vědět podrobněji?“

„No, to víš, když budu znát details...“

„Steve. Steve Brinkman.“ Zlehka se na ni zazubil. „No, jeden z těch Brinkmanů, však víš. Můj táta je zástupce ředitele jedný z největších bank v zemi.“

„Hele, vezmu to zkrátka, jestli mě budeš napájet jenom kolou a lehkými drinky, tak mě rozhodně neuspokojíš.“

„Co bys chtěla? Neboj, všechno seženu. Mám své styky.“

„Trávu, fet, braun, prostě cokoliv pořádného. Žádný limonády. Ty mě vždycky jenom naštvou,“ dodala, aby mu bylo jasné, že nechce žádné náhražkové drogy.

„Panečku, ty se ale vyznáš,“ řekl Steve a zničehonic vypadal dost nervózně. Opatrně se rozhlédl po voze.

„Už sis dal draka?“ zeptala se ho.

„No, ne.“

„Kdybys netušil, o co jde, tak je to prima způsob, jak sjedeš lajnu s herákem. Dostaneš se tak do super rauše. Teda pokud tě to neodrovná navždycky.“

Stáhl ruku z její. „To ale není moc rozumný.“

„Hele, kolik ti je?“

„Dvacet. Proč?“

„Já spím zásadně s kluky pod dvacet. Později už mají to nejlepší za sebou. Tak co, budeš tam mít takové kloučky?“

Vstal. „No, nevím, jestli to byl zrovna nejlepší nápad.“

„Počkej, nejsem vybíravá. Klidně to můžou být i holčičky. Když si šlehneš, je ti to úplně jedno.“

„Hm, hele, tak já radši jdu,“ vykotal ze sebe.

„Ještě jednu věc.“ Annabelle vytáhla peněženku, mávla falešným průkazem a tiše řekla. „Steve, víš, pro kterou agenturu dělám? Poznáváš to? DEA! To znamená agentura pro potírání drog.“

„Bože můj!“

„Když už jsi mi řekl o mámě a tátovi, co mají barák na Main Line, naše jednotka nebude mít problém to místo najít. Tak co, bude ten divokej večírek, nebo ne?“

„Prosím, přísahám, já jen...“ Musel natáhnout ruce, aby udržel rovnováhu. Annabelle ho chvílku nechala a pak mu tvrdě sevřela prsty.

„Steve, vrať se na Harvard, a až odpromuješ, můžeš si ten svůj život klidně zkazit. Jen pro pořádek, dávej si pozor, když oslovíš cizí ženskou ve vlaku.“

Pak už jen sledovala, jak se Steve potácí uličkou a mizí v první třídě.

Annabelle dopila pivo a dál listovala posledními stránkami novin. Najednou se zarazila.

Americký nájemník, kterého identifikovali jako Anthonyho Wallace, byl nalezen ve svém letním sídle na portugalském pobřeží. V domě se našly i další tři mrtvoly. Pravděpodobným motivem byla

loupež. Wallace byl ale stále naživu, i když v komatu. Zranění mozku však měla takový charakter, že doktoři nepředpokládali Wallaceho uzdravení.

Annabelle si vytrhla článek a vrávoravě se vrátila na své místo.

Jerry Bagger se dostal k Tonymu, jejímu kolegovi z toho podfuku. Sídlo? Opakovaně Tonymu připomínala, aby se držel při zemi a zbytečně nerozhazoval. Neposlechl a teď je jeho mozek mrtvý. Jerry po sobě nikdy nenechával očitě svědky.

Co mohl Jerry z Tonyho vytlout? Věděla to velmi dobře. *Všechno.*

Milton přestal psát a překvapeně se na ni podíval. „Jsi v pořádku?“

Annabelle neodpovídala. Celou cestu do Washingtonu se dívala z okna, ale krajinu New Jersey nesledovala. Její sebedůvěra se vypařila jako pára nad hncem a před očima jí běžely jen barvitě detaily nadcházejícího konce z rukou Jerryho Baggera.

5.

Stone narovnal starý, mechem obrostlý náhrobní kámen do správné polohy a upravil i hlínu kolem. Seděl na bobku a otíral si tvář. Na malém rádiu poslouchal místní zpravodajství. Najednou sebou trhl, protože zaslechl, že se v Bílém domě chystá velká oslava. Bývalý šéf národních špiónážních agentur má dnes odpoledne dostat nejvyšší občanské ocenění – prezidentskou medaili Za svobodu. Gray sloužil své vlasti se ctí skoro čtyřicet let, alespoň tak to stálo v oficiálním prohlášení. Citován byl i prezident, který řekl, že na Cartera Graye musí být pyšný každý Američan, protože jde o opravdového oddaného vlastence.

Stone ovšem s takovým hodnocením nesouhlasil. Vždyť on byl tím důvodem, proč Gray náhle rezignoval na post šéfa zpravodajských služeb.

Stone si pomyslel, co by asi tak prezident udělal, kdyby věděl, že *ten chlap, který dostane medaili, mu chtěl prohnat kulku hlavou*. Jenže tahle země není nikdy připravena na to, aby přijala pravdu.

Podíval se na hodinky. Mrtvým jeho nepřítomnost vadit nebude. Za hodinu, už osprchovaný a oblečený ve svých nejlepších šatech z Goodwill, vyšel ze svého domku na hřbitově na hoře Sión. Tenhle hřbitov u železniční stanice, kde Stone pracoval jako hrobník, se stal v devatenáctém století místem odpočinku pro ctihodné africké Američany. Díky dlouhým krokům Stoneovy skoro metr devadesát vysoké postavy mu výlet z předměstí Georgetownu k Bílému domu ubíhal velmi rychle.

Bylo mu jednašedesát, přesto ale neztratil nic ze své životní síly a energie. Nakrátko ostříhané bílé vlasy mu dávaly výraz penzionovaného seržanta od mariňáků. Ještě pořád měl v sobě něco z velitelských schopností, i když se jeho oddíl vydědenců Camel club nepyšnil žádným oficiálním statutem. Kromě Stonea do něj patřili jen Caleb Shaw, Reuben Rhodes a Milton Farb.

Na seznam by měl ovšem dopsat i Annabelle Conroyovou. Při jejích poslední akci málem přišla o život. Stone dobře věděl, že tahle žena je tou nejschopnější a nejchladnokrevnější osobou, jakou kdy

potkal. Cítil ale, že je už brzy opustí, vlastně hned, jakmile dokončí operaci s Miltonem Farbem. Někdo šel po jejích stopách, to Stone dobře věděl, a Annabelle měla opravdový strach. V takových podmínkách bylo nejrozumnějším krokem vzít nohy na ramena. Stone to chápal až příliš dobře.

Ted' ale stál přímo před Bílým domem. Nikdy by ho nepustili ani k přední bráně a dokonce neměl ani právo stát před domem na Pennsylvania Avenue. Zbýval mu pouze park Lafayette naproti přes ulici. Kdysi tam míval stan, než ho tajná služba donutila jej strhnout. Svoboda slova však zůstala zachována, a tak po něm v parku zbyl alespoň nápis „Chci pravdu“. On ano, na rozdíl od většiny lidí, kteří tady žili. Stone vlastně nikdy neslyšel o nikom, kdo by v tomhle městě proslulém lží a převlékáním kabátů na něco takového vůbec pomyslel.

Krátil si čas povídáním s neuniformovanými pracovníky tajné služby, které znal. Když se brána Bílého domu otevřela, hovor přerušil a sledoval vyjíždějící černý sedan. Přes kouřová skla nic neviděl, ale z nějakého vnitřního pnutí správně vytušil, že v tomhle služebním voze jede právě Carter Gray. Nejspíš ten chlap nějak páchl.

Stoneovy instinkty se potvrdily, když boční okénko sjelo dolů a on se zadíval přímo do očí bývalému carovi informačních služeb, ted' nositeli medaile Za svobodu, ale především hlavnímu objektu jeho momentálního zájmu.

Jakmile vůz zpomalil, aby zahrnul za roh, Grayova široká obrýlená tvář na Stonea apaticky pohlédla. Pak Gray s úsměvem zvedl medaili, aby ji Stone nemohl přehlédnout. Oliver, který vlastní medaili neměl, mu místo ní ukázal vztyčený prostředníček. Carter Gray jen něco zamumlal a okénko vyjelo zase nahoru.

Stone se otočil a kráčel pryč. Na hřbitov se vracel s pocitem, že se mu cesta k Bílému domu opravdu vyplatila.

Když sedan Cartera Graye zajel na Sedmnáctou ulici, sledoval ho druhý vůz, za jehož volantem seděl Harry Finn. Také on věděl o Grayově velkém dni v Bílém domě a stejně jako Stone toužil Cartera vidět. Zatímco Stone sem přišel, aby tomuto muži, který se mu tak hnusil, ukázal svůj odpor, Finn tu byl proto, aby našel nejvhodnější způsob, jak ho zlikvidovat.

Sedan vyjel z D. C. do Marylandu nahoru po břehu řeky a zamířil k Annapolis u zálivu Chesapeake. Toto místo bylo mimo jiné pověstné lovem raků a také tím, že zde sídlila americká námořní akademie. Gray nedávno vyměnil virginskou farmu za odlehlý dům na útesu, odkud měl překrásný výhled na celé okolí. Protože už nepracoval pro vládu, byla jeho ochranka o několik mužů slabší. Jako bývalý ředitel CIA však ještě pořád dostával denní svodky. Jeho práce mu přinesla nespočet nepřátel, kteří by mu s pocitem zadostiučinění rádi prohnali kulku hlavou, a tak měl přiděleny dva strážné.

Finn dobře věděl, že likvidace Graye bude mnohem složitější než odstranění toho staříka Rosse. Také proto byla jeho dnešní cesta jen jedna z mnoha, při kterých poznával Grayovy zvyky. Pokaždé použil jiný vůz, samozřejmě pronajatý pod falešným jménem, a vždycky jel v převleku. I když mu sledované auto zmizelo v dopravní zácpě, stejně věděl, kam jede. Jakmile sedan zajel na soukromou oblázkovou cestu a zamířil k domu na útesu, pod kterým v hloubce deseti metrů omývaly vody zálivu pevnou skálu, Finn sledování ukončil.

Pomocí dalekohledu pak spatřil v zadním traktu domu věc, která mu pomůže Graye zlikvidovat. Lehce se pousmál, když si uvědomil, jak to udělá.

Večer vzal svou dcerku Susie do bazénu. Když seděl na nekryté tribuně a pyšně sledoval drobné tělíčko, jak perfektně klouže pod hladinou, představoval si, jak budou vypadat poslední vteřiny života Cartera Graye. Každopádně ta akce bude stát za to.

Odvezl dcerku domů, uložil ji i jejího bratra, desetiletého Patrika, do postele a pak prohodil pár slov s pubertákem. Nakonec si dali na příjezdové cestě malý závod, dokud se oba celí propocení nezačali smát. Večer se pomiloval s Amandou, které říkal Mandy. Nemohl usnout, a tak kolem půlnoci vstal a šel připravit dětem svačiny do školy. Podepsal i souhlas s účastí nej staršího syna Davida na exkurzi do Capitolu a s výletem za městskými památkami. David půjde příští rok na vysokou, proto už společně s Mandy navštívili pár kolejí. David miloval matematiku a přírodní vědy a nejspíš z něj bude inženýr, pomyslel si Finn. On sám měl vlastně stejné sklony, než se jeho život shodou zvláštních náhod zcela změnil. Vstoupil do námořnictva a velmi záhy se dostal do elitních oddílů.

Finn sloužil ve zvláštních jednotkách SEAL. Měl velké nadání na jazyky a řadu z nich si osvojil ve výcvikovém centru v Kalifornii; učil se i arabsky a později – v rámci služby v nejrůznějších zemích – zvládl dokonce i různé dialekty. Díky své práci hodně cestoval, ale také míval dost často volno. Nikdy mu neunikl žádný sportovní zápas či nějaká školní událost dětí. Staral se o ně s vírou, že se ony později postarají o něj. Měl pocit, že nic lepšího pro ně udělat nemůže.

Dokončil svačiny, vešel do přístřešku a zavřel za sebou dveře. Pak si začal připravovat operační plán na likvidaci Cartera Graye. Z praktického důvodu nebude opakovat svou akci s Danem Rossem. Finn nikdy nepatřil k těm, kdo se snaží zarazit kulatý kolík do čtvercové díry. Vrazi musí být velice flexibilní, možná nejvíc ze všech povolání.

Finnův pohled spočinul na fotografii, která ležela na pracovním stole. Byly na ní jeho děti. Zrod a smrt. Všichni jsme na tom stejně. Začneš dýchat, abys na druhém konci života dýchat přestal. To, co jsi udělal v mezičase, o tobě řekne, kdo jsi a kdo jsi byl. Harry Finn si najednou uvědomil, že on vlastně do žádné kategorie nezapadá. Občas se mu stávalo, že nechápal sám sebe.

6.

Když Oliver Stone dokončil svou práci, zastavil u brány hřbitova taxík. Podíval se směrem k vozu a oprášil si kalhoty. Najednou měl pocit *déjà vu*. Už mu to udělala jednou, ale vrátila se. Stone si byl skoro jistý, že se to podruhé nestane. Bude muset něco vymyslet, protože o tuhle ženu rozhodně přijít nechtěl.

Annabelle Conroyová vystoupila z auta a prošla branou. Dlouhý černý plášť se jí ve větru otvíral a odhaloval hnědou sukni a vysoké boty. Vlasy měla skryté pod širokým kloboukem. Stone zavřel dveře malého přístřešku a zamknul visací zámek.

„Milton se už pochlubil, že výlet do Bostonu skončil úspěšně,“ řekl. „Nikdy jsem od něj neslyšel takové superlativy jako skvělá, brilantní a úžasná, když líčil nějakou osobu. Doufám, že víš, o kom mluvím.“

„Z Milтона by byl skvělý podvodník. Ne že bych mu ale něco takového doporučovala.“

„Taky mi ale řekl, že cestou zpátky jsi nějak ztratila náladu. Co se stalo?“

Podívala se směrem k domku. „Můžeme si o tom promluvit uvnitř?“

Popsat Stoneovo obydlí jako spartánské by bylo až příliš vznešené. Pár židlí, podivné stoly, rozvrzané poličky s knihami v mnoha jazycích a psací stůl rozežraný červotočem. Malá kuchyňka, ložnice a koupelna – to vše dohromady tak sto metrů čtverečních – představovalo jeho domácí království.

Seděli před prázdným krbem na dvou nejpohodlnějších židlích, které tu byly. Jen jedna z nich ovšem byla čalouněná.

„Přišla jsem ti říct, že odjíždím. Po tom všem, co se stalo, ti dlužím vysvětlení,“ začala.

„Annabelle, nic mi nedlužíš.“

„Tohle neříkej!“ vyštěkla. „Je to hrozně obtížné. Raději mlč a dobře mě poslouvej.“

Opřel se o židli, zkřížil paže na hrudi a čekal.

Z kapsy saka vytáhla novinový článek a podala mu ho. „Nejdřív si ale přečti tohle.“

„Kdo je Anthony Wallace?“ zeptal se, když text dočetl.

„Pracovala jsem s ním,“ řekla mlhavě.

„Takže někdo, s kým jsi upekla nějakou akci?“

Krátce přikývla.

„Tři mrtví?“

Annabelle vstala ze židle a začala přecházet sem a tam. „Proto jsem z toho úplně vedle. Říkala jsem Tonymu, aby se držel zpátky a zbytečně nerozhazoval. Co ale udělal? Přesný opak! Kvůli němu zemřeli tři nevinní lidé.“

Stone ťukal do novin. „Podle toho, co tady píšou, pan Wallace brzo doplní celý kvartet.“

„Tony ale nebyl nevinný. Věděl přesně, co dělá!“

„O co vlastně šlo?“

Zastavila se. „Olivere, mám tě ráda a respektuji tě, ale tohle...“

„Bylo to ilegální, vid’? Doufám, že si uvědomuješ, že z toho nijak vedle nebudu.“

„Nebude ti to vadit?“

„Potom, co všechno jsem už v životě viděl, mě nic dalšího nemůže překvapit.“

Zavrtěla hlavou. „Viděl, anebo udělal?“

„Hele, Annabelle, kdo po tobě jde? A proč?“

„Do toho ti nic není!“

„Ale je, pokud ti mám pomoci.“

„Žádnou pomoc nehledám. Chtěla jsem jen, abys znal důvod, proč odjíždím.“

„Ty si opravdu myslíš, že když budeš sama, budeš v bezpečí?“

„Ne, jen si myslím, že ty a ostatní budete beze mě míně ohroženi.“

„Na to jsem se neptal.“

„Byla jsem už párkrát v pěkném průšvihy a vždycky jsem to nějak zvládla.“

„I v takovém?“ Podíval se na noviny. „Tenhle chlap taky nebyl blázen.“

„Jenže udělal velkou chybu. A tu já rozhodně neudělám. Budu se skrývat tak dlouho, jak bude potřeba, a co nejdál, jak jen to půjde.“

„Nemůžeš ale vědět, co všechno jim Tony řekl. Mohli by tě podle toho, co věděl, nějak vystopovat?“

Annabelle se opřela o krbovou římsu. „Možná,“ řekla nervózně. „Nejspíš ano,“ opravila se vzápětí.

„O to větší máš důvod, abys nezůstávala sama. Dokážeme tě ochránit.“

„Olivere, opravdu oceňuju tvoji starostlivost, ale nemáš ani ponětí, kam by ses dostal. Nejde jen o to, že ten chlap má balík peněz a spoustu poskoků, ale já na něj udělala boudu. Budeš riskovat kriminál, pokud to přežiješ.“

„Nebylo by to poprvé,“ odvětil.

„Hele, co jsi vlastně zač?“ zeptala se ho přímo.

„Všechno podstatné přece víš.“

„Podle mě jsi prvotřídní lhář.“

„Annabelle, ztrácíme tady zbytečně čas. Pověz mi už konečně něco víc.“

Sepnula své dlouhé prsty a zhluboka se nadechla. „Jmenuje se Jerry Bagger a patří mu kasino Pompeje v Atlantic City. Největší podnik ve městě. Z Las Vegas musel pryč, protože mu tam hořela půda pod nohama. Když se ho někdo pokusil připravit jen o pár dolarů, klidně ho nechal zmrzačit.“

„No, a o kolik jsi toho pána *připravila* ty?“

„Proč to chceš vědět?“

„Jen mě zajímá, jak velkou má ten chlap motivaci, aby tě dostal.“

„Čtyřicet milionů dolarů. Myslíš, že to stačí?“

„Jsem ohromen. Řekl bych, že chlapa jako Jerry Bagger není možné tak snadno napálit.“

Annabelle se krátce usmála. „Byla to má nejlepší akce, připouštím. Jerry je až příliš nebezpečný, ale rozhodně to není žádný blázen. Pokud se dozví, že mi někdo pomáhal, pak ten člověk skončí stejně jako já. Krutý konec ve velkých bolestech.“

„Máš nějaký důvod se domnívat, že ví o tvém pobytu v D. C.?“

„Ne. Tony nevěděl, kde jsem. Ani nikdo další.“

„Aha, takže vás v týmu bylo víc? Bagger se může všem dostat na kobytku.“

„To ano. Jak jsem ale řekla, neví, že jsem tady.“

Stone krátce přikývl. „Problém je, že si nemůžeme být jisti, co ten Jerry ví nebo neví. Předpokládám, že veřejné zdroje Kongresové knihovny neuvádějí tvé jméno ani fotografii. Netušíme ale, jestli Bagger neví něco, co mu poslouží k tomu, aby si tě našel.“

„Původně jsem chtěla někam do Tichomoří.“

Stone zavrtěl hlavou. „Tam utíkají všichni. Bude to první místo, kde tě Jerry Bagger bude hledat.“

„Děláš si legraci, vid’?“

„Částečně ano, ale opravdu jen částečně.“

„Ty si vážně myslíš, že tu mám zůstat?“

„Jsem si jistý, že jsi své stopy dobře zahladila, ale přesto se ptám: nezůstala někde nějaká jména, nějaké telefony, cestovní plány nebo něco podobného?“

Zavrtěla hlavou. „Jet za tebou byl jen takový chvilkový nápad. A navíc pod přezdívkou.“

„Nejrozumnější bude, když se pokusíme zjistit, co vlastně Bagger ví.“

„Olivere, ty si děláš legraci. K němu se přiblížit nemůžeš. Byla by to sebevražda.“

„Umím hledat, tak to nech na mně.“

„Nikdy jsem nikoho o pomoc neprosila.“

„Mně trvalo celá desetiletí, než jsem se vůbec odvážil někoho o nějakou pomoc požádat.“

Podívala se na něj s nechápavým výrazem. „Jsi ale rád, že jsi to udělal?“

„Jen díky tomu ještě žiju. Annabelle, přestěhuj se do jiného hotelu. Předpokládám, že peníze pro tebe nejsou problém.“

„Ne, to vážně nejsou.“ Vstala a zamířila ke dveřím, kde se otočila. „Olivere, jsem ti vděčná.“

„Doufejme, že mi budeš moci poděkovat, až to celé skončí.“

7.

„Fakt si myslíš, že jsem idiot?“ zařval Jerry Bagger. Šéf kasina sevřel mužovu průdušnici a hodil jím proti stěně své luxusní kanceláře ve dvaadvacátém patře kasina Pompeje. Měl zatažené závěsy, což byla neklamná známka toho, že se buď hodlá vyspat s nějakou povolnou dámou, nebo má v úmyslu z někoho vykopat duši. Bylo pro něj věci cti podobné kousky držet pod pokličkou.

Muž okamžitě neodpověděl, protože nemohl dýchat. Bagger ale stejně odpověď nečekal. První rána směřovala na nos, který muž zlomil, druhou mu vyrazil přední zub. Muž se svezl na podlahu a sténal. Bagger ho pro jistotu kopl do slabin a muž začal zvracet na koberec. V okamžiku, kdy se zvratky začaly vsakovat do drahého koberce, odtáhla ochranka Jerryho od zhrouceného muže dál, aby mu ještě více neublížil. Muž sténal, krvácel a stále se omlouval. Zvedli ho ze země a vyvedli ven z místnosti.

Bagger se mezitím posadil za psací stůl a mnul si klouby. Rozzuřeně hleděl na šéfa ochranky a nakonec mu řekl:

„Bobby, ještě jednou mi sem přiveď takovýho nýmanda, co tu bude tvrdit, že o tý Conroyovic holce nic neví, a přísahám, že zabiju tvou mámu. A ty víš, že ji mám rád. *Slyšíš mě!*?“

Podsaditý černoch ustoupil a nervózně polkl. „Už nikdy, pane Baggere. Opravdu, opravdu, je mi to moc líto.“

„Všichni jen litují, ale nikdo neudělá nic pro to, aby mi tu couru našel!“ řval Bagger.

„Myslel jsem, že už máme stopu. Horkou.“

„Tys myslel? Fakt? To snad ne! Pak raději nemysli vůbec.“

Bagger zmáčkl knoflík na stole a závěsy se roztáhly. Vyskočil a podíval se z okna.

„Připravila mě o čtyřicet mega! Chápeš vůbec, že tohle mě může úplně zničit? Nemám dostatečný rezervy, abych neporušil zákony, a když sem teď pošlou kontrolu, můžu to tady celý zavřít. Já! Kdysi jsem je všechny uplatil, ale dneska to díky těm protikorupčním opatřením a ostatním etickým nařízením prostě nejde. To ti teda povídám, tyhle nesmysly naši zemi zlikvidují!“

„Pane, tu ženskou najdeme a vy ty peníze dostanete zpátky,“ ujišťoval ho šéf ochranky.

Bagger ale příliš neposlušal a zamyšleně hleděl dolů na ulici.

„Já už tu ženskou vidím úplně všude. Ve snech, v jídle, a když se holím, tak i v zrcadle. Kdykoliv a kdekoliv. Pořád se na mě dívá. Já z toho zešílím!“

Posadil se na pohovku a najednou začal ztrácet sílu.

„Jak je na tom ten chlapeček Tony Wallace?“

„V té portugalské nemocnici máme svůj kontakt. Ten chlap je pořád v komatu. Pokud se vůbec někdy probere, nebude nic vědět. Prý bude úplně retardovaný.“

„Podle mě to byl idiot už dřív, než jsme se k němu dostali.“

„Hm, ale stejně jsme ho měli radši zabít jako ty ostatní.“

„Ne, já mu dal slovo. Řekl mi, co věděl, a proto si zasloužil žít. Tak jsme se dohodli. Podle mě, když žiješ, tak mozek stejně moc nepotřebuješ. Spousta lidí takhle žije čtyřicet, padesát let. Prostě jsi v osmdesáti mimino. Krmí tě lžičkou, utírají ti zadek a občas si můžeš hrát na pískovišti. Lidi klidně můžou říkat, že jsem násilník a hrozně zuřím, ale nikdy nemůžou říct, že jsem nedodržel slovo. Víš proč?“

Šéf ochranky opatrně zavrtěl hlavou, protože nevěděl, jestli chce Bagger skutečně slyšet odpověď.

„Protože dodržuju určitá pravidla, víš? A teď odsud vypadni.“

Nebyly to však jen ztracené miliony, které přiváděly Baggera k zuřivosti. Jakmile se na veřejnost dostaly střípky informací o podezřelém podfuku, začalo se do kasina stahovat nebývalé množství falešných hráčů a došlo k prudkému navýšení ztrát. Navíc jeho společníci i konkurenti se ho už nebáli tolik jako kdysi, protože pro ně Bagger přestal být jedničkou. Byl zranitelnější. To, co se mu dřív dařilo, se najednou obracelo proti němu.

„Jen pro pořádek,“ řekl Bagger nakonec. „Ukážu těm troubům, kdo je tady ještě pořád nejlepší. A tebe, dámo, tebe si najdu. Fakt si tě najdu!“

8.

Oliver Stone se rozhodl požádat o pomoc čestného člena Camel clubu a zároveň agenta tajné služby Alexe Forda. Vzájemně si důvěřovali a Stone dobře věděl, že je to jediný člověk, který mu může pomoci získat utajené informace.

„Má to něco společného s tou ženou, co s tebou pracovala? Susan, že?“ zeptal se Alex Stonea, když mu do telefonu vylíčil, o co jde.

„Ne, s ní to nijak nesouvisí,“ zalhal Stone. „Odjíždí z města. Spíš to souvisí se mnou.“

„Na to, že jsi hrobník, toho máš docela dost.“

„Aspoň nestárnu.“

„FBI nám pomůže, jsou ti zavázaní. Kdy to potřebuješ vědět?“

„Co nejdřív.“

„O tom Baggerovi jsem už slyšel. Ministerstvo spravedlnosti po něm jde už delší dobu.“

„On si takovou pozornost zaslouží. Alexi, dík.“

Večer se ve Stoneově domku sešli Reuben Rhodes i Caleb Shaw. Caleb působil opět značně nerozhodným dojmem.

„Vedení knihovny chce, aby ses stal ředitelem Oddělení vzácných tisků,“ připomněl mu Stone. „To zní slibně, Calebe. O čem vůbec přemýšlíš?“

Caleb odpověděl notně ztuha. „Když vezmu v úvahu, že to místo je volné jenom proto, že minulého ředitele zavraždili přímo v knihovně a ten zastupující se nervově zhroutil, tak sakra o hodně věcech.“

„Hele, to místo vezmi,“ zabručel Reuben. „Kdo by se pletl do cesty takovému mladíkovi, jako jsi ty?“

Calebovi bylo přes padesát, měl střední postavu a malé pivní bříško. Nikdy nesportoval a nikdy nebyl příliš odvážný. Reubenova poznámka ho tedy nijak nepotěšila.

„Říkal jsi, že bys měl o hodně víc peněz,“ připomněl Stone. „O pořádné balík.“

„Pokud to znamená, že budu mít hezčí pohřeb, tak děkuji, nechci.“

Reuben to nevydržel a bručel dál. „Jenže když umřeš, budeš aspoň vědět, že toho kamarádům odkážeš víc. No, i když popravdě nevím, co bys nám tak mohl zanechat.“

„Nechápu, proč jsem se tě vůbec ptal na tvůj názor,“ mávl rukou Caleb.

Reuben se obrátil ke Stoneovi. „Viděl jsi ještě Susan?“

Jedině Stone znal Annabellino pravé jméno.

„Jo, byla tady na pár minut. Dokončila tu akci s Miltonem. Kniha je na svém místě.“

„Musím připustit,“ ozval se Caleb, „že vždycky udělá to, co řekne.“

Reuben jen zavzdychal. „Kdyby tak chtěla něco udělat se mnou. Nevím, jestli mi náhodou nedala kopačky. No uznejte sami, copak nejsem hodný pomilování?“

Reubenovi bylo skoro šedesát, nosil vousy a tmavé, mírně prokvetlé kudrnaté vlasy až na ramena. Měřil skoro dva metry a jeho postava připomínala zadáka amerického fotbalu. Sloužil ve Vietnamu, byl vyznamenán, pracoval ve vojenské rozvědce. Jenže pak za sebou spálil všechny mosty i profesionální vazby, málem se upil k smrti a totálně vyřídil léky. Stone ho ale naštěstí z toho maléru dostal. Teď Reuben pracoval jako dělník v docích.

„Viděl jsem, jak ‚tvůj přítel‘ Carter Gray dostal medaili Za svobodu,“ řekl Caleb poté, co si Reubena změřil pohledem.

„To je ale ironie! Kdyby to tomu chlapovi vyšlo, byl bys teď mrtvý a my bychom sedávali na tom vodním prkně v nějaké mučící komoře CIA.“

„Už ti říkám poněkolkáté, že se tomu říká vodní lavice,“ zařval Reuben.

„To máš jedno, ten chlap je prostě křivák.“

„Jednoduše má svou víru,“ zavrtěl hlavou Stone. „Byl jsem u Bílého domu a viděl jsem ho, jak po té ceremonii odjíždí pryč.“

„Cože? Tys byl už zase u Bílého domu?“ vyjekl Caleb.

„Šel jsem mu svým způsobem *zamávat*.“

„Z vás ještě budou kámoši, ne?“ neodpustil si Reuben. „Jenže mít za kámoše chlápka, který se tě pokusil několikrát zlikvidovat, to se mi nezdá jako nejlepší nápad.“

„Taky mi ale někoho zachránil,“ odvětil tiše Stone.

„Vysvětlíš nám tu poznámku?“ zeptal se Reuben zvědavě.

„Ne.“

Kdosi zaklepal na dveře. Stone vstal a v domněnání, že je to Milton nebo Annabelle, otevřel dveře.

Muž za dveřmi měl na sobě černý oblek a pod sakem pistoli. Podal Stoneovi kousek papíru a odešel. Stone dopis otevřel.

Carter Gray zval Olivera k sobě domů. Pozítří. Pošle pro něj vůz. Takový rozkaz se nedá odmítnout. Když to Stone řekl ostatním, ozval se Caleb. „Nepůjdeš tam, vid’?“

„Jasně že půjdu,“ odvětil Stone.

9.

Harry Finn vdechoval kyslík ze speciálně upravené masky. Pluli hodně rychle, takže toho nebylo moc vidět. Venku zuřila silná bouře a muži na palubě byli už teď vyčerpaní a promočení na kost. Ale ani Harrymu se nevedlo zrovna nejlépe. Znovu prokázal své sklony k neobvyklým věcem, a tak byl teď připoután k boku lodi u zádi na úzké rampě, která se běžně nepoužívala. Také tentokrát se mu podařilo najít díru v perimetru ochranky. Na šedém boku námořní lodě byl úplně sám, neviditelný. Házelo to s ním stejně jako s nákladem v letadle. Kdyby neměl speciální vybavení, mohl by skončit hluboko pod hladinou a jeho život by nejspíš utály lopatky lodního šroubu.

Jeho tajná projížďka začala v přísně tajném námořním doku na základně Norfolk. Navzdory utajení se ale Finn – díky svému vybavení a schopnostem – dostal dovnitř a cítil se naprosto jistě.

Loď zpomalila a přirazila k pravému boku větší lodě. Finn se pustil a nechal se unášet proudem, pak se mu podařilo zmizet pod hladinou. Na zádech měl vodotěsný vak a elektronická rušička za pasem mu pomáhala zcela se ztratit všem sledovacím zařízením. Pod vodou zamířil k velké lodi s velkým ponorem a výtlakem 80 000 tun. Na její palubě bylo sto letadel a posádku tvořilo více než 600 členů námořnictva i letectva. Nesla dva jaderné reaktory a americké daňové poplatníky stála více než 3 miliardy dolarů.

Jakmile se dostal na místo, za necelé dvě minuty připojil zařízení na dno lodi. Zbylo mu tedy dost času, aby se bezpečně vzdálil od masivních lodních šroubů a vrátil se zpátky k původnímu plavidlu. Tenhle úkol přijal, protože to byl skvělý trénink pro mnohem zajímavější a hlavně soukromější záležitost. Finn vlastně celou cestu zpátky, kdy visel na boku lodi jako černý pasažér, nemyslel na nic jiného. Když loď zakotvila, vyklouzl z úkrytu a přeplaval k můstku. Tady vylezl ven a shodil ze sebe výstroj. Zatelefonoval si a o chvíli později se už hlásil u službu konajícího důstojníka. Ten by se ještě chvíli předtím klidně vsadil, že něco takového, co právě Finn udělal – umístit bombu na dno letadlové lodi třídy *Nimitz George Washington* nedaleko virginského pobřeží – nejde uskutečnit. Výbušné

zařízení mělo dostatečnou sílu, aby plavidlo poslalo ke dnu společně s celou posádkou a letadly za pár miliard dolarů.

Tentokrát šel na kobereček nejen admirál atlantické flotily, ale i všichni velitelé, a to přímo k veliteli štábu, armádnímu generálovi. A byl to pořádný mazec. Ten chlap se ani nesnažil skrývat radost z toho, že si může podat svého námořního kolegu. Řval prý na něj tak, že to bylo slyšet až o tři sta kilometrů dál v budově Pentagonu. Tohle veřejné kamenování se dělo za přítomnosti ministra obrany, který ve svém vrtulníku čekal na Harryho. Skutečnost, že tenhle chlap triumfoval v misi, která byla už předem odsouzená k zániku, vedla k tomu, že Finnovi okamžitě nabídl místo ve svém štábu.

Ministr národní bezpečnosti však nebyl nijak potěšen tím, že mu chce někdo přetáhnout člověka. Dva členové vlády se hádali jako malí kluci, než sám prezident po zajištění videolince rozhodl, že Harry zůstane tam, kde je. Tedy na místě nezávislého spolupracovníka MNB. Poražený a naštvaný ministr obrany nastoupil do svého vrtulníku a odletěl zpátky do Washingtonu.

Harry Finn odjel mezitím do Norfolku, kde podal hlášení bezpečnostním důstojníkům námořnictva. Poslouchali ho s popelavě šedými tvářemi, ačkoli se Finn snažil chovat laskavě a diplomaticky. Došlo k porušení bezpečnosti, pánové. Musíte okamžitě udělat to a to, abyste předešli možnému teroristickému útoku.

Finn se vlastně živil tím, co lze označit jako „horká linka“. Ten termín si vymyslel on sám, bývalý příslušník speciálních jednotek námořnictva SEAL podílející se na rozjezdu programu. Horká linka původně vznikla po vietnamské válce na základě žádosti viceadmirála o prověření bezpečnosti vojenských základen. Po 11. září byl program rozšířen i na nevojenská zařízení, kam by mohli proniknout teroristé či jiné kriminální živly.

Lidé se zkušenostmi, jako měl Finn, z nichž skoro všichni sloužili v armádě, dostávali úkol zahrát si na teroristy a pokusit se překonat bezpečnostní opatření. Většinou šlo o průnik zcela netradičními cestami. Finn a členové jeho týmu si tedy hráli na teroristy, proti kterým bojovali. I po 11. září panovalo v amerických zpravodajských kruzích přesvědčení, že se teroristickým buňkám nemůže podařit proniknout do velkých vojenských zařízení a vykonat něco takového,

jako se povedlo Finnovi s letadlovou lodí. Teroristé byli dobří pouze v tom, že se sami vyhazovali do vzduchu, pokládali bomby nebo naváděli letadla do mrakodrapů, ale útok na atomovou elektrárnu či vojenskou základnu byl přece jen něco jiného.

Pak ale politikům došlo, že potenciálním nepřítelem nutně nemusí být jen muslimové, Čína, Rusko či bývalé země sovětského bloku, ale že stejně tak by jim mohly chtít ublížit i některé vlády na americkém kontinentu. Takové země ovšem měly infrastrukturu, personál a zpravodajské informace, které mohly vést k úspěšnému útoku na zajištěné americké objekty. Proto Finn dostal instrukce, aby využil své schopnosti a špičkové technologie a pronikl do tajů námořní obrany. Dokázal to.

Mnozí z jeho mužů na horkých linkách by po takovém triumfu celou noc oslavovali. Finn ale nebyl jako ostatní. Zůstal v Norfolku ještě jeden den, ovšem z úplně jiného důvodu. Jeho nejstarší syn David hrál jen kousek odtud fotbalový zápas. Den po poradě šel tedy Harry na fotbal a pak vezl svého syna ve vítězné a nadšené náladě zpátky domů. Mluvili spolu o škole, o holkách i o sportu. Pak se David, který byl už ve třinácti stejně vysoký jako táta, zničehonic zptal:

„Hele, cos tady vůbec dělal? Byl jsi tu pracovně?“

Finn přikývl. „Pár lidí tu mělo problémy s bezpečností a požádali mě, abych jim pomohl.“

„Zvládl jsi to?“

„Jasně. Vlastně to ani nebyl zas tak velký problém.“

„Bezpečnost čeho?“

„To je velmi široké pole, nic vzrušujícího.“

„Tak mi to klidně řekni.“

„Nebude tě to zajímat. Tímhle se živí v celé zemi spousta lidí. Aspoň nemusím celé dny sedět na zadku někde v kanceláři.“

„Už jsem se ptal mámy. Řekla mi, že vlastně ani neví, co děláš.“

„Máma si z tebe dělala legraci.“

„Hele, tati, nejsi fízl, vid’?“

Finn se pousmál. „No, kdybych byl, tak ti to přece nepovím.“

„Pokud bys byl, tak bys mě musel zabít,“ řekl David a rozesmál se.

„Pomáhání lidem hledat chyby v jejich systémech. To je všechno.“

„Jako testeři, co hledají chyby v programech? Takže ty jsi vlastně tester.“

„Přesně tak. Jak jsem říkal, otravná práce, ale platí mě dobře. Máme co jíst, což mimochodem u tebe dělá přinejmenším padesát kilo denně.“

„Tati, já roštu, víš? Víš vůbec, že táta Barryho Wallera honil v policejním autě jednoho chláпка a vytrhl mu z ruky zbraň? Ten chlápek vyloupil banku a byl na útěku. Barry říkal, že mu tátu málem zastřelili.“

„Práce u policie je dost nebezpečná. Barryho táta je hrdina.“

„Jsem rád, že takovou práci neděláš.“

„Já taky.“

„Tak radši zůstaň u těch počítačových štěnic, jo?“ David zlehka šťouchl Harryho do paže. „A nemíchej se do žádných malérů.“

„Synku, jak bych mohl,“ odvětil Harry Finn.

10.

Stone se s Alexem sešel na důvěrně známém místě, v parku Lafayette naproti Bílému domu. Právě tam Alex Ford, muž vysoký nejméně 190 centimetrů, hlídal obyvatele Oválné pracovny, proti kterému Oliver Stone tak ctihodně protestoval, stejně jako to dělal proti všem jeho předchůdcům. Seděli na lavičce pod sochou polského generála, který stál v době války za nezávislost na straně Američanů. Dnes byl ale většině lidí úplně ukradený a téměř nic o něm nevěděli.

„Co pro mě máš?“ zeptal se Stone a očima visel na hnědé obálce, kterou Alex vytáhl z elegantního koženého kufříku.

„Nevěděl jsem, co hledáš, tak jsem to vzal ze široka.“

„Skvělé, Alexi, moc díky.“

Když se Stone probíral spisem, Alex ho se zájmem sledoval. „Jak jsem ti říkal do telefonu, ministerstvo spravedlnosti se o Baggera už dlouho zajímá, ale pořád nemůžou nic kloudného najít. Mluvil jsem i s Kate. Říkala, že to nevzdali, ale zatím nic konkrétního nemají. Ani strýček Sam nemá neomezené zdroje.“

„Jak se má Kate?“ zeptal se Stone na Kate Adamsovou, právničku z ministerstva spravedlnosti, se kterou Alex chodil.

„Nějak nám to nevyšlo, našla si někoho jiného.“

„To je mi líto, byla to krásná žena,“ odvětil Stone.

„Jenže nebyla pro mě a já se nehodil k ní. Mimochodem, kde je Adelphia?“

Adelphia, o které ani nevěděli, odkud pochází, hovořila prazvláštním přízvukem a společně se Stonem byla vlastně posledním protestujícím v parku Lafayette. Alex se domníval, že na Olivera dost brala.

„Už jsem ji dlouho neviděl,“ odvětil Stone. „Dokonce strhla i svůj transparent.“

„Byla nějaká divná.“

„Všichni jsme takoví,“ poznamenal Stone a zavřel složku. Pak vstal. „Vážím si tvé pomoci. Opravdu moc.“

„Jerry Bagger, majitel kasina. Ty se chceš dát na hazard?“

„Možná. Ale ne tak, jak si myslíš.“

„Podle toho, co jsem slyšel, je ten člověk psychopat, kterému bych se radši zdaleka vyhnul.“

„Neboj, rozhodně se s ním nehodlám dostat do křížku.“

Alex také vstal. „Mimochodem, chystáš se mi zase v blízké době zavolat uprostřed noci, abych ti poslal na pomoc svou kavalérii?“

„Doufejme, že ji nebudu potřebovat.“

„Viděl jsem, jak tvůj kamarád Carter Gray dostává tu medaili Za svobodu. Musel jsem se hodně držet, abych ho rovnou neposlal ke všem čertům.“

„Vždycky jsi měl pevnější vůli než já,“ řekl Stone a vysvětlil Alexovi, co udělal.

„To snad ne?“ Alexova tvář se rozzářila. „To jsi neudělal!“

„Ale ano. Navíc mě Gray pozval dneska večer k sobě domů.“

„Ty tam půjdeš?“

„Přece si to nenechám ujít.“

„Proč? Copak od něj něco potřebuješ?“

„Musím se ho na něco zeptat... na svou dceru.“

Alexovi zjemněly rysy a poklepal Stonea po rameni. „Je mi to líto. Upřímnou soustrast.“

„Alexi, takový je život. Musíš ho tak brát, protože stejně nemáš jinou možnost.“

11.

Lod', na níž se Finn plavil jako černý pasažér tentokrát, sice nebyla tak rychlá jako vojenské plavidlo, ale pro jeho potřeby plně stačila. Stejně jako předtím vojáci ani posádka téhle lodi neměla o Harrym ani ponětí. Lod' mu vyhovovala, protože jela směrem, jaký potřeboval. Do svého cíle se sice mohl dostat i jinudy, náhradní řešení měl jako vždy připravené. Ted' ale sledoval přílivovou vlnu a na svých osvětlených hodinkách odečítal čas, kdy se odrazí a bude plavat k pobřeží. Na nebi se schylovalo k bouřce, což bylo pro jeho plán dobré i špatné zároveň. Bude připraven, ostatně jako vždy.

Když se lod' blížila k cíli, Harry si přehrával poslední rozhovor se svou ženou. Přišla za ním do ložnice, poté co posekal trávník a šel si dát sprchu.

„David říkal, že jsi s ním mluvil o své práci.“

„To je fakt. Prý jsi mu řekla, že vlastně nevíš, co dělám.“

„To taky nevím.“

„Vždyť víš, že jsem odešel z námořnictva a dělám určité věci pro Národní bezpečnost.“

„A proč by tohle nemohl David vědět? Proč mi toho neřekneš víc?“

„Je to tak lepší. Promiň. Musíš mi věřit.“

„Když jsi byl u námořnictva, tak jsem aspoň věděla, do čeho jdeš. Co po tobě chtějí teď?“

Chytil ji kolem pasu. „Už jsem ti to přece říkal. Prostě pomáhám, abychom my všichni byli v bezpečí. Všude kolem nás je spousta bezpečnostních děr. Mým úkolem je ty díry najít a odstranit. Vůbec to není nebezpečné.“ Bylo jasné, že Mandy je velmi nervózní. „Když to není nebezpečné, proč mi tedy neřekneš víc?“

„Nemůžu.“

„Nikdy jsi toho moc nenamluvil, co?“

„Já si vždycky myslel, že právě tohle se ti na mně líbí ze všeho nejvíc.“

A tím také skončili. Mandy se nikdy nedozví, že Harry létá v nákladním prostoru letadel nebo že se bez souhlasu plaví na trupu

vojenských lodí. Mají vůbec manželky něco takového vědět? Nikdy se nic nedozví o světě, kde žijí Davidové Rossové, nebude vědět nic o jejich osudu. Utajen jí zůstane i Carter Gray, muž, který měl v rukávu všechny trumfy, ale pak o ně přišel.

Právě skutečnost, že své ženě lže, Harryho trápila; byl vyloženě čestný člověk. Miloval ji už skoro patnáct let, vlastně od první chvíle, kdy ji zahlédl, jak kráčí přes park studentského městečka. Tehdy byl právě po ukončení zahraniční mise na propustce u kamaráda. Vždycky se trochu styděl a byl introvertní, což bylo pro jeho vojenskou kariéru opravdovým požehnáním. Úkoly, které dostával, vyžadovaly dlouhé měsíce přemýšlivých a pečlivých příprav, ačkoli adrenalinové operace, v nichž musel projevit směsici šílenství a chladnokrevnosti, trvaly vždycky jen pár vteřin. Vynikal jak v jednom, tak i v druhém.

Když tenkrát Amandu, tehdy ještě Grahamovou, uviděl – v džínových šortkách, sandálech, s dlouhými blondatými vlasy do pasu a krásnou tvář –, šel rovnou k ní a pozval ji na večeři. Nejdříve ho odmítla, nejspíš proto, že by bylo neslušné hned napoprvé podobnou nabídku přijmout. Jenže Harry nebyl ten, co obtěžuje. Nakonec na rande přece jen šli. Krátce po její promoci pověsil námořní kariéru na hřebík a konala se svatba. Po necelém roce se jim narodil David, pak Patrick a Susie. Jejich manželství bylo velmi šťastné, vychovávali spolu děti, které jednou budou měnit svět. Třeba jen trochu, ale každopádně v *pozitivním slova smyslu*.

Finn vůbec netušil, proč ho podobné myšlenky napadají většinou ve chvílích, kdy se připravuje na šílené akce typu udržet se na boku lodi plující velkou rychlostí. Ale bylo to tak.

Pokrčil nohy a opřel je o bok lodi. Počítal do tří a pak se prudce odrazil od jejího trupu. Skočil co nejdál, ale i přesto stále cítil sílu lodních šroubů táhnoucích ho k zádi. Nakonec se vynořil na hladině a sledoval mizející navigační světla. Rozhlédl se kolem, zhluboka se nadechl a začal rychle plavat směrem k útesům.

12.

Jerry Bagger už téměř vůbec neopouštěl Atlantic City. Měl sice svoje letadlo, ale používal ho jen zřídkakdy. Nedávno sice letěl za tím nešťastníkem Tony Wallacem do Portugalska, ale jinak... Kdysi míval i jachtu, ale brzo ji prodal, protože začal trpět mořskou nemocí a to je pro chlapa, který ze sebe dělal tvrdáka, fakt nepříjemné. Teď už skoro nevycházel ani z kasina. Jenom tam se totiž cítil spokojeně.

Bagger se ale v Las Vegas ani v Jersey nenarodil. Kurážný a protřelý kluk z ulice spatřil světlo světa v jedné díře, na ranči ve Wyomingu, kde jeho otec pracoval za menší než minimální mzdu. Matka zemřela hned po jeho narození na poporodní komplikace. Ty by zvládla vyřešit leccjaká nemocnice, jenže v okruhu pěti set kilometrů tehdy žádná nebyla. Otec matku následoval po roce a půl – o život přišel při nehodě, níž rozhodující roli sehrála whisky a splašený kůň.

Majitel ranče rozhodně nestál o to, aby vychovával nějakého sirotka – Baggerovi rodiče se navíc nenamáhal ani uzavřít sňatek – a proto poslal Jerryho k rodině jeho matky někam do Brooklynu. A tak se stalo, že Bagger vyrostl ne na volných pláních Wyomingu, ale v těsné blízkosti newyorského burácejícího kotle.

Nakonec se vrátil zpátky na západ. Po patnácti letech neustálé práce, riskování, příležitostí i situací, kdy mohl přijít o všechno, měl najednou své vlastní kasino. Začalo se mu dařit a topil se v penězích. Jenže pak ho přemohla jeho povaha a byl z Vegas vyobcován s tím, že už se tam nikdy nesmí vrátit. Zákaz přijal, ale vždycky když přelétal nad městem, neodpustil si na celý stát Nevada pěkně zanádat.

Bagger vyšel ven ze svého střešního apartmá a soukromým výtahem sjel dolů do kasina. Procházel se mezi stoly, automaty a přepážkami pro sportovní sázky, kde nováčci i zkušení hráči utráceli spousty peněz, mnohem více, než kolik mohli dostat zpátky. Kdykoli spatřil dítě nudící se v hale, zatímco jeho rodiče házeli do automatů další a další mince, strčil dítěti dvacetidolarovku a objednal mu jídlo, knížky a videohry. Pak zatelefonoval a někdo z personálu zašel za rodiči, aby je upozornil, že děti sice do kasina mohou, ale ne do hrací zóny.

Bagger by klidně zmlátil kohokoli z dospělých, ale dětem by nikdy neublížil. Jakmile jim ale je osmnáct, všechno se změní. Pak už to je hra rovného s rovným. Podle jeho mínění život dospělých nestál za nic, a tak přál dětem, ať si ho užijí, než vyrostou. Z jeho chování se dalo vyčíst jediné – Jerry Bagger nikdy žádné dětství neměl. Chudý klučina bydlící v brooklynském nájemním bytě, který se naučil nikdy se na nikoho neohlížet, udělal svůj první podfuk už v devíti letech. Tvrdost byla hlavním důvodem jeho úspěchu, ale přinesla mu i celou řadu pořádných šrámů. Tak hlubokých, že už na ně raději ani nemyslel. Právě díky nim se ovšem dostal tam, kde je dneska.

Jerry Bagger by si nikdy v životě nevsadil ani šesták. To dělají jen hlupáci. On sám se dal považovat za kohokoli, ale mezi hlupáky rozhodně nepatřil. Ti troubové jásají nad vyhranou stovkou, ale nějak zapomněli, že do toho vrazili minimálně dvě. Jenže právě takhle prapodivná psychologická úchylka druhých vedla k tomu, že je teď bohatý, a tak si vlastně ani nestěžoval.

Zastavil se u baru a očima si zálibně prohlížel servírku, která mu přinesla jeho obvyklé pití – sodu s citronem. Nikdy v kasinu nepil, stejně jako tu nesměli pít ani jeho zaměstnanci. Posadil se na židli a sledoval, jak Pompeje fungují. Hrály tu všechny věkové skupiny. Našla se tu i spousta příležitostných hráčů, to věděl dobře ze své letité praxe. Nikdy se dovnitř nehrnuli jen blázni jedné kategorie. Bagger spoléhal právě na takové cvoky, ne na „normální“ lidi.

Pozorně si prohlížel novomanželský pár, ještě ve svatebních šatech. Pompeje nabízely výraznou slevu těm, co se chytli na udičku. Lákadlem byl standardní pokoj s novou robustní matrací, levný pugget, služby plně licencovaného podniku, večeře, nápoje a dvě masáže společně s žetony za padesát dolarů. Bagger rozhodně nehodlal podporovat lásku až za hrob; velmi dobře si uvědomoval, že padesát dolarů se přemění nejméně ve dvě tisícovky zisku na konci celého víkendu, když se to spočítá i se spropitným.

Ti dva se líbali ostošest a Jerry se nad tím znechuceně ušklíbl. „Běžte si do pokoje,“ zavrčel. „Je to ta nejlevnější věc, kterou tady ve městě můžete dostat. Vedle pití a sexu.“

On sám se nikdy neoženil, protože nikdy nepotkal ženu, o kterou by měl opravdový zájem. Annabelle Conroyová by se takovou mohla

stát. Cítil k ní víc než jen obdiv, chtěl s ní trávit veškerý čas. Vlastně ještě předtím, než zjistil, jak ho podfoukla, uvažoval, že je to právě ona, koho by si rád odvedl k oltáři. Připadalo mu to dost zvláštní a musel se nad tou představou pousmát. On a Annabelle jako manželé? Panečku, to by bylo něco!

A pak, zničehonic, dostal úžasný nápad. Dopil svou sodu a vrátil se zpátky do kanceláře, aby si vyřídil pár telefonátů. Vždyť mu přece říkala, že nikdy nebyla vdaná a nemá děti. Co když ale Annabelle Conroyová vdaná byla? Pokud totiž někomu řekla své „ano“, pak se Jerry Bagger právě dostal na opravdu horkou stopu.

13.

Stone odmítl Grayovu nabídku vypít si s ním skleničku. Seděli v jeho komfortně zařízeně pracovně s mnoha cizojazyčnými knihami. Podobné se nacházely i ve Stoneově domku, i když tady u Graye se o ně aspoň někdo staral. Stone se díval ven z vysokého okna, které nabízelo překrásný výhled na moře za útesem.

„Už jsi měl dost venkovské krajiny ve Virginii?“ zeptal se.

„Když jsem byl kluk, chtěl jsem být námořníkem a vidět svět z paluby,“ začal vzpomínat Gray a pohrával si přitom se sklenkou skotské. Jeho oči, úzce posazené na široké tváři, si hosta pozorně prohlížely. Stone velmi dobře věděl, že ten chlap nosí v hlavě spoustu myšlenek, které se jen těžko dají *předvídat*.

„Mladické ambice, co je víc pomíjivého?“ řekl Stone jalově. Venku se už úplně setmělo. Žádný měsíc, žádné hvězdy, jen přicházející bouře.

„Nikdy by mě nenapadlo, že John Carr bude filozofovat.“

„Aspoň vidíš, jak málo mě znáš. Já už ale dávno John Carr nejsem. Carr zemřel. Zcela určitější to měl před mnoha lety ve svodkách.“

Gray však stejně nevzrušeným tónem pokračoval. „Kdysi tu bydlel jiný ředitel CIA, než ho povýšili na viceprezidenta. Tenhle dům má všechno, co potřebuju, abych tady mohl prožít spokojené stáří.“

„Jsem za tebe tak šťastný,“ neodpustil si Stone.

„Dost mě překvapilo, že jsi přišel. Po tom gestu před Bílým domem...“

„Mimochodem, jak se daří panu prezidentovi?“

„Prima.“

„Poslyš, když ti připínal tu medaili, neměl jsi náhodou pocit, že bys ho měl zlikvidovat? Nebo už jsi tu svou touhu jednou provždy překonal?“

„Aniž bych se vyhýbal odpovědi, říkám jen, že okolnosti se změnily. Už to není v osobní rovině. Něco takového bys měl dobře znát.“

„Jenže kdyby bylo po tvém, tak já *bych už naživu nebyl*.“

Dříve než mohl Gray nějak zareagovat, Stone pokračoval. „Chtěl bych ti položit pár otázek a ocením, pokud mi na ně popravdě odpovíš.“

Gray odložil skleničku. „Dobrá.“

Stone se už nedíval do okna, ale na Graye. „Jak snadné.“

„Proč bychom měli ztrácet čas a hrát hry, které dnes už stejně nemají cenu? Předpokládám, že se chceš zeptat na Elizabeth.“

„Ano. Chci vědět vše o *Beth*, mé dceři.“

„Odpovím, pokud mohu.“

Stone si sedl přímo proti Grayovi a ptal se dalších dvacet minut. Poslední otázku položil velmi pečlivě, přesto se mu třásl hlas. „Ptala se vůbec někdy na mě, na svého otce?“

„Vždyť víš, že ji senátor Simpson s manželkou vychovávali jako adoptovanou.“

„Tys mi ale říkal, že jsi ji k nim přivedl, když Simpson ještě dělal pro CIA. Pokud něco řekla, tak...“

Gray zvedl ruku. „Vlastně ano. Bylo to krátce poté, co Simpson ze CIA odešel a dal se na politiku. Možná, že o tom mluvila už předtím, ale já dostal tuhle otázku až tehdy. Nejspíš jí všechno řekli ještě před adopcí. Nemyslím, že se s tím vyrovnala, ale v každém případě o tom s nikým nemluvila.“

Stone se naklonil dopředu. „Co říkala o svých opravdových rodičích?“

„Měl bys vědět, že se ptala hlavně na matku. Holky jsou prostě takové.“

„Samozřejmě, že se ptala na matku.“

„Museli být velmi citliví... vzhledem k okolnostem smrti tvé manželky.“

„Aha, chtěl jsi říct vzhledem k její vraždě, že? K vraždě lidmi, kteří chtěli dostat mě!“

„Už jsem ti říkal, že já s tím neměl vůbec nic společného. Měl jsem tvou ženu upřímně rád. Pokud bys tehdy... pak by dnes žila.“

Stone vstal a zadíval se na Graye pohledem, při kterém dokonce i Grayovi přeběhl mráz po zádech. Velmi dobře věděl, že John Carr kdysi zabíjel mnoha různými způsoby. Žádný jiný zabiják v jeho službách to neuměl tak dokonale.

„Je mi to moc líto, Johnne. Vlastně Olivere. Víím, že jsi za to vůbec nemohl.“ Odmlčel se a Stone se znovu posadil. „Moc jí toho o její matce neřekli. Jen samé pozitivní věci a také to, že zemřela při automobilové nehodě.“

„A o mně?“

„Řekli jí, že jsi byl voják a byl jsi zabit ve službě. Myslím, že jí dokonce ukázali tvůj hrob na Arlingtonu. Pro svou dceru jsi zemřel jako hrdina.“ Gray se odmlčel. „Jsi spokojený?“

Způsob, jakým to Gray řekl, Stonea zaskočil. „Mluvíš pravdu, nebo jsou to zas jen kecy Cartera Graye, kterými mě chceš uklidnit?“

„Proč bych ti měl teď lhát? Už na tom přece vůbec nezáleží, nebo snad ano? Oba jsme už dávno odepsaní.“

„Proč jsi mě sem vůbec pozval?“

Gray místo odpovědi vstal a došel ke svému stolu, ze kterého vzal jedny desky. Otevřel je a podal Stoneovi tři barevné fotografie šedesátníků. Jednu po druhé pokládal přímo před Olivera. „První se jmenuje Joel Walker, druhý Douglas Bennett a poslední je Don Ross.“

„Neznám je ani podle tváře, ani podle jména.“

Gray vytáhl z desek další tři fotografie, tentokrát mnohem starší a černobílé. „Tyhle fotky ti budou povědomější. I jejich jména: Judd Bingham, Bob Cole a Lou Cincetti.“

Stone jména ani nevnímal, zíral jen na fotky mužů, se kterými před desítkami let žil, pracoval a také málem zemřel. Podíval se znovu na Graye.

„Proč mi to ukazuješ?“

„Protože během posledních dvou měsíců všichni tři tví bývalí kolegové zemřeli.“

„Jak?“

„Bingham a našli v posteli. Měl lupus, pitva neodhalila nic neobvyklého. Cole se sám oběsil. Teda aspoň to tak vypadalo a policie případ uzavřela jako sebevraždu. Cincetti se opil, zakopl a spadl do bazénu. Utopil se.“

„Takže Bingham zemřel přirozenou smrtí, Cole spáchal sebevraždu a u Cincettiho šlo o nešťastnou náhodu?“

„Předpokládám, že tomu stejně jako já nevěříš. Tři muži ze stejného oddělení zemřou ve dvou měsících?“

„Všude kolem nás číhá nebezpečí.“

„To oba víme až příliš dobře.“

„Myslíš, že byli zavražděni?“

„Samozřejmě.“

„Tys mě pozval, abys mě varoval?“

„Přišlo mi to jako moudré řešení.“

„Jak už jsem ale říkal, John Carr je mrtev. A kdo by chtěl zabíjet mrtvolu?“

„Všichni tři měli skvělé krytí, Cincetti zvlášť. Pokud našli jeho, snadno si ověří, že tělo Johna Carra neleží v arlingtonské rakvi. Že je až moc živý, i když si říká Oliver Stone.“

„A co ty? Co Carter Gray jako bývalý stratég celé skupiny? Ty přece žádnou jinou identitu ani nemáš.“

„Mám aspoň ochranu. Ty nemáš nic.“

„Dobrá, varoval jsi mě,“ řekl Stone a vstal.

„Je mi líto, že všechno skončilo právě takhle. Zasloužil sis víc.“

„Není to tak dlouho, co jsi byl rozhodnutý mě i mé přátele obětovat. Pro blaho této země.“

„Máš pravdu. Všechno, co jsem kdy dělal, jsem dělal s cílem sloužit naší zemi.“

„Aspoň sis to tak *definoval*. Já ale ne.“

„Na tomhle se zkrátka neshodneme.“

Stone se otočil a vyšel ze dveří. Poštu Cartera Graye kontrolovali ve zvláštním centru FBI a pak mu ji každý večer doručovali prostřednictvím kurýra. Ten ji vždy předal jednomu z mužů Grayovy ochrany, kteří bydleli v domku asi sto metrů od hlavního sídla, protože Gray by nikdy nesouhlasil, aby s ním někdo žil přímo v domě. Ostatně celá budova byla chráněna nejmodernější elektronikou.

Gray otvíral dopisy a balíčky bez většího zájmu. Pak ale jeho pozornost upoutala červená obálka s odesílací poštou Washington D. C. Uvnitř byla jediná fotografie. Podíval se na ni a pak na složku na stole. Nadešel jeho čas.

Zhasnul světla, opustil pracovnu a pomalu kráčel do ložnice. Tam políbil fotografii své ženy a dcery – snímek, který s úctou opatroval na krbové římse. Podivnou hrou osudu obě ženy zemřely 11. září při

útočku na Pentagon. Poklekl, jako obvykle se pomodlil a zhasnul i v ložnici.

Asi pět set metrů od domu sklonil Harry Finn dalekohled s noktovizorem. Viděl, jak Gray otvírá červenou obálku, a zaznamenal i jeho výraz, když hleděl na ten snímek. Gray si dobře uvědomoval, co přijde.

Vylézt na útes bylo pro Finna výzvou, jedině tak se mohl dostat do bezprostřední blízkosti Grayova domu. Teď už mu k cíli zbýval jen malinký kousek.

Finn počkal asi hodinu, než Gray usne, a pak se přesunul k rozvodné skříni plynu. Plynové potrubí sem zavedli kvůli Grayovi, protože na plynu rád vařil a navíc jím i topil. O deset minut později, aniž by to zaregistrovala čidla nebo nejmodernější elektronika, vzrostl v domě tlak plynu. Během několika vteřin zasáhl smrtící plyn celý dům. Kdyby Gray nespál, nejspíš by ho ucítil, protože plynárenská společnost přidávala do inertního média zapáchající látku jako varování. Ano, Gray by plyn sice cítil, ale stejně by nic jiného nestihl.

Finn vložil do komory pušky náboj. Střela vypadala docela obyčejně, vyjma zelené barvy na špičce. Harry zamířil a vystřelil na vysoké okno v zadní části domu. Nebyl to nijak složitý cíl. Střela prolétla sklem a zápalná složka se vznítla. Střecha odlétla do výšky tří metrů a zdi domu byly okamžitě rozmetány všude kolem. Zbytky krovů se sesuly do zuřících plamenů. Za pár vteřin by nikdo nepoznal, že tu někdy stál nějaký dům.

Finn se právě chystal uniknout po plánované trase, když za sebou uslyšel zoufalý výkřik. Ohlédl se. Jednoho ze strážných, který vyběhl z domku, zasáhly odlétající sutiny a vzápětí ho zachvátily plameny. Po ostatních mužích z ochranky nebylo nikde ani vidu, ani slechu. Finn, aniž by přemýšlel, se vrhl vpřed, srazil muže k zemi a pokoušel se plameny udusit. Pak vyskočil a hnál se k rozvodné skříni, kde měl své vybavení. Už předtím nastavil regulátor plynu na normál a skříňku znovu zamkl. Nakonec popadl batoh i zbraň, doběhl k útesu a všechny věci odhodil co nejdál do moře. Silný odliv je vzápětí odnesl kamsi do hlubin.

Finn udělal pár kroků zpátky a rozběhl se k hraně útesu. Odrazil se a po hlavě skočil dolů. Do vody dopadl zcela čistě, potopil se a

pak se zase o kus dál vynořil. Silnými záběry trénovaných paží plaval ke břehu vzdálenému asi kilometr. V malém lesíku měl pod vrstvou listů ukrytý motocykl. Naskočil na něj, projel nespočtenými křovinami na zarostlých cestíčkách a dostal se na vedlejší silnici, kde byla zaparkovaná dodávka. Motocykl ukryl do kufru vozu, vklouzl za volant a sešlápl plyn.

Dodávku i s motorkou pak zanechal v garáži asi patnáct kilometrů od domu, kde bydlel. V garáži se převlékl, nastoupil do své toyoty a odjel domů. Špinavé prádlo dal do pračky a po chvílce už vybíhal nahoru do patra, aby se podíval na své děti. Mandy spala s rozečtenou knížku na příkrývce. Finn knihu zavřel a odložil stranou, zhasnul lampičku na nočním stolku a vklouzl do postele. V duchu si na seznamu škrtl Grayovo jméno a začal přemýšlet o další položce.

Pak se podíval na své ruce. Přestože měl rukavice, byly jeho dlaně mírně popálené od ohně. Zchladil si je ledem a natřel mastí, kterou našel v kuchyni. Udělal to ještě předtím, než vyšel nahoru do patra. „Harry, tohle už nedělej,“ šeptal si sám pro sebe. Přesto sebou jeho žena trhla a něco nezřetelného zamumlala. Položil jí ruku do vlasů a jemně ji hladil. Jeho červené dlaně a Mandiny krásné blond vlasy – ta prapodivná kombinace ho donutila ruku prudce stáhnout. Jako by se chtěl najednou všeho zbavit. Měl milující manželku a tři děti. Jeho život patřil jen jim, tak to přece vždycky chtěl. Jenže pak začal od života očekávat mnohem víc, a to se mu stalo osudným. Věděl, že to není fér. Dá se to nějak zastavit? Ten pocit v sobě nosil hodně dlouho, už si ani nepamatoval, od kdy přesně. Byl v něm zakořeněný mnohem silněji než jeho role otce a manžela. A právě z toho měl zničující obavy.

Finn skryl své dlaně pod peřinu a pokoušel se usnout.

15.

„Bagger dostal Tonyho,“ řekla Annabelle. Probděla celou noc a za rozbřesku vytočila číslo svého parťáka Lea Richtera. Neměla ani ponětí, v jaké časové zóně se Leo právě nachází, a vlastně jí to bylo úplně jedno.

Na druhé straně telefonu sebou Leo prudce trhl a najednou měl pocit, že se mu zvedá žaludek. „Sakra, co to říkáš?“

„Tony to zvorál. Hrál si na haura a Bagger si ho našel. Zabil přitom tři lidi a Tonymu udělal z mozku kaši.“

„Ten chlap nás určitě prodal. Proč sakra už někdo Baggera nezlikviduje? Copak je to tak těžké?“

Annabelle pokračovala. „Mohl Tony znát mé příjmení? Řekl jsi ho přece Freddyemu a ten ho mohl Tonymu klidně vyslepičit. Nebo ho mohl i jen někde zaslechnout.“

„Annabelle, já vlastně nevím, co říct. Jsme nejspíš oba v pytlí. Ve světě falešných hráčů není zas tak moc Leo Richterů a Annabelle Conroyových.“

„Pokud víš, kde je Freddy, musíš ho hned varovat.“

„Vynasnažím se. Nechceš, abych za tebou přijel? Nějak bychom to spolu zvládli.“

„A Jerry by pak lehce zabil dvě mouchy jednou ranou? Kdepak, Leo, zůstaň, kde jsi. A zakopej se, jak hluboko to jen jde.“ Zavěsila a posadila se na kraj postele. Nejspíš by měla nechat své miliony v klidu pracovat a zmizet až na konec světa. Soukromé letadlo i ostrov, spousta strážných. Znělo to sice lákavě, ale dobře cítila, že by to bylo totéž jako dráždit býka červeným hadrem. Nedokázala se rozhodnout. V tu chvíli zazvonil telefon. Oliver Stone.

„Doufám, že jsem tě nevzbudil,“ ozval se.

„Jsem ranní ptáče,“ zalhala.

„Mám pro tebe pár novinek. Sejdeme se v mém domku,“ rozhodl.

„Proč nepřijdeš sem, Olivere?“ namítla. „Posnídáme tady naproti,“ řekla a dala mu adresu. Za půl hodiny už seděli u zadního stolku stranou od ostatních hostů. Objednali si pití a Stone jí řekl, co zjistil.

„Nevím, jestli nám to k něčemu bude,“ podotkla, když si sypala cukr do kávy.

„Nezapomeň, že nejlepší obranou je útok. Vláda si na něj posvítí. Když jim trochu pomůžeme, pochybuju, že mu zbyde nějaký čas na tebe. Pokud se nám podaří na něj poštvat federály, budeš úplně v bezpečí.“

Annnabele ale příliš přesvědčeně nevypadala. „Neznáš ho. Klidně investuje dalších čtyřicet milionů do každické vteřiny, která mu tady ještě zbývá, aby mě zlikvidoval.“

Stone chápavě přikývl. „Znám Jerryho Baggera, nebo spíš chlapy, jako je on. Není to všechno jenom o penězích, spíš jde o ztrátu tváře a respektu. Musí všem ukázat, že je nepřekonatelný, protože jinak by to už nebyl Jerry Bagger.“

„Jo, máš pravdu, přesně takový je.“

„Jak už jsem říkal, takové typy znám. Občas jsem pro ně pracoval.“

„Ale když po něm půjdeme, kudy na něj?“ zeptala se opatrně.

„Musíme najít jeho slabé místo. Snadné to ale nejspíš nebude, vždyť v Portugalsku zabil tři lidi a čtvrtého dostal do komatu. Pokud mu tyhle vraždy dokážeme přišít, zmizí z tohoto světa nadobro.“

„Vím, že to udělal, ale nemám žádný důkaz. Když půjdu na policii, budu jim muset všechno vysvětlit. A to si piš, že mi rozhodně žádnou medaili nedají.“

„Anebo můžeš Jerrymu ty peníze vrátit a doufat, že mu to bude stačit.“

„Ty prachy jsem si vydělala do posledního centu! Sám jsi přece říkal, že o penězích to není. Bude mě chtít zabít tak jako tak.“

„A co kdybychom ho obvinili, aniž bys musela vypovídat na policii?“

„To by možná šlo. Jenom nějak nevím, jak to udělat.“

„Právě na tohle musíme přijít.“ Stone chtěl ještě něco dodat, ale přerušilo ho zvonění mobilního telefonu. Alexův hlas zněl značně nervózně.

„Olivere, tys byl včera večer u Cartera Graye na návštěvě?“

„No, byl.“

„Kdy jsi tam přišel a kdy odešel?“

Stone mu to řekl. „Ten řidič mi všechno dosvědčí. Co se děje?“

„Ty to ještě nevíš?“

„A co?“

„Včera v noci někdo vyhodil Grayův dům do vzduchu, Carter byl uvnitř. Vím, že se ti to nebude líbit, ale nejspíš s tebou bude chtít mluvit FBI.“

Stone zavěsil. *Tak se mnou bude chtít mluvit FBI. O Carteru Grayovil*

„Problém?“ ozvala se Annabelle nezvykle ostře.

„Tak trochu,“ řekl pomalu, ale jeho mysl už horečně zpracovávala další vývoj událostí. „No, spíš docela velký průšvih.“

Přitukla si s jeho šálkem kávy. „Tak to jsme na tom úplně stejně.“

16.

Oliver Stone hleděl na protější zeď, zatímco dva mladíci, kterým bylo jen něco málo přes třicet, s pistolemi a odznaky připnutými k opasku, brousili okolo jako psi kolem řeznického špalku. Oliverův mírně vylepšený vzhled neudělal na agenty washingtonské pobočky FBI prázdný dojem a nic mu nepomohlo ani to, že ho doprovázel Alex Ford z tajné služby. Alex vykládal o Stoneových hrdinských kouscích při odhalení špionážního spiknutí, ale agenti pověřeni vyšetřováním smrti Cartera Graye ho nijak zvlášť neposlouchali. Jeden z nich se obrátil k Alexovi.

„Máme tady vraždu. Na krk mi dýchá šéf a ti nahoře čekají nějaké výsledky.“ Skláněl se nad Oliverem sedícím na malé židliče.

„Tak hezky ještě jednou, jak se jmenujete?“

„Oliver Stone. Říkám vám to už počtvrté.“

„Pak nám tedy předložte doklady.“

„Žádné nemám, to už jsem taky říkal čtyřikrát.“

Druhý agent jen zakroutil hlavou. „Jak může někdo v jednadvacátém století žít bez průkazů?“

Stone se na něj pobaveně podíval. „Já vím, kdo jsem. A pokud to neví nikdo další, tak je mi to celkem jedno.“

„Takže vy jste sem přišel jenom proto, abyste nám řekl, že jste slavný filmový režisér, co se obléká jako vandrák?“

„Ne, přišel jsem vám říct, že jsem byl včera večer v domě Cartera Graye na *jeho pozvání*. Přijel jsem kolem deváté a odjel po pětačtyřiceti minutách. Poslal pro mě řidiče. A ten vám určitě potvrdí, že když jsem odcházel, dům tam ještě stál, a ten chlap, co v něm bydlel, byl naživu.“

Alex se hned ozval. „Už jste s tím řidičem mluvili?“

Agenti si vyměnili pohledy a jeden z nich se otočil ke Stoneovi. „O čem jste spolu hovořili?“

„O soukromých záležitostech. Jsem si jist, že to se smrtí pana Graye nemělo vůbec nic společného,“ odpověděl Stone, i když samozřejmě moc dobře věděl, že hovor o třech mrtvých agentech je se smrtí Cartera Graye svázán až příliš.

„Mám dojem, že tu někdo odmítá spolupracovat,“ sykl muž a jeho parťák se hned přidal. „Nejspíš z toho bude obvinění z neposkytnutí účinné pomoci. Pane Stone, bude se vám líbit, když vás posadíme do basy, než si zjistíme, kdo vlastně opravdu jste?“

Stone ale odpověděl s naprostým klidem. „Pokud si myslíte, že na mě něco najdete, udělejte to. Pokud ne, omlouvám se, mám další schůzku.“

„Pane Stone, proč máte tak naspěch?“ zeptal se agent jízlivě.

„Víte, snažím se něco dělat. Na něčem se s vámi ale dohodnu.“

„Žádné dohody nebudou.“

„Půjdu s vámi na místo činu. A když si všimnu něčeho zajímavého, řeknu vám to.“

„Zajímavého? Sakra, jak to myslíte?“ vyjel první agent.

„Prostě zajímavého.“

„Na místo činu vás v žádném případě nepustíme.“

„Pokud jste ho zabil, mohl byste se pokusit zahladit nějaké stopy,“ dodal ten druhý.

Stone si jen povzdechl. „Zavolejte řediteli FBI, prosím.“

„Cože?“ zařval první agent a hleděl na něj s vytřeštěnými očima.

„Zavolejte nejvyššímu šéfovi. Nedávno mi poslal děkovný dopis. Jen tak mimochodem, mám ho s sebou. Než jsem sem jel, tak jsem s ním mluvil. Mám se ozvat, když budu mít nějaké problémy.“

Stone podal dopis agentovi, kterému parťák koukal přes rameno. Alex jen lehce krčil rameny, když ti dva hltali slovo od slova.

„Tak co?“ ozval se Stone. „Zavoláte mu, nebo ho nebudeme obtěžovat a půjdeme se na místo činu podívat rovnou? Nemám na vás celý den.“

„Nebudeme ho otravovat,“ řekl jeden z agentů nakonec.

Stone vstal. „To jsem rád, že to tak berete.“

17.

V doprovodu jednoho z agentů a Alexe Forda se Stone procházel kolem toho, co zbylo z domu Cartera Graye.

„Výbuch plynu?“ zeptal se Alex agenta.

„Vypadá to tak, ale nechápu, jak k tomu mohlo dojít. Ten dům zas tak starý nebyl a navíc měl nejmodernější bezpečnostní prvky.“

Stone hleděl na sutiny domu, který ještě včera navštívil. „Kde bylo nalezeno jeho tělo?“

„Tělo? *Jeho kousky* byly nalezeny v ložnici.“

„Identifikovali jste ho?“

„Řekněme, že vyšetřovatelé je považují za ostatky majitele domu.“

„Už jste mluvili s tím řidičem, aby potvrdil Oliverovo tvrzení?“

Agent zavrtěl hlavou. „Ten člověk někam zmizel. Pracoval pro CIA. Není jasné co se tu stalo. Takže máme jen vaše svědectví, že vás sem přivezl,“ dodal a očima přejížděl Stonea od hlavy až k patě.

„Kdybych chtěl toho chláпка i s barákem vyhodit do vzduchu, asi bych nikomu nevykládal, že jsme se sešli, a už vůbec ne agentovi tajné služby Spojených států. A rozhodně bych svůj čin neuskutečnil téže noci, kdy jsme spolu mluvili.“

„Jenže ten dům vyletěl do vzduchu jen krátce poté, co jste odešel,“ namítl druhý agent, „a tudíž podezřelý jste.“

„Což je také důvod, proč jsem sem přišel,“ odvětil Stone. „Čím dříve najdete vraha, tím dříve mě škrtnete ze seznamu.“

„Byl tu ještě někdo další?“ zeptal se Alex.

Agent přikývl a očima pořád visel na Oliverovi. „Strážný. Vyběhl ze strážnice, zasáhly ho sutiny a vzplál. Vzpomíná si, že na něj někdo zezadu skočil a srazil ho k zemi, aby plameny uhasil. Ten muž pak omdlel a probudil se až v sanitce. Teď leží na traumatologii v nemocnici v Annapolisu. Bude v pořádku.“

Agent pořád zíral na Stonea, který teď zvedal ruce. „Klidně se podívejte. Zdá se vám, že jsem někde popálený?“

„To by ale znamenalo, že ten člověk nebyl řidič,“ došlo najednou Alexovi a mrkl na Olivera.

„Ten strážný dost trpěl a ani si nevzpomíná, jestli ten, kdo ho zachránil, byl vůbec chlap,“ připustil agent. „Kdyby to byl ovšem řidič, proč by tak najednou zmizel ze scény?“

„Pokud by měl něco společného s explozí, pak měl nepochybně důvod,“ dodal Stone. „Je přece nezvěstný i teď? Nedá se z toho sice nic vyvodit, ale přece jen je to jedna z možných stop.“

„Dobrá, probereme to,“ zabručel jeden z agentů.

„Našli jste v domě nějakou stopu?“ zeptal se Stone.

„I kdyby ano, vy rozhodně nepatříte k těm, které bychom informovali.“ Stone se rozesmál, otočil se na druhou stranu a pak to spatřil. „No, kdyby vám to nevadilo, rád bych se prošel tamhle k tomu útesu. A nespustíte mě z očí, třeba vám chci zmizet.“

Když odkráčel, jeden z agentů se otočil k Alexovi. „Hele, jsme tu jen my dva, oba od vlády, co je to za chlapa?“

„Vděčím mu za svůj život. Naprosto mu důvěřuji.“

„Nechcete nám říct něco víc?“

„Ne, je to otázka národní bezpečnosti a stejně byste tomu nerozuměli.“

Agent ani na okamžik nespustil ze Stonea oči. „Národní bezpečnost? Ten chlap přece vypadá jako obyčejný vandrák!“

„Vlastně ano, pracuje na hřbitově,“ pronesl Alex se zřejmou snahou pomoci. Agent jen zavrtěl hlavou a vydal se za Stonem, který se právě nakláněl přes okraj útesu.

Krátce poté si Stone všiml rozvodné skříně k plynovodu. Agent to zaregistroval a křikl na něj. „To už jsme zkontrolovali. Napadlo nás to hned.“

„A co jste zjistili?“

„Všechno v pořádku, nedošlo k žádnému násilnému poškození.“

„Pokud ten chlap věděl, co dělá, žádné násilné otevření skříně se nekonalo. Dá se odtud ovládat tlak plynu?“

„Nejspíš ano. Všechno jsme zkontrolovali a tlak plynu je v pořádku.“

Stone si vybavil vysoké okno Grayova domu s výhledem na útes. Něco mu běželo hlavou. Pak se obrátil k agentovi.

„Když se dá kohoutem otočit nahoru, pak to jde nepochybně taky dolů.“

„Hm, to ano, a co je na tom zajímavého?“ odsekl agent.

„Zvýšený tlak v domě by bezpečnostní čidla nezaznamenala. Během pár vteřin by byl dům plný plynu.“

„Pak ale musíte mít něco, čím ho zapálíte.“

„Stačí rozsvítit a okamžitě přeskočí jiskra.“

„To je fakt. Poslali jsme sem psy, aby se pokusili vyčenichat nějakou výbušninu. Pokud nic nenajdou, podíváme se znovu na ten plyn.“

Stone si najednou na něco vzpomněl. Odpojit se od agenta a přidal se k Alexovi.

„Co tě zas napadlo?“ zeptal se Alex.

„Plyn do domu dostaneš snadno, jen otočením regulátoru. Jiskra při rozsvícení plyn zapálí, ale na to se ten člověk spoléhat nemohl. Jednak nechtěl, aby Gray plyn ucítil, a jednak potřeboval sám uniknout. Takže tu máme chláпка tak dvě stě yardů od domu, jen kousek od útesu. Vypálí do okna zápalnou střelu. Zápalná slož se vznítí při průletu sklem a způsobí výbuch. Pokud tam někde najdou barevný kousek kovu, bude to špička střely. Označuje se tak zápalné střelivo, aby si je lidé nepletli.“

Alex jen zamyšleně přikyvoval. „Jak ale mohl uniknout? Cesta byla přece hlídaná. Ten popálený strážný, co omdlel, ale někoho viděl.“

Stone s Alexem se znovu přidali k agentovi. „Nenašli jste nějaké stopy v lese?“ zeptal se Stone agenta FBI.

Agent zavrtěl hlavou. „Ne, na to jsme mysleli taky. Žádné stopy, a tam bychom je určitě našli. Dostat se odtud na silnici rozhodně není žádná procházka.“

„Po hlavní silnici ale uniknout mohl, že?“

„Nemyslím, navíc jsem zapomněl zmínit, že ten strážný běžel směrem k útesu, ne k silnici.“

Stone znovu došel k útesu, agent se k němu zvolna přidal. „To znamená, že unikl tudy. A stejnou cestou nejspíš i přišel.“

Agent se podíval dolů. „Příliš příkré, dobrých deset metrů.“

„Nijak zvlášť. Všude je plno výstupků, pokud víte, kde je hledat.“

„No dobrá, nahoru to pochopím. Ale jak by se dostal dolů?“

„Vzhledem k tomu, že tu nevidím žádné zbytky provazu, nejspíš musel skočit.“

Agent zíral na burácející moře dole pod útesem. „To nepřichází v úvahu.“

„Ale ano,“ pomyslně si Stone. *Před třiceti lety jsem udělal totéž. Jen to bylo o dobrých osm metrů víc a ještě ke všemu po mně stříleli.*

* * *

Stone s Alexem se vraceli do D. C.

„Odvedl jsi dobrou práci,“ řekl Alex uznale. „Vědět, jak to udělal, je úplně něco jiného než zjistit, kdo to byl. Carter Gray měl spoustu nepřátel.“

„To je fakt, ale přece jen, určitě máš nějakou představu. Gray musel mít důvod, proč tě k sobě pozval.“

Stone zaváhal. Nerad nechával Alexe stranou, ale občas se stalo, že příliš velká sdílnost byla na škodu. „Nemyslím, že to spolu souvisí.“

Alex chtěl sice namítnout, že to tak určitě není, ale nakonec se poznámky zdržel.

Zbytek cesty Stone jen hleděl z okna. Tři muži, s nimiž před desítkami let pracoval, náhle zemřeli. Carter Gray ho varoval a ještě téže noci sám vyletěl do vzduchu. Ať už to byl kdokoli, pronikl dokonalejším krytím, odhalil tři zkušené profesionální vrahy a zlikvidoval je. Dokonce se mu povedl i útok na Cartera Graye, kterého obelstil jen málokdo.

Osoba, které se tohle podařilo, nepochybně odkryje i pravou totožnost Olivera Stonea. A pokusí se ho také zabít.

Nejspíš si to zasloužím, pomyslel si Stone. Jediným pojátkem k těm třem mrtvým totiž bylo, že se všichni dříve živili jako nájemní vrazi.

18.

Annabelle stála před branou hřbitova, kde Stone pracoval i bydlel. Po rozhovoru s Leem se definitivně rozhodla, Oliver neměl s jejím problémem nic společného. Ať už byl přítel nebo ne, neměla právo ho do celé věci zatahovat. Pokud by ho Bagger kvůli ní dostal, nedokázala by s tou vinou dál žít.

Brána byla zamčená, ale s páčidlem a šperhákem ji za okamžik otevřela. Došla na přední verandu domku. Pod dveře strčila zprávu, kterou sepisovala skoro celou hodinu, i když byla velmi stručná. Za chvíli už seděla zpátky ve svém voze, aby po chvílce brázdila oblaka na lince United America. Když letadlo po svém startu kopírovalo řeku Potomak, dívala se zamyšleně z okna. Dole ležel Georgetown a ona měla najednou pocit, že vidí malý, dobře udržovaný hřbitov. Jeho hřbitov. Možná, že už tam Oliver zase pracoval mezi náhrobky, shrbený u země a obklopený mrtvými, kteří tam pykali za své hříchy.

„Měj se, Olivere Stone,“ řekla si pro sebe. „Sbohem, Johnu Carre.“

* * *

„Já ten internet fakt miluju!“ jásal Bagger, když si prohlížel dokumenty, které mu přinesli lidé, kteří se mu starali o počítače.

„Je to opravdu skvělé, pane Baggere,“ tiše a velmi zdvořile přitakal mladík bez brýlí. „Upřímně...“

„Vypadni!“ zařval Bagger a vystrašený kluk se raději okamžitě vypařil.

Bagger se posadil za stůl a znovu se zadíval do papírů. Najal si jednu internetovou firmu a ve své podstatě mu bylo úplně jedno, jak se doberou výsledků. Podstatné bylo, že úkol splnili. Annabelle Conroyová se vdala před patnácti lety za chlápka jménem Jonathan DeHaven. Ironií osudu se brali právě v Las Vegas. Ano, musela to být ona, Annabelle Conroyová, protože kolik žen s tímto jménem by se vdávalo ve Městě hříchu? Jenže Bagger si potřeboval být naprosto jist. Zvedl proto telefon a zavolal detektivní firmu, se kterou už měl

své zkušenosti. Většinou se pohybovali na hraně zákona, a občas dokonce i za ní. Věřil jim, protože mu vždycky dodali potřebné zprávy. Teď je nasadí na stopu Annabelle, ale pro začátek jim chtěl poskytnout alespoň nějaké vodítko. A to teď měl. Pokud se lidé berou, musí podepsat celou řadu dokumentů. Musí někde bydlet, platit pojištění a pravděpodobně mají na svá jména vedené i účty a auta.

Jerry se začal uculovat. Annabelle na něm vyžrála jenom proto, že ze sebe udělala agenta CIA. Ale teprve teď ta dáma pozná, co je to opravdové pátrání.

„Ahoj, Joe,“ řekl do telefonu, „tady Jerry Bagger. Mám pro tebe jeden kšeft, dost důležitý kšeft. Potřebuju najít jednu kamarádku. A to hodně rychle, protože už se nemůžu dočkat, až ji obejmú a dám jí pořádně co proto.“

19.

Když se Stone vrátil domů, našel vzkaz. Ačkoli instinktivně věděl, co v něm stojí, přesto si dal načas, než si jej přečetl. Jakmile to udělal, posadil se a zhluboka vzdychl. Pak ovšem dostal vztek. Okamžitě zavolal Reubena, Milтона i Caleba a pozval je do svého domku na schůzi Camel clubu. Caleb však začal namítat, že nemůže, protože právě dělá na nějakém projektu. Stone byl neoblomný. „Calebe, je to vážně důležité. Má to dost společného s naší kamarádkou.“

„Se kterou?“ zeptal se Caleb podezřívavě.

„Se Susan.“

„Má problémy?“

„Ano.“

„Dobrá, budu tam.“ Caleb nezaváhal ani na okamžik.

Stone se vrhl do práce na hřbitově. Náhrobky, které vyvrátila bouřka, se pokoušel vrátit do původní polohy. Pracoval s rozmyslem, protože si chtěl vyzvednout jeden důležitý předmět uložený v zemi, který byl plný dávných vzpomínek.

Starý náhrobek byl na horní hraně ozdoben orlem. Pro případ, že by Stonea někdo pozoroval, raději předstíral, že se pokouší náhrobek narovnat. Proto jej nejdřív nechal spadnout. Přímo pod náhrobním kamenem se nacházel malý otvor a v něm obdélníková vzduchotěsná schránka. Stone ji zvedl a strčil do odpadkového pytle, do kterého házel plevel. Nechal náhrobek dole, oprášil si ruce a vešel do svého domku.

Vzal klíč, který schovával za vypínačem v koupelně, a na psacím stole schránku otevřel. Pak její obsah rozložil před sebe. Šlo jakési „záruky“ Oliverovy bezpečnosti, pokud by ho snad někdo chtěl zlikvidovat. Byl natolik zkušený, že věděl, že činy, které konal ve jménu své vlasti, by při pohledu z druhé strany mohly být jen sprostým zločinem. Mnohokrát jim tehdy říkali, že když je při akci dopadnou, nesmějí se spoléhat na strýčka Sama, ale výhradně sami na sebe. Mladíci s vynikajícím výcvikem, schopnostmi a sebedůvěrou to brali jako výzvu, které nelze odolat.

On a chlapi jako Lou Cincetti či Bob Cole měli vyvinutý smysl pro černý humor a žertovali o možnosti, že se v případě dopadení vzájemně zastřelí, aby odešli z tohoto světa jako tým. Jak léta běžela a atentátů neubývalo, Stone začal o jednotlivých operacích sbírat informace a schovával si potřebné dokumenty. Strýček Sam si klidně mohl říkat, co chtěl, ale Stone věděl, že agentura s ním musí počítat. Nakonec ale na ničem stejně nezáleželo. Zabili mu ženu, přišel i o dceru, a lidé, kteří to zosnovali jen proto, že odmítl dál zabíjet, neupřeli ani ten sebemenší šrám.

Stone si dlouho a pozorně prohlížel jednu z fotografií. Pocházela z Vietnamu, kdy ještě působil jako řadový voják, i když s velmi specifickými dovednostmi. Tehdy dostal za úkol spáchat atentát na jednoho severovietnamského politika. Za normálních okolností by takový úkol splnil tým odstřelovačů s dalekonosnými puškami, tým, v němž jsou hlídky, pozorovatelé i vojáci kontrolující směr větru a další faktory počasí. Na misi, kterou on sám považoval za neproveditelnou, však Stonea poslali samotného. Shodili ho z vrtulníku do džungle, kde se to vojáky Vietkongu jen hemžilo. Musel se přesunout osm kilometrů nebezpečným terénem a zabít toho chlapa v průběhu schůzky, které se účastnilo deset tisíc hostů a která byla vojensky plně jistěna. Poté se měl pokusit uniknout a dostat se na předem určený bod, který bylo obtížné najít ve dne, natož pak v noci. Vrtulník tam byl zpátky přesně za čtyři hodiny. Měl tedy jediný pokus. Pokud by to nezvládl, stal by se živým cílem Vietkongu.

Na tuhle sebevražednou akci byl vybrán z jednoduchého důvodu – byl jasně nejlepší. Všichni o něm věděli, že nezná únavu a je nejlepší střelec. Stone tehdy fungoval jako stroj, dokázal běžet celý den i celou noc. Jednou ho shodili z vrtulníku do Jihočínského moře a on uplaval desítky kilometrů ke břehu, kde zavraždil kohosi, kdo byl Spojenými státy považován za nepřítele. Z osmi set metrů prostřelil tomu chlapovi hlavu, když seděl u kuchyňského stolu, četl noviny a kouřil. Pak odplaval zpátky na místo, kde ho vyzvedla ponorka.

Stone byl přesvědčen, že vietnamská mise byla jen odpovědí nadřazených na jeho negativní postoj k válce, který se nerozpakoval dávat najevo. Mnozí si určitě přáli, aby se mu to nepovedlo. Měl tam zemřít, ale on jim takovou radost neudělal. Zastřelil toho muže z ta-

kové dálky a takovým způsobem, že by i vynikající odstřelovači a zkušení pozorovatelé jen nevěřícně kroutili hlavami. Na místo vyvednutí se dostal přesně v okamžiku, kdy se vrtulník chystal z mýtiny odletět. Stone dobře věděl, že piloti by se nijak nenamáhali pro něj vrátit, ale věděl i to, že ho viděli. Proto vypálil dávku do otevřených nákladových dveří, aby jim bylo jasné, že se poněkud spletli.

Přistáli jen na krátký okamžik, takže naskočil na lyžinu. Když vrtulník odlétal, skrápěla je sprška střel z džungle. Té noci běžel Stone jako nikdy předtím. Přesto ale neměl před plukem rozzuřených Vietnanců skoro žádný náskok. Byl to fenomenální úspěch, který přitáhl pozornost CIA. Oliver byl zařazen do „vybrané“ skupiny vládních atentátníků označovaných jako oddělení 666.

O tomto oddělení vlastně v agentuře věděl jen málokdo, alespoň se jim lépe spalo. Všechny „civilizované“ státy mají své atentátníky, kteří chrání národní zájmy, a Amerika na tom nebyla jinak. Alespoň se to tak říkalo.

Stone se podíval na jiný list papíru, tentokrát se seznamem jmen, ke kterému byla kancelářskou svorkou připnutá fotografie.

Stone, Bob Cole, Lou Cincetti, Roger Simpson, Judd Bingham a Carter Gray. Byla to jediná fotka, na které byli všichni společně. Měl ji jen proto, že se po jedné neuskutečnitelné misi šli všichni společně opít, a to hned, jakmile se jejich letoun dotkl americké půdy. Když Stone hleděl do své, před desítkami let nezvrásněné tváře – do tváře sebevědomého vraha bez skrupulí, který ani nepomyslel na budoucí utrpení a ztráty –, sevřel se mu žaludek.

Pak chvilku mžoural na postavu vysokého hezouna, kterým kdysi býval Roger Simpson. Nikdy nepracoval v terénu a stejně jako Carter Gray řídil aktivity Stonea a jemu podobných z bezpečné vzdálenosti. Když se dal na politiku, ještě pořád byl velice pohledný. Jeho ambice, jež pro něj byly v mládí velkou předností, ho o třicet let později změnily v prohnaného muže, který nikdy neopomněl žádné kličky. Nikdy se nesmířil s tím, že je pouze jedním z mnoha senátorů, a mocně usiloval o post prezidenta. A teď se skutečně zdálo, že jakmile skončí volební období stávající hlavy státu, bude to právě Simpson, kdo se postaví do čela země. Jeho manželka, bývalá Miss Alabama, mu propůjčila něco půvabu, kterým poněkud upjatý Simpson

rozhodně neoplýval. Říkalo se, sice v tichosti, ale přece jen o tom cvrlikali vrabci na střechách, že paní Simpsonová nemá práci svého muže ráda. Jenže i ona toužila po tom stát se první dámou, a tak se podle toho chovala.

Stone považoval Simpsona za slabocha, který vám bez uzardění bodne dýku do zad. A právě tenhle chlap měl ve velmi brzké době dosáhnout na nejvyšší post v zemi, což by Stoneovi vzalo už beztak hodně otřesenou víru v americkou politiku.

Vložil jednotlivé dokumenty zpátky do schránky a odnesl ji na původní místo. Pak narovnal náhrobní kámen. Zatímco bude čekat, až ho přijdou zlikvidovat, pokusí se pomoci Annabelle Conroyové přežít. I když ho o pomoc nežádala.

Přišel o svou jedinou dceru a teď rozhodně nehodlal ztratit i Annabelle.

20.

Camel club se sešel v osm večer ve Stoneově domku. Milton přinesl jako obvykle svůj laptop a cosi ťukal do kláves, zatímco Caleb se nervózně vrtěl na rozvrzané židli a Reuben se opíral o zeď.

Stone jim řekl o Susanině dilematu a informoval je o tom, že odjela z města.

„Ksakru,“ ulevil si Reuben. „Ani jsme si nezašli na skleničku.“

Stone začal vysvětlovat. „Za smrtí těch lidí v Portugalsku nejspíš stojí Jerry Bagger a navíc přivedl jejího partáka na pokraj smrti. Susan potřebuje naši pomoc, ale má dojem, že nás tím dostane do velkého nebezpečí.“

Caleb se protáhl v ramenou. „Ona ale neví, že náš klub si na nebezpečné kousky *potrpí*, že?“

Stone si odkašlal. „Původně jsem si myslel, že se Jerrymu podíváme na kobytku a dostaneme ho do vězení.“

„*Teoreticky* vynikající, ale jak se to dá realizovat?“ podotkl Reuben.

„Myslím, že by stálo za to zajet do Atlantic City a Baggera proklepnout.“

Milton se ozval. „Tady ho mám na fotce! Kasino Pompeje má vlastní webovou stránku.“

Caleb se zadíval do Baggerovy smějící se tváře a vystrašeně zavrčel. „Bože, koukněte na ten obličej, ty oči, vždyť je to jasný gangster. Olivere, to nemyslíš vážně, abychom se tam vydali a šli po něm, že ne?!“

Také Reuben si Stonea pozorně měřil. „To je fakt dost přitažené za vlasy, jít si ho prohlédnout na jeho vlastní písčeka.“

„Budeme pouze sbírat informace,“ namítl Stone. „Žádná konfrontace. Jen sledování a možná, že si i promluvíme s pár lidmi, kteří by nám mohli pomoci.“

„Co když to ale Bagger zjistí? Pak půjde i po nás!“ ozval se znovu Caleb.

„Kdepak je ta tvá *touha po nebezpečí*?“ neodpustil si Reuben.

Caleb jen vrčel. „Ten chlap zabíjí lidi jen tak pro radost.“

„Mám pro tebe dobrou zprávu, Calebe: ty nikam nepojedeš,“ řekl Stone a otočil se ke zbylým členům klubu. „První obhlídku udělá Milton s Reubenem; tedy pokud si Reuben může vzít v doku volno.“

„Vždycky si najdu nějakou výmluvu, abych nemusel překládat to zatracené zboží ze zatracených nákladůků za mizernou výplatu.“

Milton jen dodal. „Klidně.“

„Klidně?“ vyhrkl Caleb. „Miltone, ten chlap je nebezpečný. Proboha, vždyť mu patří kasino a vydělává na lidské posedlosti! A určitě jede i v drogách,“ dodal a svůj projev doplnil dramatickým zrudnutím.

„Musíte být opatrní,“ varoval je Stone. „Žádné zbytečné riskování.“

„Chápu,“ odvětil Reuben. „Zítra ráno si Milтона vyzvednu.“

„A já mezitím najdu Susan,“ vysvětloval Stone. „Odhlásila se z hotelu, ale mám nápad.“

„A co mám dělat já, když vy tři se budete takhle flákat?“ ozval se Caleb.

„Jako normálně, Supermane,“ odvětil Reuben. „Chránit hlavní město, aby v něm vládla pravda a nic než pravda, spravedlnost a americká demokracie.“

Stone byl mnohem věcnější. „Calebe, potřebuju si půjčit tvoje auto. Budu muset za Susan dojet, pochybuju, že je ještě pořád tady ve městě.“

Caleb se na Olivera podíval značně vyplašeně. „Ty chceš moje auto? Moje auto! Nepřichází v úvahu!“ Caleb jezdil v pradávné šedé Nově s šíleně rachtajícím výfukem, kde rez už dávno vystřídala kov a pružiny čalounění. O topení či klimatizaci nemohla být ani řeč. Jenže Caleb se o to vozítko staral, jako kdyby šlo o značkový Bentley.

„Dej mu ty klíče,“ zabručel Reuben.

„Jak se pak dostanu domů?“

„Odvezu tě na motorce.“

„Odmítám jet na takové kraksně.“

Reuben si ho změřil tak zlověstným pohledem, že Caleb nervózně vytáhl klíče a podal je Stoneovi. „Pořád se má zkoušet něco nového, ne?“

Caleb si ale najednou na něco vzpomněl. „Olivere, máš vůbec řidičák?“

„Mám, jenom propadl už tak před dvaceti lety.“

Caleb zbledl. „Pak ovšem nemůžeš řídit!“

„To je sice pravda, ale vzhledem k vážnosti situace to určitě pochopíš.“

Stone nechal Caleba stát s otevřenou pusou a zamířil k Reubenovi, který mu vyšel v ústrety.

„Včera v noci vyletěl do vzduchu dům Cartera Graye,“ řekl tiše Reuben.

„Já vím.“

„Doufám, že s tím nemáš nic společného.“

„FBI už se mnou mluvila, společně se dvěma agenty a Alexem Fordem jsme prošli ruiny, které z domu zbyly. Řekli jsme jim, co si myslíme.“

„Takže vražda?“

„Bezpochyby.“

Reuben se nahlas zamyslel. „Já jen doufám, že to nemá nic společného s tvou... minulostí.“ Byl jediným členem spolku, který měl určitou, i když jen mlhavou představu o Stoneově bývalé práci.

„Doufám, že ne. Až se vrátíte z Atlantic City, budu určitě vědět víc. Ty se mezitím nezapomeň držet zpátky.“

„Když už tam budu, mám za tebe vsadit?“

„Nikdy nehraju, Reubene.“

„Jak je to možné?“

„Za prvé nemám prachy a za druhé nesnáším prohry.“

21.

Druhý den dopoledne se Bagger znovu sešel s Joem ze soukromé detektivní agentury. Navzdory tomu, že to byl zcela nevýrazný, byť pečlivě upravený chlap s klidnýma očima a tichým, měkkým hlasem, nic si z krále kasin nedělal. Právě proto si ho Bagger vážil. Posadili se proti sobě a Joe otevřel složku.

„Pane Baggere, máme první výsledky.“ Listoval stránkami a pak se Jerryemu podíval do očí. „Tady je písemná zpráva, ale ústně vám shrnu alespoň to nejdůležitější,“ řekl a podal Baggerovi fotografii. „V Las Vegas máme pobočku, a tak naši lidé zašli do svatební kaple, kde se DeHaven s Conroyovou brali. Je to typický rodinný podnik, dokonce i teď ho vede jeden takový páreček. Stačil malý finanční obnos, abychom tenhle snímek získali. Dávají si totiž na zeď fotky všech, kteří se tam vzali. Podle vašeho výrazu, pane Baggere, soudím, že jsme se trefili do černého.“

Bagger se usmíval a souhlasně přikyvoval, když si prohlížel fotografii mnohem mladší Annabelle a jejího manžela Jonathana DeHavena. „Jo, je to ta moje kočička. Skvělá práce, Joe. Co máte dalšího?“

„Je tady jedna možnost, jak tu ženu najít snadněji. Jen si nejsem úplně jist.“

Bagger vzhlédl od snímku. „Jaká možnost?“

Místo odpovědi mu Joe podal novinový výstřižek. „To jméno DeHaven mi bylo nějak povědomé, ale zpočátku jsem vůbec netušil proč. Pak mi to došlo. A ejhle!“

„Ten chlap byl zavražděn!“ vyjekl Bagger, když si přečetl titulek.

„Nedávno. Našli ho v depozitáři Kongresové knihovny. Nějak to souviselo s únikem informací ve Washingtonu.“

„Je to určitě ten samý DeHaven?“

Joe ukázal Baggerovi další fotku z DeHavenova novinového nekrologu. „Tentýž chlap Jen o chlup starší.“

„No ne, Annabellin manžel byl špion?“

„Bývalý manžel. Zjistili jsme totiž, že se asi po roce rozvedli.“

„Rozvedli? To spolu nespali nebo co? Celý rok?“ Bagger hleděl na Annabellinu svatební fotografii a byl z ní naprosto paf. I když tuhle ženu nenáviděl za to, jak ho oklamala, přesto nechápal, jak je možné, že na ni její manžel neskočil okamžitě poté, co mu před oltářem řekla své *ano*. „On byl teplej nebo co?“

„Nevím, proč byl sňatek zrušen, ale stalo se to ve Washingtonu, kam se manželé přestěhovali. DeHaven do toho tajného spiknutí zcela určitě nepatřil. Všechny podrobnosti nejsou známy, protože jde o věc národní bezpečnosti. Spíš byl naprosto nevinný, jen se zkrátka objevil ve špatný čas na špatném místě.“

Zaskočený Bagger si poposedl. Annabelle mu tvrdila, že je ze CIA a že jeho prachy pomůžou vládním operacím za mořem. Dostala ho, ale co když to byla skutečně pravda? Co když ho podvedla samotná vláda? Vládu žalovat nelze a strýčka Sama neodděláš.

Znovu se pozorně podíval na Joea. „Dobrá práce, Joe. Pokračujte v pátrání a uvidíme, co zjistíte.“

Joe vstal. „Už na tom pracujeme, pane Baggere.“

Jakmile Joe odešel, Bagger se znovu zahleděl na fotografii mladické Annabelle. Po boku svého manžela vypadala velice šťastně a Jonathan se tvářil, světe div se, opravdu jako knihovník.

Bagger vstal a podíval se z okna na svou říši, která zaujímala skoro celý blok na Broadwalku. Chvilku přemýšlel a pak zavolal šéfa své ochranky.

„Dej nahodit motory tryskáče, jedeme na výlet.“

„Kam, pane Baggere?“ „Do mého nejoblíbenějšího města, do Washingtonu.“

22.

Druhý den ráno, v době, kdy Reuben s Miltonem byli na cestě do Atlantic City, měl i Harry Finn spoustu práce. Společně se dvěma muži ze svého týmu sledovali část území nedaleko Capitolu. Uniformy jim perfektně seděly, sledovací zařízení skvěle fungovalo. Navíc v sobě měli dostatek sebedůvěry – jako lidé, kteří jsou přesně tam, kde mají být. Když k nim přistoupili dva policisté hlídkující u Capitolu, Finn vytáhl z kapsy dokument a ukázal jim své pověření.

„Chlapi, jsem vždycky tam, kam mě pošlou,“ řekl omluvně. „Dlouho už tu ale zaclánět nebudeme, máme na starost zdejší centrum pro návštěvníky.“

„Tu bezednou díru na peníze?“ zavrčel jeden z poldů. Ten projekt se stal stejným propadákem jako centrum Big Dig v Bostonu.

Finn přikývl. „V tomhle městě si všichni myslí, že za to odpovídá někdo jiný. Stejnou věc už děláme nejmníh podesáté, protože si zas někdo nadělal do kalhot.“

„To mi povídejte,“ ulevil si druhý polda. „Jen se odtud brzo ztratíte.“

„Jasná věc,“ odpověděl Finn a znovu se vrátil ke své práci.

Ke sledování využili monitorovací kameru, která detailně zaznamenávala dva vchody do budovy Capitolu, výměnu strážných, ale i další prvky ochrany, které potřebovali pro pozdější průnik. Od posledního případu, kdy se jeden chlápek dostal za bezpečnostní perimetr Capitolu, celá řada vysoce postavených osob zase zbystřila. Najali si tedy Finnovu společnost, aby ověřila, zda *zesílená* bezpečnostní opatření opravdu fungují i v realitě. Finn už při prvním ohledání zjistil, že ani náhodou.

Když se vrátil do kanceláře, strávil dvě hodiny zběsilým telefonováním. Byla to pečlivě připravená akce, která spočívala v obvolávání předem určených osob tak, aby informace získané v prvním hovoru umožnily získat mnohem podrobnější informace v tom dalším. Finn už stejnou techniku použil při pátrání po místě, kde Spojené státy skladovaly vakcíny proti bioteroristickému útoku. Předstíral, že je student, který píše závěrečnou práci na téma průmyslové distribuce.

Mluvil s osmi různými lidmi, až se nakonec dostal přímo k viceprezidentovi firmy vyrábějící vakcínu. Ten mu nevědomky prozradil umístění skladiště, a to jen prostými odpověďmi na otázky, které považoval za zcela nevinné.

Finn dnes získával informace pro dvě velké operace: útok na Capitol a mnohem více ničující průnik do Pentagonu. Už se bohužel prokázalo, že do sídla americké armády lze vrazit pomocí velkého letounu, ale nepochybně existovaly i mnohem jemnější způsoby, jak se dostat dovnitř a způsobit větší škody, než jaké způsobilo dopravní letadlo. Mezi takové scénáře patřilo například položení bomby do armádního štábu, odkud se řídí všechny operace, sabotáž ve ventilačním systému vedoucí k zabití či alespoň onemocnění desítek tisíc klíčových osob pracujících v administrativě nebo dokonce vyhození celé budovy do vzduchu.

Po celou dobu, kdy Finn pracoval, sledoval i zprávy o smrti Cartera Graye. Jak se dalo očekávat, úřady držely vše v přísné tajnosti. Neunikly žádné informace a v médiích se donekonečna připomínala pouze Carterova skvělá kariéra a služba vlasti. Nakonec už to Finn ani nemohl poslouchat. Šel se projít.

Pak se ale náhle rozhodl, že navštíví svou matku. Poletí ještě dnes večer, hned jak uloží děti do postele. Stráví s ní celý zítřek a večer se vrátí domů. Po té námořní misi měl nárok na odpočinek, jeho práce se prostě nedala dělat od devíti do pěti. Protože věděl, že ho před dalším krokem čeká celá řada příprav, přišla právě teď ta správná chvíle.

Návštěvu matky miloval i nenáviděl zároveň. Nikdy se to neměnilo a ani vlastně nemohlo. Vždyť ona stála v pozadí všeho, a tak s ní alespoň čas od času musel být v kontaktu. Nemusel jí sice nic hlásit, ale ve své podstatě přesně to dělal.

Zamluvil si po internetu místo v letadle a zavolal Mandy, aby jí všechno řekl. Z práce odjel poměrně brzo. Děti odvezl do kroužků – jedno na plavání a druhé na baseball – a pak pro ně zase dojel.

Když už spaly, vydal se na letiště, aby absolvoval krátký přelet v nejdelším dni svého života

23.

Stone vyťukal Annabellino číslo. Čtyřikrát se ozval vyzváněcí tón, a když už Stone předpokládal, že to Annabelle nevezme, ozval se její hlas. „Haló?“

„Kde jsi?“ zeptal se.

„Olivere, nechala jsem ti přece vzkaz.“

„Blbost. Kde jsi?“

„Nechci tě do toho zatahovat, zapomeň na mě.“

„Už jsem poslal Milтона s Reubenem do Atlantic City, aby se na Baggera podívali.“

„Cože jsi udělal?“ začala křičet do telefonu. „Ty jsi zešilel!“

„Konečně mluvím s tou Annabelle, kterou znám a obdivuji.“

„To je úplná sebevražda, poslat je rovnou k němu!“

„Dokážou se o sebe postarat.“

„Olivere, já odjela z města, aby ses do toho *nemohl* míchat.“

„Pak se ovšem musíš vrátit, protože už jsme se do toho zamíchali.“

„Nemůžu se vrátit, prostě to nejde.“

„Pak mi tedy odpověz na jednu jedinou otázku.“

„Jakou?“ zeptala se vystrašeně.

„Co ti Jerry Bagger provedl, že jsi ho připravila o ty miliony?“

„Nic! Prostě se tím žívím, jsem falešná hráčka, víš?“

„Jestli mi budeš dál lhát, fakt dostanu pořádněj vztek.“

„Proč se o mě vůbec staráš?“

„Pomohla jsi nám, takže teď jsme na řadě my.“

„Pomohla jsem si sama. Jenom čirou náhodou jste byli u toho.“

„No dobrá, ale stejně nás potřebuješ. Ztrácíme zbytečně čas. Pokud je Bagger skutečně tak dobrý, jak říkáš, pak ti toho času moc nezbyvá.“

„Dík, že mi dodáváš sebedůvěru.“

„Ne, jenom jsem realista. Kde jsi?“

„Zapomeň na to.“

„Budu hádat, a pokud se mi to povede, pak to potvrdíš. Platí?“

„Prosím, když tě to udělá šťastným.“

„Platí?“

„No dobře, platí.“

„Prima. Dala jsi na mou radu a pokusíš se na Baggera něco hodit – a sice to, proč jsi ho obrala o ten balík. Což znamená, že jsi na místě, kde ti tolik ublížil a odkud po něm tvrdě půjdeš. Mám pravdu?“

Annabelle málem oněměla.

„Protože máme dohodu, budeš mi teď muset říct, kde jsi,“ dodal.

„Neřekl jsi ale, kde jsem přesně.“

„Já přece netvrdil, že ti řeknu určité místo. A navíc to, co jsem si myslel, bylo mnohem důležitější než jen jméno nějakého města. Pokud ale chceš, hrajeme dál.“

„Já už hrát nebudu.“

„Tak mi to řekni.“

Následovala dlouhá pauza. „Jsem v Maine.“

„Kde v Maine?“

„Na pobřeží, jižně od Kennebunku.“

„Stalo se to tam?“

Stone čekal další dlouhou pauzu.

„Ano.“

„Co to bylo?“

„To je moje věc,“ odsekla.

„Vždyť víš, že mi můžeš důvěřovat.“

„Nikomu už důvěřovat nemůžu.“

„No dobrá, ať je po tvém. Jedu do Atlantic City a půjdu po Baggerovi sám.“

„Olivere, to nesmíš! On tě zabije, copak to vážně nechápeš?“

„Pak budeš mít ruce potřísněné mou krví,“ pokusil se o vtip.

„Neštvi mě, zrovna teď se to moc nehodí.“

„Přesně tak,“ řekl Stone nezvykle vážně. „Moc dobře víš, že teď nepotřebuješ žádné slovní přestřelky, ale pořádný plán, jak se zbavit Baggera. A pak ten plán musíš uskutečnit.“

„Ty si myslíš, že mi můžeš pomoci všechno zvládnout?“

„Živil jsem se tím. Víím, že Bagger je pěkně křivák, ale moje hřiště taky nebylo zrovna Disneyland.“ Na druhé straně linky opět zavládlo ticho. Stone měl najednou pocit, že zavěsila.

„Annabelle?“

„Zabil mi mámu...“

„Co mu tvá matka udělala?“

„Nic, to můj otec Paddy. Připravil ho o deset tisíc a moje máma za to zaplatila životem.“

„Zabil i jeho?“

„Ne, tomu se podařilo utéct, ale nějak zapomněl mámě říct, že si pro něj rozzuřený Bagger jde.“

Stone zhluboka vydechl. „Neseš na svých bedrech hodně, Annabelle. Upřímnou soustrast.“

„Olivere, nepotřebuju žádnou soustrast! Musím už konečně a jednou provždy tu krysu dostat, protože, abych ti pravdu řekla, ani těch čtyřicet milionů, co jsem mu ukradla, můj vztek nijak neutlumilo.“

„Kde jsi přesně? Budu tam ještě dneska večer.“

„Jak sem pojeděš? Přiletíš?“

„Na letenku nemám peníze.“

„Pošlu ti je.“

„Nemám ani žádné doklady a bez nich mě do letadla stejně nepustí.“

„Kdybys mi to řekl dřív, měl bys teď takové, že by jejich původ nepoznala ani FBI. A ti chlápci z TSA už vůbec ne.“

„Nejspíš je jednou budu potřebovat. Teď ale přijedu autem.“

Řekla mu, kde se ubytovala. „Jsi si jistý, že to chceš udělat? Klidně můžeš zmizet a nic mi nevysvětlovat. Jsem zvyklá se o sebe postarat sama.“

„V našem klubu jsme nikdy nikoho ve štychu nenechali, Annabelle. Nashledanou v Maine.“

24.

Milton stál u stolu s black jackem a sledoval právě probíhající hru. Pohledem, který připomínal laser, pečlivě pozoroval karty svišící při rozdávání.

Reuben se objevil vedle něho. „Jak to jde?“

Milton se usmál. „Řekl bych, že je to docela zábava.“

„No, tak si to zkus a dej si pár kol. Jenom neprohráj kalhoty. Musíme mít na benzín, abychom se dostali zpátky domů.“

Reuben procházel hernou, sledoval okolí a hledal cokoli, co by jim mohlo být nějak užitečné. Po svém přidělení do Vietnamu pracoval nějakou dobu pro DIA, vojenskou zpravodajskou agenturu podobnou CIA. Přestože to bylo už hodně dávno, docela snadno si vzpomněl, jak se má chovat. Rozhodl se zajít k baru a dát si něco k pití.

Posadil se na stoličku a poručil si gin s tonikem. Pak se podíval na hodinky a zvedl oči k barmance, atraktivní třicítce s prázdným výrazem člověka, který už pod barovými světly kasina strávil hezkých pár směn.

„Jak to tu teď vypadá?“ zeptal se, když se cpal oříšky a zapíjel je koktejlem.

Právě otírala hadrem barovou desku. „Záleží na tom, co tu vlastně hledáte.“

„Něco jiného, než jsou automaty, kostky a podobný hazard, za co stojí utratit nějaké prachy.“

„Tak to jste na špatném místě.“

Zasmál se. „To bych řekl. Mimochodem, jsem Roy.“ Natáhl k ní ruku.

Stiskla mu ji. „Angie. Odkud jste?“

„Žiju jen kousek odtud, směrem na jih. Vy jste místní?“

„Narodila jsem se v Minnesotě, jestli tomu jde vůbec uvěřit. Jsem tady už dost dlouho, takže se můžu považovat za domorodce. I když od té doby, co jsou tu všude jenom kasina, není v Atlantic City domorodcem už vůbec nikdo. Zkrátka, chci jen říct, že sem všichni jenom jezdí, ale nikdo se tady nenarodil.“

Reuben zvedl skleničku. „Tak na vaši výšečnost.“ Rozhlížel se po draze vybaveném interiéru herny. „Tohle kasino musí patřit nějaké pěkně zazobané společnosti, ne? Vedle toho vypadá Bellagio či Mandalay Bay jako díra.“

Angie zavrtěla hlavou. „Kdepak, patří to jednomu chlapovi.“

„No tak, Angie. Až doted’ jsem si myslel, že všechna kasina patří pěkně zazobaným firmám.“

„Tohle ne. Tohle vlastní Jerry Bagger.“

„Bagger? Počkat, to jméno mi zní nějak povědomě.“

„No jo, na něj se nedá zapomenout. Jakmile se s ním jednou setkáte, budete si ho pamatovat celý život.“

„Podle toho, jakým tónem to říkáte, to nejspíš nebude žádný lidumil.“

„Takovýhle sídlo si přece nepostaví obyčejnej člověk.“ Najednou se na Reubena podívala nanejvýš podezřívavě. „Heleďte, není to nějaká hra? Že pro pana Baggera nepracujete, že ne? Nic špatného vám o něm nepovím. Je to skvělý šéf.“

„Angie, uklidněte se. Jsem přesně to, co ve mně vidíte. Obyčejný chudák, co si trochu vyrazil do města, utratil svoje peníze a pak se konečně rozhodl pořádně se pobavit. Domů už půjdu zase se staženým ocasem.“ Podíval se za sebe. „Dík za informaci. S tím Baggerem se rozhodně potkat nechci a něco mi říká, že bych se mu měl vyhnout. Bude to nejspíš pěkný tvrd’ák.“

„Nebojte se, dneska je mimo město. Včera někam odjel.“

„Aha, asi hodně cestuje, že jo?“

„Vlastně ani ne, i když má svůj vlastní tryskáč.“

„Tak to nejspíš letěl do Las Vegas zkontrolovat konkurenci.“

„Kdepak, on z Las Vegas před mnoha lety utekl. Já vlastně vím, kam jel, protože moje kamarádka chodí s jeho pilotem.“

„A kampak to velké zvíře letělo?“ zeptal se Reuben znuřeným hlasem a polkl hrst buráků.

„Do Washingtonu.“

Reuben se málem zadávil, až ho Angie musela plácnout do zad.

„Zatracený reflux, já už nemůžu skoro nic,“ omlouval se, když se vzpamatoval.

„Bože, já už o vás měla strach. Ještě nikdy jsem neviděla nikoho umřít.“ Rozhlédla se kolem sebe a ztišila hlas. „Což se ale nedá říct o všech tady kolem.“

Reuben zvolna pokračoval. „Chcete mi snad naznačit, že se tady poslední dobou něco takového dělo?“

„Jo, řekněme, že pár vedoucích odtud skončilo ve špitále, prý dostali chřipku. Jenže já mám v nemocnici přítele a ten povídal, že byli samá modřina a řezné rány. Z chřipky!“

„Jsou ale pořád naživu.“

„Tihle sice jo, ale taky jsme tu měli kluka, co se staral o počítače. Někam zmizel. Tvrdili nám, že si našel jinou práci. Jenže on nic neřekl ani své rodině, a dokonce si při odjezdu z domova nevzal ani osobní věci.“

„Podívejme, co se mu asi mohlo stát?“

Angie na Reubena obdivně mrkla. „Royi, končím v devět, pozvěte mě na večeři a já vám povím víc. Platí?“

Když Reuben odešel z baru, vytáhl na mobilu Stoneovo číslo a řekl mu o Baggerově cestě do Washingtonu.

„Reubene, cenné informace,“ shrnul Stone. „Já jedu za Susan.“

„Tvrdil jsi ale, že je pryč.“

„Řekněme, že jsem ji přesvědčil, aby nám dala ještě jednu šanci. Víš, proč jel Bagger do Washingtonu?“

„Pokusím se to z té holky dnes večer dostat, prozatím jsem na ni nechtěl moc naléhat. Však víš.“

„Jasně. Zavolej, až budeš vědět víc.“

„Ozvu se. A ty nezapomeň Susan vyřídit, že ji chci ještě pořád pozvat na rande.“

25.

Reuben dál procházel kasinem a pokoušel se zapamatovat si všechny detaily. Nevěděl přesně, co po něm Stone bude chtít, a tak se rozhodl, že čím víc informací získá, tím lépe. Každopádně to byla vítaná změna oproti nudné práci v doku.

Nakonec se vydal směrem k Miltonovi, který ještě pořád seděl u stolu s blackjackem. Když tam došel, málem mu spadla čelist. Milton měl před sebou pečlivě vyrovnaný sloupec žetonů.

„Proboha, co to má znamenat?“ zeptal se ho překvapený Reuben.

„Jen to,“ ozval se hráč sedící vedle Miltona, „že váš kamarád už vyhrál víc než čtyři tisíce.“

Reuben zíral na toho chlapa a pak se podíval na podsaditého bankéře, jak si Miltona měří nedůvěřivým pohledem.

„Panečku, to jsou věci,“ vyjekl Reuben. „Čtyři tácy!“

Bankéř se zprudka podíval do Miltonovy tváře. „Vy podvádíte!“

„Ne, nepodvádím,“ řekl Milton s nonšalancí.

„Ty malej hajzlíku, ty počítáš karty! Jen proto se ti daří, vid’? Na tebe ženský rozhodně neletí, a tak sem chodíš švindlovat. Pak jdeš domů a vystačíš si, vid’? Že je to tak?“

Milton zrudl. „V kasinu jsem poprvé v životě.“

Bankéř začal rvát. „Ty si vážně myslíš, že ti ty kecy sežeru?“

„Koukněte, tohle není nutné...,“ ozval se Reuben.

Milton ho ale přerušil. „Copak je zakázáno počítat karty? V New Jersey se to nesmí? Neřekl bych, koukal jsem se totiž do zákona. Mohl byste proti mně použít protiopatření, pokud bych byl *zkušený* hráč, jenže to já nejsem. Navíc jsou vaše možnosti dost omezené. V Las Vegas byste mohl říct, že jsem se dopustil přestupku, přečíst mi příslušný zákon a vyhodit mě. Dostal bych roční zákaz chodit do kasina, ale tady nejsme v Las Vegas, že?“

„Ty se nějak vyznáš... Ještě pořád mi chceš tvrdit, že jsi v kasinu nikdy nebyl?“ vrčel bankéř.

„Včera jsem chvilku hledal na internetu. Docela zajímavé čtení. Takže klídek, a nechte mě hrát.“

Bankéř s tlustou šíjí vypadal jako opařený a připravený okamžitě se na Milтона vrhnout. Reuben si ale stoupl mezi ně. „Můj přítel si jen vybere hotovost, co vyhrál.“

„Reubene,“ ozval se Milton nešťastně. „Já si tu můžu vydělat...“

„Prostě si jen vybere výhru,“ zopakoval Reuben dostatečně nahlas.

* * *

Milton se později na Reubena pořádně rozzuřil. „Proč jsi mě nechal hrát dál?“

„Miltone, copak si neuvědomuješ, jak to celé většinou končí? Ještě pořád tě to hraní zajímá?“

„No tak, žijeme přece v jedenadvacátém století. Takové věci se už dnes nedějí.“

„Vážně? Zapomeň na zákony, prosím, dneska tě z kasina klidně vykopnou jen tak pro nic za nic. Měl jsi štěstí, že ten bankéř byl dost pomalý. Za dolary si toho sice spoustu koupíme, ale taky už máme za zadkem stíny.“

Milton hodil hlavou dozadu. „Kde jsou?“

„Ty je neuvidíš.“ Reuben se odmlčel. „Hele, jak se ti povedlo vyhrát takový balík?“

Milton začal potichu vysvětlovat. „Vyzkoušel jsem víceúrovňové schéma vysokých a nízkých karet s počítáním odvozeným od počítačícího systému Zen. Samozřejmě, že jsem vzal v úvahu skutečné počty karet ve hře. Později jsem přešel na metodu Uston a využíval sázky na tři různé barvy, abych maskoval svou strategii.“

Reubeh jen zíral. „Proboha, odkud tohle znáš?“

„Včera večer jsem si o tomhle tématu přečetl dvanáct článků na internetu. Fakt zajímavé. Konečně jsem četl...“

„Něco, co už nikdy nezapomeneš, já vím,“ povzdechl si Reuben. Jeho přítel měl pravděpodobně neomezené intelektuální schopnosti. „Takže ten bankéř měl vlastně pravdu, že jsi počítal karty. Naštěstí jsi to zvládl bez počítače, což je neuvěřitelné.“

„Ale ne, já mám počítač v hlavě.“

„No dobře, pane Chytrý, na každé misi ale platí, že se členové o vše dělí napolovic.“

„Napolovic?“

„Jo, takže mám u tebe dvě tisícovky. Tak je naval.“

Milton mu podával bankovky. „Nezapomeň, že z nich musíš zaplatit daně.“

„Já žádný neplatím.“

„Reubene, platit daně se musí.“

„Strýček Sam může ždímat prachy z někoho jiného. Zatímco ty jsi vybíral kasino, já jsem získal spoustu informací,“ podotkl a začal Miltonovi vyprávět o Angie.

„Jsi šikula, třeba se něco dozvíme.“

„Jenže podle toho, jak na mě ta Angie koukala, tak za to budu muset zaplatit pěkně velkou cenu.“

„Nebude to přece problém, vydělal sis dva tisíce.“

Reuben jen zíral na svého přítele a vrtěl hlavou.

26.

Carter Gray pomalu kráčel dlouhou chodbou, která byla z nějakého důvodu natřena narůžovo. Pomyslel si, že je to asi proto, aby vzbuzovala pocit klidu. Jenže tahle budova nebyla postavena pro klidné období, ale právě naopak, pro dobu krize. Na konci podzemní chodby se za silnými trezorovými dveřmi nacházela jediná místnost. Gray vytákal svůj kód a prošel biometrickou kontrolou. Dveře se tiše otevřely. Toto bezpečnostní zařízení připomínající filmy o Jamesi Bondovi stálo daňové poplatníky hezkých pár milionů. Aspoň k něčemu jsou ti poplatníci ještě dobří, napadlo Graye. Mají příliš velkou spotřebu, platí příliš vysoké daně a vláda utrácí víc, než by měla, většinou za hlouposti. Podle něj tahle rovnice platila beze zbytku.

Kráčel dál podél stěny s malými sejfy, až se nakonec u jednoho z nich zastavil, zasunul svůj elektronický klíč do zámku a souběžně přitiskl palec na čtečku otisků. Dvířka se otevřela, Gray vyndal ze skříňky spis a začal číst.

Za půl hodiny byl s analýzou hotov. Vytáhl ven fotografii, kterou dostal mailem, a srovnal ji s jednou uvnitř spisu. Byl to samozřejmě tentýž muž. Znal ho velmi dobře, byl to totiž v mnoha směrech jeho důvěrný přítel. Po celá desetiletí se bál okamžiku, kdy ho začne pronásledovat nešťastný osud Rayfielda Solomona. A ten okamžik právě přišel.

Cole, Cincetti i Bingham to už měli za sebou a on sám se smrti vyhnul jen o chlup. A to jen díky bezpečnému krytu v podzemí domu, ve kterém dřív bydlel bývalý ředitel CIA. Kryt odolal ohni i bombovému výbuchu. Když Gray vysvětloval Oliverovi, že je ve svém domě v pohodlí i bezpečí, vlastně nepřeháněl. Z domu totiž vedl bezpečnostní tunel na druhou stranu silnice, odkud ho odvezl jeden ze strážných. Gray opustil dům okamžitě poté, co dostal ten snímek. Bylo to opravdu jen o vlas. FBI zahájila vyšetřování vraždy a postarala se o publicitu. V sutinách bylo nalezeno tělo. Gray tahal za nitky v pozadí. To, že byl považován za mrtvého, se mu momentálně náramně *hodilo*.

Kdyby mu člověk, který se ho chystá zabít, tu fotku neposlal, byl by Gray už na onom světě. Bylo to riziko a také taktická chyba. Navíc bylo zřejmé, že vrah chtěl, aby Gray pochopil, proč má zemřít. A právě takhle skutečnost ukazovala na možného pachatele. Nepochybně to souviselo s Rayfieldem Solomonem a pro Graye to znamenalo jediné: rodinná pouta či něco tomu velmi blízkého. Ostatní cíle byly nyní zřejmé.

Gray se právě nacházel třicet metrů pod hlavní budovou CIA v Langley ve Virginii, pod kolosem, který kdysi řídil. Seděl v křesle a přemýšlel. Kolem něj byly tajné spisy, o kterých americká veřejnost nesměla vědět. Proto měli do téhle místnosti přístup jen dřívější a současní ředitelé CIA. O mnoha akcích neměli ponětí ani američtí prezidenti. Když se řekne spis, každý si představí horu papírů, ale tady to znamenalo mnohem víc. Kosti a krev. Byl tu pochopitelně i spis o Rayfieldu Solomonovi. Gray dodnes nevěděl, kdo tehdy vydal rozkaz Solomona zlikvidovat – kdyby to tušil, popravě by v každém případě zabránil. Ostatně smrti přítele pak celá dlouhá léta litoval. Při představě, za čím tehdy stál, se mu dokonce zvedal žaludek.

Gray vložil spis zpátky do sejfů a zamkl ho. Všude kolem byla spousta lidí, kteří si nepřáli, aby případ Rayfielda Solomona vyšel na světlo. Musí proto zlikvidovat útočníka, než se mu podaří další krok. Gray alespoň varoval Johna Carra. Jinou pomoc mu už nabídnout nemohl. Pokud ho dostanou, necht' se tak stane.

27.

Když Jerryho Baggera vezli kolem washingtonské budovy ministerstva spravedlnosti, počastoval všechny federální úřady posměšným gestem.

„Tady by měli odpálit atomovku. Kdyby k tomu ještě přibrali celou FBI, bylo by to super. Kdo vůbec potřebuje všechny ty právníky a policajty? Já teda ne!“ Podíval se na jednoho ze svých mužů. „Miku, ty je snad potřebuješ?“

„Určitě ne, pane Baggere.“

„Myslí ti to.“

Bagger, který dostal od detektivní agentury podrobný rozbor, teď vystupoval z vozu přímo před knihovnou. Nebyla to leckjaká knihovna, ale knihovna *Kongresu*.

Jeho muži se trochu poptali a po krátké chvilce už Bagger se svým doprovodem vcházel do čítárny oddělení vzácných tisků, kde Jonathan DeHaven, bývalý manžel Annabelle Conroyové, kdysi zastával post ředitele. Caleb Shaw, který tu stále pracoval, zrovna vycházel ven z depozitáře.

Budiž řečeno, že Caleb celou situaci zvládl na jedničku a nezačal zvracet, když Baggera podle Miltonovy fotografie okamžitě poznal. Nicméně jeho žaludek dával jasně najevo, že svůj obsah dlouho neudrží. Nakonec se však na Calebových rtech rozlil široký úsměv, aniž vlastně věděl proč. V záplavě paniky si uvědomil, že to může být první příznak jeho hysterie. Musel něco podniknout, a to zatraceně rychle. „Mohu pro vás něco udělat?“ zeptal se úslužně, když došel ke skupině mladíků v tmavých oblecích, kteří postávali kolem šestašedesátiletého chlapa se širokými rameny, bílými vlasy a opálenou pletí. Muž měl zlomený nos a přes tvář se mu táhla dlouhá, ošklivá jizva.

Caleba napadlo, že Bagger vypadá jako pirát.

„To bych řekl,“ ozval se Bagger nezvykle slušně. „Tak tady máte všechny ty vzácné knížky?“ Rozhlížel se kolem sebe.

„Ano, jste v čítárně oddělení vzácných knih a tisků.“

„Jak moc vzácných?“

„Nemáme tu jen knihy, ale i rukopisy, kodexy, noviny, Gutenbergovu bibli, Deklaraci nezávislosti, celou Jeffersonovu osobní knihovnu a mnoho dalších opravdu cenných svazků. Některé existují pouze v jediné kopii. Opravdové unikáty.“

„Jo?“ odfrkl si Bagger, zjevně nijak oslněný. „Já mám ale něco daleko cennějšího.“

„Skutečně? Kterou knihu máte na mysli?“ zeptal se Caleb.

„Tu jedinou, kterou jsem kdy přečetl,“ rozchechtal se Bagger a ostatní se k němu přidali. „To byl fakt naprostý unikát.“ Caleb se musel nenápadně přidržet židle, aby to vydýchal.

Bagger vzal Caleba kolem ramen. „Vypadáš jako chlápek, co mi může pomoci. Jak se vlastně jmenuješ?“

Caleb si chtěl zoufale přivlastnit nějaké jiné jméno, ale pak stejně vykoktal: „Caleb Shaw.“

„Hm, Caleb, to se tak často neslyší. Ty patříš k sektě Amišů nebo k nějaké podobné?“

„Ne, já jsem republikán,“ zašeptal Caleb, protože Bagger ho k sobě přitáhl svou svalnatou paží.

Tak tahle pracka vraždí lidi?

„Hele, pane republikáne, je tady někde v tomhle velkém baráku soukromí? Musím se tě na něco zeptat z očí do očí.“

Caleb se přesně něčeho podobného obával. V čítárně měl kolem sebe pro všechny případy spoustu svědků, pokud by se ho ten gangster pokusil ihned zlikvidovat.

„No, víte, mám teď spoustu práce.“ Baggerův stisk nabyl na síle. „Ale pár minut vám určitě věnovat můžu.“

Caleb je zavedl do malé komory vedle čítárny.

„Sednout!“ vydal Bagger příkaz. Caleb okamžitě uposlechl a posadil se na jedinou židli, která tu byla. „Takže: slyšel jsem, že chlap, co to tu vedl, přišel o život.“

„Správně, ředitel oddělení vzácných tisků a knih byl zavražděn.“

„Jonathan DeHaven?“

„Přesně tak,“ přitakal Caleb tiše. „Zabili ho. Přimo tady v budově.“

„Panečku...“ Bagger přejížděl očima po svých nohsledech. „V nějaký podělaný knihovně! To tedy žijeme v pěkně nebezpečném svě-

tě.“ Otočil se zpět ke Calebovi. „Hele, mám jednu kamarádku a to ho znala. Byla to vlastně DeHavenova manželka.“

„Vážně? Já vůbec nevěděl, že byl Jonathan někdy ženatý,“ vysoukal ze sebe Caleb docela věrohodně.

„No prostě byl. Sice krátce, ale jo. Měl radši knížky než ženský. Nemyslím to ve zlém. Jenže tahle ženská taková nebyla. Jak bych to řekl, ona... byla... no...“

„Něco jako tornádo a hurikán dohromady?“ nabídl Caleb odpověď.

Bagger si ho podezřívavě změřil. „To je fakt, jak tě to napadlo?“

Caleb si okamžitě uvědomil, že se dostal prokuratě blízko bodu, ve kterém by ho Bagger mohl začít mučit, aby z něj dostal pravdu.

„Taky jsem byl jednou ženatý a manželka mi utekla po čtyřech měsících. Byla taky taková, vichřice i zimnice ... a já měl navíc rád knížky,“ řekl. Sám sebe překvapil, jak dokázal bez uzardění lhát.

„Jo, tak nějak to je. Už jsem tu ženskou dlouho neviděl a moc po ní pasu. Možná, že se doslechla o smrti svého bývalého a přijela mu na pohřeb.“ Jerry se podíval na Caleba s jasnou výzvou k odpovědi.

„No, byl jsem tam, ale žádnou osamělou ženu jsem tam neviděl. Jak vůbec vypadá a jak se jmenuje?“

„Vysoká, bujně křivky, fakt kočka. Pod pravým okem má malou jizvu. No, barvu vlasů si asi změnila. Jmenuje se Annabelle Conroyová, ale i jméno si volí podle počasí.“

„Tak to nemám ani ponětí.“ Jméno mu samozřejmě nic neříkalo, zato popis dokonale seděl na Susan Hunterovou. „Takové kočky bych si určitě všiml. Na pohřbu byli všichni tak nějak průměrní. Asi jako já.“

„Hm, no jo,“ zabručel Bagger. Louskl prsty a jedna z jeho goril vytáhla vizitku. Bagger ji vložil Calebovi do dlaně. „Až si vzpomeneš na něco důležitého, zavolej mi. Platím dobře. Víc než dobře. Pětimístný balík.“

Calebovy oči se rozšířily. „Tak to po ní asi opravdu hodně toužíte.“

„Ani nevíš jak moc, pane republikáne.“

28.

Harry Finn tiše vešel do místnosti, posadil se na židli a zadíval se do tváře své matky. Nikdy nevěděl, jestli ho vnímá, nebo jestli se dívá někam za něj. Kdysi mluvila plynně anglicky, bez jakéhokoli přízvuku, ale nastupující paranoia vyvolala u ženy hovořící tolika jazyky schopnost míchat i čtyři jazyky najednou, a vytvořit tak zcela chaotickou řeč. Finn vlastně ani nevěděl, jak je to možné, ale rozuměl jí. A ona to od něj bezesporu očekávala.

Něco zamumlala a Harry na její domnělý pozdrav odpověděl. Měl pocit, že ji potěšil, protože přikývla a na jejích propadlých tvářích se rozlil úsměv. O jeho příchodu věděla ještě předtím, než vstoupil do pokoje. Už dříve mu řekla, že vždycky *cítí* jeho přítomnost. Máš zvláštní auru, vykládala mu tehdy; příjemnou, ale velmi jemnou. Pro chlapa, který si nemohl dovolit nikde nechávat stopy, to nic příjemného nebylo. Ale jak může někdo setřít svou auru?

Vzpomínal si, že když byl ještě malý, jeho máma byla vysoká silná žena s rukama pianistky. Ted' už z ní zbyl jen shrbený a vyschlý věchýtek. Díval se jí pozorně do tváře. Kdysi v sobě měla zvláštní jemnou krásu, kterou Finn vždycky přirovnával ke kráse lilií. Ta krása však v noci uvadala a Finnova matka se stávala náládovou a občas hodně agresivní. Nikdy ale ne vůči němu, pouze vůči sobě. Právě tehdy se do toho Harry vložil a převzal vedení. Poprvé se tak stalo, když mu bylo sedm. Získal až příliš brzo dost zkušeností, a to byla chyba. Ted' už krása povadla, tělo svrasklo, kdysi tak jemné ruce dávno zdrsněly. Táhló jí na sedmdesát, ale už byla připravena na cestu.

Přesto ho ale svou nevolí dokázala pořád ovládat, řídit ho svými požadavky, které – ač je požadovalo zlo – byly správné. Navzdory své fyzické neschopnosti si její slova stále udržovala někdejší sílu, která Finnovi vlévala do žil smutek za nespravedlnost, které se dočkala.

„Už jsem slyšela zprávy,“ řekla svým divným způsobem. „Hoto-vo, a je to dobře. Jsi dobrý.“

Stál tam a díval se z okna na tenhle podnik, který si říkal sanatorium. Na okenním rámu byly pečlivě vyrovnány čtverý noviny, které si denně četla, článek po článku, slovo za slovem. Jakmile skončila, poslouchala rádio a pak se až do večera dívala se na televizi. A ráno znovu zhltnula všechny noviny nového dne. Z dění světa jí nemohlo nic uniknout.

„A teď půjdeš po tom dalším,“ řekla dost nahlas, jako kdyby měla strach, že její slova neuslyší.

Přikývl. „Ano,“ řekl jen.

„Jsi hodný syn.“

Harry se znovu posadil. „Jak se ti daří?“

„Jak se mi daří?“ usmála se a začala točit hlavou. Uvědomil si, že vždycky dělala to samé. Jako kdyby slyšela nějakou písničku, kterou ovšem neslyšel nikdo jiný. Jako kluk tuhle chvilku miloval, ale teď už se mu vůbec nelíbila.

„Mně už se nikdy nebude dařit dobře. Víš přece, co mi udělali. To, v jakém jsem stavu, není přirozené stáří. Nejsem tak stará. Jen tu sedím a rozpadám se zaživa.“

Už před lety mu řekla, že ji otrávil. Dostali se až k ní, i když nikdy nepochopila, jak ji dokázali najít. Jed ji měl zlikvidovat, ale přežila. Toxické látky ji však postupně stravovaly zevnitř a pomalu se ukládaly do všech orgánů. Nakonec postihnou úplně všechny. Nejspíš žila s nadějí, že jednoho dne navždy zmizí z povrchu zemského.

„Můžeš odtud odejít. Nejsi jako ostatní tady.“

„Kam bych asi šla, co myslíš? Kam asi? Tady jsem v bezpečí. Zůstanu tu až do okamžiku, než mě odnesou v pytli a pohrbí. Nic jiného si už nepřeji.“

Finn zvedl ruce v jasném výrazu bezmoci. Bavili se o tom pokaždé a vždycky to skončilo stejně. Jed ji rozežíral dál a dál a ona měla samozřejmý strach, že tady zemře. Její slova spíše odezíral, ale stejně znal jejich obsah.

„Jak se má žena a tvé krásné děti?“

„Určitě by tě chtěli vidět. Mají se dobře.“

„Moc by toho už neviděli. Ta tvoje malá Susie, má ještě pořád toho medvídka, co jsem jí dala?“

„Ano, je to její oblíbená hračka. Nevychází bez něj ani z domu.“

„To je dobře, nikdy ho nesmí odložit, je to mé vyjádření lásky k ní. Nikdy ho nesmí odložit. Nejsem zrovna správná babička, já vím. Ale určitě zemřu, když ho někde zapomene. Zabije mě to.“

Postavila se na třesoucí se nohy, došla k zásuvce a vytáhla z ní fotografii. V klepajících se prstech ji chvilku svírala, než mu ji podala.

„Vezmi si ji,“ řekla. „Patří tobě.“

Jemně vytáhl snímek z jejích prstů a zvedl ho. Byla to tatáž fotografie, kterou Bob Cole, Judd Bingham i Lou Cincetti viděli před svou smrtí. Stejnou dostal i Carter Gray, než vyletěl i s domem do vzduchu.

Finn přejížděl ukazováčkem po jemných rysech tváře Rayfielda Solomona. Znovu ho zasáhla minulost. Odloučení, zpráva o smrti otce, vymazání všeho, co se stalo, pečlivé vytvoření nové osobní historie. A pak celá léta ničující vyprávění matky o tom, co se doopravdy stalo.

„Ted' Roger Simpson,“ řekla.

„Ano, je to ten poslední,“ přitakal a v jeho hlase zazněl úlevný podtón.

Trvalo mu celá léta, než vystopoval Binghamu, Cincettiho a Colea. Nakonec to před pár měsíci dokázal a začal s jejich likvidací. Protože Gray i Simpson byli veřejnými osobnostmi, neměl s jejich nalezením žádné problémy. Jako cíle však byli obtížnější. Proto si nejdříve vybral ty, u nichž byla situace o mnoho snadnější. Dobře věděl, že Gray i Simpson budou varováni, ale i s tím ve svých plánech počítal. Když Gray rezignoval, sebrali mu většinu ochranky. Ačkoli o možném útoku věděl, stejně mu nedokázal zabránit. Další v řadě byl Simpson. Pan senátor svoji ochranku sice stále měl, ale Finn nijak nepochyboval, že se mu dostane na kobyliku.

Když se Harry probíral svým současným životem, viděl pětičlennou rodinu žijící na virginském venkově, úžasného psa, hodiny hudby, fotbalové a baseballové zápasy, tréninky plavání. Když to porovnal s tím, co prožil v dětství, muselo to v něm zanechat katastrofální důsledky. Proto od sebe dokázal tyhle dva světy striktně oddělit, právě proto se stal králem škatulkování. Mezi oběma světy se mu podařilo postavit neproniknutelné mentální přepážky.

„Povím ti jeden příběh,“ řekla zničehonic matka.

Posadil se na židli a začal poslouchat vyprávění, které už slyšel mnohokrát předtím – dokázal by ho přeríkat stejně dobře jako ona. Přesto tiše naslouchal, jak jej líčí svým zvláštním a nesouvislým sledem slov, ze kterých ještě stále vyzařovala živočišná síla. Její vzpomínky se pořád vracely k jasnému předkládání fakt z jejího života a ani v nejmenším se nedalo pochybovat, že by nebyly pravdivé. Bylo to ohromující i hrozivé zároveň. Její schopnost vykouzlit svět z doby před mnoha desetiletími byla tak silná, že se celý pokoj naplňoval zoufalým tlukotem srdce uprostřed plamenů pohřební hranice. Když zcela vyčerpaná svoje vypravování dokončila, políbil ji na rozloučenou a znovu se vydal na cestu, po které teď krácel kvůli ní. Ale vlastně i kvůli sobě.

29.

„Hlavně se uklidni, Calebe,“ řekl Stone. „Co se přesně stalo?“ Stone byl právě na cestě do Maine, když mu rozrušený Caleb zavolal. Zajel tedy autem ke krajnici a deset minut poslouchal výlev svého přítele, který bez nadechnutí líčil své osobní setkání s Jerryem Baggerem.

„Calebe, jsi si jistý, že nepoznal, jak mu lžeš? Opravdu jistý?“

„Olivere, šlo mi to dobře, byl bys na mě určitě pyšný. Dokonce mi dal i svoji vizitku. Prý mu mám zavolat, když si na něco vzpomenu. A nabídl mi pětimístnou částku.“ Caleb se odmlčel. „Navíc jsem se dozvěděl, že se ve skutečnosti jmenuje Annabelle Conroyová.“

„Tohle nikomu jinému neříkej!“

„Co mám udělat?“

„Nic. Baggera nesmíš v žádném případě kontaktovat. Ozvu se ti později.“

Stone ukončil hovor a okamžitě zavolal Reubenovi do Atlantic City. Vylíčil mu Calebovo dobrodružství. „Reubene, tvá informace byla přesná, Bagger je skutečně ve Washingtonu.“

„No, nejspíš se něco dozvím ještě dneska večer, od té kočky. Oliver, kampak to vlastně jedeš?“

„Do Maine.“

„Aha. A ona tam je?“

„Ano.“

„Proč právě v Maine?“

„Řekněme, že tam má nějaké nevyřízené účty.“

„A nějak to souvisí s naším kámošem Baggerem, že?“

„Přesně tak.“

Stone odložil telefon a pokračoval v cestě. Calebův staříčkový a prorezivělý vůz nedokázal jet víc než devadesát. Zhruba po hodině, když už padla noc, Stone opustil New Hampshire a vjel do Maine. Za dvacet minut už projížděl centrem města, ve kterém se teď Annabelle nacházela. Starobylé malebné centrum se spoustou obchůdků nabíze-lo všechno – od turistických lákadel po potápěčskou výstroj – stejně jako ostatní pobřežní městečka Nové Anglie. Bylo po sezóně, a tak

většina turistů už dávno odjela, protože tady nehodlali trávit typickou mainskou zimu.

Stone našel penzion, ve kterém se Annabelle ubytovala. Zaparkoval před ním na malém parkovišti, popadl svůj batoh a vešel dovnitř.

Cekala na něj v salonku, kde postávala před krbem, ve kterém příjemně praskaly plameny. Všechny dveře i podlahy tu vrzaly, všude voněla právě podávaná večeře promísená s vůní starého dřeva a nádechem těžkého, slaného vzduchu.

„Majitel nám schoval večeři,“ řekla. Jedli v malé jídelně a vyhladovělý Stone spolykal hustou polévku z mušlí a kukuřice, chléb s máslem a křupavou tresku, zatímco Annabelle se své porce sotva dotkla.

„Kde si můžeme promluvit?“ zeptal se Stone, když dojedl.

„Máš pokoje vedle mého.“

„Hm, jenže mně poněkud došly fondy.“

„Olivere, o tom nemluv.“

Vzala z kuchyně konvici s kávou, dva šálky a zamířili nahoru. Nejdřív do jeho pokoje, kde nechal batoh, a pak do jejího. Vedle ložnice se nacházel malý obývací s krbem; také v něm příjemně praskala polena. Posadili se a popíjeli horkou kávu.

Annabelle sáhla do kabelky a vytáhla z ní osobní průkaz, kreditku a balík bankovek a hodila je Stoneovi. Na průkazu byla jeho fotka a všechny důležité informace svědčící o tom, že Oliver je občanem distriktu Columbia.

„Ten chlápek, co jsem ho našla, pracoval rychle. Použila jsem fotku, kterou jsem měla. Kreditka je platná.“

„Děkuju, ale... proč to všechno?“

„Znovu tě prosím, abys toho nechal.“

Annabelle hleděla do plamenů, zatímco Stone si ji prohlížel a zvažoval, co má říct.

„Annabelle, odlož ten šálek.“

„Cože?“

„Musím ti něco říct a nechci, aby ses polila.“

Po její tváři přeběhl náznak strachu a raději odložila šálek stranou. „Reuben? Milton? Sakra, já ti přece říkala, že je nemáš do Atlantic City posílat!“

„Ne, jsou v pořádku. Souvisí to s Calebem, ale i on se má dobře. Jenom měl v knihovně nečekanou návštěvu.“

Annabelle najednou vypadala, že se dívá skrze něj. „Jerryho?“

Stone přikývl. „Caleb sehrál svou roli víc než dobře. Bagger mu za informace o tobě nabídl pořádný balík.“

„Proč jen do té knihovny chodil?“

„Potřeboval zjistit, zda jsi byla doopravdy ženou DeHavena. Jsou to veřejné záznamy a dnes je snadné získat je na internetu, pokud víš, kde hledat.“

Annabelle se schoulila do malé lenošky. „Měla jsem se přece jen držet svého únikového plánu. Bože, jak já jsem hloupá!“

„Ne, jsi jen obyčejný člověk. Prostě jsi vzdala poslední hold muži, který byl tvým manželem. To je naprosto lidské.“

„Není, pokud jsi vraždícího magora, jako je Jerry Bagger, okradl o čtyřicet milionů. Pak je to absolutní blbost,“ dodala hořce.

„No, dobře, neodjela jsi na svůj ostrov, tvůj partner všechno zkažil, Bagger ti je na stopě a navíc je setsakramentsky blízko.“

S tím vším se ale musíme nějak vyrovnat. Teď už nemůžeš utíkat, protože když to uděláš, vždycky po tobě zbyde nějaká stopa. Je příliš blízko na to, aby na to nepřišel. Když odjedeš na ostrov, věř, že se jednoho dne Bagger objeví u tvých dveří. Pak budeš sama a on tě zabije.“

„Díky, Olivero, opravdu se teď cítím lépe.“

„Měla bys. Protože právě tady máš lidi, co jsou ochotni pro tebe riskovat život.“

Její výraz změkl. „Já vím. Nechtěla jsem, aby to takhle vyznělo.“

Stone se podíval z okna. „Tohle město vypadá dost ospale. Jen těžko se dá uvěřit, že tu někdy někoho zabili. Kde se to stalo?“

„Na předměstí. Zítra dopoledne se tam chci jít podívat.“

„Chceš si o tom promluvit?“

„Máš za sebou dlouhou cestu a určitě jsi unavený. Ne, teď o tom mluvit nechci. Abych se s tím zítra vyrovnala, musím jít spát. Dobrou noc.“

Stone sledoval, jak se dveře ložnice zavírají. Pak vstal a zamířil do svého pokoje, plný nejistoty, co přinese zítřejší ráno.

30.

Reuben investoval do drinků s Angie víc než stovku, ale nabyl dojmu, že se mu to vyplatilo, protože získal zajímavé informace. Ti dva chlápci, co skončili v nemocnici, stejně jako ten, co zmizel, museli svého šéfa Jerryho Baggera pořádně naštvat. Angie si nebyla jistá, ale domnívala se, že šlo o velké prachy. Bohužel netušila, proč se Bagger vydal do Washingtonu, věděla jen, že odjel nenadále.

To bych teda řekl, pomyslel si Reuben.

Po třetí „Temné bouři“, což byl rum se zázvorovým pivem, které Reuben jen usrkával, a i přesto se mu zvedal žaludek, Angie prohlásila: „Poslední dobou se v kasinu dějí dost divný věci. Chodila jsem s chlapem od financů a on mi vykládal, že má pokyny, aby co nejvíc oddálil pravidelnou finanční kontrolu účetnictví kasina.“

„Že by měl Bagger problémy s penězi?“

Zavrtěla hlavou. „To se mi nezdá, to není možné. Kasino Pompeje nemá daleko od tiskárny prachů. Je to zlatej důl a pan Bagger je ten nejprohnanější majitel. Je držgrešle, která umí vydělat majlant.“

„Pak se ale muselo něco stát,“ vyzvídala Reuben. „Třeba ho ti dva, co utrpěli zranění, a ten, co zmizel, podvedli a sebrali mu nějaké prachy. A jakmile to Bagger zjistil, poslal na ně gorily.“

„Pan Bagger není žádný hlupák. Kolena vám už dneska nikdo nezlomí, takže na podvodníky pošlete jednoduše poldy a právníky. Muselo to být něco opravdu velkého a on si to bere moc osobně.“

„Jsou v tom poldové?“

Podívala se na něj značně překvapeně. „Pan Bagger dobře ví, kde koho podmáznout. Tušíte vůbec, jak velký daně kasino platí?“

Reuben zamyšleně přikývl. „Nejspíš ty dva ve špitálu vyplatil. A ten, co zmizel, na policii taky zpívat nebude.“

„Mrtvolky nemluví, to je pravda.“ Angie se naklonila blíž k Reubenovi, přejela mu dlaní po stehně a ruku tam nechala. „Hele, dost bylo tlachání, pověz mi radši něco o sobě. Tys hrál fotbal, že? Jsi na to fakt stavěnej!“

„Jo, ještě na vysoké. Sloužil jsem ve Vietnamu, mám pár medailí a taky pár šrapnelů.“

„Vážně? A kde? Tady?“ zeptala se a rozverně píchla prstem do jeho hrudi.

„Řekněme, že už nemůžu mít děti.“ Reuben se sám sobě divil, že tohle vykládá ženské, která s ním chce očividně jít do postele, ale momentálně myslel na úplně jiné věci.

Angie spadla čelist a stáhla se tak rychle, že málem porazila stolek.

„Účet, prosím,“ zavolal Reuben na číšníka, který zrovna procházel kolem.

31.

Zatímco Reuben tak zklamal Angie, Milton se pokoušel využít u hracího stolu systém, o kterém četl na internetu. Zatím mu to moc nešlo. Přišel si na osm tisíc dolarů, ale vzhledem k požadavkům, které na sebe kladl, to bylo pořád málo. Hráči ho obstoupili a mohutně povzbuzovali. Víc než dva tucty jich sázelo podobně v naději, že jim všem pomůže k bohatství nebo jím alespoň pomůže dostat zpátky tu trochu prachů, kterou už Jerryemu Baggerovi věnovali.

V Miltonově blízkosti se zdržovalo i pár krasavic. Ňadra se jim valila z dekoltů a tlačily se na něho tak, až mu košili potřísnily svými koktejly. Kladly mu hloupé otázky, jako například jakou techniku využívá. Milton nemohl vědět, že jsou to přísluhovačky, které měly vyvést hráče z koncentrace. Nezáleželo na tom. Umělá prsa a nejpapné dotazy ho nechávaly zcela chladným.

Krupiéři a bankéř řídící hru sledovali partie, přepočítávali sázky a hlídali vše okolo – nejen hráče, kteří přemýšleli o svých sázkách, ale i ty, co postávali u zábradlí a jenom okouněli. V tuhle chvíli už u zábradlí moc místa nezbyvalo, ale když byl někdo pozorný, sledoval krupiéra a měl dost žetonů, mohl si vsadit. Právě u tohoto stolu teď chtěli hrát všichni.

Bankéř, připravený zasáhnout v případě problémů, se držel v zádu a zvažoval, co dál. Jediným pánem tady v kasinu byly peníze. Na sklonku dne musí být v pokladně víc prachů, než kolik jich ten den kasino pustí. Bankéř začínal mít starosti. Svou práci dělal už dost dlouho, aby poznal opravdu nebezpečného hráče.

A s typem, který teď vyhrával jednu hru za druhou, by mohly Pompeje přijít na mizinu. Alespoň on ten pocit měl.

Nejnižší sázka u stolu byla padesát dolarů, nejvyšší deset tisíc. Milton pokládal své sázky s chirurgickou přesností. Spočítal si statistickou pravděpodobnost a perfektněji využíval. Hned napoprvé hodil vítěznou sedmičku. Vyhrál 500 dolarů ve vysoké sázce a stále pokračoval. Postupně přecházel z pěttek na šestky a osmičky, pak sázel devítky a pětky a nejvýnosnější desítky a čtyřky. Choval se jako zku-

šený hráč. Dvakrát vyhrál na čtyřky a jednou na osmičku a desítku. Vsadil svá čísla už pošesté a se stoickým klidem pokračoval dál.

Nervózní bankéř se rozhodl pro změnu týmu. Krupiérům se to pranic nelíbilo a na jejich tvářích to bylo znát. Na konci hry se vždy rozdává spropitné a tihle dnes zjevně nedostanou ani pětník. Jenže bankéř měl v podobných situacích vždycky rozhodující slovo. Tým vyměnil proto, aby Miltonovo vítězství poněkud zchladil. Pravidla tenhle nepopulární krok povolovala, ale od zábradlí se rázem vznesla vlna hučícího protestu.

Vzápětí se objevili dva objemní strážní, které sem přes mikrofon pozval právě bankéř. Hučící dav se při pohledu na ně velmi rychle uklidnil.

Bankéřův tah stejně nevyšel, protože Milton vyhrál ještě třikrát. Už si přišel na pětadvacet tisíc. Bankéřovi už mnoho triků nezbývalo, mohl snad jediné hodit kostky pod stůl. A tak tam jen stál a bezmocně sledoval, jak Milton Farb úspěšně obehřává kasino Pompeje.

Ohromeně zíral, jak Milton sází 500 dolarů na trojku. Díky kurzu jedna ku patnácti se pětistovka v okamžiku proměnila na 7500 dolarů. Už vyhrál 35 000.

Potíci se bankéř byl donucen vytáhnout poslední trumf, a tak lehce kývl na krupiéra, aby stiskl tlačítko pod stolem. Muž okamžitě položil sázku na sedmičku. Byla to sázka proti Miltonovi, protože pokud by teď padla sedmička, všechny sázky na stole by šly do banku. Mezi hráči se říkalo, že protisázka přináší špatnou karmu, která vysává energii a vede k tomu, že vítězí hráč ztrácí štěstí. Dav začal po zazvonění hučet. Jeden muž u zábradlí do krupiéra dokonce vrazil, ale muž z ochranky se postavil mezi ně. Minivzpoura skončila dřív, než vůbec začala.

Milton ale zřejmou snahu kasina podvést ho přijal neohroženě. Ohromený dav sledoval, jak Milton s klidem pokládá žeton za tisíc dolarů na kombinaci dvou šestek. V očích hráčů šlo o velmi agresivní sázku, neboť taková kombinace přinášela kurz třicet ku jedné. Protože to ale byla protisázka, bylo jasné, že pokud dvě šestky nepadnou, přijde Milton o celou svou hotovost. Z uvedeného důvodu bylo vsazení téhle tisícovky považováno za šílenství a bláhovost.

Nad stolem zavládlo naprosté ticho. U zábradlí už nezbylo vůbec žádné místo a všude se mačkali diváci napjatě sledující celé představení. Nic se nešířilo tak rychle jako zpráva o absolutní sázce.

Milton se podíval na bankéře a klidným hlasem se ho zeptal. „Jak se cítíte? Myslíte, že budete mít štěstí? Já ho budu mít určitě.“

Dřív než mohl zaskočený bankéř cokoli říct, Milton hodil kostkami. Ty se rozletěly po stole, vyhnuly se vyrovnaným žetonům a zarazily se o protější hranu stolu.

Zavládlo hrobové ticho a vzápětí se ozval kolektivní skřek, když se obě kostky ustálily na dvou šestkách. Milton Farb právě vyhrál třicet tisíc dolarů a svou hotovost rozmnožil na šedesát pět tisíc. Věta, kterou vzápětí řekl bankéři, vyvolala ihned po obrovském jásotu bouři nevole.

„Vyberu si hotovost,“ pronesl zcela nevzrušeným hlasem.

Moře tváří kolem stolu najednou vytvářelo dojem diváků po zřícení letadla.

„Hraj dál,“ ozval se kdosi. „Vždyť ti to jde. Hraj dál.“

„Proboha, tolik mě stojí školné pro mé děti!“ ozval se kdosi další.

Milton ale klidně odpověděl. „Mám víc rozumu než štěstí.“

Taková věta v kasinu moc často nezněla.

„Jdi do hajzlu,“ zařval vysoký muž, vstal a chytil Milтона za ramena. „Hraješ dál, slyšíš mě, ty malej hajzle! Já tu prohrávám pořád, a ty teď najednou tohle! Hraješ dál, jasný? Slyšíš mě?“

„Slyšel tě,“ ozval se hlas za ním a na mužova ramena dopadla ruka ještě o dost větší. Strhla ho stranou.

„Ksaku, co to je...,“ vyhrkl muž a ohnal se pěstí. Hleděl přímo do tváře kolébajícího se Reubena Rhodese, který popadl tyč na hracím stole a zvedl ji do výše.

„Ten muž právě dohrál,“ řekl Reuben, „tak ať si sbalí svoje žetony a jde si svou cestou. Jinak vezmu tenhle klacek a vrazím ti ho do tvý tlustý prdele!“

32.

Reuben seděl s Miltonem u skleničky v jednom místním baru. „Sakra, nejdřív ten black jack a teď kostky,“ divil se. „Já ti jasně říkal: dívej se, ale nehraj. Teď už si nás budou všichni v kasinu pamatovat.“

Milton zrudl. „Promiň, máš pravdu. Jenže já měl dojem, že to zvládnu. Už se to nikdy nestane.“

„Jak si chceš vyzvednout takový balík, aniž bys prozradil svoji totožnost? Když vyhraješ v kasinu, tak musíš vyplnit daňové přiznání s adresou i číslem sociálního pojištění! Copak vážně chceš, aby měl Bagger takové informace?“

„To vím, Reubene, použiju falešnou identitu. Nepoznají to.“

„Co když mají nějakou databázi?“

„Mám pas Velké Británie, takže k americkému finančnímu úřadu nejsem ničím povinován. Dost pochybuju, že by měli propojení s anglickou databází.“

Trochu uklidněný Reuben vysvětlil Miltonovi, co se dozvěděl od Angie.

„Pokud tedy dokážeme ty zločiny hodit na Baggera, Susan bude v bezpečí,“ podotkl Milton.

„Hm, to se sice lehko řekne, ale hůř udělá. Chlapi jako Bagger dokážou skrýt stopy.“

„No, pak je tedy nejvyšší čas, abychom je začali hledat.“

„Ale kde?“

„Oliver přece mluvil o tom Anthonym Wallacovi, co ho Bagger vystopoval a málem i zabil. Jak ho ale mohl najít?“

„To netuším.“

„Na to, abychom teď volali Oliverovi a Susan, je pozdě. Ale co. Zavolej jim a zeptej se Susan, co všechno o tom Wallacovi ví. Co měl na práci, a tak podobně.“

Reuben to udělal a pak se znovu obrátil na svého přítele.

„Wallace bydlel v hotelu naproti Pompejím pod přezdívkou Robby Thomas. Tvrdil, že je z Michiganu. Měřil kolem sto sedmdesáti,

štíhlý, tmavé vlasy. Hezoun. Bydlel v pokoji s přímým výhledem na Baggerovu kancelář.“

„Přesně tohle jsem potřeboval vědět,“ řekl Milton a vstal.

„Kam jdeš?“ zeptal se Reuben.

„Naproti. Existuje totiž vysoká pravděpodobnost, že Bagger zjistil, odkud ho Wallace špehoval. Pokud mu to došlo, hledal ho právě tam. A já udělám přesně totéž.“

„Jak?“

„Něco jsem se přece jen od té naší Susan naučil.“

* * *

Miltonova bystrá mysl už našla vhodnou záminku, jak něco naproti zjistit se a ptát se.

„Hledám pana Roberta Thomase, teda spíš Robbyho,“ řekl na recepci. „Měl by tu bydlet. Můžete mu prosím zavolat na pokoj?“

Po krátké kontrole seznamu hostů v počítači recepční zavrtěl hlavou. „Nikdo takový tu není.“

Milton si zahrál na zmateného. „Tak to je opravdu divné. Přijeli jsme společně s mým synem z Michiganu. Domluvili jsme se na večeři.“

„Je mi líto, pane.“

„Že bych se spletl v datu? Domlouvala to moje sekretářka, a ona už popletla termíny mockrát. To je hrozné, jestli jsem ho propásl.“

Recepční si pohrával s klávesnicí. „Ano, pan Robert Thomas tu skutečně bydlel, ale už je to dost dlouho.“

„Bože, já ji vyhodím na minutu, až se vrátím. Nechápu, proč mi Robby nezavolal.“

„Kdo ho měl informovat?“

Milton vybuchl. „Bože můj! Sekretářka! Je tak hloupá. Když popletla data, popletla určitě i telefony. Sakra!“

Recepční se na něj soustrastně podíval.

„No, aspoň doufám, že se tu Robbymu líbilo.“

Recepční se znovu zahleděl na monitor. „Podle záznamů si tehdy nechal udělat masáž. Když přišel o tu večeři s vámi, alespoň se mu dostalo správné relaxace.“

Milton se rozesmál. „Cože, masáž? Tak něco takového jsem si nedopřál už pěkných pár let.“

„Máme skvělý personál.“

„Můžu si na ni zajít, i když nejsem host?“

„Samozřejmě, pokud chcete, hned vám ji domluvím.“

„Víte co, mohl bych poprosit o stejnou masérku, jakou měl tehdy Robby? Aspoň si s ní popovídám. Na Robbyho se nedá zapomenout a nepochybuji, že si ho bude pamatovat.“

Recepční se usmál. „Jistě, pane. Moment, vyřídím to.“

Vytočil hotelové lázně, chvilku s někým hovořil, ale pak mu na jednou ztwardly rysy. „Promiňte, já si to vůbec neuvědomil. Zavolám znovu.“ Zavěsil a obrátil se k Miltonovi.

„Je mi líto, ale stejná masérka to nebude.“

„Ona už tu nepracuje?“

„Ne, tak to není.“ Recepční ztišil hlas. „Ona... ona zemřela.“

„Bože! Měla snad nehodu?“

„Opravdu o tom nesmím mluvit, pane.“

„Chápu. Je to smutné. Byla mladá?“

„Ano. Cindy byla prima holka.“

„Pak je to přímo příšerné.“

„Chcete domluvit masáž u někoho jiného? Měl bych tu pro vás volný termín.“

„Ano, jistě. Jak jste říkal, že se jmenovala? Cindy?“

„Ano, pane. Cindy Johnsonová.“

„Tohle musím Robbymu říci.“

V následující hodině Milton prošel osvěžující masáží od nadšené masérky Heleny. Jakmile ale začal mluvit o smrti Cindy, dívka se okamžitě zarazila.

„Bylo to hrozné. Včera tady a dnes...“

„Prý to byla nehoda,“ poznamenal Milton, když seděl zabalený v ručníku a popíjel sodovku.

Helena jen zavrčela. „Nehoda?“

„Proč se divíte?“

„Já o tom mluvit nebudu, není to moje věc. Její máma z toho byla úplně vedle, to vám teda povím.“

„Její matka? Ona je tady? Přijela, aby ji identifikovala?“

„Cože? Ne. Dolores tady bydlí i pracuje. Dělá krupiérku v kasinu Pompeje.“

„Panečku, tam jsem právě byl.“

„Hm, svět je malý,“ přitakala Helena.

„Chudák paní Johnsonová,“ pokračoval Milton. „Přijít o jedinou dceru.“

„Já vím, hrůza. Ona se teď jmenuje Radnorová, znovu se vdala. Vždycky říkala, že Cindy má jejího druhého manžela docela ráda.“

Milton dopil skleničku. „Děkuji vám za skvělou masáž. Jsem jako vyměněný.“

„Kdykoliv si budete přát, zastavte se, pane.“

33.

Po návratu do Pompejí Milton vylíčil Reubenovi vše, co zjistil.

Jeho přítel vypadal dost ohromeně. „Sakra, Miltone, Susan tě pěkně vyškolila.“

Dobře investované dvacetidolarovky nasměrovaly oba muže k hracímu stolu Dolores Radnorové. Milton si opětovně vsadil a přitom tu ženu pozoroval. Byla hubená, s vrásčitou tvář a podivnou smutnou aurou kolem sebe. Po hodině si udělala přestávku a odešla k baru, kde si objednala šálek kávy. Milton se vydal za ní. Ve volné ruce svírala nezapálenou cigaretu.

„Paní Radnorová?“ oslovil ji Milton.

Žena se na něj ohromeně podívala. „Vy mě znáte? Stalo se snad něco?“

„Víte, je to hrozné,“ začal Milton, když si ho Dolores pozorně prohlížela. „Byl jsem tady ve městě před pár měsíci a vaše dcera mi udělala skvělou masáž.“

Ženiny rty se začaly chvět. „Moje Cindy byla dobrá holka. Chodila na kurzy, měla certifikát a celý život před sebou.“

„Já vím, já vím. Byla to opravdu skvělá mladá dáma. Slíbil jsem jí, že až budu zase tady ve městě, že za ní přijdu. Tak jsem tu a oni mi řekli, co se stalo. Byli tak laskaví, že mi prozradili vaše jméno i místo, kde pracujete.“

„Proč jste to potřeboval vědět?“ zeptala se a její pohled se stal na jednu spíš podezřívavý než jen posmutnělý.

„Já jsem jí minule slíbil, že si za ni tady v kasinu vsadím.“

Dolores se teď na Milтона zadívala mnohem pozorněji. „Nejste vy ten hráč ze včerejška, co rozbil bank u stolu číslo sedm?“

Když jsem měla pauzu, zaslechla jsem to. Lidé tu o ničem jiném nemluvili.“

„Ano, jsem to já.“ Vytáhl peněženku. „Chci vám dát Cindyin podíl.“

„Pane, to vážně není nutné.“

„Slib je slib.“ Milton podal Dolores jednadvacet stodolarovek.

„Bože!“ špitla Dolores. Pokoušela se mu peníze vrátit, ale Milton tak naléhal, až je nakonec schovala do kapsy.

„Váš dar je po dlouhé době první dobrá věc, která mě potkala.“ Pak se rozplakala.

Milton vytáhl z pouzdra na stole několik ubrousků. Otřela si oči i nos. „Děkuji vám,“ řekla.

„Mohu pro vás ještě něco udělat, paní Radnorová?“

„Pro vás jen Dolores. Už teď jste se zachoval skvěle.“

„Helena mi v lázních řekla, že Cindy zemřela při nehodě. Srazilo ji auto?“

Ženiny rysy ztvrdly. Náhodné předávkování, alespoň tak to říkali. Blbost. Cindy nikdy drogy nebrala. A to bych věděla, protože já v nich kdysi sama jela. Feťák jiného feťáka pozná, víte? Moje dcera jím rozhodně nebyla.“

„Pak to ale znamená, že ji někdo zabil?“

„Měla drogy v krvi. Vedle postele našli balíček a bylo to. Já ale Cindy znala, ona moc dobře věděla, co fet udělal se mnou. Já to nakonec zvládla, dostala jsem slušnou práci a... pak zničehonic tohle. Má holčička to má za sebou,“ začala zase lkát.

„Je mi to velmi líto,“ řekl Milton, opustil Dolores a přidal se k Reubenovi.

„Takže Cindy dala Robbymu neboli Tonymu masáž, Bagger ho pak málem ubil k smrti a Cindy zemřela na předávkování, i když drogy nejspíš vůbec nebrala,“ shrnoval Milton nejnovější poznatky.

„To není náhoda,“ připustil Reuben.

„Je dost pravděpodobné, že Bagger zabil i ji. Víš co? Projedu si jejich web, třeba tam někde mají nějaké slabé místo.“

Vyšli ven, aniž si všimli muže v obleku, který sledoval Miltona už od chvíle, kdy hovořil s Dolores. Teď mluvil do vysílačky. „Možná máme velký problém. Informujte okamžitě pana Baggera.“

34.

Byl to poslední pokus před skutečným průnikem, a právě proto Harry Finn postával ve skupince návštěvníků už od rána. V noci se letadlem vrátil z návštěvy u matky. Zatímco poslouchal švitoření muže před sebou, jeho myšlenky se stále vracely ke křehké ženě s rozhodnou myslí. Znovu vnímal ten příběh, který mu už tolikrát vyprávěla. Rayfield Solomon byl jeho otec. Člověk naprosto zásadový a intelektuálně výkonný. Pro svou vlast pracoval celá desetiletí – jako opravdový vlastenec nacházející řešení, která by nikoho jiného ani nenapadla. Když se seznámil s Finnovou matkou, okamžitě se do ní zamiloval. Vzali se, narodil se jim Harry, ale pak se věci začaly měnit, přesněji řečeno hroutit.

Otec náhle zemřel. Tvrdili, že si vzal život, prý kvůli pocitům viny. Jenže Harryho matka věděla své.

„Jsou to jen lži,“ říkala opakovaně svému synovi. „Není to pravda, nic o mně ani o něm není pravda. Zabili ho kvůli vlastním zájmům!“

Finn znal dobře skutečné důvody, protože mu je matka donekonečna vtloukala do hlavy. Kariéra Rayfielda Solomona, kterou obětoval pro vlast, byla zapomenuta a jeho jméno poskvrněno. Nebyla to však jen špína, která Finnovu matku tolik zraňovala, ale především ztráta muže, jehož nadevše milovala.

„Nezasloužil si ani jedno, ani druhé,“ říkávala mu často.

Finn si vzpomněl, že mu celý příběh poprvé vyprávěla, když mu bylo sedm, tedy jen krátce po otcově smrti. Pro Harryho to bylo ohromující, ale na druhé straně v něm příkoří způsobené otci vyvolalo potřebu ctít spravedlnost. Ještě dnes ho překvapovalo, jak mohl být tak čestný člověk zničen a zostuzen.

Ted' byl ale nejvyšší čas, aby ponechal své myšlenky stranou a plně se soustředil na nadcházející úkol. Ve skupině s ním byli ještě tři členové jeho týmu: dva z nich studovali a dnešní akce pro ně byla jen malým dobrodružstvím. Třetí byla žena, přinejmenším stejně tak dobrá jako on.

Po chvílce dohadování se jim podařilo získat lístky na prohlídku návštěvnického centra Capitolu. Centrum leželo východně od historické budovy a jeho tři patra zabírala téměř 56 000 metrů čtverečních, což bylo mnohem více, než kolik zabíral Capitol. Architekti centrum postavili stranou, aby nezakrývalo historický ráz hlavní stavby. Nacházely se zde sály, obchody se suvenýry, stejně jako další vymoženosti určené pro různé oficiální i neoficiální příležitosti. Svě místo tu měly i prostory pro jednání Senátu. Už během prvního roku po otevření sem přišly miliony návštěvníků z celého světa. Návštěvnické centrum bylo typickým příkladem skvělé washingtonské efektivnosti a spolupráce, neboť projekt měl roky zpoždění a stál hezkých pár set milionů dolarů navíc.

Finna ovšem přitahovaly pouze dva prvky celé stavby; tunel spojující centrum s hlavní budovou, a především pak tunel pro zásobování. Také Finn bude „zásobovat“, i když po jeho dodávce nikdo z členů Kongresu rozhodně netouží.

Všichni členové jeho týmu měli u sebe miniaturní digitální kamery a doslova centimetr po centimetru snímali celý prostor. Nedokončené chodby a tunely včetně jejich rozmístění se budou Finnovi a jeho lidem už brzy velmi hodit.

Muži, který je prováděl, kladl Finn otázky, které vypadaly na první pohled zcela nevinně. Podobně jako při telefonických hovorech byly všechny dotazy pečlivě zvoleny a vedly k tomu, že průvodce prozradil důležité informace, které by nikdy vědomě nahlas neřekl. Členové Finnova týmu pak pokládali otázky, jež navazovaly na ty původní, ale šly mnohem více do detailů. Jakmile se dají jednotlivé odpovědi do jednoho celku, budou moci proniknout do Capitolu a ohrozit všechny uvnitř.

Ty bys mohl být tím nejlepším průvodcem pro teroristy, pomyslel si Finn a zadíval se na jinak velice přátelského muže.

Když vyšli ven, Finn chvíli pozoroval bronzovou Sochu svobody, která zdobí dóm Capitolu. Pěkný obrázek, napadlo ho. Zaslouží si ale lidé pracující uvnitř takovou bronzovou nádhru? Připadalo mu, že slova jako svoboda, pravda a čest je přesně to poslední, co mají lidé z Capitolu ve svých myslích.

Společně s týmem se pak ještě prošli po pozemcích Capitolu, které měly téměř pětadvacet hektarů, a stále sbírali potřebné informace. Nakonec si dali sraz v malém bistru na Independence Avenue, aby se podělili o svá zjištění a vymysleli nové možnosti útoku na Capitol.

„Předpokládám, že páni kongresmani by byli rádi v bezpečí,“ řekl jeden z nich. „Protože naše operace bude stát strýčka Sama pěkný balík.“

„Je to jen kapka z vládního rozpočtu,“ poznamenala žena a obrátila se k Finnovi. „Harry, my se teď vrátíme zpátky do kanceláře, potřebuji si ještě vyřídit pár telefonátů do Pentagonu.“

„Samozřejmě, jen jděte,“ propustil je Harry. „Já mám ještě jinou práci.“

Nechal je v bistru a sám zamířil do Hartovy budovy Senátu, což je nejnovější a největší ze tří staveb celého komplexu, který se stará o stovku amerických senátorů a jejich přebujelé štáby. Finna vždycky ohromovalo, jak je možné, že se pouhá stovka lidí nedokáže vejít se svými činnostmi na plochu skoro sto devadesáti tisíc metrů čtverečních, které zabíraly Hartova, Russelova a Dirksenova budova. To prakticky znamenalo, že na každého senátora vycházelo tak devatenáct set metrů čtverečních. A přes to politici stále žádali víc místa a dolarů od daňových poplatníků, aby si plochy ještě zvětšili.

Hartova budova se nachází na Druhé a Constitution Avenue a je pojmenována po P. A. Hartovi, michiganském senátorovi, který zemřel v roce 1976. Zesnulý politik byl *symbolem neúplatnosti*, jak hlásá motto přímo nad hlavním vchodem.

Ten pán by si v současném Capitolu musel připadat hodně osamocené, pomyslel si Finn.

Procházel vnitřkem budovy a obdivoval třicet metrů vysokou halu i skulpturu *Mountains and Clouds* slavného umělce Alexandra Caldera. Sochař přijel do D. C. v roce 1976, aby sousoší správně umístil – nejvyšší vrchol hory dosahuje téměř šestnácti metrů, přičemž sám ještě téže noci v New Yorku zemřel. Z této události se dá vyčíst staré známé přísloví: *Washington škodí lidskému zdraví*.

Zatímco zde úřadovalo padesát senátorů, Finna zajímal pouze jediný: Roger Simpson ze skvělého státu Alabama.

Bezpečnostní opatření, ač nonstop proklamovaná, byla k smíchu. Jakmile projdete detektorem kovů, můžete se vydat, kam chcete. Finn vešel do výtahu a vyjel do patra, kde měl Simpson kancelář. Nedala se přehlédnout. Vedle dveří totiž byla alabarnská vlajka. Zatímco čekal u skleněných dveří, pořídil si několik snímků a zaostřoval přitom vždy na mladou sekretářku. Jakmile zaznamenal jednotlivé detaily kanceláře a chystal se k odchodu, dveře se otevřely a vyšel senátor se svým doprovodem.

Roger Simpson byl muž vysoký téměř dva metry, s blondatými vlasy prokvetlými šedí. Vyzařoval z něj klid, který mu dodával respekt i sílu k tomu, aby jeho příkazy byly plněny.

Dole v hale se mezitím otevřely dveře výtahu a ven vystoupila jakási blondýna. Když uviděla Simpsona, široce se usmála a vyšla mu v ústřety. Krátce ho objala a Roger jí dal pusku na tvář. Finn ale dobře věděl, že je to celé jen pouhá divadelní fraška, nic jiného. Paní Simpsonová, bývalá Miss Alabama, měla titul MBA z prominentní Ivy League. Poněkud neobvyklé životní parametry pro možnou první dámu.

Finn si všiml i dvou mužů v Simpsonově blízkosti. Měli v uších sluchátka a byli ozbrojeni, takže šlo nejspíš o agenty tajné služby. Simpson nepochybně přijal protiopatření, zvláště poté, co byli zavražděni tři agenti oddělení 666 a Carter Gray. Finn však na Simpsona přímý útok neplánoval. Jediným problematickým bodem bylo doručení fotografie Rayfielda Solomona. Simpson musí vědět, proč jeho život skončí. Finn nepochyboval, že řešení najde. Vždycky to dokázal.

Poklidným krokem opustil budovu.

35.

Stone vstal velmi brzy, ale Annabelle už přesto seděla u krbu a popíjela horký čaj. Když vešel do haly, pozdravil ji kývnutím a pak se rozhlédl, zda tam ještě někdo není.

„Ahoj,“ odpověděla odtažitě „Už jsi snídal?“

Jedli u stolu ve studeném přístěnku vedle malé kuchyně. Annabelle se snídaně sotva dotkla, zatímco Stone si dal vajíčka s toustem a snášel její zvědavé pohledy.

„Co Milton a Reuben, už jsi s nimi mluvil?“ zeptala se. „Zjistili něco dalšího?“

„Ještě jsem jim nevolal, ale oni se určitě ozvou sami.“

Jen co dopil kávu, Annabelle vstala. „Jdeme!“

„Kam? Podívat se na ten dům?“

„Na ten bohužel ne. Strhli ho a na jeho místě postavili nějakou moderní hrůzu. Můžeme se ale porozhlédnout po okolí.“

Annabelle plály tváře a nervózně těkala očima sem a tam, až se Stone lekl, jestli není nemocná.

Její následující věta byla odpovědí na nevyslovenou otázku. „Neboj, je mi dobře, jen jsem toho moc nenaspala.“

Za půl hodiny už postávali před pozemkem, na kterém byla Annabellina matka zavražděna.

„Tady to je,“ řekla smutně. „Či spíš bylo. Máma tu měla jen malý domek.“

Ted' se tu tyčil objekt zabírající více než tři tisíce metrů čtverečních. Se svými věžičkami, stříškami a výhledem na oceán vypadal jako vystřižený z obálky magazínu *Architectural Digest*

„Kdy ten původní domek strhli?“ zeptal se Stone.

„Před šesti lety, krátce po mámině smrti. To víš, vyhlídka na moře je mnohem cennější než místo nějaké vraždy.“

„Co chceš dělat teď?“

„Budeme jako otec s dcerou, promiň, co hledají místo na penzi. Zajdeme do realitky a zkusíme se poptat.“

Odpoledne už následovali dámu se soudkovitou postavou a krátkými vlasy při obhlídce volného domu na pobřeží. Bylo to jen čtyři parcely od místa, kde Jerry Bagger s velkým potěšením prohnal Annabellině matce kulku hlavou.

„Tati, to je skvělé,“ vyjekla Annabelle, když si prohlíželi polorozpadlý dům. „Nechápu, jak je možné, že ten domek už dávno někdo nekoupil.“

„Za prvé není tak malý a za druhé s ním bude docela dost práce,“ odvětil Stone.

„No tak, tati,“ naléhala Annabelle. „Vždyť je na pobřeží. Hledáme už dlouho a nikdy jsme nic takového neviděli. Copak bys tady nechtěl žít? Podívej, jaký je tu krásný výhled.“

Stone se obrátil k makléřce. „Na konci ulice vpravo stojí opravdový palác. Moc hezký a ve skvělém stavu. Nevíte, zda by ho majitelé neprodali?“

„MacIntoshovi? Ne, myslím, že ten dům není na prodej.“

Annabelle začala kroutit hlavou. „MacIntoshovi? Ne, ty neznám. Ale znala jsem ty, kteří tam bydleli předtím. Vlastně to byli naši rodinní přátelé. Jednou jsem u nich byla na návštěvě, taky proto jsme se přijeli podívat právě sem. Prostě se nám tady líbilo.“

„Už tu pracuji hodně dlouho. Vzpomenete si, jak se ta rodina jmenovala?“

Annabelle předstírala, že přemýšlí. „Počkejte, Connorovi? Conwayovi? Kdepak... Conroyovi!“

„Nebyla to Tammy Conroyová?“ zeptala se makléřka.

„Ach ano, možná. Taková vysoká, štíhlá dáma se zrzavými hlasy.“

Žena najednou vypadala velmi zaskočeně. „Bože, jste si jistá?“

„Proč, něco se stalo?“ zeptala se Annabelle.

„Znala jste ji dobře?“

„Jak už jsem řekla, byla to rodinná přítelkyně... nijak zvlášť. Proč se ptáte?“

„No, nejspíš se to stejně dozvíte. Před pár lety zemřela. Žila v malém domku hned vedle MacIntoshů.“

„Zemřela?“ Annabelle se chytla Stoneovy paže.

„Když říkáte, že zemřela, pak to bylo při nějaké nehodě, že?“ přidal se Stone.

„Vlastně ne. Víte, byla zavražděna.“ Pak ovšem rychle dodala. „Ale od té doby tady k žádné jiné vraždě nedošlo. Tady je opravdu bezpečno.“

„A chytli toho pachatele?“ zeptala se Annabelle.

Makléřka se zatvářila značně nespokojeně. „Ne, nikdy ho nedopadli.“

Stone zaklel. „Proboha, pak tu ovšem někde je a může zabíjet znovu. Možná, že je odsud. Dějí se divné věci.“

„Nemyslím,“ odvětila makléřka. „Víte, před tou zavražděnou patřil dům jedné staré paní, která zemřela přirozenou cestou. Její syn pak prodal dům právě Conroyové. Tehdy jsem ten převod zařizovala já.“

„Třeba to udělal její manžel,“ zvažovala Annabelle. „Byla vdaná? Spousta vražd je přece vyvrcholením domácích neshod. Hrůza!“

„Ano, byla vdaná, ale na jméno jejího manžela si už bohužel nevzpomínám. V době vraždy byl stejně někde pryč, policie ho totiž nikdy nepovažovala za podezřelého. Podle mě to udělal nějaký cizinec. Tammy žila osamoceně, ani nevím, zda měla nějaké děti. No, stalo se to už dávno, a jak jsem říkala, tady je velmi bezpečno. Nechcete se podívat dovnitř?“

Po krátké prohlídce domu si vzali její vizitku s tím, že se jí ozvou.

Když odjeli, Annabelle vytáhla z kabelky hnědý šátek a lehce ho stiskla.

„Co to je?“

„Šátek od mámy. Dostala jsem ho k narozeninám, k těm posledním, které jsme slavily spolu.“

„Promiň, Annabelle.“

Opírala se o sedačku a měla zavřené oči. „Nemohla jsem jít ani na pohřeb. Mezi falešnými hráči jsem tehdy zaslechla, že za tím vším stojí Bagger a také to, že můj otec utekl. Věděla jsem, že Bagger na pohřeb určitě půjde. Nikdy jsem nebyla ani u jejího hrobu.“

„Myslíš, že tvůj otec už zemřel?“

„Pokud je na světě nějaká spravedlnost, tak ano.“

Zastavili na červenou. Annabelle překvapeně hleděla na vysokého muže, který právě vyšel z protějšího baru. Najednou jí zcela ztvrdly rysy.

Stone zvedl obočí. „Co se děje?“

„Ten chlap u baru na druhé straně ulice,“ zašeptala.

Stone se tam podíval. „Kdo je to?“

„Můj otec, Paddy Conroy.“

36.

„Zastav!“ vykřikla.

„Co chceš dělat?“

„Musím se nadechnout, abych neomdlela.“ Opřela si bradu na palubní desku, ale nespouštěla přitom oči ze svého otce. „Bože, právě jsem viděla hrozivého ducha.“

Pomalů se narovнала a z čela si začala stírat lepkavý pot.

„Co chceš dělat?“ zeptal se znovu.

„Nevím. Vůbec mi to nemyslí.“

„No dobrá, budeme ho sledovat. Třeba nám to nějak pomůže.“

„Ten hajzl dopustil, aby mámu zabili!“ Stone vnímal, jak Annabelle zběhly prsty, které zaťala do postranního opěradla. Položil jí zlehka ruku na rameno.

„Annabelle, já vím. Víím, že lidé umírají kvůli hloupostem. Chápu i to, že je pro tebe šok náhle spatřit otce, o kterém sis myslela, že už dávno zemřel. A navíc ještě tady! Musíme se ale především postarat sami o sebe. Nemůže být náhoda, že je právě tady, nemyslíš?“

Přikývla.

„Budeme ho sledovat,“ opakoval. „Souhlasíš? Nebo tě mám někde vysadit? Klidně to zvládnou sám.“

„Nejedeme v tom spolu,“ řekla ostře, ale vzápětí už mnohem klidněji dodala. „Jsem v pořádku, Oliver,“ a vděčně mu stiskla ruku.

Oba vzhledli, protože Paddy právě nastupoval do rozpadlé dodávky parkující u chodníku. Nejeli víc než deset minut, ale přesto se ocitli až na předměstí. Když Paddy projel tepanou branou do oploceného objektu, Annabelle zadržela dech.

Stone chvíli počkal a teprve pak projel branou hřbitova na Mount Holy. Po chvilce už kráčeli vedle sebe stromořadím k pohřebišti. Z úkrytu sledovali, jak Conroy kráčí k malému náhrobku. Z rozpadlého pláště vytáhl květiny, poklekl a položil je na upravenou plst'.

Sňal klobouk, pod kterým se skrývala hustá bílá hříva, sepjál ruce a začal se modlit. Nakonec přišel dlouhý a žalostný vzdech. Sáh do kapsy, vytáhl z ní kapesník a otřel si tvář.

„Hrob tvé matky?“ zeptal se Stone.

Krátce přikývla. „Už jsem ti řekla, že jsem tu nikdy nebyla, ale vím, kde je.“

„Zdá se, že je opravdu nešťastný.“

„To jen předstírá, nikdy se nezměnil!“

„Lidé se mění,“ řekl Stone velmi prostě.

„On ale ne, on ne! Nikdy!“

Oliver udělal krok směrem k náhrobku, Annabelle ho ale chytila za ruku. „Počkej, co to děláš?“

„Jdu si ověřit tvou teorii.“

Než mu v tom mohla zabránit, vyšel na volné prostranství a zamířil k Paddyemu. Zpomalil a předstíral, že si prohlíží náhrobek hned vedle, kde plačící Paddy klečel.

„Omlouvám se, nechci rušit vaše soukromí,“ řekl Stone velmi jemně, „ale u hrobu své tety jsem nebyl už celé roky. Jen jsem jí chtěl vzdát hold.“

Paddy vzhlédl a otřel si kapesníkem široké tváře. „Není proč se omlouvat, příteli, tohle je veřejný hřbitov.“

Stone poklekl u náhrobku, který si vybral, i když periferním viděním stále sledoval Paddyho. „Hřbitov z nás vždy vycucne všechnu naši energii, vidíte?“ řekl rychle.

Paddy přikývl. „Přináší pokání za naše životní hříchy. A také varování.“

„Varování?“ Stone se na něj podíval a vzápětí vše pochopil. Paddy Conroy umíral. Oliver vnímal šedý nádech jeho oteklého obličeje, vyhublé tělo a třesoucí se ruce.

Paddy přikývl. „Podívejte se na tyhle hroby.“ Zvedl chvějící se paži. „Všichni ti mrtví tady čekají na Boha, aby sem sestoupil a řekl jim, kam patří. Čekají v prachu a Očistci. Pokud na to věříte. Čekají na jeho rozhodnutí. Teprve pak odejdou na věčnost.“

„Nebesa, nebo peklo,“ tiše řekl Stone.

„Sázíte?“

Stone zavrtěl hlavou.

„Já vsázel na všechno, celý život. Dokážete odhadnout, kolik hráčů půjde do nebes a kolik tam dolů?“

„Předpokládám, že víc jich půjde do nebe,“ odvětil Stone.

„Když sázíte, do nebes nemůžete a ještě prohrajete poslední pětku.“

„Podle vás tedy všichni skončí v pekle?“

„No jasně. 1 já už si tam dole vybírám nějaké vyhráté místo. Není pochyb, že tam stejně spadnu.“

„Litujete snad něčeho, co jste provedl?“

„Jestli lituju? Pane, kdyby se za lítost dalo zaplatit, pak jsem rovnou Bill Gates.“

Paddy se předklonil a políbil náhrobek. „Sbohem, má drahá Tammy. Odpočívej v pokoji, holčičko moje.“ Vstal, sotva se držel na podlamujících se nohou, a nasadil si klobouk.

Obrátil se ke Stoneovi. „Tahle žena ale půjde do nebes, a víte proč?“ Stone zavrtěl hlavou. „Protože je svěťice. Protože si vzala právě mě. Až nadejde onen soudný den, svatý Petr otevře Tammy bránu. Hrozně bych si přál být u toho.“

37.

Už od časného rána seděl Jerry Bagger ve svém apartmánu luxusního hotelu a vážně se zaobíral myšlenkou, že zvedne ceny za ubytování v Pompejích. Podle něj výhled na Bílý dům rozhodně za tisícovku nestál. Zrovna když ohrnoval nos nad prezidentskou rezidencí, vešel do místnosti Mike z jeho ochranky.

„Včera večer volali z kasina, ale bylo už dost pozdě, a tak jsem vás nechtěl budit. Nějaký chlap se bavil s Dolores.“

Bagger se otočil. „S Dolores? A o čem?“

„Podle toho, co zaslechli, tak tam několikrát padlo jméno její dcery.“

„Cindy, jo?“ vyslovil Bagger pomalu. „Dolores nejspíš pořád kvůli té holce truchlí. Kdo to byl? Fízl? Federál?“

„To se právě pokoušíme zjistit. Měl s sebou ještě jednoho, takového obra. Pověsili jsme se na ně. Bydlí v jedné díře na okraji Broadwalku.“

„Tak hod’te zadkem.“

„Co když je to fízl?“

„Pak to chci vědět. Protože zabít fízla je jako píchnout do vosího hnízda. Zabiješ jednoho, vyrojí se další a přivedou federály. Sledujte je a zjistěte, kde všude byli.“ Bagger se posadil a Mike se chystal odejít. „Počkej, Miku, ještě dotaz. Volal ten židáček od republikánů?“

„Ne, pane.“

„Mluvil docela věrohodně, to jo, ale co když lhal, jako když tiskne?“

„Máte skvělý čich na lidi, pane Baggere. Neznám nikoho takového, jako jste vy.“

Nejsem zas tak dobrý, ušklíbl se Bagger v duchu. Annabelle Conroyová mě slupla jako malinu.

„Máme si s tím chlápkem promluvit?“

Bagger zavrtěl hlavou. „Teď ještě ne. Ale sledujte ho, chci vědět, co dělá ten knihomol v noci.“

„Takže tady pár dní zůstaneme?“

Bagger se podíval z okna. „Proč ne? Začínám se bavit,“ řekl a ukázal na Bílý dům. „Miku, tamhle bydlí prezident, jeden z největších hajzlíků, co znám. Jedním kývnutím hlavy sežehne celou zemi atomovým výbuchem. Jen si uprdne a akcie letí dolů o tisíc bodů. Má kolem sebe armádu, ze které jde strach. Dostane všechno, na co si jen vzpomene.“ Bagger louskl prsty. „Takhle. Zakouří si v Oválné pracovně, odpustí daně bohatým, napadne další země, štípne jakoukoli královničku do zadku, cokoli. Protože je to chlap, jak má být, a takových si já vážím. Ten člověk si sice vydělá jen nějakých čtyři sta tisíc dolarů za rok, ale zato si parádně užívá. Létá si zadarmo v mnohem větším tryskáči, než mám já. Přesto ale, je to s ním na draka, Miku. A víš proč?“

„Netuším, pane Baggere.“

„Protože jakmile vypadne z úřadu, bude z něj nula. Kdežto já budu Jerry Bagger už napořád!“

38.

Harry Finn sledoval svého nejmladšího syna Patricka, jak se otáčí a míjí míč letící ve výši jeho očí. Rodiče, kteří seděli na tribuně hned vedle Finna, cosi zavrčeli, vzápětí byl oznámen třetí nadhoz a hra skončila. Patrick vypadl při druhém střídání a vítězný běžec stál na odpališti. Desetiletý kluk se vrátil zpět na své stanoviště a pátku táhl za sebou. A zatímco vítězný tým začal oslavovat, Patrickův trenér svému družstvu mírně vyčínil. Pak si ale stejně dali pozápasovou svačinku, což bylo pro mnohé jediným světlým bodem večera. Rodiče už začali své budoucí hvězdy rozvážet domů.

Patrick stále seděl na lavičce, v helmě a v rukavicích, jako kdyby čekal na další míč, který by odpálil přes plot. Finn popadl svačinu a posadil se vedle něj.

„Pate, hrál jsi dobře,“ řekl a podal mu chipsy a pomerančový nápoj „Jsem na tebe pyšný.“

„Tati, já promáchl. Prohrál jsem to celému týmu.“

„Ale taky ses dvakrát dostal na metu, dvakrát skóroval a pomohl při třech dalších bodech. Když jsi byl v poli, chytil jsi míč, který letěl přes plot, a vyautoval jsi dva hráče. Tři střídání jsi uhrál ty.“ Sevřel svému synovi rameno. „Hrál jsi dobře, fakt. Člověk ale nemůže vyhrát úplně všechno.“

„Porážka prý vytváří charakter, je to tak?“

„Ano, ale nestav na tom život. Nikdo nemá poražené rád.“ Zlehka plácl svého syna po hlavě. „A když si teď nevezmeš chipsy, sním je sám,“ usmál se a popadl pytlík.

„Nech toho, jsou moje. Zasloužím si je.“

„Vždyť jsi ještě před chvílkou říkal, že jsi prohrál celý zápas.“

„Hm, ale nejsem v tom družstvu sám, ne?“

„No vida, konečně ti to došlo. Však jsem věděl, že máš můj mozek.“ Ťukl klouby do jeho helmy. „Běž se převléct, už teď jsi ztuhlý až dost.“

„Tati, díky za podporu.“

„Co kdybychom si cestou domů dali někde něco dobrého?“

Patrick vypadal velmi překvapeně. „Jen já a ty?“

„Jasně, jenom my dva.“

„A David to přežije?“

„A proč by nepřežil? Je mu už třináct. Ve skutečnosti mu spíš vadí, když se já staroch motám někde kolem něho. Nejsem prostě *in* a nejsem na to ani dost chytrý. Za pár let se to ale změní, až bude muset platit za vysokou a nebude mít práci, to pak budu zase génius.“

„Podle mě jsi chytrý dost. A *in* jsi taky.“

„Právě proto tě mám rád.“ Když šli k autu, Finn vzal syna na ramena a vesele se s ním rozběhl. Sundal ho až na parkovišti.

Smějící se Patrick se zeptal. „Táto, proč mě takhle pořád nosíš?“

Na Finnově tváři se rozlil úsměv a trochu mu zvlhly oči. „Protože to už brzo nebudu moct dělat, víš? Budeš moc velký. A i kdybys nebyl, stejně to nebudeš chtít.“

„Tati, a to je tak důležité?“ nechápal Patrick a s chutí se pustil do svých chipsů.

Finn odemkl auto a hodil synův batoh na zadní sedadlo. „Ano, je. A až jednou budeš táta, tak to pochopíš.“

* * *

Zastavili asi dva kilometry před domovem a v jednom podniku si dali hamburger a hranolky. Patrick se rozplýval. „Tohle jídlo zbožňuju, je to jen samý tuk.“

„Jen si dej, dokud můžeš. Až budeš tak starý jako já, tak už to tak snadno trávit nebudeš.“

Patrick si cpal hranolky do pusy. „Jak se má babička?“ zeptal se zničehonic a Finn ztuhl. „Máma říkala, žes u ní byl. Jak se jí vede?“

„Jde to. I když zas tak moc dobře ne.“

„Proč za ní někdy nezajedeme?“

„Nevím, jestli by chtěla, abyste ji takhle viděli.“

„Mně je to jedno. Byla prima, i když mluvila tak legračně.“

„Hm, máš pravdu,“ přitakal Finn a při pohledu na napůl snědený cheesburger najednou ztratil chuť. „Možná, že se za ní vydáme už brzo.“

„Tati, víš, že babička vůbec nevypadá na Irku?“

Finn si vybavil svou matku jako statnou ženu se širokými rameny, ostře řezanými rysy a jemnou kůží, tak typickou pro Východoevropany její generace. Její někdejší podobu už málem zapomněl. Dnes měl před očima jen hromádku lidského utrpení. Jeho syn se nepletl, jako Irka opravdu nevypadala, protože se v té zemi vůbec nenarodila. „Ona nebyla Irka, víš? To byl děda,“ řekl rychle. Nechtěl svému synovi lhát, ale dobře věděl, že mu nemůže říct ani pravdu. Finnův otec byl irský žid.

„Tvrdil jsi, že to byl prima chlap.“

„To taky byl.“

„Moc mě mrzí, že si na něj vůbec nepamatuju.“

I já bych s ním rád strávil mnohem víc času, než mi bylo dáno, pomyslel si Harry.

„Odkud je tedy babička?“

„Babička byla tam i onde,“ odpověděl neurčitě.

* * *

Doma už na ně čekala Mandy. Když poslala Patricka spát, obrátila se k Finnovi. „Harry, zítra musíš do školy. Je rodičovský týden.“

„Mandy, já už ti ale říkal, že se na něco takového rozhodně necítím.“

„Ostatní rodiče tam jdou, nemůžeme v tom Susie přece nechat. Já bych tam klidně šla, ale o čem bych jim asi tak vyprávěla? Copak je vaření, úklid a řízení auta nějaké opravdové zaměstnání?“

Políbil ji. „Pro mě ano, pracuješ mnohem víc než kdokoli jiný.“

„Harry, musíš tam jít. Susie bude jinak hrozně zklamaná.“

„Miláčku, to po mně nechtěj. Tohle ne.“

„No dobrá, tak jí to ale řekni sám. Čeká na tebe v pokoji.“

Mandy odešla a nechala Finna stát ve dveřích. Povzdychl si a vyšel nahoru po schodech. Susie seděla na posteli, jako vždy obklopená plyšáky. Měla jich jedenáct a všechny v posteli, bez nich by prostě neusnula. Říkala jim andílkové. Na zemi se válela další plyšová zvířátka, byli to „rytíři kulatého stolu“.

Podívala se na něj svýma velkýma modrýma očima. „Tati, půjdeš tam zítra?“ zeptala se rovnou.

„Právě jsem o tom mluvil s maminkou.“

„Dneska byla ve škole máma Jimmyho Potse. Představ si, že pracuje jako mořský biolog.“ Susie formulovala pomalu a zřetelně a drbala se přitom na tváři. „Sice nevím, co to je, ale představ si, že nám přinesla ukázat živou rybu.“

„Tak to je skvělé.“

„Ty budeš taky skvělý, už jsem o tobě všem vyprávěla.“

„A cos jim povídala?“ Susie neměla ani ponětí, co vlastně dělá.

„Že jsi byl voják.“

„Hm, to je pravda.“

„Taky jsem všem řekla, že jsi byl na moři. Že jsi byl *mrož*,“ dodala důležitě.

Finn se málem rozesmál, když jí pomalu vysvětloval, že byl *tuleň*¹ a ne mrož. „Drahoušku, dneska to není nic zvláštního, skoro všichni jsme byli v armádě.“

„Jenže ty jsi nejlepší, tati, já to vím. Prosím, musíš tam jít, prosím.“ Zatahala ho za rukáv a pak se k němu přitulila.

Copak mohl v takové situaci říct ne? „Dobře, zlatíčko, půjdu tam.“

Když zhasnul a chystal se odejít, Susie se ještě ozvala. „Tati, můžu se tě na něco zeptat?“

„Jistě, copak?“

„Když jsi byl voják, zabil jsi někdy někoho?“

Finn se opřel o dveře. Podobnou otázku totiž nečekal.

Susie pokračovala. „Víš, Joey Menkel nám vykládal, že jeho táta byl v Iráku a zabil tam spoustu zlých lidí. On je taky voják. Takže jsi zabíjel i ty?“

Finn se k ní posadil na postel a sevřel její ruku. „Když lidé bojují, ubližují si navzájem,“ říkal tiše. „Není to ta nejsprávnější věc. Vojáci to ale dělají, aby chránili sami sebe a aby bojovali za vlast, kde žijí jejich rodiny.“

„Takže ty taky?“ dožadovala se odpovědi.

¹ Seal (angl. tuleň) jsou speciální jednotky námořnictva (pozn. překladatele)

„Raději už spi, uvidíme se zítra ve škole, platí?“ Políbil ji na čelo a rychle opustil její pokoj.

Za okamžik už byl v garáži, kde měl schovaný sejf na své zbraně. Vážil skoro pět set kilogramů, měl biometrický zámek aještě další kódované jištění. Mohl jej otevřít jen on sám. Uvnitř byla další, o hodně menší schránka, opět vybavená číselníkem. Otevřel ji a ven vytáhl složku. Položil desky na pracovní stůl a začal v nich listovat. Fotografie už notně vybledly, ale přesto v něm společně se zprávami a novinovými výstřižky znovu a znovu vyvolávaly záchvaty neutěšitelného vzteku. Pročítal ty věty nahlas: „Rayfield Solomon, údajný zrádce vlasti, spáchal v Jižní Americe sebevraždu.“ Podíval se na snímek svého otce s otvorem v pravém spánku. Právě takhle fotografie měla být důkazem, že Solomon zaprodal svou zemi.

Finn stále pociťoval stejnou hněvivou trýzeň, ale tentokrát to bylo jiné. Jeho nový pohled na minulost vlastně způsobila otázka jeho dcery. „*Zabil jsi někdy někoho, tati?*“

Ano, miláčku, *tatínek zabíjel.*

Vrátil dokumenty zpátky do sejfu a pečlivě ho zamkl. Zhasnul garážová světla, avšak domů se nevrátil. Sel se projít. Venku vydržel až do půlnoci a když se vrátil, všichni už spali. Mandy si na jeho noční toulky už dávno zvykla. Vklouzl k Susie do pokojíčku, posadil se na postel a sledoval, jak se dětský hrudníček zvedá a zase klesá. Susie se nepřestávala tisknout k jednomu ze svých strážných andělíčků.

Pokoj své dcery opustil Finn teprve za úsvitu. Pomalu se osprchoval a oblékl, odhodlán jít do školy vykládat o své kariéře vojáka. Vyprávět jim o tom, že vlastně ani voják není, ale zabiják taky ne. I když právě takovým mužem byl.

Když procházel chodbou směrem ke třídě třetího ročníku, najednou se v jeho mysli přece jen objevila šterbina na přepážce mezi jeho dvěma já. Skoro to ani nezaznamenal. Otevřel dveře do třídy a... jeho dcera ho málem srazila k zemi, jak se mu vrhla do náruče.

„To je můj táta!“ volala hrdě na své spolužáky. „Je to tuleň, žádný mrož! A je to správný chlap!“

Vážně jsem takový? Finna začaly dusit pochybnosti.

39.

Stone vylíčil Annabelle rozhovor s jejím otcem na hřbitově. „Určitě umírá.“

„To je taky dobře!“

„Cítí se odpovědný za smrt tvé matky.“

„O tom dost pochybuju.“

„Chceš s ním mluvit?“

„Chci ho zabít.“

„Takže další jatka?“

„Ne. Vraťme se, prosím, zpátky do penzionu. Mám chuť se něčeho napít a potřebuju být chvíli sama.“

Stone odvezl Annabelle před penzion a pak se sám vydal do města. Ulicemi projížděl tak dlouho, dokud nenašel Paddyho dodávku. Stála zaparkovaná u chodníku. Táta i jeho dcera měli stejný nápad. Stone zastavil a zamířil do baru.

Uvnitř byla tma a špína a v tomto odpoledním čase tady byl jedině barman. Stone se posadil hned vedle Paddyho, který ho ani nezaznamenal.

„Koukám, že na hřbitově člověku pořádně vyschne v hrdle,“ začal Stone.

Paddy po něm jen hodil okem a dál usrkával své pivo. Měl povadlá víčka a jeho pleť dostala uvnitř barového přítmí ještě šedivější nádech než na sluníčku.

„Nikdy jsem si pivko neodepřel,“ poznamenal Paddy už přeskakujícím jazykem.

„Jmenuju se Oliver,“ řekl Stone a natáhl k němu ruku.

Paddy ji nepřijal a podezřívavě si Stonea prohlížel.

„Sejít se s někým jednou může být náhoda, ale potkat se během hodiny podruhé, to už by mělo člověka varovat.“

„Tohle město není zrovna metropole.“

„Dost velké na to, aby se v něm člověk ztratil.“

„Což můžu klidně udělat, pokud chcete.“

Paddy ho hodnou chvilku spaloval pohledem. „Zbytečné. Co si dáte? Zvu vás.“

„To není nutné.“

„Pozvat někoho na skleničku není povinnost, ale potěšení.

. Tak mi to nekažte. Jsem Ir, klidně bych vám mohl proříznout hrdlo, kdybyste moje pozvání odmítl.“

Po dvou hodinách spolu opustili bar a Stone už musel Paddyho podpírat.

„Jsi fakt skvělej chlap,“ blekotal Paddy. „A kámoš taky.“

„Jsem rád, že to tak bereš, ale řekl bych, že řídit v tomhle stavu nemůžeš. Kde bydlíš? Hodím tě domů.“

Paddy ve Stoneově voze usnul, což bylo vlastně to nejlepší, co se mohlo stát. Schylovalo se k osudovému setkání otce s dcerou.

* * *

Annabelle téměř hodinu zírala na láhev džinu, aniž by si nalila jednu jedinou kapku. Pila jen tehdy, když jí to velely podmínky nějaké akce. Jinak se alkoholu vyhýbala, měla totiž pořád před očima opilého tátu, jak říká a dělá samé nesmysly. Byla to pro ni ta nejlepší lekce, aby si podobné kousky navždy odpustila. Zaklepání na dveře skoro nezaregistrovala.

„Hm?“

„To jsem já, Oliver.“

„Je odemčeno.“

Dveře se otevřely a Annabelle vzhledla teprve ve chvíli, když si všimla čtyř nohou namísto dvou.

„Sakra, co to děláš?“ zaječela.

Stone odvedl Paddyho ke gauči a nechal ho tam dopadnout. Síla jejího hlasu ale starého muže přes notnou dávku alkoholu vyburcovala, aby zamrkal. „Annabelle?“

Annabelle zareagovala tak rychle, že ani Stone neměl šanci rozzuřenou dceru zadržet. Vrhla se na Paddyho a praštila ho ramenem do žaludku. Oba se svalili na podlahu. Annabelle se na svého otce vrhla znovu a začala ho zuřivě bít do tváře. Stone ji odtrhl, přitiskl k podlaze, ale ona se dál pokoušela mlátit a kopat téměř nehybného Pad-

dyho. Stone tedy strhl Annabelle na zeď a pevně ji držel. Když se nepřestávala vzpírat, vytáhl jí políček. Ztuhla, naprosto ohromena tím, co udělal. Pak se podívala na otce ležícího na podlaze. Jeho kůže připomínala popel. Silně zvracel.

Annabelle se vzápětí vytrhla ze Stoneova sevření a prudce vyběhla ven z pokoje.

* * *

Po dvou hodinách Paddy otevřel oči a zmateně se rozhlížel kolem sebe. Posadil se, ale to už na svém rameni vnímal Stoneovu dlaň.

„Klid,“ řekl Oliver. „Musel to být pro tebe šok.“

„Annie? Annie?“ Paddy se rozhlížel po pokoji.

„Vrátí se,“ řekl Stone. „Musela pryč, v tu chvíli neměla jiné řešení.“ Oliver už v místnosti uklidil a teď čekal, až se Paddy trochu vzpamatuje.

„Je to vážně Annie?“ zeptal se. Jeho třesoucí se ruce se opíraly o Stoneovy.

„Ano, je to ona.“

Když Stone uslyšel Annabelliny kroky na schodech, postavil se mezi Paddyho a jeho dceru. Dveře se otevřely. Stála tam, bledá ve tváří bez jakéhokoli výrazu. Stone měl najednou pocit, že má někde schovanou pistoli.

Zavřela dveře, vzala jednu židli od jídelního stolu a posadila se přímo proti oběma mužům. Dívala se do prázdného prostoru mezi nimi, až nakonec přece jen očima zamířila na Paddyho. „Tys tady zvracel?“

Jen tupě přikývl. „Annie?“

Zvedla ruku. „Mlč! Myslíš si, že s tebou chci vůbec mluvit?“

Zavrtěl hlavou a posadil se na gauč. Ruku si tiskl k žaludku.

Otočila se ke Stoneovi. „Proč jsi ho sem, do háje, přivedl?“

„Protože byste si měli promluvit.“

„Tak to ses tedy parádně spletl!“

„Neměl jsem čas ti to vysvětlit, než jsi utekla. Když tvou matku zabili, tvůj otec seděl v cele předběžného zadržení ve federálním lapáku, v Bostonu. Obvinili ho za padělání šeků.“

Stone si sedl vedle Paddyho a pozorně si Annabelle prohlížel. Ta žena byla skutečný falešný hráč, protože ani teď nad tou ohromující novinou nehnula brvou.

„Odkud to víš?“ zeptala se nakonec, aniž by sklopila pohled upřený přímo do jeho očí.

„Když jsem sem jel, zeptal jsem se na něj svého přítele Alexe. Všechno je dneska v počítači.“

„Jak tě vůbec napadlo se na to podívat?“ zeptala se nejistě.

„Protože jsme si povídali o smrti tvé matky, když jsme spolu popíjeli,“ ozval se Paddy. „Řekl jsem mu to. Seděl jsem v té base skoro měsíc. Nemohli mě obvinít, neměli nic, ale já si nemohl dovolit žádného právníka. Když jsem se dostal ven, maminka už byla pochována.“

„To ale nic nemění na tom, že mámu zabili kvůli tobě!“

„To nepopírám. Každíčkou vteřinu od té chvíle lituji, že jsem tam nebyl místo ní.“

Annabelle zírala na Stonea. „Ty mu tuhle blbost věříš? Vždyť je to ten největší lhář na světě!“

„Ne, je to pravda a vůbec nezáleží na tom, jestli tomu věříš nebo ne!“ Paddy těžce vstal, protože se mu ještě podlamovala kolena.

„Chodí pravidelně na její hrob,“ přidal tiše Stone.

„Komu na tom záleží?“ vyštěkla Annabelle. „Pro podělaných deset tisíc, které tenhle parchant sebral Baggerovi! Jinak by tu byla pořád!“

„Nikdy mě nenapadlo, že se pomstí právě Tammy. Nevím, koho Bagger tehdy uplatil, aby mu řekli, kde je. Kdybych to věděl, tak jsem toho šmejda uškrtil vlastníma rukama.“

„Ty řeči si nech pro někoho, kdo je bude chtít poslouchat.“

„Není jediný den, abych si nepředstavoval, jak Baggerovi zakroučím krkem.“

„Vážně? A proč jsi to teda už dávno neudělal? Jako kdybys nevěděl, kde ten člověk bydlí.“

„Má kolem sebe celou armádu.“

„Pověz mi laskavě něco, co nevím.“

Paddy si svou dceru prohlížel už obdivným pohledem. „Zaslechl jsem, že Bagger má teď nějaké trable. Všude se o tom povídá. Byla jsi to ty?“

Annabelle vstala a otevřela dveře. „Vypadni!“

„Annie...“

„Ven!“

Paddy klopýtal podél zdi, zatímco Annabelle hleděla na Stonea. „Tohle ti nikdy neodpustím.“

„Ani to nečekám.“ Vstal.

„Proč jsi ho sem přitáhl?“

„Co kdybys jednou použila svou vlastní hlavu a přišla na to sama? Nejspíš to pak opravdu pochopíš.“

Stone vyšel ze dveří, které za ním Annabelle prudce přibouchla.

40.

Dva Baggerovi muži zjistili, že se Milton vyptával v hotelu na druhé straně ulice. Mluvili s recepčním i s masérkou Helenou, která měla Milтона v péči. Před Baggerovými nohsledy nezůstalo nic utajeno. Bylo také jasné, že Milton není federál ani místní polda. Před polednem už měl Bagger všechny tyhle informace pohromadě.

„Okamžitě dojděte pro oba dva, vytáhněte z nich všechno! Pak zlikvidovat!“ byla jediná Baggerova reakce. „Dolores musí vědět všechno a hezky do detailů. Pokud jí tohle nezavře pusou, znám ještě lepší způsob.“

Muži odjeli do motelu na okraji zábavní čtvrti, kde Milton s Reubenem bydleli. Baggerovi lidé dvojici po celou dobu bedlivě sledovali.

Zaparkovali před motelem a vystoupili. Milton s Reubenem bydleli v prvním patře na pokoji 214. Vletěli do pokoje, kde Milton zrovna balil. „Přestaň s tím...!“ stačil jen vykřiknout jeden z poskoků, protože v následujícím okamžiku ho drtivě srazila Reubenova pěst. Zhroutil se na koberec a ztratil vědomí. Reuben popadl druhého útočníka, zvedl ho do vzduchu a hodil s ním o zeď. Prudký úder robustního lokte do týla stačil, aby se i druhý muž svezl na podlahu.

Reuben jim rychle prohledal kapsy, vyprázdnil zásobníky v pistolicích a sebral jim klíčky od auta. Prohlédl si průkazky zaměstnanců kasina Pompeje. Baggerovi pohůnci. Celou tu dobu o nich věděl, sledoval jejich hummer, skryl se v koupelně a vletěl na ně hned, jak vtrhli do pokoje.

„Jak jsi mohl vědět, že sem jedou?“ zeptal se Milton, když zíral na dvě bezvládná těla.

„Bylo mi to jasné. Když jsem se dozvěděl, jak to bylo s Cindy, došlo mi, že si ohlírají i její mámu. Viděli tě, když jsi s ní včera večer mluvil. Pak si ověřili, že ses vyptával na Robbyho Thomase. Bagger si nemohl odpustit, aby za tebou neposlal návštěvu.“

„Chytrá dedukce.“

„Nezapomínej, že jsem se pár let živil ve vojenském zpravodajství. Jdeme.“

Naházeli zavazadla do Reubenovy dodávky. Za pár minut už mizeli na jih, a to co nejrychleji, tedy tak rychle, jak to Reubenova deset let stará kraksna byla schopná zvládnout.

„Reubene, já mám strach,“ špitl Milton, když vjeli na dálnici.

„Jasně že se musíš bát, já už mám totiž taky naděláno v kalhotách.“

41.

Carter Gray projednával se současným ředitelem CIA aféru Rayfielda Solomona. „Musí to být někdo z jeho blízkých,“ shrnoval. „Poslali mi jeho fotografii, abych věděl, proč zemřu.“

„Měl Solomon nějakou rodinu?“ zeptal se ředitel. „Něco o tom případu vím, ale tehdy jsem ještě nebyl ve službě.“

„Solomon si vzal Rusku, vlastně kvůli tomu to celé začalo. Víme jen, že se jmenovala Lesja.“

„Co se s ní stalo, když Solomon zemřel?“

„Zmizela ještě před jeho smrtí. Jsme si jisti, že to byla připravená operace. Věděli, že už jsme blízko. Dostali jsme Solomona, ale jeho manželku ne.“

„Kdy k tomu došlo?“

„Před třiceti lety,“ řekl Gray.

„To ale znamená jediné. I kdyby ještě pořád žila, jen těžko by mohla ty lidi likvidovat sama.“

„Jasně, nijak to ale nevylučuje možnost, že za vším stojí právě ona. Byla to zkušená manipulátorka.“

„Navzdory tomu, že neznáte její příjmení, víte toho o ní víc než dost.“

„Protože je původem Ruska, měla by mít tři jména: křestní jméno... *imja*... pak jméno po otci... *otčestvo* a příjmení... *familija*.“ Podle blahosklonného výrazu chtěl Gray svou krátkou přednášku zakončit dovětkem „blbečku“, který si ale moudře nechal pro sebe.

„Pozůstatek studené války,“ dodal ředitel. „Dnes už máme jiné starosti.“

„Možná bude nutné přehodnotit priority, pane. Pořád se pereme s mohamedány, ale lidi jako Putin, Chávez či Hu spořádají pořádný kus našeho rozpočtu. *Al Káida* je proti nim mateřská školka, protože tihle jsou schopni připravit destrukci v mnohem větším měřítku.“

Ředitel si odkašlal. „Proč jste se tedy tenkrát nepokusili tu Lesju znovu vystopovat?“

„Protože Solomon byl zlikvidován a Lesja zmizela někam do illegality. Došli jsme k taktickému závěru, že investovat prostředky tímto způsobem by byly vyhozené peníze. Byli jsme si jisti, že jsme ji zcela odstavili od všech možností. A třicet let tomu skutečně tak bylo.“

„Jenže teď je to podle vašich slov nejspíš úplně jinak. Měla Lesja nějaké společníky?“

„To právě budeme muset zjistit.“

„Co vlastně o té ženě víte?“

„Byla jedním z nejschopnějších zpravodajských důstojníků Sovětského svazu. Nikdy jsme ji nedopadli. Viděl jsem jen její fotografie. Vysoká krasavice, naprosto netypická agentka, protože všude byla na očích. Zkrátka výjimka potvrzující pravidlo. Prokázala mnohem větší chladnokrevnost než kdokoli jiný. Vlastně i její jméno tomu odpovídá, pro Rusy je totiž symbolem odvahy.² Nikdy přímo pro KGB nepracovala, byla postavena mnohem výš. Byli jsme přesvědčeni, že rozkazy přijímá přímo od sovětského vedení. Pracovala ve své vlasti, ale v Anglii, Francii, Japonsku, Číně a na dalších exponovaných místech. Dokázala získávat vynikající agenty. Ochočila si i Solomona, potajmu se za něj provdala a přesvědčila ho, aby se postavil na stranu nepřítele. Amerika za jeho zradu zaplatila víc než drazé.“

„Jak vůbec víte, že byli manželé?“

„Upřesním to. *Domníváme se*, že se vzali. Tehdy jsme celou řadu věcí nevěděli. Zpočátku to vypadalo jako náhoda, ale ti dva jednali až příliš ve vzácné shodě.“

„Spáchal sebevraždu?“

„Podle spisů ano. Nejspíš to udělal z pocitu viny, jak uškodil své domovině, ale také kvůli tomu, že už jsme byli blízko.“

„Předtím jste ale prohlásil, že jste ho dostali. Takže ta sebevražda byla jen kouřová clona, anebo ji opravdu spáchal?“

„Jestli jsme ho zlikvidovali nebo jestli spáchal sebevraždu, je vcelku jedno, každopádně by byl tak jako tak popraven za vlastizra-

² Lesja Ukrajinka – básnířka, která se stavěla na odpor carskému Rusku (pozn. překladatele)

du.“ Podle Grayova tónu bylo zřejmé, že víc stejně neřekne, a to dokonce ani řediteli CIA.

„Díval jsem se do spisu. Jsou tam pěkné díry.“

„Tenkrát jsme neměli spolehlivé databáze. Ani dokumenty z té doby se většinou nedochovaly,“ odvětil Gray neutrálně.

Ředitel svoji snahu o další otázky očividně vzdal. Kdysi pod Grayem pracoval a intelektu svého šéfa nikdy nedosahoval. „No dobrá, Cartere. Už jste varoval senátora Simpsona?“

„Samozřejmě, je dobře zajištěn.“

„Kdo další?“

„Do týmu tehdy patřil ještě jeden, John Carr, ale ten přišel o život už dávno.“

S tím se oba muži rozloučili. Bylo více než zřejmé, že Gray neřekl celou pravdu. Váhal, protože pravda stejně nikoho nezajímala. Země se zmítala pod tíhou nových problémů a na tom, co se stalo před třiceti lety jednomu vlastizrádci, pramálo záleželo.

Gray osobně nesouhlasil s tím, co potkalo Rayfielda Solomona, ale nemohl na tom nic změnit. Musel se dívat dopředu, ne se vracet do minulosti. Musel tedy najít vraha, dokud znovu nezaútočí. Lesju bude muset pohřbít jednou provždy.

Výsledkem jednání s ředitelem bylo alespoň nasazení skupiny agentů na celý případ. Zdůvodnění bylo dost jednoduché; hledali kohosi, kdo vraždil bývalé agenty CIA. Měli prostý úkol – zlikvidovat osobu či osoby odpovědné za tyto skutky. Nikdo nechtěl žádný soudní proces. Jediné, o co CIA stála, bylo mrtvé tělo.

42.

Harry Finn nakonec setkání se třetíáky přežil bez poskvrnky. Ptali se ho na spoustu věcí, ale jednou či dvakrát se stalo, že by byl opravdu raději mrožem než členem jednotek SEAL.

Susie ho objala a řekla. „Tati, teď si hezky odpočiň, jo?“

Najednou hovořila jako dospělá, až ho z toho zbolelo u srdce. Jeho bývalí kolegové ze speciálních jednotek by nikdy nepochopili, jak může uvnitř Finnovy zocelené integrity spočívat srdce tak snadno zranitelné prostými lidskými emocemi. Jeho jedinou obranou, jak mohl žít, bylo tyto pocity vytěsnit. Žil dva životy a nikdy jim nedovolil se navzájem prolnout. Když pracoval pro svou matku, nikdy nepřipustil, aby pohltila jeho rodinu. Když žil naopak pro rodinu, matka se nikdy nestala součástí jeho druhého já. Každopádně se modlil k Bohu, aby se jeho dva životy nikdy nespojily v jeden.

Dojel do kanceláře, kde měl domluvenou schůzku se svými lidmi ohledně útoku na Capitol. Během několikahodinové porady mapovali jednotlivé strategie a dokončovali poslední přípravy. Na konci schůze, protože Finn nejraději pracoval na několika úkolech najednou, se začal usmívat. Právě totiž našel cestu, jak dostane Simpsona.

Dal si lehký oběd a zamířil do svého skladu. Musel zkonstruovat bombu.

* * *

Jerry Bagger řval do telefonu. „Skvělý! Skvělý! Asi se vrátím, abych vám všem nakopal zadek!“ Zklidnil se teprve tehdy, když mu sdělili další novinky. S trochou snahy záhy zjistili, že ten prťous vyhrál v kasinu spoustu prachů. A z toho vyplývala jedna nezbytná povinnost: peníze člověk dostane jedině tehdy, když vyplní daňové přiznání, protože strýček Sam si nemůže dovolit nevědět, že jste opomněli zaplatit daň z výhry.

Bagger chvilku přemýšlel. „Počkat, Anglán, jo?“

„Takhle to tam stojí.“

„Měl britský přízvuk?“

„Copak já vím?“

„Tak ty nevíš? A kdo to má vědět?“

„Zjistím to,“ odvětil muž nervózně.

„Správně, takže hezky *zkontroluj* jeho identitu, a pokud to bude celé podraz, pěkně mi zavoláš a já tě roztrhám na kousky,“ řekl Bagger a praštil telefonem.

43.

Když Stone druhého dne vyšel ven, našel Annabelle sedět na schodech penzionu. Její oči byly zarudlé od pláče.

„Co ode mě chceš?“ zeptala se smutně.

„Nic. Spíš mi řekni, co očekáváš sama od sebe.“

„Nehraj si laskavě na cvokaře!“

„Když ti zavraždili matku, tvůj otec seděl za katrem.“

„Pořád ale platí, že ji zabili kvůli němu!“

„To je fakt. Co kdybys ale zkusila zahodit pochybnosti a konečně uvěřila tomu, že prostě Baggerův útok na svou ženu nemohl předpokládat?“

„Tomu nikdy neuvěřím! Můj otec je prachsprostý lhář, kterému vždycky záleželo jen na sobě samém!“

„Choval se k tvé matce nějak špatně? Byl na ni snad hrubý? Bil ji? Nedával jí peníze?“

„Přestaň si hrát se slovíčky!“

„Chci jen pochopit okolnosti.“

„Ne, tohle by nikdy neudělal.“

„Takže Tammy nejspíš upřímně miloval.“

„Co tím sleduješ? Proč pořád stojíš na jeho straně?“

„Annabelle, nestojím na ničím straně. Ten člověk umírá. Našel jsem ho u hrobu, jak se loučí s tvou matkou. Ty sis myslela, že ji nechal být, a přitom to není pravda.“ Stone natáhl ruce. „Měla bys znovu zvážít své závěry. Život je příliš krátký. Rodinu nemáme navždy a věř mi, že tohle vím moc dobře.“

Annabelle se opřela o auto a založila ruce.

„Dva roky jsem plánovala podfuk na Baggera. Dala jsem do toho všechno, co jsem mohla, riskovala jsem jako nikdy předtím. Stačila jediná chybička a Jerry mě zlikvidoval. Měla jsem z toho obrovské potěšení. Víš proč?“

Stone zavrtěl hlavou. „Povídej.“

„Protože jsem se konečně dostala na kobyliku tomu hajzlovi, co mi zabil mámu. Po tom všem konečně platil. Dokázala jsem to. Vyhrála

jsem. Obrala jsem ho o takovou částku jako nikdo jiný. Takovou, která ho musela pekelně mrzet.“

„A dál?“

„Nakonec mi ale došlo, že to vlastně vůbec nemělo žádnou cenu. Jerry je pořád ten samý hajzl. Zub za zub, tak zní pravidlo ulice. Nechápej mě špatně, pořád ho nenávidím za to, co udělal. Jenže ještě mnohem víc nenávidím vlastního tátu.“

„Dneska sis ale ověřila, že je nevinný, alespoň v tomto ohledu.“

Ukázala mu jizvičku pod okem. „Nevinný? Když jsem byla ještě holka, udělal mi tohle, protože jsem v kasinu špatně vsadila. Prý bych se to jinak nenaučila. On může za máminu smrt. Co se mu vlastně stalo? Vůbec nic! Všechno se mu vyhýbá, žije si dál, jako by se nechumelilo!“

„O tomhle teď nemluvím, Annabelle. Nemyslím ale, že k němu byl život příliš milosrdný. Truchlí nad smrtí tvé mámy a rozhodně to není chlap, kterému je všechno jedno.“

„Oliver, já mu to ale nikdy neodpustím. Nedokážu to.“

„Nechci po tobě, abys mu odpustila. Jen abys o tom přemýšlela. Lidé občas dělají zlé věci, což ale vůbec neznamená, že jsou to v hloubi duše bídáci.“

„Co ode mě chceš? Abych za ním běžela a padla mu do náruče?“

„Tohle si musíš vyříkat sama se sebou. Jinak se zničíš. I když se nám podaří Baggera dostat, pořád budeš v sobě nosit zášť vůči Pad-dymu. Pokud chceš jednou žít vlastní život, musíš se s tím vším nějak vypořádat.“

Annabelle vytáhla z kapsy klíčky od vozu. „Něco ti povím – přesně tohle se mi nechce,“ řekla, nasedla a sešlápla plyn. Zbyl po ní jen oblak prachu.

Když zmizela z dohledu, začal zvonit Stoneův mobil. Reuben Oliverovi vyličil vše, co se seběhlo v Atlantic City, včetně Miltonovy velké výhry a útoku Baggerových lidí. Stone nařídil, aby jeli okamžitě k Reubenovi a zdaleka se vyhnuli místu, kde bydlel Milton.

„On ale použil falešné doklady, Oliver,“ namítl Reuben.

„Na tom nezáleží. Ty ses nedávno přestěhoval, zatím nejsi v žádné databázi. Bagger tě tak snadno nenajde.“

„Co Susan?“

„Má se báječně,“ odsekl Stone a zavěsil. Hleděl do dále, v níž se Annabelle ztratila.

Rodinná záležitost. Komplikovanější už to snad být ani nemůže.

44.

Gray se právě nacházel v tajném krytu CIA, který mu přiděli, a telefonoval ze zajištěné linky. Poté co byl prezident o všem informován, využil svých výkonných pravomocí a poskytl Grayovi, byť neoficiálně, přístup ke všem dostupným zdrojům, které umožní americké administrativě reagovat odpovídajícím způsobem na stávající situaci. Gray však prezidentovi vylíčil pouze svou vlastní verzi. Jedině tak mohl získat dost zdrojů pro akci, kterou hodlal realizovat.

Přestože se bunkr nacházel dvacet metrů pod zemí, uvnitř byly k dispozici všechny vymoženosti pětihvězdičkových hotelů včetně vlastního kuchaře a sluhy. Zpravodajské služby si vždycky Graye chovaly jako v bavlne.

„Pokud byla Lesja skutečně manželkou Rayfielda Solomona, musí o tom být někde nějaké záznamy. Tenkrát jsme nic nenašli, ale od té doby se leccos změnilo. Rusové jsou alespoň navenek našimi spojenci. Využijte všechny dostupné zdroje. KGB nabírá nový dech, třeba nám pomůžou. Chce to eura, dolary nemají rádi, alespoň ne v téhle době.“ Přikývl, když muž na druhém konci linky něco poznamenal. „Grigorij Tupikov, bývalý ruský velvyslanec v USA, je můj přítel. Třeba by se vyplatilo mu zavolat. Namluvte mu, že vyšetřujete mou smrt. Sud vodky, sto kilo humrů a k tomu přibalte přírodní rusovlásku, Grigorij se dá snadno uplatit.“

Gray zavěsil a pokračoval v pročítání spisu, zatímco mu připravovali večeři o čtyřech chodech. Přestože dnešnímu světu zpravodajských služeb vládou počítače a servery, starý harcovník studené války miloval šustění papírů mezi prsty. Svou opulentní večeři si vychutnával před plápolajícími plameny v krbu, které dodávaly místnosti hluboko pod zemí příjemnou atmosféru. Gray dělal všechny věci jinak než ostatní. Jako mrtvý byl pohřben v hloubce dvaceti metrů namísto dvou a jeho rakev byla víc než luxusní.

V knihovně obložené dřevem pak zlehka usrkával brandy. Seděl za zdobeným stolem a zvažoval další možnosti. Právě tuhle část zpravodajských her z hloubi duše miloval. Byla to válka tak podobná

šachům; každým tahem se jeden pokoušel převézt druhého. Spojené státy nikdy neměly nikoho lepšího než Cartera Graye. Byl to on, kdo v podobných činnostech vynikal nade všemi. Jeho operace zachránily nejeden život a medaile Za svobodu byla tím nejmenším, jak mu to vlast mohla oplatit. Kdyby měl britskou národnost, už by byl dávno povýšen do šlechtického stavu. Tady ho naopak donutili rezignovat dlouho před tím, než na to byl připraven. Protože ho k tomu donutil John Carr.

Čím víc o tom přemýšlel, tím větší vztek dostával. A právě ze vzteku se zrodila chladnokrevná odplata. Všichni z jeho týmu zabijáků museli být přesvědčeni, že John Carr je dávno po smrti. Proč by právě teď měl ochudit Johna Carra o tu slast vědomí, že je cílem? Ten chlap mu ostatně ukázal prostředník.

Gray znovu zvedl telefon a po zajištěné lince vydal příkaz. „Chci informace, které nejsou v běžných zdrojích. Souvisí to s domnělou smrtí muže jménem John Carr. Nadešel čas, abychom do těch spisů už konečně napsali pravdu.“

45.

Finn zvedl jakési zařízení. Přestože se vešlo do dlaně, díky chytré zkombinovaným vlastnostem dokázalo zabít každého v okruhu deseti metrů. Finn si byl nicméně jistý, že obětí bude jen jeden jediný chlap.

Zvolil si vhodný převlek, díky kterému snadno pronikne do Hartovy budovy a dostane se tam, kam potřebuje.

Jakmile se začal zabývat životem Rogera Simpsona, nedalo mu moc práce, aby si ověřil, že ctihodný alabamský senátor byl v mládí pěkný bouřlivák, který nikdy nebral ohledy na nikoho jiného než na sebe. I když se od mládí příliš nezměnil, jeho současný egoismus zůstával skryt za poradci pro styk s veřejností, které mu přinesla jeho politická kariéra. Měl plnou, i když na plný pohled neviditelnou podporu CIA, pro kterou kdysi pracoval ve zvláštní a přísně utajené jednotce. Simpsonův životopis byl plný chvalozpěvů, ale neobsahoval skoro žádná fakta. Pro svou vlast byl opravdovým hrdinou. Finn zaslechl zvěsti, že začíná svou cestu do Bílého domu.

Kdepak, nikam.

Simpson nikdy nezapomněl na podporu svého bývalého zaměstnavatele. Ve funkci předsedy vlivného Výboru pro zpravodajské služby dovolil CIA, aby senát balamutila, kdykoli se jí zachtělo. Žádná operace mu nepřidala tak závažná, aby docházelo k porušení národních zájmů. Byl vyvoleným Cartera Graye, jeho poslušným pejskem. Finn považoval za vrcholně spravedlivé, pokud je oba pošle na onen svět, a to ještě stejným způsobem.

Domů přijel až pozdě večer, ale Mandy na něj pořád čekala. Nad dýňovým koláčem a čajem ho nepřestávala vychvalovat. „Dneska jsi vážně zabodoval, Susie na tebe byla moc pyšná. Chtěla ti to říct sama, ale nevydržela být tak dlouho vzhůru.“

„Moc se omlouvám, ale znáš to, zase spousta práce.“

„Vážně je všechno v pořádku? Poslední dobou vypadáš nějak divně.“

„Jak říkám, moc práce. Všechno se musí pečlivě připravit.“

„Jak se má Lily?“

Lily nebylo skutečné křestní jméno jeho matky, ale ostatně ani jeho příjmení neodpovídalo rodnému listu. Harry Finn se nikdy nenaučil podepisovat své skutky svým pravým jménem.

„Pořád stejně, možná trochu hůř.“ Finn raději nepoužil matčino „hniju“.

„Vím, že to bude složité, ale pokud chceš, maminka tu může bydlet s námi. Zvládneme to.“

„To není dobrý nápad, Mandy. Její tam dobře.“

„Harry, možná ale jednou přijde den, kdy budeme muset takové rozhodnutí stejně přijmout.“

„Možná, ale ne teď. Nedělej si s ní starosti. Máme toho i bez ní víc než dost.“

„Opravdu nemáš nějaké vážné problémy?“

Zavrtěl hlavou, ale na svou ženu se ani nepodíval.

Dotkla se jeho paže. „Harry, mám pocit, že se nám hodně vzdaluješ.“

Odpověděl s hrubostí, která překvapila i jeho. „Tak hele, šel jsem k Susie do třídy, nikdy jsem nevynechal jediný fotbalový či baseballový zápas. Trávník stříhám taky, pomáhám ti v domácnosti a vozím vás, kam chcete. Mandy, co ještě chceš?“

Pomalou stáhla svou dlaň. „No, vlastně nic.“

V tichosti dojedli koláč a Mandy pak zamířila nahoru. Finn ale zůstal v kuchyni. Hleděl kamsi do neznáma.

„Nejdeš spát?“ zeptala se.

„Musím ještě něco dodělat.“

„Harry, dnes večer nikam nechod'. Prosím.“

„Možná se půjdu na chvilku projít. Vždyť mě znáš.“

„Jo, znám,“ řekla si Mandy spíš sama pro sebe a dál pokračovala po schodech nahoru. Tam se otočila.

„Slibuju, že bude líp,“ řekl. „Už jsem skoro se vším hotov. Brzo bude fajn, už je to skoro dokončené.“

„Jistě, Harry, jistě.“

46.

Annabelle neměla na vybranou, musela se vydat na hřbitov. Poprvé v životě potřebovala vzdát hold své matce. A dnes večer to opravdu udělá.

Zaparkovala vypůjčené auto, prošla branou a kráčela po cestičce, na kterou začínal dopadat večerní soumrak. Polohu hrobu měla hluboko vepsanou ve své mysli. Když tam ale došla, překvapilo ji, že u matčina hrobu postává nějaký člověk. Skryla se za stromem a pozorovala ho.

Skláněl se nad hrobem a Annabelle vnímala tichá slova, která k ní plynula od shrbené postavy. Zpíval irskou lidovou píseň pro mrtvou dívku. Annabelle si vzpomněla, že tu písničku slýchávala jako malé děvče. Zpíval ji její táta. Text vyprávěl o zelené, plodné půdě a o lásce mezi mužem a ženou. Po tvářích jí začaly stékat slzy, i když se jim zoufale bránila. Zpěv náhle ustal a Annabelle si uvědomila, že její otec usnul vedle hrobu své ženy a její matky.

Vyšla zpoza úkrytu a tiše kráčela směrem k hrobu. Poklekla u něj na druhé straně, proti otci, a udělala totéž, co dělávala jako malá. Sklonila hlavu a začala se tiše modlit. Jak mluvila k Bohu, po tváři jí znovu tekly potoky slz. Snažila se říct, jak moc jí maminka chybí, jak moc by chtěla, aby byla naživu. Modlila se a plakala tak dlouho, až jí málem puklo srdce. Nakonec se napřímila, aby se vzápětí sklonila nad svým zhrouceným otcem. Právě v tomto okamžiku se rozhodla.

Byl podivně lehký, když ho vzala pod rukama a zvedla ho. Pomalu se probouzel. Odvlekla ho k autu a odvezla do penzionu, kde ho uložila do postele. Jakmile se vedle v pokoji posadila na pohovku, uslyšela klepání na dveře. Byl to Stone a vypadal velmi rozrušeně. Vylíčil Annabelle, co se stalo Miltonovi s Reubenem. Pak se podíval na postel v ložnici, odkud se ozývalo hluboké chrápání. Nic neříkal, protože z Annabellina výrazu vyčetl, že se to zrovna teď vůbec nehodí.

„Chceš se zítra vrátit domů?“ zeptal se.

„Nemám žádný domov,“ odvětila. „Ale můžeme se vrátit *k tobě*.“

Druhý den ráno si Annabelle nechala poslat snídani do pokoje. Když její otec vyšel z ložnice, měl už připravenou horkou kávu a vejce se šunkou.

„Vypadáš, že by ses měl najíst,“ řekla.

Rozhlédl se kolem sebe. „Sakra, jak jsem se sem dostal?“

„Včera večer jsi byl u hrobu. Já taky.“

Jen pomalu přikývl a rukou si uhladil vlasy. „Aha.“

„Pojď se najíst.“

„Annie, to nemusíš.“

„Já vím. Jen jez.“

Posadil se a zkusil spolknout pár soust a vypít alespoň pár loků kávy.

„Jak jsi na tom?“ zeptala se a dívala se do jeho oteklé, popelavé tváře.

„Šest měsíců bez léčby. Rok, pokud ji dostanu. Stejně na tom nezáleží. Nemá cenu žít nemocný.“

„Co potřebuješ? Peníze? Nebo místo, kde budeš?“

Otřel si kapesníkem vyschlé rty. „Annie, nejsi mi nic dlužná. Od tebe nemohu nic přijmout.“

„Není důvod, abys spal vzadu v dodávce a trpěl bolestí. Peněz mám dost.“

„Bolest zapiju whiskou a ten auťák, jak tomu říkají, je určen pro rekreační účely. Mám se dobře.“

„To teda nemáš.“

Najednou působil ještě víc ztrhaně, než se původně zdálo. „Annie, nechci, abys mě litovala. S tvou nenávistí se už umím vyrovnat líp.“

„Proto jsi mě nikdy nevyhledal a neřekl mi, že jsi byl v base, když Bagger zabil mámu?“

„Mělo by to nějaký význam?“

„Nejspíš ne,“ připustila.

„Tak vidíš. Byla by to jen ztráta času.“

Vstal a chvilku se hrabal v kapse, odkud vylovil krabičku cigaret a zapalovač. „Nebude ti to vadit? Mě už to stejně zabilo.“ Zavrtěla

hlavou. Paddy tedy poodešel k oknu a otevřel je. Pak si zapálil a dým vyfukoval ven.

„Takže ty jsi podfoukla Jerryho v Atlantic City?“

„Ano.“

„Stálo to aspoň za to?“

„Miliony.“

„Pak půjdeš rovnou do nebe, protože žádný jiný hajzl si to tolik nezasloužil jako on.“

„Ještě pořád to ale nestačilo,“ řekla Annabelle tiše.

Paddy smutně hleděl ven z okna. „Jasně že ne. Jerry má prachů jako málokdo. Vezmeš mu všechny, ale on je během chvilky zas vydělá na těch blbečcích v kasinu.“

„Jak mu tedy ublížit, aby ho to opravdu zasáhlo?“

Prudce se otočil, aby na ni viděl. „Bud' ho připravíš o život, nebo o svobodu. Jiná cesta není. Nic nemůže ospravedlnit vraždu druhého člověka.“

„Máš nějaký důkaz, že mámu zabil on?“

„Nic, co by obstálo u soudu. Stejně ale vím, že to byl on.“

„Já taky.“

Otec s dcerou si dlouze hleděli do očí.

Nakonec Paddy řekl. „Na světě jsou jenom dva falešní hráči, kteří ho dokázali podfouknout. A oba jsou teď v téhle místnosti.“

„Takže ty ho chceš podfouknout znovu? Společně?“

„Chci, aby zaplatil za to, co udělal.“

„Myslíš, že já to nechci?“

„Vím, že ano. Šla jsi po něm, já tolik odvahy neměl. Jsem sice dobrý hráč, možná dokonce jeden z nejlepších. Jsem chladnokrevný, to ano, ale stejně...“

„Jenže časy se změnily, ne?“

„Umírám. Na čem tedy záleží? Raději si nechám prostřelit hlavu kulkou od Jerryho, než abych sledoval, jak se mé vnitřnosti rozpadají na rosol.“

„Co tedy navrhuješ?“

„Přemyslím o tom už dost dlouho. Vlastně na nic jiného ani nemyslím. Tvůj podfuk na Jerryho nám dává velkou šanci.“

„Protože mě chce dostat?“

„Přesně tak. Tebe. A tvé lidi, samozřejmě.“

„Dva znáš, jednoho ne.“

Paddy vyhodil nedopalek z okna a posadil se za stůl. „Dostal někoho z nich?“

„Jednoho. Zbytečně rozhazoval prachy.“

„Takže tě mohl prozradit?“

„Jsem si tím téměř jistá. Jerry je v D. C. a snaží se mě najít.“

„Ten vysokej stařík, můžeš mu důvěřovat?“

„Ten by mě ve štychu nenechal.“

„Je dobré mít takové přátele.“ Paddy se odmlčel a hleděl na svou nedojedenou snídani.

„Jsi ve formě, abychom Jerryho ještě jednou podfoukli? Naposledy jsem se z toho dostala jen díky tomu, že do sebe všechno dokonale zapadlo. Nehodlám teď umřít jenom proto, že se ti podlomí nohy a upadneš.“

„Vždycky jsem obdivoval tvůj slovník.“

„Po kom ho asi mám?“ vyštěkla zpátky.

„Jsem připraven. Je to vlastně jediné, pro co ještě dejchám. Mám už plán.“

„Vážně?“

„V podstatě donutit Jerryho, aby se přiznal k mámině vraždě.“

„Aha, fakt? Že mě něco takového nenapadlo?“

„Tobě se ta možnost nelíbí?“

„Ne, protože na konci jsou dvě popravy, moje a tvoje. Protože, a oprav mě, pokud se pletu, to znamená se k němu dostat dost blízko.“

„Samozřejmě. Pěkně z očí do očí.“

„Hele, raději toho necháme už teď. Já už svou tvář Jerrymu ukázala a rozhodně se mi nechce dělat to podruhé.“

„Když dodržíme plán, nebudeš vůbec riskovat.“

„Definuj, co to je nebudeš vůbec riskovat.“

„Annie, musíš mi věřit.“

„Ty ses prostě pomátl.“

„Nejen umírám a chci se smířit s Bohem. Právě proto musím tuhle věc dotáhnout do konce. Prostě musím.“

Ta poznámka z něj vylétla s takovou silou, že Annabelle skoro oněměla.

„Má to ale malý háček,“ řekl.

„Háček?“

„Potřebujeme do toho zatáhnout nějaký hodný kluky, nejvíc by se hodili policajti. Jenže takové já moc neznám.“ Podíval se po ní.

„Nemáš náhodou nějaký nápad?“

Annabelle si poposedla a nijak zvlášť spokojeně nevypadala. „To je přece sebevražda a ty to víš!“

„Nikdy bych nedovolil, aby ti Jerry zkřivil jediný vlas. Musím to udělat. Přísahal jsem tvé matce nad jejím hrobem.“

Poslední slova dokázala to, co Annabelle od slov nikdy neočekávala. Najednou ji zalil pocit, že má zase tátu. Nevěděla, co to je, snad lítost, snad sympatie, nebo snad...

„Pár schopných poldů asi najdu,“ řekla tiše.

47.

Annabelle opustila otce a vešla do Stoneova pokoje.

„Táta chce, abychom společně donutili Baggera přiznat se k mámině vraždě,“ řekla mlhavě a pak se zhroutila na malou pohovku vedle Oliverovy postele.

„Můžeš mu věřit?“

„Olivere, sakra, vždyť jsi to byl zrovna ty, kdo mi vykládal, abych mu odpustila!“

„Odpustit ano, ale ne důvěřovat.“

„Nemám jediný důvod mu nevěřit.“

Stone se na ni podezřívavě podíval. „Aha.“

„Prostě mu věřím. Nevím proč, ale cítím to tak.“

„Takže to znamená, že budeš potřebovat kavalérii?“

„Jo, přesně takhle to říkal.“

„Myslím, že vám můžu pomoci.“

„Já si to myslela. Jsou ti přece zavázaní za tu minulou akci.“

„Annabelle, oni nejsou nikdy nikomu zavázaní. Nebo si to alespoň myslí. Uvidíme, jestli se mi podaří na něco přijít. Co budete mezitím dělat vy dva?“

„Tak trochu jsem doufala, že pojedeme všichni společně do D. C.“

„Společně? To je poněkud ošidné, když máš Baggera v patách.“

„Ocením jakoukoli radu.“

„Tak řekni tátovi, ať sejde sbalit.“

* * *

Paddy neměl co balit, protože všechno, co měl, bylo v jeho staré dodávce. Trval na tom, že pojede za nimi. „Ten vůz je jediné, co mi zbylo. Nenechám ho tady úplně zreznout.“

Stone s Annabelle v jednom a Paddy v druhém autě za nimi zamířili na jih. Reubenův dům stál na posledním odlehlém kousku zemědělských oblastí v severní Virginii. Když dorazili na místo, bylo už hodně pozdě, ale Stone Reubenovi předtím ještě zavolał.

Auta vjela na šterkovou vozovku, která byla spíše cestou než silnicí a vedla hustým lesem. Míjeli rozpadající se sruby, rezivějící auta a s narůstajícími kilometry přibývalo i bídy a divočiny. Za okamžik už ale světla vozu ozářila otevřený vjezd do garáže na konci nehezkeho dvorku. Všude uvnitř se válely různé nástroje a automobilové součástky. Bylo tady šest vozidel, dvě dodávky, tři motorky a buggy na se širokými pneumatikami. Všechna v různém stádiu oprav a úprav. Vedle garáže stál tahač, teď nepojízdný a postavený na špalcích.

„Reuben se sem přestěhoval teprve nedávno,“ poznamenal Stone.

Annabelle se rozhlížela po garáži. „On se živí prodejem autodílů?“

„Kdepak, jen je hrozně šikovný. Má stroje opravdu rád, rozhodně víc než kdokoli jiný. Taky proto se neobejde bez své motorky. Prý je mnohem spolehlivější než kterákoli z jeho tří manželek.“

„Olivere, máš ty vůbec nějaké *normální* kamarády?“

„No, snad tebe, ne?“

„Bože, pak jsi v příšerném maléru!“

Stone si všiml Reubenova nákladáku na dvorku a světla uvnitř návěsu.

„Už na nás čekají,“ řekl.

Reuben stál u dveří, odkud překvapeně hleděl na Paddyho za volantem dodávky.

„Kdo to je?“

„Přítel,“ odpověděla Annabelle rychle.

„Myslím, že tu může zůstat alespoň přes noc,“ přidal se Stone.

„No jasně, klidně mu dáme prezidentské apartmá, je hned vedle záchodu.“

„Kde je Milton?“ zeptal se Stone.

„Je vyčerpaný. Vyhrát takový balík v kasinu a pak málem dostat do nosu, to musí být opravdu náročné.“

„Vrátíme Calebovi auto,“ shrnoval Stone. „Zítra se sejdem v mém domku, dáme si všechno dohromady a uvidíme, co a jak dál. Zavolám Alexovi, aby nám pomohl.“ Hodil očkem po Annabelle. „Samozřejmě s ohledem na nové skutečnosti.“

Reuben jen těkal očima. „No dobrá,“ řekl pomalu.

„Díky, Reubene.“

Asi po hodině už Stone s Annabelle parkovali před Calebovým domem v D. C. a výtahem vyjeli do jeho patra. Stone zaklepal, po chvíli bylo slyšet kroky a vzápětí se otevřely dveře. Caleb Shaw jim ale v ústretu nevyšel.

48.

„Cartere, tohle se opravdu nedá tolerovat,“ burácel senátor Roger Simpson. Seděli spolu v bunkru CIA v kožených křeslech a popíjeli cabernet.

Simpson pokračoval. „Jak může kvůli něčemu takovému přijít opět na přetřes ta špinavá záležitost? Zrovna teď, když to vypadá, že pokud všechno půjde podle plánu, budu za pár let sedět v Bílém domě.“

„Rogere, pokud to vyjde najevo, tak ve vězení budeš sedět podstatně dříve.“

Simpson probodl Cartera ostrým pohledem, ale ten jen klidně hleděl do sklenky s vínem. „Ray Solomon. Kdo by čekal, že nás bude po takové době chodit strašit?“

„Vždycky jsme s něčím podobným počítali, bylo to možné riziko. Občas to vyšlo, občas ne. Dělali jsme jen to, co jsme v té době považovali za správné.“

„Mluvíš, jako kdybys v tom nebyl namočený. Jenže v tom jsi až po uši, stejně jako já.“

Gray vyštěkl. „Já Rayovou smrt nenařídil! Byl to můj přítel. Ty jsi ten *pravý důvod*, že ho dostali!“

„Ten chlap spáchal sebevraždu. V Brazílii.“

„Ne, tys tam poslal Johna Carra a jeho lidi, aby ho zabili. Báls ses, že pokud odhalí pravdu, bude o ní mluvit a tebe odstaví.“

Simpson hleděl na Graye přes svou skleničku. „Že nás odstaví *oba*, Cartere, nějak zapomínáš.“

„Ray Solomon byl skvělý chlap a špičkový agent. Dneska je z něj zrádce a jeho čest je poskvrněná.“

„Pro dobro věci přinášíme oběti v každé době.“

„Zvláštní, proč jsem si vždycky myslel, že ty sám by ses pro tytéž důvody nikdy neobětoval.“

„Osud si najde cestičku, jak ochránit ty, kteří jsou opravdu důležití.“

„No, nevím, jestli ti osud pomůže, protože se našel někdo, kdo tě chce poslat na onen svět.“

„Tebe ale taky, tak na to nezapomínej.“

„Ten zabiják si myslí, že jsem po smrti, což mi dává dost prostoru, abych mohl pracovat. Při správném úhlu pohledu nemůžeš nikoho obviňovat, protože to, co jsi udělal, je opravdu neomluvitelné.“

Simpson zrudl hněvem. „Měl jsem pro to ty správné důvody! Je to už dávno, svět se od té doby změnil. I já jsem naprosto jiný!“

„Nikdo z nás *zas až tak* jiný není. A ani to *zas tak* dávno nebylo. Ve skutečnosti nejde o minulost, ale o současnost. Pálit mosty a dělat hlouposti se prostě nevyplácí.“

Simpson hodně znervózněl. „Donna mě roztrhne, pokud se to provalí.“

„Můžeš se manželce divit? Tvoje jednání by se dalo označit za odporné.“

„Moje jednání? Ty jsi ty lidi zabíjel! Ty jsi je likvidoval, Cartere!“

„Rogere, řídili jsme oddělení 666 a oba víme, že to nebyla žádná mateřská školka pro budoucí agenty. Všechny cíle byly určeny z nejvyšších míst, dokonce i z 1600 Pennsylvania Avenue.³ Bylo naší povinností ty popravy na příkaz vykonat, protože ti na druhé straně hráli stejnou hru. Jediný ústupek na naší straně by byl považován za vlastizradu.“

„Cartere, nenamlouvej si to. Ne všechny vraždy jsi měl posvěcené!“

Gray se upřeně díval na senátora. „Občas je lepší, když politici nevědí všechno, Rogere. Ale Ray Solomon neměl mezi takové případy patřit. Neměl jsi to dělat.“

„Po tolika letech se to mluví. A bylo to poprvé a naposledy, co jsem něco takového udělal.“

„Vážně? A co John Carr?“

„Byl ten nejhorší, protože se pokoušel odejít z našeho oddílu. Vždyť to víš, sakra!“

„Jasně, jako vždy jsi projevil excelentní úsudek! Carr ovšem nebyl nejhorší, ale naopak ten *nejlepší* z nejlepších.“

³ Adresa Bílého domu (pozn. překl.)

„Jen podle tebe.“

„Proto jsi přikázal ho zlikvidovat? Protože už nechtěl dál zabíjet?“

Simpson ztuhl. „Proč o tom vůbec mluvíš? Zabít jednoho ze svých? Absurdní.“

„Rogere, neumíš lhát. Pokud se chceš opravdu ucházet o Bílý dům, nauč se mít na tváři výraz hráče pokeru.“

„Nikoho jsem na něj neposlal.“

„Víš, před čtyřmi roky jsem si dlouho povídal s Juddem Binghamem. Vyprávěl mi o tom. On, Cole a Cincetti to udělali. Carrův vlastní tým ho měl zlikvidovat na *tvůj osobní rozkaz*.“

„To už jsi přehnal! K něčemu takovému jsem tehdy neměl vůbec žádné pravomoci.“

„Pravomoci? Tenkrát? Veleli jsme skupině vrahů. Většině z nich, s výjimkou Carra, se ta práce velmi líbila. Bingham mi řekl, že s těmi dvěma to udělali s radostí. Hrozně je štválo, že Carr chce z klubu odejít. Vyřešili si tak osobní účty.“

„Hm, jenže Bingham a ti dva to mají za sebou, takže jak mi to chceš dokázat?“

„Carr je taky mrtvý. Odpočívá na Národním arlingtonském hřbitově.“

Simpson se napil vína. „Já vím.“

„Alespoň tak to stojí ve spisech.“

Simpson se na něj ostře podíval. „Sakra, o čem to mluvíš?“

„Carr žije.“

Simpson vybuchl. „Bingham ale říkal...“ Pak mu došlo, co se stalo, ale už bylo pozdě.

„Děkuju, žeš mi potvrdil to, co jsem stejně věděl. Bingham lhal vždycky. Nemohl přiznat, že jim Carr té noci upláchl. V průběhu operace Carr zlikvidoval tři agenty. Bingham, Cole i Cincetti vyvázli jen čistou náhodou. Carr naštěstí nevěděl, že to jsou oni. On byl prostě třída i co se týče zabíjení. Rogere, ta mise se dost prodražila. Navíc tě za ni mohli hnát k odpovědnosti. Měl jsi štěstí, že Bingham držel celé ty roky jazyk za zuby. Jenže i oni by se dostali do obrovského maléru, kdyby pravda vyšla najevo.“

„Opět vůbec nevím, o čem mluvíš.“

Gray počkal, až Simpson polkne další doušek vína, a pokračoval. „Jackie byla Carrova dcera, řekl jsem ti to vůbec někdy? Adoptoval jsi jeho dceru!“

Simpson pomalu odložil sklenici. Gray si všiml, že se mu najednou začaly třást ruce.

„Ne, to jsi mi tedy opomněl říct,“ zareagoval Simpson napjatě. „Vykládal jsi, že je to sirotek, ale neřekl jsi, kdo byli rodiče. Nevěděl jsem, že Carr měl dceru.“

„Myslíš, že by ses ho pokusil zlikvidovat, kdybys o něm věděl všechno?“

„Pokud jsi předpokládal, že za tou akcí stojím já, proč jsi k nám tu holku přivedl?“

„Musel jsem se o ni postarat. A vy s Donnou jste žádné děti neměli. I když si to lidé nemyslí, já mám svědomí, víš? Ona nemohla za to, co se stalo. Můžeš za to ty, Bingham, Cincetti a Cole. Chápeš už, jak to je?“

Simpson sebou prudce trhl. „Ty si myslíš, že je zabil Carr?“

„Pokusil se zabít i mě. Musí si myslet, že mám na svědomí smrt jeho rodiny.“

„Proč tedy čekal takovou dobu?“

„Nevím, můžu jen spekulovat. Třeba proto, že kdyby to udělal dřív, byl by podezřelý.“

„Pokud by zůstal naživu.“

„Chlapy jako Carr je dost těžké zlikvidovat. Připouštíš alespoň tohle? Celý tým agentů 666 nesplnil úkol.“

„Jo. Jenom pořád nechápu, jak to souvisí se Solomonem.“

„Možná nijak. Carr může operovat samostatně a využívá Solomona jako krytí. Musíme to zjistit. Pokud ale Carr spolupracuje s někým ze Solomonovy minulosti, pak je musíme najít všechny. Mám své zdroje, současný ředitel mi jde na ruku. Musí, však jsem si ho vyškolicil.“

„A ty chceš dostat toho, kdo to udělal? Bez ohledu na to, kdo to je?“

„Doufám, že ho dostanu dřív, než dostane on *tebe*. Nepochybně figuruješ na prvním místě jeho seznamu. Jsi až příliš snadný cíl.“

„Počkej, to není legrace.“

„Nemyslím to jako vtip. Tři muži, mnohem schopnější a s krycí identitou, jsou mrtví. Prakticky řečeno, jsi snadná oběť.“

„Odjedu ze země, hned zítra ráno,“ rozhodl se Simpson. „Nebudu tady sedět a čekat, až mě zavraždí nějaký psychopat.“

„Nepochybuju, že američtí daňoví poplatníci zajisté pochopí tvou neúčast na zasedání Kongresu.“

„Cartere, tvůj tón se mi vůbec nelíbí.“

Gray vzal ze stolu medaili Za svobodu a zvedl ji. „Za čtyřicet let služeb vlasti mi dali kus plechu. Vlastně mě to dost překvapilo. Navíc jsem musel rezignovat na místo ředitele zpravodajských služeb. Všude tam zůstal pěkný zmatek.“

„Pořád nechápu, proč jsi to udělal.“

„Nechápej dál, Rogere. Ten důvod je jen můj, čistě osobní.“

Simpson se rozhlížel po interiéru bunkru. „Připadám si tu tak trochu jako krysa v kleci.“

„Muže, který zabil tři agenty 666 a málem i mě, nelze podcenit. Bunkr je teď pro mě bezpečný úkryt.“

„Jasně, zatímco já musím zase zpátky, pěkně nahoru,“ sykl hněvivě Simpson.

„Rogere, nedělej si starosti, medaili Za svobodu ti můžou udělit také in memoriam.“

49.

Harry Finn celý den pilně pracoval a večer se jel podívat na blok domů nedaleko Arlingtonu. Dalo se tu bez problémů zaparkovat. Zajel s autem na prázdné místo, došel k velkému černému Lincolnu Navigator a přimáčkl k levému zadnímu nárazníku malé zařízení. Kontrolka poplašného systému na palubce SUV přestala okamžitě blikat. Finn vytáhl z kapsy paklíč a během pár vteřin odstranil vložku zadních dveří. Strhl průkaz ze zpětného zrcátka, kde si ho ten hloupý majitel auta nechával, a nahradil ho stejným, leč pozměněným. Ten ale neměl vypálený kód, který Finn nedokázal napodobit, a právě proto musel průkaz dnes v noci ukradnout. Majitel auta si bude myslet, že došlo jen k nějakému výpadku, a dá si udělat novou kartu. Jedna z federálních agentur se už mohla z nekonečných ztrát a výměn podobných identifikačních průkazů pominout. Stará karta sem, nová zase tam, prostě na tom vůbec nezáleželo. Zato Finnovi až příliš.

Když byl Finn hotový, strčil vložku zpátky a zamkl dveře. Pak odpojil zařízení na nárazníku a poplašný systém se zase rozblíkal. Nikde ani stopy po vloupání do auta. Kdyby lidé věděli, jak je to snadné! Je lepší žít v nevědomí a myslet si, že jsme zcela v bezpečí.

Cestou domů si Finn prohlížel ukradenou kartu. Bylo dobře, že ve své podstatě nebyl žádný padouch. S trochou práce by totiž mohl klidně ten kousek plastu využít k naprostému zničení celého právního oddělení vlády, všech 535 zaměstnanců. Jenže on chtěl opravdu jen jednoho.

Jediného z nich.

* * *

Stone, Annabelle i Caleb seděli v zadní části dodávky, Mike Manson, jeden z Baggerových lidí, přímo proti nim. Mike byl ten, kdo otevřel dveře Calebovi a namířil na něj pistoli. Stone nedomyslel, že

by Caleba mohli sledovat. Tahle fatální chyba mohla vést k jejich společnému konci.

„Jak se má Jerry?“ začala zvolna Annabelle. „Podařil se mu nějaký pěkný podfuk?“

„Nevím, o čem mluvíte,“ řekl Mike.

„Pochybuju, že jedeme za ním do hotelu,“ ozval se Stone. „Je tam nejspíš všude moc lidí.“

Tentokrát Mike mlčel.

Vystrašený Caleb přilepil tvář na okno a zdálo se, že se hodně přemáhá, aby neomdlel.

„Předpokládám správně, že úplatek nic nespraví?“ zeptala se Annabelle.

Caleb odtáhl obličej od okna. „Jste si vůbec vědom, že za tohle půjdete do vězení?“

Mike namířil na Calebovu hlavu. „Zavři klapačku a hned!“

Vůz sebou trhl, protože ho prudce předjel jiný automobil. Zatímco řidič zápasil s volantem, Mike se podíval na okamžik na Stonea, ale i to stačilo.

„Co to...?“ začal Mike, ale to už se svalil do strany a jeho pistole se válela na podlaze. Stone ji popadl a namířil zbraň na jeho hlavu.

Mike dostal do levé části těla křeče, protože Stone právě vrazil prst na místo mezi žebry. „No tak, stařečku, dej mi tu bouchačku, než si ublížíš,“ koktal Mike mezi záchvaty strašné bolesti.

Stone vystřelil. Kulka odtrhla Mikeovi kus boltce a roztříštila okénko. Pak Stone namířil zbraň na hlavu řidiče. „Zajed’ ke kraji, jinak ti prostřelím mozek.“

Dodávka sebou prudce trhla, až začal odletovat štěrk. Stone hleděl na ohromeného a krvácejícího Míkea. „Synku, až budeš chtít příště někoho unést, musíš ho svázat. Protože jediné tak nebudeš vypadat jako idiot.“

„Ksakru, kdo jste?“ zařval Mike.

„Buď rád, že se to nikdy nedozvíš.“

Svázali Míkea i řidiče provazy a popruhy, které našli ve voze, a nechali je ležet v příkopu u silnice. Pokoušeli se najít nějaký identifikační průkaz, ale ani jeden z nich ho u sebe neměl. Stone si vlezl za volant a společně odjeli.

Annabelle se podívala na Caleba. „Jsi v pořádku?“

Otočil se k ní s tváří plnou spravedlivého hněvu. „Je mi fajn. Proč by nemělo být? Před necelou hodinou se mi vloupali do domu, unesli mě a málem zabili. Bagger teď ví, že jsem mu lhal. Ví, kde bydlím a kde pracuju. Fakt paráda!“

„Jenže ještě pořád dýcháme, a to něco znamená,“ snažil se ho uklidnit Stone.

„Ještě ano, ale nejspíš už dlouho ne!“ vztekle ho upozornil Caleb.

Stone podal Calebovi mobil. „Zavolej Alexe Forda, jeho číslo mám v rychlém vytáčení. Řekni mu, co se stalo a kam si může dojet pro Baggerovy lidi.“ Pak se podíval na Annabelle. „Jerry udělal velkou chybu. Máme teď něco, co mu přišijeme, a vy s Paddym po něm jít nemusíte.“

Caleb zavolal Fordovi, zatímco Stone dál řídil dodávku. Když projeli zatáčkou, vyřítil se zničenonc z boční silnice nákladák a zablokoval jim cestu. Stone se pokoušel vyhnout, ale Annabelle vykřikla. „Počkej, to je můj táta! S Reubenem!“

Byl to skutečně Paddy Conroy s Reubenem na místě spolujezdce. Paddy zajel vedle dodávky a stáhl okénko. Annabelle se naklonila přes Stonea. „Sakra, co tady vy dva děláte?“

Slova se ujal Reuben. „Když jste odešli, napadlo mě, že Bagger mohl dát Caleba sledovat. Tak jsme se s Paddym rozhodli, že vytvoříme takovou malou zálohu.“

Paddy pokračoval. „Dojeli jsme k bytu vašeho přítele právě včas, abychom vás zahlédli v jejich společnosti. Podle toho, co mi Reuben řekl...“ ukázal na Stonea, „prý potřebujete jen na okamžik odvést jejich pozornost, a podle toho, co jsem viděl, měl Reuben pravdu.“ Podíval se na Annabelle. „Už chápu, proč vám moje dcera tolik věří.“

Stone se zostra podíval na Reubena.

„Pěkně jsme si s Paddym popovídali.“ Poklepal Ira po zádech. „Něco ti tedy povím, ten chlap je za volantem jako doma.“

„Však jsem také jako šofér začínal,“ přidal se Paddy. „V armádě, samozřejmě.“

Stone v dodávce sešlápl plyn, Paddy s Reubenem jeli za ním. Všichni měli skvělou náladu, protože se dokázali vypořádat s Baggerovými hochy. Jenže všechno bylo jinak.

Alex poslal pro Baggerovy poskoky své agenty, ale vzápětí volal, že povedená dvojka zmizela. Ani další zprávy nebyly příliš příznivé. Pistole, která patřila Mikeovi, byla sterilizovaná, vůz kradený. Ani jeden z únosců nezmínil před Stonem a Annabelle Baggerovo jméno, neexistovala tedy žádná možnost, jak zločin propojit přímo s majitelem kasina. Neměli nic ani na předvolání k výsledku. Úřady nerady pracují s prázdnýma rukama. Bylo jim dáno jasně najevo, že kavalerie už příště nedorazí.

Jejich válka s Baggerem se vrátila zpátky do zákopů.

Oliver Stone ale pociťoval opravdové obavy. Sterilizovaná pistole, kradený automobil, žádný průkaz, svázání zmizeli uprostřed noci beze stopy. Co když to vůbec nebyli Baggerovi lidé? Co když nešli po Annabelle, ale po něm?

50.

Když Mike nedorazil se svými vězni na určené místo, Bagger tentokrát neřval a ani kolem sebe nic neházel. Byl mnohem racionálnější, než si ostatní dokázali představit. Na určitý stupeň se člověk zkrátka nedostane, pokud mnohé činnosti nepromýšlí ze všech možných stran.

Šéf kasina moc dobře věděl, že přijít o Mikea není dobré znamení. Mnohem horší však byla skutečnost, že vůbec netušil, kdo za to může a co vlastně Mike mohl prozradit. Město se federály jen hemžilo. Odplivnete si na ulici a máte jich na krku kupu. Baggerovy instinkty se nemýlily, také proto už přežil nejednu nebezpečnou situaci. A bylo mu jasné, že i ta dnešní mezi takové patří. Klidně mohl okamžitě odjet na letiště a vrátit se domů. Jenže to by znamenalo konec jeho kariéry a Jerry Bagger před problémy neutíkal.

Nejdřív začal telefonovat a přivolal posily z Atlantic City. Pak se spojil s Joem, svým soukromým detektivem, a požádal ho, aby získal informace, které mu umožní celý ten příběh rozplést. Zavolał také svému právníkovi, který dobře znal mnohá Baggerova tajemství. Muž začal okamžitě vytvářet Jerryho alibi a právnícké strategie pro případ, že by federálové zaklepalí na jeho dveře.

Dokončil vše, co potřeboval, a rozhodl se, že se půjde projít. Ve Washingtonu, na rozdíl od Atlantic City, zavírají podniky velmi brzo. O víkendu zůstává dlouho do noci otevřeno jen pár restaurací, barů a klubů. Poté, co obešel asi deset bloků, objevil jednu neonem osvětlenou hospodu. Vešel dovnitř a vybral si stoličku u baru. U barmana, na jehož tváři bylo poznat, že se s ním život nemazlil, si objednal whisky s pivem. Vedle Jerryho se krátce poté usadil nevýrazný tlouštík a zíral do svého piva, zatímco ze staré hrací skříně, která už pamatovala nejedny slzy, se linula píseň Elvise Costela.

Bagger vyrostl na podobných místech, kde se musel hodně ohánět. O šedesát let později dělal stále totéž, jen z drobných se staly miliony. Občas se mu stalo, že chtěl být znovu oním klukem s umouněnou tváří a čarovným úsměvem, který každou chvilku ně-

koho obral o pár šestáků a pokoušel se o různé podfuky, aniž by věděl, zda mu to vyjde, nebo zda ho chytanou. Znovu a znovu ho napadaly nové možnosti.

„Čím se lidi tady ve městě baví?“ zeptal se barmana.

Muž utíral sklenice. „V tomhle městě se nebaví nikdo, aspoň si to myslím.“

„Aha, takže tady je všechno jen jeden velký kšeft?“

Muž se zakřenil. „Jediný místo, kde teď klidně vyhodí do vzduchu atomovku a ještě chtějí, aby z toho lidi zaplatili daně.“

„Hm, někteří si občas myslí, že by se tahle díra měla srovnat se zemí.“

„Prima, ale v tom případě bych byl rád, kdyby mě někdo tak čtyřicet hodin předem varoval.“

„Já jsem z Altantic City.“

„Jo, to je dobrý místo. Přišel jsem tam o spoustu prachů, který jsem si mohl ušetřit na penzi.“

„Byl jste někdy v Pompejích?“

„No jasně, prima kasino. Slyšel jsem ale, že to patří pěknému neřádovi. Nejspíš se tam dají vydělat velké prachy. Čím víc jich má, tím je mocnější.“

„Pracujete v baru už dlouho?“

„Až moc. Chtěl jsem hrát baseball, jenže jsem nebyl tak dobřej. Než mi to došlo, lil jsem do sebe jeden šnaps za druhým. Mám tři děti, tak co mi zbývalo?“

„A manželka?“

„Rakovina, před třemi lety. Hned jak jsem se vyhrabal z nejhoršího, dostal jsem od života další kopanec. Víte, jak to myslím?“

„To teda jo.“ Bagger položil na pult bankovku Franklinem dolů a vstal.

„Proboha, co to má znamenat?“ zeptal se šokovaný barman.

„Jen abyste nezapomněl, že i neřádi jsou občas normální lidi.“

* * *

Bagger pomalu kráčel zpátky k hotelu. Vzápětí mu v kapse zazvonil mobil. Nebylo pochyb, že si ochranka ověřovala, kde je. Měl

kolem sebe spoustu nepřátel a jeho hoši neměli rádi, když se někde toulal bez nich. Ne proto, že by ho tolik milovali. Důvod byl mnohem prostší. Kdyby o Baggera přišli, neměli by práci. V Baggerově světě se dočkáte oddanosti jen ze dvou důvodů: pistole, nebo hrst dolarů. Ani ho nenapadlo, aby ten hovor přijal.

Minul Washington Monument a zastavil se. Jeho pozornost nepřilákal sám obelisk vysoký skoro sto sedmdesát metrů, ale muž s ženou držící se za ruku na druhé straně ulice.

Bagger se žádnou ženou nikdy vážně nechodil; až příliš se honil za penězi. Všechny ženské, které kdy měl, si buď zaplatil, anebo se z něj ony samy pokoušely něco vydolovat. Věděl dobře, že jako člověk je vůbec nezajímá, a tak mu to vlastně bylo celý život jedno.

To ovšem platilo jen do okamžiku, než mu do cesty vstoupila Annabelle Conroyová a převrátila všechno naruby. Najednou zahrála na nějakou jeho vnitřní strunu, o které vůbec nevěděl, že ji má. Připustil si, že se o něj Annabelle zajímá, ale vůbec ho nenapadlo, že její motivací je úplně něco jiného.

Pak dopadl tvrdě na zem a teď se ocitl ve městě, které nenáviděl přinejmenším stejně jako Las Vegas. Hledal tu ženu, kterou miloval, ale kterou přijel zabít. Čtyřicetimilionová ztráta ho nepoložila. Vždycky byl schopen si ty miliony vydělat zpátky. Jenže Annabelle Conroyová mu ukradla mnohem víc: jeho srdce.

Baggera popadl běs, takže kdyby měl u sebe pistoli, nejspíš by tu zamilovanou dvojici okamžitě zastřelil. Pro jistotu se otočil a kráčel zpátky k hotelu. Když vešel dovnitř, čekalo ho další překvapení. Mike Manson se svým parťákem se právě vrátili a vypadali hodně zničeně. Bagger se však nejdřív obrátil na jednoho muže ze své ochranky a zeptal se. „Jsou čistí?“

„Prohledali jsme je,“ řekl strážný. „Nemají u sebe žádné sledovací přístroje.“

Bagger se podíval na Mikea. „Ksaku, co se stalo?“

„Pane Baggere, my to nezvládli,“ připustil Mike. „Měli jsme je v dodávce, jenže pak mi ten stařík vyrazil pistoli a svázel nás. Trvalo spoustu času, než jsme se dokázali uvolnit a vrátit se sem.“

„Museli jsme jít pěšky skoro pět mil,“ sykl ten druhý.

„To je mi úplně jedno!“ zařval Bagger. „Přepral vás nějaký knihovník a obyčejná ženská!“

„Nebyl to knihovník,“ bránil se Mike. „Byl tam jeden staroch, ale bylo to divný. Vrazil mi prst do žeber a já se úplně sesypal,“ řekl a vzápětí ukázal na zraněný boltec. „Pak mi ustřelil kus ucha mojí pistolí. Pane Baggere, to byl profík. Takový problém jsme rozhodně neočekávali.“

„Miku, kdybych věděl, že jsi k ničemu, prohnal bych ti kulku hlavou už dávno.“

Mike notně znervózněl. „Ano, pane Baggere, já vím. Chvilku jsme se plazili po břiše mezi stromy, pak Joe našel kus skla, kterým jsme přerežali provazy. Když jsme zmizeli, objevili se zrovna poldové. Museli je na nás poslat. Chlupatí nás ale nenašli.“

„Jsi si jistý?“

„Ano, pane.“

„Takže ten chlápek, co tě dostal, byl profík, jo? Jak vypadal?“

Mike mu to řekl.

„Federál?“

„Nejspíš ne, nebyl tak oblečený a na aktivní službu už byl dost starý. Pořád to ale uměl. A navíc byli s Conroyovou dobře sešraní.“

Bagger se pomalu posadil na židli. Kčertu, s kým se to ta Annabelle zase spojila?

51.

Roger Simpson se v práci neobjevil, společně se svým štábem odjel na neplánovanou cestu a v kanceláři nechal jen nezbytný personál. Finn to zjistil z webové stránky, kde senátor popsal svou cestu jako prospěšnou, která přinese všem Američanům a občanům Alabamy nepopsatelný zisk. Jak ovšem luxusní výlet na Kajmanské ostrovy naplní ta předsevzetí, Finn nevěděl. Došlo mu, že Simpson byl varován a rozhodl se uniknout z města. Nic se nedělo, stejně se jednoho dne bude muset do D. C. vrátit. Vždyť to byl americký senátor.

Finn měl na sobě běžnou kombinézu pracovníka údržby, kolem krku mu visela stužka s průkazem a v ruce si nesl brašnu s náradím. Jeho uctivé chování, perfektně zfalšovaný průkaz a dobrá krycí výmluva mu umožnily snadno se dostat tam, kam potřeboval.

Vystoupil z výtahu a díval se na prosklené dveře kanceláře Rogera Simpsona, vedle kterých stála ve stojanu alabamská vlajka. Standarda byla odvozena od válečné zástavy Konfederace a představovala rudý kříž sv. Ondřeje. Před 150 lety to byl ideální cíl pro modroka-bátníky a teď i pro Harryho Finna.

Došel ke dveřím a přes výplň sledoval mladou sekretářku. Už předtím si zvětšil fotografii, kterou si pořídil při minulé návštěvě. Zaměřil se hlavně na jmenovku, která stála na stole.

Strčil hlavu do dveří a zvedl falešnou objednávku. „Dobrý den, Cheryl. Jsem Bobby z údržby. Před pár dny přišla objednávka na opravu zámku předních dveří. Omlouvám se za zpoždění, ale počítá se se zas někde zasekly. Nevíte, co s tím zámkem je?“

Utrápená slečna, která sotva zvládala vyřizovat telefonické hovory, s udivující rychlostí položila ruku na sluchátko. „Nemám ani po-nětí.“

„Tak já se na to mrknu, hned to bude,“ prohodil Finn. Sekretářka se na něj vděčně usmála a dál pokračovala ve své práci.

Finn poklekl, prohlížel si zámek a pak do klíčové dírky zastrčil malý kousek kovu. Chvilku předstíral, že cosi opravuje. „Tak já jdu, Cheryl,“ řekl, když skončil.

Zamávala mu. Když si balil své náradí, stihl se ještě podívat dovnitř kanceláře. Už si ověřil, že tam nikde není poplašné zařízení a ani pohybová čidla. Přesto neškodilo se přesvědčit i podruhé.

Na křížení dvou chodeb byla umístěna monitorovací kamera. Finn si už spočítal její pohyb. Měnila úhly pohledu každé dvě minuty, aby svým pohybem pokryla celý prostor. Šel chodbou a na hodinkách kontroloval pohyby kamery. Pořád dvouminutové intervaly. Víc nepotřeboval. Také si ověřil, že noční hlídky chodí po lichých patrech v sudé hodiny a obráceně. Počkal, až bude chodba zcela prázdná a kamera se od něj odkloní. Pak rychle vytáhl padělaný klíč od místnosti, kde se skladovaly dekorace, a vklouzl dovnitř. Došel až dozadu, natáhl se na zem a usnul.

Dvě minuty po půlnoci Finn vysunul pod dveřmi oko své kamery a rychle prozkoumal chodbu. Bezpečnostní kamera právě monitorovala její druhou část. Doběhl k Simpsonově kanceláři. Kousek kovu, který zastrčil do zámku, měl jedinou funkci. Vyvolával dojem, že je zámek zamčený, i když nebyl. Pokud máte speciální vložku, zámek se otevře. Finn samozřejmě odpovídající zařízení měl. Strčil magnetizovaný nástroj do zámku, kus kovu vytáhl ven a dveře se otevřely.

Okamžitě se pustil do práce. Proběhl předsálími přímo do Simpsonovy prostorné kanceláře, poklekl u pracovního stolu a vytáhl ven počítač tak, aby se dostal k jeho zadní desce. Odšrouboval ji, dovnitř vložil další zařízení a propojil ho s ostatními částmi počítače.

Tohle zařízení pronesl úplně jednoduše i přes magnetický rám u ostrahy, protože v něm nebyla žádná výbušnina. Zařízení bylo zkonstruováno tak, aby vyvolalo zkrat v centrální procesorové jednotce. Z CPU se tak může stát bomba. Zařízení bylo bezdrátově propojeno s řídicí jednotkou, a to až do vzdálenosti téměř dvou kilometrů. Podle Finna to bylo víc než dostačující. Uzavřel skříň a vrátil počítač zpátky pod stůl.

Pak se k němu posadil a zapnul ho. Monitor sice naskočil, ale program vyžadoval heslo. Až příliš zaměstnaní senátoři nevymýšlejí žádné složitosti, takže Finn začal zkoušet určitá jména. Napotřetí vložil „Montgomery“, hlavní město státu Alabama, a podařilo se. Zadal příkazy, které potřeboval, a počítač zase vypnul. Pod květináč na velké poličce pak umístil malou štěnici. Pnoucí výhonky předsta-

vovaly pro miniaturní kameru ideální kryt. Finn tak získal přímý audio i video záznam ze Simpsonovy kanceláře. Nepochybně se mu bude hodit.

Když došel ke skleněným dveřím, ověřil si na hodinkách, kdy bude kamera na chodbě monitorovat druhou stranu. Jakmile nastala příhodná chvíle, rychle se přemístil zpět do skladiště. Z tašky s nářadím vytáhl malou obrazovku PDA a hleděl na obrázek na displeji. Pozici štěnice vybral opravdu dokonale; měl naprostý přehled o celé Simpsonově kanceláři. Vypnul přístroj, lehl si na postel a vzápětí usnul.

Ráno vyklouzl ze skladiště a nějakou dobu jezdil sem a tam ve výtažích ve snaze předstírat práci. Budovu opustil společně s velkou skupinou lidí. Došel k metru a odjel si pro své auto. Vyzvedl si ho a zamířil do své kanceláře.

Nyní už mohl s klidem čekat, až se Roger Simpson vrátí. Bude to opravdu skvělý návrat pro chlapa, který mu zabil tátu.

Simpsonova smrt však bude mít ještě jeden význam – bude to konec cesty Harryho Finna. Už nikdy nebude zabíjet, už nikdy nebude muset poslouchat příběh své matky. Vnitřně byl přesvědčen, že jeho matka už stejně žije jen proto, aby se dozvěděla

konci celé mise. Tušil, že záhy po smrti pana senátora skoná ona. Pomsta je mocná čarodějka a zjevně dokáže zahnat do pozadí i samotnou smrt. Až maminka odejde, vystrojí jí velký pohřeb; nepochybně pocítí lítost, ale na druhé straně mu to konečně přinese úplné osvobození.

V práci dokončil drobné úkoly, ještě jednou si prošel detaily týkající se útoku na Capitol a pak odjel vyzvednout děti ze školy. Doma s Patrickem nacvičovali odpal, Susie pomohl s úkoly a s Davidem prošel možností dalšího studia. Když se Mandy vrátila z obchodu, pomohl jí uvařit večeři.

„Koukám, že máš dneska nějak podezřele dobrou náladu,“ poznamenala, když nad dřezem společně škrábali brambory.

„Včera byl skvělý den,“ odvětil.

„Jen kdybys zas nepracoval celou noc. Musíš být hodně unavený.“

„Právě naopak, ve skutečnosti mám energie na rozdávání.“ Doškrábal poslední bramboru, otřel si ruce a objal svou ženu. „Přemýš-

lel jsem, že vyrazíme někam na výlet. Děti vlastně nikdy nebyly v Evropě.“

„To by bylo skvělé, Harry, ale stojí to spoustu peněz.“

„Měli jsme dobrý rok, nějaké peníze mám stranou. Už jsem na tom začal pracovat. Pojedeme příští léto, souhlasíš?“

„Proč se musím takové věci vždycky dozvědět jako poslední?“

„Jen jsem si chtěl všechno pěkně uložit, než to oznámím veliteli lodi a požádám o povolení, madam. Takhle nás totiž v námořnictvu vycvičili,“ řekl a políbil ji.

„Máte můj souhlas, pane,“ odvětila.

„Jak už jsem říkal, vidím světlo na konci tunelu.“

Rozesmála se. „Doufejme jen, že si osud nejde pro tebe.“ Když se odvrátila od sporáku, Finnovo veselí okamžitě pominulo.

Jen aby neměla pravdu, napadlo ho. Nezbývalo než doufat, že jeho žena nemá prorocké schopnosti.

52.

Po nepovedeném únosu zůstali Paddy s Calebem ve Stoneově domku, zatímco Annabelle se vrátila do hotelu, odkud se ihned odhlásila. Jakmile se přestěhovala do jiného na druhém konci města, zavolala Stoneovi svou novou adresu. Krátce poté mu telefonoval i našťvaný Reuben.

„Já se z toho Milтона zblázním, Oliver!“ stěžoval si. „On mi doma všechno uklidil, nemůžu už najít vůbec nic! Dokonce ani to psisko Delta Dawn si netrouflo vejít dovnitř, protože tam celou noc hučel vysavač.“ To psisko samozřejmě žádný rodokmen nemělo.

Pak začal šeptat. „Nebudeš tomu věřit, ale kdybys teď viděl koupelnu! Vypadá to tam jak v nějakém ženském plátku. Jsem z toho tak paf, že se vůbec neodvažuju s něčím pohnout!“

Stone mu však odpověděl zcela vážným tónem. „Reubene, já tu ale další pokoj nemám, je tu dost plno, víš?“

„Jasně že vím, taky proto ti volám. Napadlo mě totiž, že by Paddy mohl klidně bydlet u mě, no a Milton by šel k tobě. Paddy by byl pro mě lepší parták.“

„Mít skvělého partáka teď rozhodně není to, co mě zajímá,“ odsekl Oliver. „Jde mi spíš o naše přežití. A čím víc udržíme Paddyho stranou, tím lépe pro nás pro všechny.“

Reuben si zhluboka povzdechl. „No dobře, tak já to holt s panem Posedlým ještě chvílku vydržím. O Baggera bychom se ale měli postarat co nejdřív. Milton už mi totiž začal vykládat, že spolu půjdeme nakupovat oblečení do butiků. A to už bych vážně nerozdejal.“

O pár hodin později Stone pozoroval našťvaného a zcela vyčerpaného Caleba, jak vychází z koupelny v oblečení, které měl minulou noc na sobě.

„Calebe, když vás včera ti chlapi sebrali, říkali něco?“

Caleb zkroutil tvář. „Hm, ano. Že prý jestli ceknu, tak mě zabijou! A když si domyslím, že jsem zrovna odemykal dveře, chtěl si dát sklenku sherry a číst si *Dona Quijota*...“

„Já se ptal, jestli říkali něco o tom, že pracují pro Jerryho Baggera?“

„Ne, nic takového. Proč?“

„Nemluvili o nějakém Johnu Carrovi?“

„Kdo to je?“

„Na tom nezáleží. Vyslovili to jméno?“

„Ne.“

Stone tedy neměl žádné vodítko, aby zjistil, jestli šli únosci po Annabelle, nebo po Johnu Carrovi. Ke Carrovi se mohli přes Caleba dostat, chodil přece za svým přítelem do knihovny. Zatím tedy logicky předpokládal, že jsou to Baggerovi lidé. Co když ale pracovali pro tým likvidující agenty oddělení 666? Zabili Cartera Graye? Pokud šli skutečně po Oliverovi, už určitě znají jeho nynější totožnost i místo, kde se skrývá.

„Co mám dělat?“ zeptal se zničený Caleb. „Už jsem měl jít do práce. Nemám co na sebe, nemám tu kolínskou, prostě nemám tu nic!“

Calebova poznámka Stonea vyrušila, tak jen stručně odsekl. „Zavolej do práce, že jsi nemocný.“

„Na dnešek to půjde, ale co zítra? A co pozítří?“

„Máš ještě nějakou dovolenou?“

„To jo, ale nezapomínej, že pracuji pro federální vládu. Nemůžu si vybrat dovolenou jen tak, to se musí plánovat a musel bych to říct dopředu.“

„To vyřešíme zítra. Dneska zůstaneš tady a budeš odpočívát.“

„Odpočívát? Po únosu a po tom, co mě málem zabili? Vloupali se mi do domu a jde po mně nějaký blázen! A já mám odpočívát?“

„Buď budeš odpočívát, nebo si taky můžeš podřezat žíly. Rozhodni se sám,“ štekla Stone, když vycházel ze dveří.

„Kam jdeš?“

„Za naší kamarádkou.“

„Výborně, fakt! Můžeš říct té *Annabelle*, že podobné kamarády mám strašně moc rád... asi tak jako kolposkopii bez narkózy.“

Paddy vyklouzl z kuchyně s mokkými vlasy. „Co se to tady děje?“

Stone už mluvil zase klidně. „Caleb se zrovna chystal připravit malou snídani. Vid’?“

„Cože?“

Paddy přeskočil očima ze Stonea na Caleba a usmál se. „To bude prima, vážně.“

V první chvíli to vypadalo, že Caleb začne hulákat, ale nakonec se uklidnil. Ještě když Paddy spal, Stone vyličil Calebovi jeho osud.

Caleb jen šlechetně poznamenal. „No, vždyť vlastně sloužím veřejnosti celý život.“

„Tak já vás tu nechám samotné, platí?“ usmál se Stone a rychle opustil hřbitov, protože ho vpřed hnala myšlenka, že Annabelle po včerejších událostech opět změní místo úkrytu. Za půl hodiny už s ní mluvil v hotelovém pokoji, kde právě dojedla snídani. Nalila mu šálek kávy a posadila se na kraj postele, jen v noční róbě, unavená a nervózní.

„Jak se má Paddy?“

„Dnes ráno už vypadal mnohem lépe. Zase měl v sobě spoustu energie.“

„To je díky té včerejší akci. Podobné kousky mu totiž vždycky vlévaly krev do žil.“

„Měli jsme štěstí, že tam včera byl. Zachránil nám život.“ „Já vím,“ řekla Annabelle ne právě radostným tónem. „Naštvalo mě to. Teď mu musím být i trochu vděčná.“

Stone pečlivě volil slova. „Znáš ty chlapy ze včerejška? Byli to určitě Baggerovi lidé?“

„Ne, ale kdo jiný by to mohl být?“

„Vzpomínáš si, jak jsem ti říkal o svých problémech?“

„Jistě.“

„Je také možné, že ti chlapi šli *po mně* a ne po tobě.“ „Cože? Kdo?“

„Obleč se, jedeme se projet. Musíš se o mně něco dozvědět.“

„Kam chceš jet?“

„Na národní arlingtonský hřbitov. Musím ti tam něco ukázat.“

53.

„Olivere, nejsi už těmi hřbitovy trochu posedlý?“ poznamenala Annabelle, když kráčeli po asfaltové cestičce na Arlingtonu, aby si prohlédli nejslavnější národní vojenské pohřebiště. Většinu zdejších hrobů tvořily jen jednoduché bílé značky, i když se občas nad ostatky tyčily mohutné náhrobky; část z nich byla velmi okázalá, ale také se zde nacházela celá řada těch, které byly více než zanedbané.

„No tak, už to není daleko,“ řekl a vedl Annabelle jemu dobře známou cestou. V duchu odpočítával řady. Nacházeli se v tiché části hřbitova, kam chodil také proto, aby si dopřál trochu klidu.

A na jedinou během chvilky se něco změnilo a on zcela ztratil svou vyrovnanost. Dnes tu vůbec nevládl klid a pokoj. Ve čtvrté řadě u hrobu číslo devětatřicet panovala živá aktivita. Muži hrob otvírali. Stone s Annabelle sledovali, jak vyzvedávají rakev a odnášejí truhlu do dodávky, která vzápětí odjela po úzké cestě.

„Olivere?“ vyjekla Annabelle. „Co to má znamenat? Co se děje?“ Položila mu ruku na rameno. Stone se musel opřít o kmen nejbližšího stromu.

Teprve po chvíli se zmohl na odpověď. „Dál se mnou nechod'. Sejdeme se u mě doma.“

„Ale...?“

„Jdi!“ řekl podrážděným hlasem a odešel směrem, kterým odjela dodávka.

Když hrobníci začali hrob zasypávat, Annabelle jakoby náhodou došla k díře v zemi.

„Já si vždycky myslela, že rakve se do země kladou, ne že se naopak *ze země* vyzvedávají.“

Jeden z dělníků vzhlédl, ale nic neříkal. Pak se znovu sklonil ke své lopatě. Annabelle došla až na okraj a mžourala na rudě napsané jméno na bílém kříži.

„Kdy se tu mění stráž?“ zeptala se.

Když jí to hrobník řekl, konečně zahlédla to jméno.

„John Carr,“ zopakovala si pro sebe.

Stone sledoval odjíždějící vůz. Dodávka opustila hřbitov, vjela na hlavní silnici a zařadila se do kolony aut. Nepokračovala však přes most Memoriál do Washingtonu, ale zamířila na západ, někam do Virginie. Stone už dobře věděl, kam tu rakev vezou: do Langley, sídla CIA.

Zavolal mobilem Reubenovi.

„Využij všechny své kontakty v DIA a ověř, proč byl exhumován hrob na Arlingtonu.“

„Čí to byl hrob?“ zeptal se Reuben.

„Jakýsi John Carr.“

„Znal jsi ho?“

„Stejně jako znám sebe. Reubene, hni sebou, je to vážně důležité.“

Stone zavěsil a vzápětí vyťukal na mobilu číslo Alexe Forda. Kromě Annabelle to byl jediný člověk, který znal Oliverovo skutečné jméno.

„Viděl jsi, jak ten hrob otevřeli?“ zeptal se Alex.

„Ano. Prosím tě, zjisti co nejdřív všechno, co můžeš.“

Stone se vracel domů vcelku s jistotou, že už tam na něj Annabelle čeká. Když vešel, stála vedle stolu. „Vypadáš jak mrtvola.“

„Kde jsou Paddy s Calebem?“ zeptal se nezvykle vážně.

„Šli nakupovat. Není tady zrovna moc jídla. Caleb mi řekl, že z toho byl úplně vedle.“ Ukázala na složku na stole. „Koukám, že už toho máš na Baggera víc než dost.“

„Na tebe a Jerryho,“ mírně ji poopravil.

„Tys hledal i materiály o mně!“

„Ne, můj přítel jen vytáhl Baggerovu složku. Informace o tobě se objevily spíš náhodou,“ řekl a posadil se za stůl.

„To na hřbitově je malér, pochopila jsem to správně?“

„Řekněme to asi takhle. Jakmile otevřou rakev, překvapí je, že tam nenajdou někoho... jako jsem já.“

„Takže v té rakvi je někdo jiný?“

Pokrčil rameny. „O tomhle jsem nerozhodoval. Měl jsem tehdy dost práce sám se sebou, abych v ní opravdu *neležel* já.“

„Proč ten hrob vlastně exhumovali?“

„Netuším.“

„Pak se tedy vrátil problém, o kterém jsi mi říkal?“

„Nezlob se, nemůžu o tom mluvit.“

Tvář jí zrudla hněvem. „Cože? Tohle mi říkáš zrovna ty? Po tom, co jsem ti vylila celou svou duši? Nikdo jiný toho o mně tolik neví! Chci znát celou pravdu!“

Stone sebou podvědomě trhl, vždyť celé ty roky v parku Lafayette hájil svůj slogan: „Chci pravdu.“

„Annabelle, já nemůžu...“

„Nemůžeš? Takové řeči na mě ani nezkoušej! To si nech na divadlo!“

Stone tam jen seděl, zatímco Annabelle svým podpatkem vztekla podupávala do dřevěné podlahy.

„Olivere, ne, Johne, nebo jak se to vlastně jmenuješ...“

„Už jsem ti to řekl. John Carr.“

„Prima, začínáš dobře. Pokračuj.“

Vstal. „Ne, nemůžu. A navíc ti teď nedokážu pomoci ani s Baggerem. Čím dříve ode mě zmizíš, tím lépe. Vezmi otce, využij své peníze a utečte pryč. Je mi to moc líto. Annabelle, opravdu lituji. Pokud zůstaneš se mnou, zemřeš. Myslím to smrtelně vážně.“

Popadl Annabelle za paži, dovedl ji ke dveřím a vystrčil ven. Pak dveře zavřel.

54.

Matka Harryho Finna vstala velmi časně, protože bolesti v kostech jí nikdy nedovolily dospát až do rozbřesku.

Došla si na toaletu, pak se došourala zpátky do postele a začala pročitat ranní noviny. V jejím denním, stále se opakujícím rituálu bylo na programu sledování rozhlasových a televizních zpráv. Pak najednou zírала do tváře na obrazovce a křečovitě stiskla knoflík na dálkovém ovládání, aby ta domýšlivá tvář zase zmizela.

Začala přerývaně dýchat a podívala se směrem k mobilu, který tu nechal její syn. Nikdy mu nevolala; byl určen jen pro krizové situace, jak jí vysvětlil. Nosila ho na šňůrce kolem krku a odkládala ho jedi-ně, když se sprchovala. Musela mu zavolat. Musela vědět, jak to s tím chlapem z televize je. Ta tvář na obrazovce. Je to vůbec možné? Vážně to tak je?

Někdo přicházel, a tak se raději schoulila zpátky do postele. Dveře se otevřely a dovnitř vešla uklízečka. Vesele si zpívala.

„Jakpak se dneska máte, paní carevničko?“ zeptala se. Lesja do-stala tuhle přezdívkou podle svého vznešeného chování.

Výraz tváře staré ženy se nedal vůbec přechíst, byl podivně prázdný. Zabručela pár slov v jazyce, kterému uklízečka nerozuměla. Zně-lo to jako nesrozumitelné brblání, ale ona to tak přesně chtěla. Uklí-zečka už takové situace dobře znala.

„No dobrá, já jen chtěla prohodit pár slov, než uklidím koupelnu. Vše pro vaši spokojenost, paní carevničko.“ Uklízečka se podívala na zmačkané noviny a usmála se. Carevnička rozhodně nebyla tak po-řádná, jak si všichni mysleli.

Žena splnila své úkoly a odešla. Harryho matka seděla na posteli a dál hleděla na mobil. Bylo zvláštní, že s narůstajícím věkem klesala rychlost jejího rozhodování. Zavolat, nebo nezavolat? Dřív než došla ke konečnému rozhodnutí, prsty už vyťukávaly to správné číslo.

Hned po prvním zazvonění Harry hovor přijal. Okamžitě rozpo-znal číslo na displeji svého mobilu. Mluvil tiše, ale zřetelně. „Co se stalo? Jsi zraněná?“ zeptal se rovnou.

„Ne, je mi docela fajn.“

„Proč tedy voláš?“

„Viděla jsem, že odjel ze země. Ten chlap si jede na dovolenou. Je to tak? Pověz mi to!“

„On, musel... Neříkej nic... Zavěs. Hned.“

„Nikdo nemůže vědět, o čem se bavíme.“

„Hned!“

Zavěsila a znovu si pověsila telefon na krk. Harry na ni dostal vztek. Neměla mu volat, jenže si nedokázala pomoci. Celé dny a noci jen proseděla nebo proležela na posteli, v tichém pekle, v němž se postupně rozkládala. Myslela jen na jediné a teď se najednou dozví, že ten chlap odjíždí ze země.

Došourala se k oknu a dívala se ven. Venku byl krásný den, ale pacientce sanatoria to bylo naprosto jedno. Do světa za oknem už stejně nepatřila. Žila ve své minulosti, a i ta se blížila ke svému naplnění. Její rodina, přátelé, manžel, všichni zemřeli. Jen Harry zůstal, teď navíc rozhněvaný. Jenže její syn to zvládne, vždycky tomu tak bylo! Byla na něj náležitě pyšná. Otevřela zásuvku a vytáhla fotografii svého manžela. Jedinou, která jí zbyla.

Lehla si na postel, přiložila fotografii ke svému srdci a dál snila o smrti senátora Rogera Simpsona.

* * *

Harry Finn strčil telefon pomalu do kapsy a vrátil se do kuchyně, kde na něj Mandy i děti nechápavě hleděly. Jakmile spatřil číslo na displeji, okamžitě na svou rodinu zapomněl. Vyběhl z místnosti s naprostou jistotou, že jeho matku našli. Znamenalo by to její smrt.

Susie žvýkala v puse ovesné vločky, Patrickovi upadla vidlička na zem a George, jejich labrador, z ní slízával vajíčka. David si cpal věci do batohu a s obavami hleděl na tátu. Mandy stála u sporáku a obracela na pánvi lívance.

„Harry, je všechno v pořádku?“ zeptala se nervózně.

Pokoušel se o úsměv, ale nějak to nezvládl. „Falešný poplach. Něco se děje. Moje chyba.“

Susie, nejspíš kvůli výrazu táty či strachu v jeho hlase, se najednou rozplakala. Vzal ji do náruče a přitiskl si její obličej na svůj. „Holčičko moje, neboj se, všechno je v pořádku. Prostě jsem jenom udělal chybu. Nic se nestalo.“

Hladila ho po tváři svýma ručičkami a probodávala ho hlubokým pohledem, který dokážou snad jen děti. „Slibuješ?“ řekla velmi tiše. Její vnitřní strach se prostřednictvím slov vřezával do Harryho duše. Políbil ji na tvář, také proto, aby se nemusel podívat do jejích žádostivých očí. „Slibuju. Taky tátové občas chybují.“ Pak se podíval na svou ženu, která se už trochu sebrala z minulé chvílky plné obav. „Ale mámy, ty se nepletou, vid’?“ Polechtal Susie na útlém ramínku. „Že ne?“

„Jasně, tati,“ odvětila Susie.

„Jasně,“ přidal se i Patrick.

Finn odvezl děti ke škole, kde je vysadil. David vylézal z auta jako poslední. Zatímco jeho sourozenci už mizeli na školním dvoře, on předstíral, že se ještě hrabe ve věcech.

„Hele, táto, fakt je všechno v pohodě?“

„Jasně, kámo, nic se neděje.“

„Se mnou můžeš mluvit o všem.“

Finn se usmál. „Já myslel, že to tak dělám.“

„Tati, já to myslím vážně. S mámou je občas těžké se o něčem bavit. A ty si přece potřebuješ promluvit i s někým, kdo je chlap, ne?“

Finn se natáhl a sevřel svému synovi ruku. „Dave, cením si tvých slov. Možná víc, než si sám myslíš.“ *Synku, jak rád bych ti všechno řekl, ale nemůžu. Nikdy to nepůjde. Je mi to moc líto.* Při téhle myšlence sevřel Davidovy prsty ještě silněji. Nechtěl tu ruku už vůbec pustit.

„Tak se měj dobře, tati, zatím ahoj.“ David zavřel dveře auta a vyrazil za Susie a Patrickem do školy.

Finn pomalu odjížděl, míjel auta ostatních rodičů, kteří by, a tím si byl jist, nikdy nevyměnili tenhle okamžik za nic jiného. Pak se podíval do zpětného zrcátka, jestli už je David skutečně ve školní budově.

Pokud mi to nevyjde, chci, aby sis mě pamatoval jako tátu, kterým jsem opravdu byl, a ne jako chlapa, kterým jsem se musel stát.

O kousek dál, na chodbě vedoucí k pokoji Harryho matky, zíval Herb Daschle. Seděl na židli u postele jiného muže, který se ještě neprobral z bezvědomí. Daschle sloužil už od půlnoci a jeho směna bude ještě pár hodin trvat. Kývl na ošetřovatelku, která přišla pacienta zkontrolovat. V ten samý okamžik začal muž na posteli sténat a z úst se mu linula jakási slova. Daschle vyskočil, popadl ošetřovatelku za ruku, vystrčil ji ven z pokoje a zabouchl za ní dveře. Sklonil se k mužově tváři a pokoušel se slova zachytit. Když muž opět upadl do mrákot, Daschle vytáhl telefon, vytočil číslo a opakoval přesně to, čemu rozuměl. Pak došel ke dveřím a znovu ošetřovatelku zavolal. Vrátila se s poněkud utrápeným výrazem, něco takového se totiž nestalo poprvé.

„Omlouvám se,“ řekl zdvořile Daschle a znovu si sedl na židli.

Dostanu z vás infarkt, ulevila si žena spíš sama pro sebe. Nahlas by si ale nic podobného říct nedovolila. A zcela určitě ne před takovými lidmi, mezi které Daschla řadila.

55.

„Jsem moc rád, že nám Grigorij tak pomohl,“ poděkoval Carter Gray řediteli CIA.

Znovu se sešli v knihovně uvnitř krytu. Grayovi se začínalo jeho současné ubytování čím dál tím víc líbit, pomalu zjišťoval, že žít nějakou dobu v podzemí má určitě něco do sebe. Žádné problémy s počasím, žádné dopravní zácpy. Navíc mu momentálně vyhovovalo, že může být sám.

Bývalý velvyslanec Sovětského svazu Grigorij Tupikov už během posledních let studené války své vlasti nesloužil, ale staral se výhradně sám o sebe. Byl z něj tlustý kapitalista zajišťující dovoz ze své bývalé domoviny. Přidal se do investiční skupiny, která se zmocnila uhelného průmyslu. Pak prodali celý podnik jiným Rusům. Grigorij byl natolik chytrý, aby emigroval dřív, než si vláda začala vyřizovat účty s rychlozbohatlíky. Většinu roku prožil ve Švýcarsku, ale měl apartmá i v Paříži a New Yorku. Své miliony pečlivě investoval u banky Goldman Sachs.

Gray dočetl zprávu, kterou dostal od Tupikova. „Lesja s Rayfiel-dem Solomonem *byli opravdu manželé*. Vzali se ve Volgogradu a pak se jim podařilo z bývalého Sovětského svazu nějak uniknout.“

Ředitel přikývl. „Podle toho, co si Grigorij pamatuje, i podle bývalých kolegů, se dostali do Polska, do Francie a odtamtud do Grónska. Mimochodem, byla Lesja Židovka?“

„Nevím. Solomon Žid byl, ale víru nijak nepraktikoval. Když člověk pracuje ve zpravodajských službách, musí na náboženské rituály zapomenout.“

„Není důvod. Já chodím každou neděli na presbyteriánskou mši,“ odvětil ředitel.

„Gratuluji. Když to všechno Grigorij věděl, proč s tím něco neu dělal?“ Gray si ale vzápětí odpověděl. „Myslel si, že Lesja stále pracuje pro Sověty.“

„A nepracovala snad?“ zeptal se ředitel nechápavě.

„Samozřejmě že ano,“ odvětil Gray nezúčastněně. „Co bylo po tom Grónsku?“

„Bohužel tam se stopa ztratila. Je to už dávno, stejně to vědět nepotřebujeme.“

„Ale potřebujeme!“ vyjel na něho Gray.

„Kde našli Solomonovo tělo? Část spisu totiž chybí.“

Gray vzhlédl od dokumentů, které právě studoval, a začal pátrat v paměti. Události týkající se tohoto případu byly zapsány až příliš hluboko.

„V Saõ Paulu, v Brazílii.“

„Co tam dělal?“

„Nevíme, tehdy už pro nás nepracoval. Lesja ho zlanařila pro druhou stranu.“

„A tam také zemřel?“

Gray přikývl. „Na jeho přítomnost v Jižní Americe nás upozornily naše kontakty. Provedli jsme vyšetřování, ale bylo jasné, že spáchal sebevraždu.“

Ředitel se podíval na Graye, který mu pohled opětoval.

„Jak jinak,“ ulevil si ředitel. „Lesju jste nechali být?“

„Alespoň to tak vypadá.“

Gray si všiml ředitelova mírného úšklebku. Používal ho už od doby, kdy byl ještě mladý a sloužil pod Grayem. Tehdy dokázal na své tváři vyloudit zcela neproniknutelný výraz. Ačkoli k tomu neměl sebemenší důvod, všem dával jasně najevo svou nadřazenost. Teď, jako ředitel CIA, tuhle nesnesitelnou vlastnost ještě prohloubil.

„Co ještě víme?“

„Grigorij se musel cítit hodně povzneseně. Jak jste navrhoval, náš člověk v Paříži ho přecpal humry.“

„A napojil moskevskou vodkou? Tu on totiž přímo zbožňuje.“

„Jasně, v hektolitrech. Přihráli jsme mu i jednu nebo dvě rusovlásky.“

A

„Vykládal, že i do Moskvy dolehly šumy o Lesjině vynuceném sňatku.“

„Ona se vdávat *musela*?“ opakoval překvapeně Gray.

Ředitel mávl rukou směrem k břichu.

„Byla těhotná?“ došlo Grayovi vzápětí.

„Grigorij je o tom přesvědčen.“

Gray si poposedl. *Může být ten, kdo ted' vraždí, její syn?* „Pokud ovšem nemáme přesné datum narození, můžeme jen spekulovat. Jemu nebo jí by ted' muselo být něco přes třicet.“

Ředitel přikývl. „Dost pochybuju, že si nechal jméno Solomon.“

„Pokud se Lesja se Solomonem brali v Rusku, když byla těhotná, kde se to dítě narodilo? Až v Polsku, nebo hned po svatbě? Nebo ve Francii? Či snad dokonce v Grónsku? Nebo také v Kanadě?“

„V Kanadě? Poslední známé místo, o kterém víme, je přece Grónsko. Jak to souvisí s Kanadou?“

Gray si pozorně prohlížel chlapa, který řídil nejdůležitější zpravodajskou agenturu této země. Začínal v CIA, pak dělal politiku a byl tam dost dlouho na to, aby mu prezident ve slabé chvílce hodil kostičku a jmenoval ho ředitelem CIA. *Bože, ochraňuj mou vlast!*

„Proč všichni při představě Grónska hned vyvozují, že se pokračuje na západ do Kanady? Už tenkrát přece existovalo letecké spojení do USA. Špioni měli tehdy Grónsko ve velké oblibě.

Když jsem sloužil, velmi často jsem se domů vracel právě tudy. Ze zmrzlé tundry přišla do mnoha zemí světa demokracie a humanita.“

„Třeba se kvůli porodu přesunuli do Ameriky? Dítě by dostalo americké občanství a mělo by pak lehčí život.“

„No, nevím, podle mého názoru bylo mnohem jednodušší odjet do Kanady a porodit tam. Papíry se tam přece jen lépe falšují.“

„I kdyby to tak bylo, stejně nám to moc nepomůže.“

„Nesouhlasím. Z Grónska do Kanady není zas tak moc přechodů, a tehdy jich bylo určitě ještě méně. Montreal? Toronto? Ottawa? Možná Nova Scotia a Newfoundland? Tam můžeme začít.“

„A s čím přesně?“

„Stanovíme si dvanáctiměsíční intervaly,“ řekl, nadechl se a pokračoval. „Projdeme porodní matriky a pro začátek budeme hledat jen kluky.“

„Proč ne holky?“

„Jen kluky,“ opakoval Gray.

„Pořád je to ale šílená práce. Navíc před sebou máme řešení katastrofické ostrahy Capitolu, které po nás požaduje vnitro. Máme se na tom podílet hlavně my. A takový projekt si vyžádá obrovské množství času.“

„Matrika by měla být už celá převedená do databází. Mohlo by to významně zkrátit čas potřebný k hledání.“

„Ano, ale... zdroje pro...“

Gray se naklonil dopředu a umlčel ředitele jediným ostrým pohledem. „Pokud to *neuděláme*, může to mít nedozírné následky pro bezpečnost naší země.“

56.

Annabelle čekala venku, než Paddy s Calebem dokončí nákup v nejbližším krámku. Aniž by Paddymu něco vysvětlovala, nařídila mu, aby za ní přijel k hotelu. Jakmile tam dorazil, odvedla ho do svého pokoje.

Annabelle o všem horečně přemýšlela. Dlouhou dobu spoléhala na to, že jí Stone pomůže, ale on ji místo toho nechal na holičkách a zabouchl jí dveře rovnou před nosem. Neměla mu nikdy tolik důvěřovat. Za svůj život nasbírala už dost zkušeností, aby věděla, že se může vždycky spolehnout jen sama na sebe.

„Annie?“ neudržel se Paddy nakonec. „Mluv se mnou, holka. Co se děje?“

Podívala se na svého otce pohledem, jako by málem zapomněla, že tam vůbec je. „Jsme v pytlí. Pomoc, kterou jsem proti Baggerovi očekávala, se prostě nekoná.“

„Takže žádní poldové?“

„Ne.“

„A co ten Oliver? Reuben mi o něm vykládal. To on nám měl pomoci?“

„Jo, ale už s námi není. Má teď mnohem důležitější starosti.“

Paddy práskl dlaní do křesla. „Co chceš dělat?“

„Musíme utéct. Bagger dal určitě hlídat letiště i nádraží, ale rozhodně nemá tolik lidí, aby mohli kontrolovat všechny výpadovky. Musíme se zbavit tvého nákladáku a pak zmizíme.“

„A kam?“

„Záleží snad na tom? Prostě co nejdál.“

„A Jerryho necháme být?“

„Lepší pro nás bude být hodně daleko. Útok můžeme připravit později.“ Jak domluvila, podívala se na svého otce. „Promiň, já nechtěla...“

„U mě už žádné později nebude. Buď to udělám teď, nebo nikdy.“

„Já ti přece říkala, že žádnou kavalérii neseženu.“

„Tak vymyslíme něco jiného.“

„Nemůžeš se mu postavit sám.“

„Mám snad tebe, ne?“

Podívala se z okna a zavrtěla hlavou. „Víš, jak dlouho jsem plánovala ten podfuk na Jerryho?“

„Určitě mnohem déle, než kolik času mi momentálně zbývá. Jenže já už neuhnu. *Nemám kam.*“

„Včera tě ještě ani nenapadlo, abys po Jerrym vůbec šel. Co se změnilo?“

Vstal a chytil ji za paži. „Změnila ses ty. Teď víš, že jsem seděl, když mámu zabili. Jsem sice pořád hajzl, ale už ne tak velký, jak sis myslela předtím. Musím to udělat kvůli tobě.“

„Proč kvůli mně?“

„No, nejen kvůli tobě, ale také kvůli Tammy. Nezasloužila si zemřít takovou smrtí. Udělám to i kvůli tobě, protože mě Bagger připravil o jediného člověka, kterého jsem kdy opravdu miloval.“

Annabelle odtáhla ruku a sklonila hlavu.

„Takhle jsem to nemyslel, Annabelle. Promiň.“

Ukázala mu jizvu na své tváři. „Já si stejně nikdy nemyslela, že bys mě miloval.“

Paddy natáhl ruku, aby se dotkl jejího obličeje, ale jeho dcera sebou trhla.

„Nebyl jsem v právu, vím,“ řekl tiše. „Chtěl jsem jen, aby sis to tenkrát navzdýcky zapamatovala. Zkazila jsi sázku. Bylas tenkrát mladinká a mladí dělají chyby. Takhle jsem měl jistotu, že se podruhé už nikdy nespleteš. Nebo se mýlím?“

„Víš, já si nikdy nevážil lidí, které jsem měl v týmu. Stáli za starou bačkoru. Udělat jim nějaký šrám, to klidně. Když udělali chybu, tak se o ní sakra rychle dozvěděli. Ale nikdy jsem na ně neposlal někoho dalšího, aby jim prostřílel kolena.“

, A co ta jizva? Co tedy měla představovat? Čistoskvoucí lásku?“

„Máma nikdy nechtěla, aby ses dala na tuhle práci. To léto mi chyběli lidi, a tak jsem dostal nápad, že použiju tebe. Učila ses rychle, mnohem rychleji, než jsem čekal. Za deset let jsi už byla mnohem lepší než já. Začala jsi hrát ve velkém, zatímco já se pořád držel jenom těch druhořadých skořápek na rohu ulice. Za pár drobných.“

„Vybral sis sám.“

„Vlastně ani ne. Prostě jsem nebyl dost dobrý na větší věci. Buď to máš vrozené, nebo ne. A já to vrozené neměl.“

„No dobrá, a co tím vším chceš říct? Nemohl jsi dělat velké věci, ale abychom dostali Jerryho, tak to rozhodně malý podvod nebude.“

„Bez tebe to nedokážu, Annabelle. Pokud mi ale nepomůžeš, musím se o to bohužel pokusit sám.“

„Pokud to uděláš, zabijou tě.“

„Stejně umírám. A pochybuju, že Jerry si pro mě připravil nějaký konec, který by byl bolestivější než to, co se mi teď děje uvnitř.“

„Komplikuješ mi život.“

„Pomůžeš mi?“

Annabelle neodpovídala.

„Nemůžeš si promluvit se svým přítelem? Možná svou pomoc přece jen přehodnotí.“

Annabelle chtěla rezolutně odmítnout, ale nakonec zaváhala. Stejně zvažovala, že do Stoneova domku ještě jednou zajde. Když tam Oliver bude, může s ním probrat další možnosti.

A když ne, což očekávala, mohla by si alespoň odnést své složky, které na ni Stone měl. Rozhodně nehodlala spis o problémech s Jerryem ponechat někomu nepovolanému, ať už to byl dobrák nebo padouch.

„Zkusím to.“

Když šla ke svému vozu, věděla dobře, že nemůže svého otce nechat samotného proti Jerrymu. Klidně by to mohlo mít pro oba dva nedozírné následky.

Jakou volbu má ale člověk ve svém životě?

57.

Když Annabelle s Paddym odjeli, Stone zavolal taxi pro Caleba. Dal mu nějaké staré oblečení a řidičovi sdělil adresu hotelu.

„Olivere, proč tu nemůžu zůstat?“ zeptal se očividně vystrašený Caleb.

„Nebylo by to rozumné. Zavolám ti.“

Jakmile taxík odjel a Stone osaměl, jeho mysl se vrátila k rozchodu s Annabelle. „Opustil jsem ji,“ říkal si pro sebe, „i když jsem jí předtím slíbil pomoc. Nejdřív jsem ale po Annabelle chtěl, aby tady zůstala.“ Co mohl teď dělat? Nejspíš se během nejbližších hodin letecky přesune někam do jižního Pacifiku, navždy a daleko. Snad tam bude v bezpečí.

Co když se ale opravdu nevrátí? Co když se díky své tvrdohlavosti znovu pokusí Baggera vyřídit? Říkala, že potřebuje kavalérii. Mohl by jí v tom nějak pomoci?

Vzápětí zazvonil telefon, byl to Reuben. „Z DIA žádné zprávy, Oliver. O té akci na hřbitově vůbec nic nevědí. Milton ale našel něco na netu. Dám ti ho.“

Ve sluchátku se ozval Miltonův hlas. „Moc toho není, ale přece jen se ve zprávách objevilo, že byl exhumován hrob na Arlingtonu. Nikdo z vlády to nebyl ochoten jakkoli komentovat.“

„Hovořilo se tam o konkrétním jméně?“

„Kdosi se zmínil. Prý John Carr,“ odvětil Milton. „Nějaký problém?“

Stone se nenamáhal ani odpovědět a zavěsil.

Po tolika letech se John Carr opět probudil do života. Ironie osudu. Stone si nikdy nepřipadal hůř než právě teď. Co se to jenom stalo? Když procházel hřbitovní branou a posadil se na terasu, najedno mu všechno došlo. Byla to past.

Pokud nebude John Carr mrtev, pak ho lidé vraždící bývalé agenty 666 znovu zařadí na seznam potenciálních obětí.

Jsem návnada, uvědomil si. Chtějí mě použít, aby vylákali vraha z úkrytu. Pokud mě zlikviduje před tím, než ho dostanou, komu to

bude vadit? Ale co když přežiju? Nebude to na dlouho. Jediné, co teď Stone cítil, bylo zhnusení vládou. Jeho vlast ho chtěla z mnoha důvodů připravit o život a nikdo netoužil po tom, aby zůstal naživu. Bylo to tak krásně jednoduché. Jeho rozsudek smrti byl dávno podepsán. A jediný, kdo byl schopen něco takového zosnovat, byl Carter Gray. *To ovšem znamená, že žije!*

Stone si sbalil pár věcí, zamkl domek a zmizel v lese vzadu za hřbitovem.

* * *

Harry Finn si hrál s kuchyňským nožem a pokoušel se ho postavit na ostří. Bylo to mnohem obtížnější, než by se na první pohled mohlo zdát, ale Finnovi se to zatím vždycky podařilo za pár vteřin. Dělal to pokaždé, když nevěděl, co dál. Hledal rovnováhu. Když to dokázal s nožem, pak to dokáže i se svým životem. Alespoň si to myslel. Ve skutečnosti to ale nikdy nebylo tak jednoduché.

„Harry?“

Podíval se přímo do tváře jednoho ze svých lidí. Byli po obědě a právě v kanceláři probírali možnosti průniku do budovy Capitolu.

„Prošel jsi plány ventilačních šachet?“ zeptala se ho žena.

Přikývl. Dokumentaci získali důmyslnou taktikou, která zahrnovala i vloupání do vozu architekta pracujícího na návštěvnickém centru. Získali tak důležité informace, které zase použili při telefonickém vyptávání se na nové detaily celého řešení.

„Podle plánů vedou do budovy Capitolu, ale musím to ještě ověřit. Dnes večer jdeme do akce. Měli bychom se tam dostat ze spojovacího tunelu, ale pro jistotu ověřím i to.“ Podíval se na muže sedícího vedle něj, který se skláněl nad technickými výkresy. „Co doprava?“

„Vše připraveno.“ Muž předložil Finnovi všechny detaily.

Finn se podíval na průkaz, který už dříve ukradl ze SUV. Ten kousek plastu jim značně usnadní cestu. Protože měl přístup k magnetickému kódu, stačilo jen vyměnit fotku a jméno a Finn se s ním dostane na místa, kam by za normálních okolností obyčejný smrtelník nesměl. Zaslechl, že vláda si začíná uvědomovat bezpečnostní problémy, ale Kongres reagoval na podobné novinky rychlostí před-

potopního veleještěra. Finn si pomyslel, že se všechno definitivně vyřeší teprve ve chvíli, kdy on sám už bude v penzi. I tak to byl příliš optimistický výhled.

Schůzka skončila. Finn zamířil do své kanceláře, kde se věnoval další práci po celý zbytek dne. Nakonec se převlékl do uniformy strážného budovy Capitolu, zfalšoval průkaz a zamířil do D. C. Měl schůzku se stejně oblečeným mužem. V ochrance Capitolu pracovalo tisíc šest set mužů, kteří hlídali pouhý kilometr a půl čtverečný. Takový poměr by v žádném jiném státě nikdy neprošel. Páni kongresmani se ale rádi cítili v bezpečí a klidně pustili státní pokladně žilou.

Přesto ale ten balík peněz nepřinesl větší bezpečí a Finn se svým týmem to večer chtěl dokázat.

Došli na staveniště návštěvnického centra a předstírali, že jsou na obchůzce. Služba tu fungovala nonstop, prohodili tedy několik slov s dělníky a pak pokračovali dál. Minuli kolegu policistu a také s ním si vyměnili pár zdvořilostních frází. Finn mu vyprávěl o jejich přeložení od Parkové policie ze San Franciska.

„Je tam levné bydlení,“ říkal Finn. „Koupil jsem si dům ve městě za cenu bytu tady v centru.“

„Tak to máš štěstí,“ ulevil si polda. „Já dělal strážného na poště v Arkansasu. Před pěti lety mě přeložili sem. Bydlíme v třípokoje-vém bytě v Manasasu a nemáme skoro ani na nájem. Mám čtyři děti.“

Finn se svým přítelem se konečně dostali k místu, ke kterému se postupně a cílevědomě celou dobu přibližovali.

Vypadalo to tam přesně jako na plánech. Tunel neměl hlídáný přístup a stačilo se pořádně dívat. Jejich akce bude snadnou záležitostí. Finn odemkl šperhákem jedny dveře a byli uvnitř. Pozorně si prohlížel jednotlivé rozvodné skříně na zdi a pořídil několik snímků. Pak si zanesl do zápisníku nákres se všemi dveřmi, chodbami a kontrolními body, kterými prošli. Nakonec vstoupili do malé rozvodné místnosti klimatizačního a topného systému. Ventilační šachta ústila do stropu. Pro Finna byl otvor příliš malý, ale jeho kolega byl pro tento úkol jako stvořený. Finn mu pomohl nahoru a muž zmizel v potrubí. Za půl hodiny byl zpátky.

„Harry, přesně jak jsme předpokládali, vede to rovnou do Capitolu.“ Muž dal Finnovi podrobný popis cesty a Harry si vše zakreslil do náčrtku.

Vyšli ven a znovu obcházeli celý Capitol. Pak zamířili k Hartově budově Senátu. Jeho parták šel vpravo, Finn vlevo. Prošli kolem budovy, v níž se na devátém podlaží nacházela kancelář Rogera Simpsona. Finn počítal okna, až našel to, které patřilo alabamskému senátorovi. Ukázal na něj prstem. „Bum,“ řekl jen. Už se nemohl dočkat.

Když dokončili vše potřebné, Harry nasedl do svého auta a odjel pryč. Na rádiu si naladil místní zprávy, odkud se dozvěděl, že na arlingtonském hřbitově dnes dopoledne exhumovali hrob. Nikdo nevěděl proč.

„John Carr,“ ozvalo se v rozhlase. „Na náhrobku bylo uvedeno toto jméno.“

„John Carr?“ opakoval si Finn se zřejmou nedůvěrou k této informaci. Stejná zpráva nepochybně neunikne ani jeho vševědoucí matce.

Najednou měl pocit, že ta noční můra nikdy neskončí.

58.

Alex Ford měl velké starosti, protože Stone nereagoval ani na opakovaná volání. Informace o exhumaci hrobu sice nepatřila na první stránky novin, ale lidé si o celé události stejně povídali. Alex nevěděl, co nakonec v rakvi našli. Každopádně, a to věděl velmi přesně, to nebylo tělo Johna Carra. Z Oliverovy minulosti pochopil mnohé už v době, kdy spolu málem zemřeli při jedné akci na Vražedné hoře, ve výcvikovém centru nedaleko od Washingtonu.⁴ I přesto ale cítil, že v knize minulosti jeho přítele ještě pořád zůstává hodně dosud nepřečtených stran.

Znovu se pokoušel Stonea telefonicky sehnat. Marně. Nakonec se rozezvučel jeho vlastní mobil a on okamžitě hovor přijal.

„Olivere, kčertu, co se zas děje?“

„Nemám moc času, Alexi. Už jsi slyšel o té exhumaci?“

„Ano.“

„Určitě za tím stojí Carter Gray.“

„Ale on...“

„Ne, není mrtvý. Je živý a zdravý a chce na mě hodit tu sérii vražd, které úzce souvisejí s mou minulostí.“

„Olivere, co to...“

„Poslouchej! Já se o sebe postarám. Reuben s Miltonem jsou schovaní také a teď už i Caleb. Potřebuju ale od tebe jednu laskavost.“

„Jistě.“

„Moje přítelkyně Susan Hunterová. Vzpomínáš si na ni?“

„Vysoká, dlouhé nohy, pořádná vyřídilka.“

„Jo, má velký malér a já jí nabídl pomoc. Jenže teď to nejde. Zastoupíš mě?“

„To kvůli ní jsme včera v noci zasahovali?“

„Ne, ona za to nemůže, byla to moje chyba, ne její. Pokud jí pomůžeš, slib mi ale jednu věc, prosím.“

⁴ Viz román *Camel club* (Mladá fronta 2008)

„Co?“ zeptal se Alex se zřejmou obavou v hlase.

„Nebudeš se vracet do její minulosti, rozhodně není čistá jako lilie. K tomu, jaká je, má velmi dobré důvody. Prosím, nech ji z tohoto pohledu na pokoji.“

„Olivere, jestli má za sebou nějaký zločin...“

„Alexi, už jsme toho spolu prožili docela dost. Té ženě naprosto důvěřuji, tak doufám, že to něco znamená i pro tebe.“

Alex poposedl a vzdychl. „No dobrá, co ode mě chceš?“

„Zajeď ke mně do domku, na stole leží poznámky. Z nich už pochopíš, o co se jedná. Dám ti její telefon. Spoj se s ní a řekni jí, že tě posílám.“

„Pro tebe je to velmi důležité, vid’?“

„Kdyby nebylo, tak tě o pomoc nežádám.“

„Dobře, Olivero, souhlasím. Udělám to.“

„Alexi, moc děkuji. Jsem ti vděčný.“

„Co ale ty? Nepotřebuješ něco?“

„Ne, díky. Zvládnou to sám.“

Alex odjel na hřbitov a vydal se ke Stoneovu domku. Vypadal prázdný, ale Alex pro jistotu vytáhl pistoli. Odemkl dveře klíčem, který mu kdysi Oliver dal, a záhy se přesvědčil, že tady skutečně nikdo není. Podle instrukcí se posadil za stůl a začal systematicky procházet dokumenty na stole. Byly psané úhledným Stoneovým rukopisem.

Našel tam i pár jmen: Jerry Bagger, Annabelle Conroyová a lidičky kolem nich, Paddy Conroy a jeho Tammy a také kdosi se jménem Tony Wallace. Našel i poznámky o Oliverově cestě do Maine s útržky hovorů s Reubenem, Miltonem a Calebem. Milton s Reubenem museli navštívit kasino Pompeje v Atlantic City.

Byli u Baggera.

Alex si nacpal poznámky do kapes, vstal a protáhl svou téměř dvoumetrovou postavu. Rukama si lehce promnul šíji. Před pár lety si při jedné akci prezidentské ochranky zlomil krční obratel, a tak mu tam chirurgicky vložili kovovou výztuhu. Měl by se spojit se Susan, pokud to vůbec bylo její pravé jméno. Po přečtení poznámek si byl jist, že není.

Náhle se zarazil, protože zaslechl, že se k domku někdo blíží. Vklouzl do koupelny a čekal. Vetřelec vešel dovnitř, zamířil rovnou ke stolu a zdálo se, že je značně nespokojen, když ho našel prázdný. Alex vyšel z koupelny s pistolí v ruce a namířil na vetřelcovu hlavu.

Annabelle Conroyová, přesně v duchu své chladnokrevné povahy, nezačala křičet, ale jen řekla: „Doufám, že ji máte pouze na svou obranu.“

Sklonil zbraň a ustoupil. Annabelle měla na sobě minisukni a džínové sako; její dlouhé blondáté vlasy byly svázané do culíku a částečně skryté pod baseballovou čapkou. Sundala si sluneční brýle a hleděla přímo na vysokého federálního agenta.

„Vy jste z tajné služby, vidíte?“

Přikývl. „Alex Ford. A vy jste...“

„Nechrne to tak,“ řekla a rozhlížela se kolem sebe. „Oliver tady není, že?“

Alex jen zíral na malou jizvu pod Annabelliným pravým okem. Pak se vzpamatoval a odpověděl. „Ne, není.“

„A nevíte náhodou, kde by mohl být?“

„Nemám nej menší představu.“

„Tak na shledanou.“

Když zamířila ke dveřím, Alex ji ostře zastavil. „Annabelle!“
Trhla sebou.

Alex se usmál. „Rád vás poznávám, Annabelle Conroyová. Předpokládám, že Paddy bude váš otec a matka se jmenovala Tammy. Nebo to byla sestra?“ Vytáhl z kapsy Stoneovy poznámky. „Nejspíš jste hledala tohle.“

Zírala na papír. „Já myslela, že Oliver je mnohem diskrétnější.“

„Taky že je. Přišel jsem na to sám.“

„To je dobře, protože já odcházím.“

„Mám snad Oliverovi něco vyřídit, až ho potkám?“ zeptal se.

„Ne, nemám mu co říct. Teď už ne.“

„Přišla jste ho ale navštívit.“

„No a? Proč jste tady vy?“ zeptala se.

„Protože jsem jeho přítel a mám o něj obavy.“

„Umí se o sebe postarat.“

„Nevíte, proč zmizel?“ zeptal se Alex, i když odpověď znal.

„Protože otevřeli ten hrob na arlingtonském hřbitově. Jeho *vlastní* hrob.“ Pozorně si Alexe prohlížela se zřejmou snahou zachytit jeho reakci. „Prošla jsem vaší zkouškou?“

Přikývl. „Oliver vám musí opravdu důvěřovat, pokud vám řekl i tohle.“

„Nechrne to být. Já si to taky myslela, ale nakonec je všechno úplně jinak.“

„Bagger prý používá pěkně tvrdé prostředky.“

Pokud tohle sdělení Annabelle zaskočilo, nedala to na sobě vůbec znát. „Tvrdý papír pro balení zboží? Tak to myslíte?“

Alex však pokračoval. „Oliver mi zavolal, že potřebujete pomoc, protože má teď jiné starosti.“

Tentokrát už působila překvapeně. „On vás požádal, abyste mi pomohl?“

„Dokonce na tom neústupně trval.“

„A co vám vůbec řekl?“ zeptala se.

„Že jste jediná žena, které mohl v životě důvěřovat. Takových přátel moc nemá, ale snad mezi ně patřím i já. Takže bychom spolu měli vycházet.“

Chvilku váhala, než strčila jeho vizitku do kabelky. „Díky.“

Alex v tichosti sledoval, jak odchází ke svému vozu.

59.

Camp David slouží už dlouho jako místo, kde prezident Spojených států odpočívá od stresů své nejobtížnější skutečné práce na světě, ale nezdá se tomu bývat jinak. Také tentokrát vydalo tiskové oddělení Bílého domu prohlášení, že tento víkend se bude prezident věnovat pouze sobě a své rodině. Byla to lež, nebo spíš jen zástěrka. Prezident hodlal přijmout návštěvníka, a tato schůzka vyžadovala naprosté utajení.

„Děkuji vám, pane prezidente, že jste mě přijal tak rychle,“ řekl Carter Gray, když se proti němu posadil v jeho pracovně na ranči. Grayovi se sice v podzemí líbilo, ale tamější pobyt s sebou začínal přinášet i pocity osamění a smutku.

„Jsem rád, že jste to přežil,“ řekl prezident. „Bylo to jen o vlásek.“

„No, nebylo to poprvé, ale doufám, že naposledy. Velmi oceňuji vaši podporu, kterou jste mi poskytl. Je jasné, že jinak než neoficiálně to nešlo.“

„Když jsme spolu telefonovali, pochopil jsem, jak moc je to naléhavé. Rád bych té aféře rozuměl úplně.“

„Samozřejmě.“ Gray vyličil ve zkratce Lesjinu historii, zradu Rayfielda Solomona a možné souvislosti se současnými vraždami agentů 666. „Teď přišel na řadu poslední člen oddělení, John Carr.“

„To je ten chlápek, co jste ho vykopali na Arlingtonu? Už mě o tom informovali.“

„Jenže uvnitř rakve nebyly jeho ostatky.“

„A koho tedy?“

„Pane, to není důležité. Podstatné a velmi kritické pro dnešní situaci je, že John Carr před třiceti lety unikl.“

„Unikl? On byl zatčen?“

„Ne, byl to zrádce. Pracoval pro nás, ale museli jsme ho jednou provždy odstavit od CIA.“

„Jednou provždy? Proč jste ho neobžalovali?“

„Domnívám se, že jsme pro to měli zásadní důvody, pane. Veřejný proces by byl proti zájmům naší země. Museli jsme tedy vzít věci do svých rukou. Dostali jsme řádné povolení od vašeho předchůdce.“

Prezident si poposedl a začal si pohrávat se šálkem čaje. „Tenkrát byly jiné časy. Špinavá doba.“

„To ano, pane. Dnes už se podobné věci samozřejmě nedělají,“ dodal rychle Gray. „Pokus o likvidaci bohužel nevyšel. A teď se nám to vrací.“

„Jak to?“

„Považujeme za prokázané, že za těmi třemi vraždami stojí právě John Carr.“

„Proč si to myslíte?“

„Protože padli ti, kterým tenkrát unikl. Je to jeho osobní pomsta.“

„Po třiceti letech?“

„Můžeme sice jen spekulovat, ale čas v tomto případě nejspíš nehraje žádnou roli. Existuje pouze jediný muž, který měl na ty tři opravdu spadeno. John Carr.“

„Proč se však pokusil zabít i vás?“

„Řídil jsem tehdy zmiňované oddělení. Já byl ten, kdo vydal poslední rozkaz.“

„Vy jste nařídil jeho likvidaci?“

„Moji tehdejší nadřízení to věděli, měl jsem všechno řádně autorizované.“ Gray lhal, jako když tiskne. O své pravdě byl ale skálopevně přesvědčený.

„Jsou vaši tehdejší nadřízení ještě dostupní?“

„Ne, všichni už bohužel zemřeli. Jediným mým žijícím nadřízeným zůstáváte vy, pane prezidente.“

„Jak to ale celé souvisí s Lesjou a tím Solomonem?“

„Oni byli důvodem, proč jsme museli Carra zlikvidovat. Jsme přesvědčeni, že právě ti dva ho dovedli ke zradě.“

„Solomon ale spáchal sebevraždu, tak nějak to stálo ve zprávě, že?“

„Ano, jenže Lesju jsme nikdy nenašli. Dá se předpokládat, že teď s Carrem pracují společně.“

„Proč by se Lesja prostřednictvím agenta CIA pokoušela zlikvidovat staříky z tehdejšího oddělení 666?“

Gray sebou nevědomky trhl. Prezident zas nebyl takový hlupák jako jeho předchůdci. „Pane, vezměme to takhle. Rayfield Solomon spáchal sebevraždu, ale to je jen oficiální verze. My mu trochu pomohli.“

„Pomohli? My?“

„Pane, byl to zrádce. Zmařil mnoho amerických životů. Každopádně by byl po řádném soudu stejně popraven. Patří do ‚Síně hanby‘ CIA, hned vedle Aldriche Amese a dalších. Nedá se ani spočítat, o kolik lidí jsme kvůli němu přišli. Je to jeden z největších zrádců v našich dějinách.“ Graye bolelo každé slovo, když takhle mluvil o svém příteli, ale Solomon už nebyl mezi živými. A Gray mezi nimi zůstat rozhodně chtěl.

„Takže jste zlikvidovali i jeho?“

„Tenkrát jsme žili v jiné době. Dnes tleskám nové, mnohem otevřenější politice CIA i vládní politice současnosti. Tehdy jsme museli čelit potenciálnímu zničení světa.“

„Takže Carr s Lesjou mohou spolupracovat. Kdo další může být na jejich seznamu?“

„Jedině senátor Roger Simpson.“

„To je pravda, on tenkrát pracoval pro CIA. Byl ale do tehdejších událostí nějak zapleten?“

„Jen okrajově. Přesto jsme přijali nezbytná bezpečnostní opatření.“

„Doufám, že v tom není moc namočen. Nemáme v senátu většinu, potřebujeme každý hlas.“

Grayovy rysy se ani nepohnuly, ale dobře zaznamenal, že prezidenta více zajímá senátní většina než život jednoho senátora. „Samozřejmě,“ řekl. „Chápu důležitost těch hlasování.“

„Je ale pochopitelné, že nejdříve musíme chránit život člověka.“

„O tom jsem také nikdy nepochyboval,“ vnucoval se Gray. Najednou ho napadlo, že tady v místnosti mohou být záznamová zařízení a prezident to říká čistě účelově.

„Co tedy navrhujete? Jméno Johna Carra se dostalo do všech novin. Ten chlap už musí vědět, že o něm víme. Cartere, já bych ale určitě jednal jinak. Pokusil bych se ho vyhledat bez velkého rámusu.“

Prezident nemohl tušit, že Gray ví naprosto přesně, kde John Carr bydlí a že si nechává říkat Oliver Stone. Stone už naopak určitě věděl, že exhumovali jeho hrob a tajemství jeho druhé identity bylo prozrazeno. Nebylo pochyb, že je už na útěku. Byl inteligentní, takže si musel domyslet i to, že Gray žije. Celý komplot nesl všechny rysy Grayovy geniality. Gray ani nemusel moc pátrat, stačilo si pro Stonea dojít, zatknout ho či zlikvidovat. Problém byl ovšem v tom, že Stone měl proti Grayovi inkriminující důkazy, které chtěl Gray pochopitelně zpátky. Měl však v rukou všechny trumfy, aby mohl smlouvat: nahrávku výměnou za Stoneův život.⁵ Bylo jen nutné, aby se Oliver o podmínkách dozvěděl. Proto ho museli vyštvát a nasadit na něj agenty. Gray předpokládal, že pak bude mnohem ochotnější k vyjednávání.

Gray pokračoval. „Z vašeho pohledu je to nepochybně pravda. My ale musíme zabránit úniku informací o událostech studené války, o případu Solomon, Lesja a ostatní. Rusko má velmi křehkou demokracii a my rozhodně nechceme, aby se nahoru zase dostali staří jestřábové. Upřímně, pane, obě strany, my i Rusové, tenkrát hrály bez rukaviček, a tak si musíme udržet veřejné mínění pod kontrolou. Spojili jsme se s Rusy a i oni chápou, co je v sázce. Budou nám vděční, když celý problém eliminujeme.“

„Ano, Cartere, můžete se spolehnout na moji plnou podporu. Jsem rád, že jste zpátky u moci. Nikdy jsem nepochopil, proč jste tenkrát rezignoval.“

„Vlastně ani já sám to pořádně nevím.“

Nebýt toho šmejda Carra, tak bych to nikdy neudělal!

Zpátky do úkrytu přepravil Graye vrtulník. Celou tu dobu se díval okénkem na marylandský venkov. Někde tam dole už jeho lidé švali Johna Carra, zatímco Lesjin syn plánoval další útok na stejný cíl.

Bylo to přesně tak, *jak Gray chtěl*. Z Johna Carra se stal cíl.

Ted' se jen musel ke Carrovi dostat jako první a nabídnout mu obchod, aby ho na jeho konci předhodil synovi krásné Lesji. Jeho lidé se pak postarají i o synáčka a konečně bude po všem. Jestli při tom Roger Simpson přijde o život, bylo Carteru Grayovi naprosto jedno.

⁵ Viz román *Camel club* (Mladá fronta 2008)

Byl to velmi komplikovaný plán. Ve světě, ve kterém Carter Gray žil a pracoval, však nebylo jednoduché vůbec nic.

60.

Když se Annabelle vrátila do hotelu, Paddy už na ni čekal. Jakmile vstoupila do pokoje, zhluboka se nadechla.

„Tys celý den nekouřil?“

„Cigarety jsem hodil do koše.“

„Proč?“

„Musím se dostat do formy, než se pustíme do Baggera.“

Vypadal odhodlaně, ale i křehce. Připadal jí jako tvrdohlavý kluk hodlající vyhrát hokejové vhazování a najednou si uvědomila, že je jí ho líto. Natáhla k němu ruku a dotkla se jeho ramene. Pak ale onen pocit pominul a ona ruku zase stáhla.

Její otec umíral. Annabelle si už byla jistá, že nemohl smrti své manželky zabránit, ale určitě to nebyl ten nejlepší táta na světě. Za půl roku už tu nebude. Nemohla si teď dovolit truchlit ještě kvůli němu, bohatě stačilo, že se dlouhá léta mučivě vyrovnávala s matčinou smrtí.

„Jak jsi dopadla? Pomůže nám?“ zeptal se.

„Snad.“

„Povídej.“

„Byl tam agent tajné služby, Alex Ford. Oliver ho požádal, aby ho zastoupil.“

„Koukám, že ten chlap, co mu říkáš Oliver, má dobré známé. Kdo to vůbec je? Bydlí na hřbitově a dokáže tohle?“

„Vlastně ani pořádně nevím, kdo to je,“ připustila Annabelle po pravdě.

„Ale říkála jsi, že mu důvěřuješ.“

„Naprosto.“

Paddyho hlas byl náhle plný naděje. „Tajná služba, to je dobrá záloha. Třeba na něj přitáhnou i FBI.“

Vyzula se ze sandálů a sedla si do křesla. „Nikdy bych neřekla, že ti federálové budou po chuti.“

„Okolnosti se změnily. Zrovna teď se těším na každého mizerného policajta, který půjde s námi.“

„Na Baggera by to snad platit mohlo. Jenže když tu kavalérii skutečně seženu, jak to všechno provedeme? Chci detailní popis, žádné řeči. Jak ho donutíme, aby se přiznal?“

„Přece jsi na něj ušila velkou boudu.“

„Co to s tím má společného?“

„Takže máš někde jeho telefonní číslo.“

„To ano, ale...?“

„Zavolám mu a nabídnu mu kšeft, který nedokáže odmítnout. Annabelle, já tě prodám. Nabídne mi balík. Já mu ale řeknu, že chci něco jiného.“

„Co po něm tedy *budeš chtít*?“

„Nadávala jsi mi za podfuk, kvůli kterému máma zemřela. Tentokrát jsme opravdu nehráli čistou hru.“

„Vážně to takhle chceš?“

Hleděl jí přímo do očí. „Musíme to udělat tak, aby tomu uvěřil.“

„Takže mě předhodíš jako návnadu? A dál?“

„Musíš sehnat záchrannou síť,“ řekl a hned dodal, „kritický bod celé akce.“

Hleděla na něj dost podezřívavě. „To nepochybně.“

„Máš všechno pro to, aby to vyšlo.“

Annabelle se naklonila dopředu. „Tak už povídej, ať ti to celé můžu vymluvit.“

„Nezapomínej, že jsem pár podfuků za život udělal taky,“ řekl a nastínil dceři, co má v úmyslu.

Když skončil, Annabelle se narovнала naprosto ohromena. Paddyho plán měl díry, ale první verze je mají vždycky. Ve skutečnosti to byl opravdu podfuk, který mohl vyjít. Sakramentsky dobrý švindl.

„Myslím, že už vím, jak to vylepšíme,“ ozvala se. „Tvůj návrh vypadá víc než dobře.“

„Jsem poctěn.“

„Jerry udělá všechno pro to, aby až vyleze z vozu, nebyl sledován.“

„To je mi jasné.“

„Jenže já budu volavka, a tak musím mít naprostou jistotu, že ho sledovat naopak budou.“

„Hm, on tam ale nedorazí pro případ, že by to celé byla past. On pošle pro kořist svoje kluky,“ pokračoval Paddy.

„Já vím. A přesně tohle bude naše výhoda.“

„Jak to myslíš?“

„My totiž budeme u Jerryho dřív,“ řekla Annabelle a na její tváři se rozlil široký úsměv.

„Jak to chceš dokázat?“

„Ty to zvládneš.“

„Já?“ Paddy louskl prsty. „Telefonicky?“

„Přesně tak.“

„Pořád ale potřebujeme poldy v závěsu, protože jinak nemáme šanci,“ dodal.

Opět si obula sandály a popadla klíčky od vozu. „Tak já je jdu sehnat.“

61.

Seděli u stolku v kavárně mezi ulicí M a Wisconsin Avenue, asi tak půldruhého kilometru od Stoneova prázdného domku. Annabelle se dívala z okna, zatímco Alex na ni doslova visel očima. Uměl číst z výrazů tváře a pohybů těla. Tuhle dámu bylo obtížné někam zařadit, ale bylo zřejmé, že je pod velkým tlakem.

„Proč najednou tak naléhavý rozhovor?“ podívoval se. „Já myslel, že už vás nikdy neuvidím.“

„Co chcete slyšet? Že jsem vysazená na dlouhány v uniformě?“

„No dobrá, já si to přeložím po svém. Prostě potřebujete nějakou pomoc od policie.“

„Kolik toho víte?“

„Oliver mě požádal, abych se podíval na Baggera, a já to udělal. Milton pak společně s Reubenem odjeli do Atlantic City a navštívili kasino Pompeje. Oliver říkal, že měli dobré krytí. Jsou to mí přátelé, takže pokud se dostali do nějakého maléru, udělám všechno pro to, abych jim pomohl.“

„To vás ctí. Živíte se taky něčím jiným, nebo jenom pomáháte lidem?“

„Mám to v popisu práce. Jak to bylo mezi vámi a Baggerem? Proč Oliver odjel do Maine?“

„Zdá se, že víte skoro všechno.“

„Všechno a nic. Pokud ale opravdu chcete moji pomoc, musíte mi důvěřovat.“ Zahleděla se na něj tak, že se začal ošívát. „Chápu ovšem, že nepatříte k lidem, kteří by druhým přehnaně důvěřovali.“

„Celé ty roky mi takový postoj pomáhal přežít.“

„O tom nepochybuji. Jen abyste věděla, Oliverovi už jsem kryl záda mockrát. Vděčím mu za svůj život.“

Annabelle se zhluboka nadechla. Alexova pomoc byla naprosto zásadní součástí otcova plánu, jak podfouknout Baggera. I přes jednoznačný cíl, který měla ve své mysli, to pro ni bylo velmi těžké. Seděla na kávě s policajtem, a ne ledajakým. Přímo s federálním

agentem. Mohl ji klidně poslat za katr, jestliže řekne něco nesprávného. Najednou jí všechno připadalo jako zlý sen.

No tak, Annabelle, musíš.

Zhluboka se nadechla a rozhodla se udělat to co nikdy předtím. Zahodit všechny své zásady a říct pravdu. Nebo alespoň její velkou část.

Rychle Alexovi vylíčila hlavní body. Bagger zabil její matku a teď se ho společně s otcem rozhodli dostat. Alex už věděl, že je Baggerovi poskoci unesli a málem zabili. „Nemám pro to žádné důkazy,“ dodala, „před soudem nic z toho neobstojí. Je to ale pravda.“

„Věřím vám. Moji přátelé u policie mají vztek, že si jeli pro ty mlátičky, ale přijeli domů s prázdnou.“

„Já nebyla jen našťvaná.“

„Co jste Baggerovi provedla?“

Annabelle automaticky přešla do módu lži. „On ví, že mu chci přišít matčinu vraždu. A dozvěděl se, že v té době jsem byla v Maine. Nechce nic ponechat náhodě.“

Alex se napil kávy a chvílku si Annabelle zase pozorně prohlížel. Buď mluvila pravdu, nebo byla tou nejlepšší lhářkou na světě.

„Takže jste se dala dohromady s vaším starým otcem? Jak ale chcete Baggerovi tu vraždu přišít?“

„Táta bude předstírat, že mě Baggerovi prodá. Bagger mě dostane, přizná se mi a poldové v zákrytu budou mít, co potřebují.“

„Takhle jste to vymysleli?“

„Ano, proč se ptáte?“

„Protože v tom plánu je tak milion kdyby. A každické z nich může znamenat vaši smrt.“

„Je to zatím jen první plán. Pracujeme na detailech. Na těch záleží.“

„Vy si vážně myslíte, že to bude fungovat?“

„Cítím to v kostech, můj otec není zas takový hlupák.“

„Hm... pokud mám ovšem sehnat zálohu, musíte mi říct něco víc.“

„Víte co? Všechno se dozvíte na místě. Vaši lidé i vy sám se prostě můžete ztratit, když uvidíte, že to nikam nevede. Já budu na onom světě. Tak co vy na to, dlouháne?“

„Snažím se na tu akci dívat realisticky.“

„Ale kdepak, jste jen typickej ouřada! Místo toho, abyste hledal cesty, *jak to udělat*, hledáte důvody, *proč to nejde*.“

Alex vyloudil na tváři malý úsměv. „No, tajná služba většinou hledá spíše důvody *proč ano*.“

„Prima, tak mi to dokažte.“

„Koukejte, já se vám snažím vyjít vstříc. Když se to nepovede, poletím dolů, a pěkně rychle.“

Annabelle si nervózně pohrávala s ubrouskem. „Je mi to líto, omlouvám se. Já jen...“

„Dobrá zpráva je, že ministerstvo spravedlnosti má na Jerryho Baggera dost spadeno. Když jim předhodíme chutnou návnadu, mohli bychom dostat podpůrný tým FBI. Bagger je namočený v mnoha problematických případech. Několik vražd, ale chybí důkazy.“

„I já vím o dalších mrtvých, ale když to na sebe nepráskne, nedá se to použít.“

„A mimochodem, věřím vám jen půlku toho, co jste řekla.“

Chtěla něco namítnout, ale Alex pokračoval. „Nebudu ale naléhat.“

Annabelle jen překvapeně zamrkala. „Proč ne?“

„Protože Oliver mě požádal, abych se raději moc neptal. Říkal, že jste skvělá ženská, ale s poněkud méně skvělou minulostí.“

Annabelle zúžila oči. „Kdo je John Carr?“

„Pracoval na velmi specifickém úkolu pro americkou vládu.“

„Zabíjel lidi, že?“

Alex se rozhlédl kolem sebe, zda je kavárna prázdná, a pak se podíval na dívku u baru. Četla si v *People* o nejnovějším návratu Britney Spearsové. Nějaké dvě hrdličky v kavárně ji vůbec nezajímaly.

„Už to ale nedělá. Pokud nebude muset. Tedy pokud se někdo nepokusí zlikvidovat jeho nebo jeho přátele.“

„Viděla jsem ho, jak umí zabíjet,“ sykla Annabelle. „Udělal to nožem. Jen mžik zápěstím a ten chlap byl mrtev. Jenže on se nás pokoušel zabít.“ Pohrávala si s šálkem kávy. „Máte nějakou představu o tom, co se teď okolo něj děje?“

„Slyšela jste o nočním výbuchu domu Cartera Graye?“

„Jo, něco jsem o tom četla.“

„Oliver se zná s Grayem z minulosti a nemají spolu zrovna dobré vztahy. Oliver tam byl pozván krátce před výbuchem. Nebyla to nehoda. Oliver s tím nemá nic společného, ale někdo stojí v pozadí. Oliver může být na jeho seznamu.“

„Někdo ho chce zabít?“

„Vypadá to tak. Proto nechtěl, abychom se motali v jeho blízkosti.“

„Já jsem ale byla hodně naštvaná, že se na mě vykašlal.“

„Já vím. On mi volal. Už jsem se sice dlouho nepral, ale když je potřeba, umím ještě pořád rozdávat rány.“

„Jinak jste ten úředník, co jsem o něm před chvílí mluvila, co?“

„Přesně tak, jak jste řekla, *typickéj ouřada*.“

„No dobrá, беру to zpátky. Jsem ráda, že nám pomůžete.“

„Musím si zavolat. Když máme hrubý nástin plánu, tak si ho probereme v detailech.“

Opětovala jeho úsměv. „Nikdy jsem nepotkala federálního policistu, jako jste vy, Alexi Forde.“

„No, musím říct, že v mé knize života máte také vyhrazenou první stránku.“

62.

Když nadešla noc, Oliver se rozhodl, že se svých stínů, o kterých celou dobu věděl, konečně zbaví. Zavolal si taxi a dal řidiči adresu v Alexandrii. Přestože měl v patách vražedné komando, zamířil do obchodu se vzácnými knihami.

Vystoupil z taxíku na rohu Union Street, jen blok od Potomacu. Lovci mu viseli v patách i ve chvíli, kdy kývnutím pozdravil majitele obchodu Douglase. Kdysi si nechával říkat jen Doug a prodával levné porno rovnou z kufru svého cadillacu. Nosil však v sobě dvě ctnosti: miloval vzácné knihy a chtěl být bohatý. Sen se mu začal naplňovat, když ho Stone seznámil s Calebem. A tak *Douglas*, už ne Doug, vedl vysoce ceněný obchod se vzácnými knihami. Jako odměnu tu měl Stone vyhrazenou místnost, v níž skrýval své největší cennosti a dokumenty. A také podstatnou věc, kterou teď hodlal využít.

Došel do sklepa, odemkl dveře a vstoupil do místnosti se starým nepoužívaným krbem. Sáhl dovnitř a nahmatal krátkou šňůrku, která se nacházela hned vedle regulátoru dýmu. Zatáhl za ni, aby otevřel přístup do tajné komory. Na policičkách, vysoko nad možnou hladinou stoupající vody, tu všude stály úhledně seřazené knihy.

Stone otevřel krabici a vyndal z ní starý deník, který si strčil do tašky. Z druhé krabice vytáhl oblečení včetně plstěného klobouku. Převlékl se. Z další malé kovové schrány vyňal kovový předmět, který mu byl milejší než všechno zlato světa. Mobilní telefon se speciálním nahrávacím zařízením uvnitř.

Když se vracel, nešel stejnou cestou, ale vyběhl nahoru do patra, odkud se po jiném schodišti vydal zase dolů. Ocitl se na druhé straně domu směrem k řece. Odemkl dveře, vyšel ven, poklekl na kovovou podložku a prudce trhl poklopem v podlaze. Jakmile ho zvedl, protáhl se dolů do temné chodby, která páchla po řece, rybinou a plísni. Seběhl po rozvrzaných schodech, odemkl další dveře a vyšel ven za malým lesíkem. Kráčet po stezce kolem řeky a rychle mířil k loděnici, kde kotvil Douglasův malý člun.

Nahodil přívěsný motor, vyplul na řeku a záhy už byla vidět jen bílá světla na zádi. Mířil podél pobřeží asi tři kilometry severně v zákrytu stromů směrem k Mount Vernon, rodišti George Washingtona. Zakotvil a z budky u benzínky si zavolal taxíka.

Celou cestu zpátky do města si procházel záznamy v deníku, které představovaly podstatnou část jeho minulosti. Carr si je začal psát prakticky hned poté, co ho naverbovali do oddělení 666 CIA. Nevěděl, zda toto oddělení stále funguje, a neměl ponětí ani o tom, zda muži, které měl v patách, byli právě z této skupiny. Navzdory tomu si byl jist, že pokud by dostali příkaz ho zabít, udělali by to rychle a velmi zkušeně.

Listoval stránku za stránkou a znovu se vracel do své minulosti, do doby práce pro americkou vládu, která se mu teď zdála víc než trýznivá. Pak se zadíval na pár starých fotografií, u nichž byly připojeny ručně psané poznámky a „neoficiální“ záznamy, které se mu podařilo ukrást.

Hleděl na snímek svých kolegů z oddělení 666 – všichni tři už byli na onom světě: Judd Bingham, Bobe Cole a Lou Cincetti. Pak se podíval na dalšího muže bez brýlí na druhé straně fotografie.

„Rayfield Solomon,“ připomenul si. Tehdejší akce proběhla rychle a efektivně, ale pořád to byla jeho nejzvláštnější mise. V Sa5 Paulu. Rozkaz zněl jasně. Solomon byl špion, kterého získala legendární ruská agentka Lesja. Její příjmení nikdo neznal. Zatčení ani soudní líčení nepřipadalo v úvahu, protože veřejnost by proces neskousla, určitě ne obsáhlé líčení skutků oddělení 666.

Stone si vybavoval výraz toho muže, když vyrazili dveře. Nebyl to strach, spíš jen náznak mírného překvapení. Pak mu ovšem ztvrdly rysy. Zdvořile se zeptal, kdo vydal rozkaz k jeho likvidaci. Bingham se rozesmál, ale Carr jako velitel týmu vystoupil z řady a řekl mu to. Měl prostě pocit, že všichni odsouzení mají na něco takového právo.

Rayfield Solomon byl střední postavy i výšky a v podstatě vypadal spíš jako profesor než jako agent v terénu. Stone si vzpomínal i na jeho překvapené oči, když zvedal zbraň. Byl to pohled muže s brilantním uvažováním i pohled muže, který se smrti, jež mu klepe na dveře, vůbec nebojí. Nebyl to žádný zrádce. „Zabijete mě, dobrá, ale chci, abyste věděli, že jsem nevinný,“ řekl tehdy. Oliver se roz-

klepal při vzpomínce na ten podivný okamžik, kdy muž obstoupený čtyřmi členy popravčího komanda zachovával naprostý klid.

„Nejspíš vám nařídili, že to má vypadat jako sebevražda,“ pokračoval Solomon. Ano, přesně takové rozkazy tehdy Stone alias Carr měl. „Jsem pravák, pravou ruku mám větší a silnější. Střelte mě tedy do pravého spánku. Pokud chcete, tak mi tu zbraň dejte do ruky a stiskněte spoušť mým prstem, ať jsou na zbrani mé otisky.“ Pak se obrátil ke Stoneovi a upřeně se na něj díval. Pod tím pohledem se rozechvěl i tak zkušený veterán, jakým Oliver tehdy byl. „Spoušť ale sám nestisknu. Musíte to udělat vy. Nevinní *nikdy nespáchají* sebevraždu.“

Když bylo po všem, muži odešli stejně tak tiše, jako přišli. Americký nákladní letoun ve službách krycí společnosti je v noci dopravil do Miami. Bingham, Cincetti i Cole se šli večer opít a za skvěle odvedenou práci dostali pár dní volno. Stone se k nim tenkrát nepřipojil. Nikdy to nedělal. Měl ženu a malou dcerku. Zůstal v noci v hotelu, ale stejně ani na vteřinu neusnul. Obraz Rayfielda Solomona se mu nikdy nevymazal z mysli. Kdykoli zavřel oči, viděl jeho spalující pohled a slyšel Solomonova slova, která rozežírala jeho duši.

Jsem nevinný.

Stone si to nechtěl připustit, ačkoli myšlenky, že jim Solomon říkal pravdu, se nikdy nezbavil. Věděl, že *zabil* nevinného člověka, a vytušil, že se toho prokletí už nikdy v životě nezbaví. Právě Solomonova vražda ho mezi jiným přiměla k odchodu z oddělení 666. Bylo to rozhodnutí, které ho v souhrnu tragických událostí připravilo o celou rodinu.

Označili ho za zrádce stejně jako Solomona. A stejně jako on byl i Oliver nevinný. Kolik podobných nevinných přišlo o život jeho rukou?

Zavřel deník a krátce poté z taxíku vystoupil. Zavolal Reubena, protože bylo jasné, že když Gray nebude Stonea moci najít, využije všechny prostředky včetně únosu jeho přátel.

Stone mluvil v hádankách. „Ten vysoko postavený chlap, co tu už neměl být, tu pořád je. Používáš telefon na svoje jméno?“ Stone znal Reubena velmi dobře, takže odpověď očekával.

„Ne, zrovna teď mám telefon jednoho svého kamaráda,“ odpověděl Reuben neurčitě.

„Díkybohu, že ses právě přestěhoval a nikde nemáš trvalý pobyt. Jinak by ses musel stěhovat znovu.“

„Oliver, oni mě *vystěhovali soudně*. Chtěl jsem se vyhnout hádkám o nájem, a tak jsem v noci zmizel.“

„Všichni se musíte držet stranou, protože pro našeho přítele jste až příliš cenní. Ozvu se později.“

Potřeboval získat informace zevnitř, potřeboval je okamžitě a poskytnout mu je mohl jen jediný člověk. Stone ho neviděl třicet let, ale věděl, že právě teď nadešel čas, aby své staré vztahy obnovil. Najednou měl pocit, že měl tu návštěvu udělat už dávno. Nejspíš se bál odpovědí, ale teď už mu nic jiného nezbývalo. Pocit strachu zmizel.

Vražda Rayfielda Solomona ho neustále trápila, ze všech svých obětí litoval nejvíc právě jeho. Když dostal rozkaz, vždycky se snažil mít o oběti všechny informace. Rayfield mu jako zrádce nepřipadal, ale Stone nebyl ten, kdo by mohl o čemkoli rozhodovat. Zaslechl i zprávy o jeho vztahu s legendární agentkou Lesjou. Pokud ještě žije, pak by právě ona mohla stát v pozadí likvidace těch, kteří jí zabili manžela. Rayfielda Solomona.

Nevinného člověka.

63.

Max Himmerling zavřel knihu, zívá a dlouze se protáhl. Od té doby, co mu před dvěma roky zemřela na rakovinu manželka Kitty, se jeho denní program proměnil v rutinu. Chodil do práce, z práce domů, večer si uvařil jednoduché jídlo a před spaním si přečetl jednu kapitolu nějaké knihy. Vedl zcela nezajímavý život, zato jeho práce zajímavostí jen překypovala.

Ve službě pro svou vlast zplešatěl a ztloustl. Skoro čtyřicet let sloužil v CIA, prakticky už od vysoké. Jeho povolání bylo naprosto unikátní. Max byl obdařen pronikavou myslí, která byla schopna do detailů analyzovat ty nejrůznější světové události. Jaký vliv bude mít převrat v Bolívii či Venezuele, který zosnovala americká administrativa, na zájmy Západu na Středním východě či v Číně? Jak moc bude ovlivněna možnost zřídit vojenskou základnu v té či oné zemi, pokud zase stoupne cena barelu ropy o dolar? I v době superpočítačů a serverů zpracovávajících množství dat, kdy špiónážní satelity kradou vaše tajemství z vesmíru, se Max cítil skvěle, protože v jeho práci ještě pořád převládal lidský element.

Nikdo mimo chodby v Langley o něm nic nevěděl. Všichni ho považovali za bezvýznamného úředníka, který si nezaslouží ani pocty, ani bohatství. Pro ty, kteří ho znali, byl však zcela nepostradatelnou osobou v elitě těch nejlepších zpravodajců světa. A to mu naprosto stačilo.

Když mu zemřela žena, zůstal úplně sám. Agentura si ho nesmírně cenila, a tak jeho dům hlídali dva ozbrojení strážníci. Himmerling měl jít za dva roky do penze a snil o tom, že se konečně podívá do zemí, jejichž problémy celé ty roky analyzoval. Měl ale obavy, že mu brzy dojdou peníze. Vláda mu sice zajistila prvotřídní zdravotní a sociální pojištění, ale nic moc si neušetřil a pobyt na místech, která tak miloval, nebyl zrovna nejlevnější. Zvažoval, do jaké míry bude muset svůj život změnit.

Zvedl své unavené otlé tělo z klubovky a zamířil ke schodům do ložnice v prvním patře. Tam už ale nedošel.

Najednou se před ním objevila postava. Přítomnost neznámého muže v obývacím pokoji mu málem přivodila infarkt, ale to nebylo nic ve srovnání s okamžikem, kdy ten člověk promluvil.

„Maxi, už jsme se dlouho neviděli.“

Himmerling se musel rukou opřít o zeď. „Kdo jste? Jak jste se sem dostal? Vždyť je tu ostraha,“ sípal třesoucím se hlasem.

Stone vešel do kuželu světla, který vrhala stolní lampa.

„Maxi, vzpomínáš si ještě na 666, ne? Co John Carr? To jméno ti určitě něco připomíná, vid’? A pokud ano, pak ti snadno dojde, jak lehce jsem se postaral o ty dva blbouny, co teď leží v bezvědomí vedle a co si říkají *ostraha*.“

Max hleděl na vysokého protáhlého muže dost vystrašeně. „John Carr? To nepřichází v úvahu. Máš být mrtvý.“

Stone udělal krok vpřed. „Hele, ty přece víš o CIA úplně všechno. Takže taky dobře víš, že v té rakvi co vykopali, moje ostatky nebyly.“

Max se znovu svezl do klubovky a provinile zíral na Stonea. „Ksaku, co tady chceš?“

„Myslí ti to rychle. Vždycky jsi dokázal vytvořit to nejlepší zajištění pro naše mise. Když jsi to dělal ty, všechno běželo jako na drátkách. A vždycky sis užíval pěkných pár tisíc mil daleko. Proč ses o nás vlastně staral? My jsme nasazovali krky, ty ne. Proč myslíš, velký mozku, že jsem asi tady? Nesmíš mě zklamat. Víš dobře, jaký jsem, když se naštvu.“

Max prudce vydechl. „Chceš nějaké informace?“

Stone se posunul vpřed a sevřel Maxovu ruku. „Chci znát celou pravdu!“

Maxovi se ze síly stisku zkroutila tvář bolestí, ale nemohl dělat vůbec nic. Měl v sobě duševní sílu, ale žádnou fyzickou. „O čem?“

„Rayfield Solomon, Carter Gray. A chci všechno o všech, kteří se na té šílenosti podíleli.“

Když zaznělo Solomonovo jméno, Max sebou prudce trhl. „Gray je mrtev,“ řekl rychle.

Stoneovy prsty začaly ještě víc drtit mužovu ruku a na Maxově čele vyrazily kapky potu. „Podle mě pravda takhle nevypadá.“

„Sakra, vždyť jeho barák vyletěl do vzduchu!“

„Jo, ale on tam nebyl. Je někde venku a poklidně si plánuje další akce. Dělal to tak vždycky. Jenže tentokrát jsem cílem já. Opět. A to se mi, Maxi, vůbec nelíbí. Jednou to vážně stačilo.“ Stisk prstů znovu zesílil.

„Sakra, klidně mi ty kosti rozdrt', ale já ti nemůžu říct něco, o čem nemám ani páru.“

„Já ti kosti drtit nehodlám.“ Pustil Maxovu ruku a z rukávu vytáhl nůž.

Max se začal vnučovat. „Vždyť už nejsi zabiják, už ne! Skončil jsi. Vždycky jsi byl jiný. Všichni jsme to věděli.“

„Že mi to tenkrát pomohlo, vid'? Když jsem chtěl ven, tak mě to málem stálo život.“

„Tenkrát se věci řešily jinak.“

„Poslouchej, pokud jsi jednou zabíjel, instinkty zabijáka ti zůstanou. Zabil jsem člověka, není to moc dlouho. V sebeobraně. Ale pořád to byla vražda. Prořízl jsem mu hrdlo, víš? A navíc to byl taky agent 666.“

„Já jsem ale úplně bezbranný,“ bědoval Max.

„Maxi, pokud mi nepomůžeš, *tak tě zabiju*, protože já už jsem beztak mrtvý. Nepůjdu tam ale sám.“ Přiložil ostří na Maxův chvějící se krk.

„Bože, Johne, co to děláš? Umřela mi žena. Kitty je mrtvá!“

„I já jsem přišel o svou ženu. A rozhodně jsem ji neměl po svém boku tak dlouho jako ty Kitty. Nejspíš jsi to byl stejně ty, kdo připravil celou akci mojí likvidace. Svým úhledným rukopisem na kusu papíru, že?“

„Neměl jsem s tím nic společného. Všechno jsem se dozvěděl až potom!“

„Ale nikomu jsi o tom neřekl, co?“

„Co bys sakra očekával? Zlikvidovali by mě taky.“

Stone přitiskl ostří silněji na mužův krk. „Na to, že jsi génius, říkáš občas pěkné nesmysly. Ztrácím trpělivost. Vyprávěj mi radši o Rayfieldu Solomonovi. Tohle celé s ním nějak souvisí, je to tak?“

„Byl to zrádce a tys ho na přímý rozkaz zlikvidoval.“

„Ne, my všichni jsme ho zabili. Roger Simpson říkal, že rozkaz přišel až seshora. Nějak to ale nesedí. Byl Solomon nevinný? Pokud ano, proč jsme ho museli zabít?“

„Ksakru, John, nech to být! Minulost je dávno za námi!“

Stoneův nůž se začal zařezávat do kůže, jen milimetr vedle tepny. Max slabě krvácel.

„Byl Solomon nevinný?“ Himmerling mlčel. Seděl tam se zavřenýma očima a těžce oddychoval.

„Maxi, pokud proříznu tepnu, vykrvácíš během pěti minut. Budu tady stát a dívat se.“

Himmerling nakonec oči otevřel. „Když jsem držel jazyk za zuby čtyřicet let, tak teď rozhodně mluvit nebudu.“

Stone se rozhlédl po místnosti a očima zůstal viset na fotografii, která stála na římse. Chlapec a děvče.

„Vnoučata?“ zeptal se. „Určitě je máš moc rád, vid’?“

Maxovi přeskočil hlas. „To... to nemůžeš myslet vážně! To by sis nedovolil!“

„Lidi jako ty zabili všechny, které jsem kdy miloval. Proč bys na tom měl být jinak? Tebe ale zabiju nejdřív.“ Ukázal na fotografii. „A je potom. Nebude to bezbolestné.“

„Jsi svině!“

„Správně, to jsem. Svině, kterou ovládala a vlastnila CIA. Víš to stejně dobře jako já, ne?“ Stone se opět podíval na snímek. „Máš poslední šanci, Maxi. Znovu už se ptát nebudu.“

Poprvé po čtyřiceti letech začal Max hovořit o těch nejtajnějších operacích. „Solomon nikoho nezradil. Jen toho moc věděl, ale také ne všechno. Báli se, aby nepromluvil.“

„Kdo se bál? Gray? Simpson?“

„Nevím.“

Stone opět lehce Himmerlinga řízl do kůže. „Maxi, dochází mi trpělivost.“

„Buď Gray, *nebo* Simpson. Jeden z nich, ale nevím který.“

„O co šlo? Co bylo tak tajné?“

„To taky přesně nevím, ale nějak to souviselo se Solomonovou misí v Rusku, kdy mu pomáhala ta Lesja. Všechno je tak dávno.“

„Ještě jednu otázku, bude lehká. Kdo rozhodl o útoku na mě?“

„Johne, prosím...“

Stone prudce uhodil muže do hrdla. „Kdo?“

„Odpověď je stejná jako v minulém případě,“ vyjekl Himmerling. Takže Gray nebo Simpson. Nijak ho to nepřekvapilo.

Stone sklonil nůž. „Pokud někde cekneš, že jsem tu byl, víš dobře, co bude následovat. Gray se to dozví a bude mít z toho, cos mi řekl, pořádné obavy. Jenže jemu lhát nebudeš. Zná způsoby, jak vymačkat pravdu i z těch nejtvrdších lidí, a ne z takové trasořítky, jako jsi ty. Až se dozví, co jsi mi řekl, tak... Maxi?“ Stone přiložil imaginární hlaveň k jeho hlavě. „Pěknej večer!“

„Byl bys opravdu schopen zabít moje vnoučata?“ zeptal se Himmerling zcela zničeným hlasem.

„Buď rád, že se to nikdy nedozvíš.“

64.

Když Stone zmizel, Max Himmerling se konečně s úlevou nadechl. Ostraha. *Budou vědět, že tu někdo byl. A oznámí to dál.* Okamžitě se začal balit. Až příliš dlouho pracoval na osudových scénářích, aby sám neměl připraven únik. Po deseti minutách už vycházel ze dveří, s falešnými doklady a palubní vstupenkou. Zvonící telefon ho ale na okamžik zastavil. Má to vzít? Něco mu říkalo, že ano. Zvedl sluchátko, hlas na druhé straně linky znal víc než dobře.

„Ahoj, Maxi. Co jsi mu řekl?“

„Nevím, o čem to mluvíš...“

„Maxi, jsi skvělý člověk, ale špatný lhář. Já tě z ničeho neviním. Musel ti vyhrožovat a oba přece víme, jak moc je nebezpečný. Co jsi mu řekl?“

A tak se Himmerling podruhé vyzpovídal.

„Díky, Maxi, udělal jsi správně.“ Linka oněměla.

Himmerling odhodil sluchátko zrovna v okamžiku, kdy se otevřely zadní dveře.

„Prosím,“ blekotal. „Ne, prosím, ne!“

Střela z pistole s tlumičem mu proletěla čelem a jeho tělo vzápětí skončilo v černém pytli. O chvílku později ho popelářský vůz odvážel pryč. Himmerling byl právě oficiálně povolán do zahraniční mise. Ať už americký vrtulník v následujících hodinách přistane kdekoli, v oficiálních materiálech bude uvedeno, že měl toho génia na palubě, zatímco ve skutečnosti bude Maxovo tělo pohřbeno bez jakýchkoli poct. Takhle končí život člověka, který čtyřicet let sloužil oddaně své vlasti.

Alespoň se nebude muset strachovat, jestli vyjde se svou penzí.

* * *

Gray, stále přežívající v bunkru, se udeřil pěstí do dlaně druhé ruky. Himmerlingův odchod se bude těžko nahrazovat, ale byl nezbytný. Mohl přece něco podobného předvídat.

Podíval se na monitor počítače. Právě dostal rodné listy z kanadských nemocnic z předmětného roku. I v elektronické podobě toho byly stohy. Musel oddělit zrna od plev. Rayfielda Solomona znal velmi dobře, a to teď bude výhodou. Byli přátelé, ale také soupeři. Dalo se říct, že Rayfield Solomon byl v podstatě jediný, kdo se mohl se svými schopnostmi s Grayem měřit. A Gray si musel přiznat, že Solomon mohl být jeho nadřízeným. Odkrýt život takového člověka nebude zrovna snadné.

Nejprve se zaměřil na otcovská jména v matrikách. Lesja se určitě nezapsala pod svým pravým jménem a stejně tak nemohlo být vodítkem ani jméno narozeného dítěte, protože i to se samozřejmě mohlo změnit. Rayfield Solomon byl pyšný na své židovské předky. Přestože požadavky jeho profese vylučovaly, aby mohl své náboženství praktikovat – kritické mise prostě nešlo kvůli obřadům přerušit – Solomon byl horlivým věřícím. Společně s Grayem vedli o teologii celou řadu vášnivých diskuzí. Grayova manželka byla oddaná katolička, zatímco on sám byl spíše bezvěrec. Ovšem jen do okamžiku, kdy 11. září přišel o svou manželku i dceru. „Cartere, musíš si najít nějakou víru,“ říkával mu kdysi Solomon. „Něco jiného než jen svou práci. Až jednou s prací skončíš, zbudou ti jen prázdné ruce a oči pro pláč. Nezapomínej, že věčnost je pouhým vyjádřením nekonečného nic.“

Tenkrát si Gray neuvědomil, jak moudrá to byla slova.

Jeho prsty klouzaly po klávesách a zkoušely nejrůznější kombinace. Seznam jmen se postupně redukoval a redukoval. Nakonec mu zbylo jedno jediné.

David P. Jedidiah II.

Gray se začal usmívat. *Rayi, tohle je ale velká hrubka. Takový profesionál, a udělá chybu jak malé dítě.* Po smrti své rodiny se Gray věnoval celé ty roky studiu Bible, proto pro něj mělo otcovské jméno rozhodující význam.

Solomon (Šalamoun) byl druhým synem Davida, legitimního potomka s matkou Batšebou. Džida říkal malému Šalamounovi, budoucímu králi, jeho učitel Nathan. Hebrejsky je Šalamoun „pokoj“, proto Rayfield Solomon použil P jako symbol otcovského jména. Gray se

podíval na matčino jméno a pak i na to synovo. Vzápětí už držel v ruce sluchátko. „Najděte mi toho synáčka,“ přikázal.

Odložil telefon a vykřikl. „Kde teď jsi, Šalamounův synu?“

65.

Toho mrazivého rána stál Harry Finn s rukama v kapsách a hleděl na prázdnou díru v zemi na arlingtonském hřbitově, v místě, kde měly spočívat ostatky Johna Carra. Byl to jen klam. Měl snad být Finn překvapen? Vlády přece o nejdůležitějších věcech klamou pořád.

I když byl přesvědčen, že John Carr je mrtev, přesto si prošel celou jeho minulost. Jako člen komanda SEAL mnohokrát úzce spolupracoval s CIA. Pomocí dovedností, kterými se živil, pomalu odkrýval příběh posledních hodin života svého otce a i minulost těch, kteří ho poslali na onen svět.

Judd Bingham, Bob Cole i Lou Cincetti žili ve své podstatě naprosto shodné životy. Pracovali pro CIA a plnili své úkoly s potěšením až do okamžiku, kdy odešli do penze, aby si trochu užili. Jejich užívání pak násilně přerušil právě Finn.

Carr byl ovšem zcela jiný. Oficiálně zemřel při plnění vojenských povinností během prapodivné operace, ke které ve světě občas dojde a za kterou jsou Spojené státy odpovědné morálně, když už ne rovnou technicky. Před přidělením do 666 CIA byl John Carr opakovaně vyznamenán za válečné operace ve Vietnamu, byl nositelem čtyř Purpurových srdcí, z nichž ani jedno nedostal pro nic za nic. Dokonce byl členům Kongresu navržen na přidělení Medaile cti, nejvyššího státního vyznamenání. Každý voják, který je takto dekorován, se stává v očích všech profesionálních válečníků v podstatě nesmrtelným; je ale pravda, že většina z nich je vyznamenána až posmrtně. A tak se zrodilo ono typicky pochybovačné: „Tuhle medaili sice dostaneš, ale stejně ji neuvidíš.“

Carr byl opravdu ideálním vojenským „šampionem“ hodným nejvyššího vyznamenání. Finn četl oficiální svodky se směsicí ohromení i hrůzy Carr sám zachránil svoji rotu při krvavé přestřelce s mnohem početnější jednotkou vietnamských vojáků, kteří měli silnou dělostřeleckou podporu. Seržant John Carr sám na zádech odnesl z bojiště čtyři zraněné muže a opakovaně se vracel pro další. Byl dvakrát zasažen a dokázal zabít spoustu členů Vietkongu, tři z nich vlastněma

rukama. Jeho schopnosti pozorovatele byly ve zprávě označeny jako nadpřirozené.

Nakonec se sám postavil ke kulometu v hnízdě, ze kterého odrážel opakované útoky. Vedle něj vybuchovaly granáty a on opakovaně žádal o letecký zásah, který nakonec přišel. Nepřítel ustoupil a jeho muži se stáhli do bezpečí. Navzdory uniformě prosáklé krví odešel z bitvy po svých. Finn pocítil k tomuto muži určitý respekt. Sám sebe považoval za schopného vojáka, ale o Carrovi byl přesvědčen, že by ho přeskočil na pomyslném žebříčku, který mají všichni profesionální vojáci pořád na mysli.

Jenže Carr nakonec nejvyšší vyznamenání nedostal. Finn nemohl vědět, že medaile se uděluje spíš z politických důvodů než za hrdinské činy v bitvách. Nemohl vědět, že Johnův odpor vůči válce záhy přerostl v odpor nadřízených vůči němu. Jeho velitel ho navrhl k ocenění až jako posledního z posledních. A tak postavičky kdesi ve výšinách vojenské hierarchie zapracovaly na tom, aby oddaný voják nedostal ani jednu z vysokých válečných poct.

Carr místo toho zmizel úplně – naoko zemřel v jakémsi malém konfliktu a byl pohřben na Arlingtonu. Finn dobře věděl, co Carr dělal v mezidobí. Zabíjel na rozkaz své vlády. A nakonec vydali podobný rozkaz i vůči němu.

Finnovi trvalo dva roky, než se dostal do přísně utajovaných databází. Zjistil, že Carrova žena zemřela téže noci, kdy došlo k vloupání do domu. Měli spolu dceru, ale i ta zmizela. Finn samozřejmě uměl číst mezi řádky. Vloupání mělo typické znaky útoku CIA. Carr tedy musel své nadřízené hodně rozčílit. Finn byl zpočátku rád, že John Carr už není mezi živými. Neměl pražádnou chuť zabíjet válečného hrdinu, který nedostal ani medaili, chlapa, který měl kuráž postavit se nejmocnější výzvědné agentuře světa.

Jenže Carr byl pořád naživu. Možná. A pokud tomu tak opravdu bylo, Finn vytušil, co ho čeká, či spíš co od něj očekává jeho matka. Ať už se mu to líbí, nebo ne. Bez ohledu na to, kým John Carr byl, zabil zcela bezdůvodně jeho otce.

Finn opustil hřbitov a dal se do práce.

V tomto okamžiku musí John Carr ještě chvilku počkat.

66.

Protože šlo o zcela netradiční akci, Finn zařadil do svého týmu i několik lidí, kteří za normálních okolností seděli v kanceláři a analyzovali data. Klient tentokrát požadoval zkušené lidi, dobře si vědomé toho, co dělají, a proto si vyžádal přímo Harryho. Zařízení, které vyrábělo očkovací látky proti celé řadě choroboplodných zárodků, nebylo považováno za prvořadý cíl teroristů, přesto ale chtěli vědět, jak si podnik stojí v oblasti bezpečnosti.

Finnovi lidé neměli žádný problém překonat nehlídaný plot v zadní části traktu, i když jedna kancelářská myš, tloušťák jménem Sam, se hodně zapotil, když měl svůj zadek dostat na druhou stranu. Nakonec mu Finn musel pomoci.

Do budovy se dostali nezamčenými dveřmi. Otevřené dveře v objektu, kde se vyrábějí důležité vakcíny, byly sice něco nepředstavitelného, ale naprosto normálního všude po světě. Proč by si ovšem někdo bral domů laptop s daty o milionech válečných veteránů, když by tím riskoval, že mu ho někdo ukradne při vloupání. To ale živí lumpy a dobré lidi nutí brát antidepresiva.

Uvnitř se rozešli přesně podle předem stanoveného plánu. Finn si na sebe navlékl bílý plášť, který si přinesl v batohu. Na šňůrce kolem krku měl identifikační kartu, v ruce držel elektronický záznamník. S tímto vybavením se vydal ke vstupní bráně objektu. Vrátnému předhodil jméno jednoho vědce pracujícího uvnitř. To jméno získal na internetu a na základě malého průzkumu si zjistil, že onen chlápek má zrovna dovolenou. Stačilo si prolézt popelnici před jeho domem a najít rozpis cesty, na kterou se ten „géníus“ vydal se svou rodinou. Když mu vrátný řekl, že je vědec pryč, byl připraven. „Já vím, že Bill vyvezl rodinku na Floridu.“ Pak se zmínil o dalším jménu, které vyčetl z telefonního seznamu. Manévr mu dodal zdání důvěryhodnosti a člověk z ochranky začal být méně pozorný. Vazba na osobu, která v objektu pracuje, bývá vždy efektivní cestou pro přípravu útoku.

„Skočím tam a dám s ním řeč,“ řekl muži ze soukromé ochranky. „Vím kudy. Mám pro ně výsledky dvou testů na zkušební očkovací látku ke dvěma dalším mikroorganismům. Víte o tom?“

„Ne, o tom nic nevím,“ řekl strážný, ještě mladíček, který s pocitem hrdosti nosil pistoli v podpaží. Pak se vrátil ke kávě a k počítačové obrazovce, na které, jak stačil Finn zaznamenat, měl zrovna otevřenou internetovou seznamku s novými přírůstky ve své schránce.

Finn došel k výtahům a v klidu počkal před otevřenou kabinou, než se někdo objevil. Pak zamával jakýmsi plastovým identifikačním průkazem, který našťavaně vytáhl ze čtečky. „Sakra, ten krám už zase nefunguje,“ řekl a mával kartou. „To už je tenhle měsíc potřetí. Vždycky slibují, že to spraví, ale...“

„Hm, tak tohle znám,“ usmál se druhý muž a vložil do čtečky svou kartu. Dveře výtahu se zavřely. „Které patro?“ zeptal se.

„Páté,“ odpověděl Finn a zastrčil do kapsy synův plastový průkaz do knihovny.

Vyjel výtahem nahoru a vystoupil. Všiml si, že dveře, které hledá, se nacházejí hned vedle výtahové šachty. I tady potřeboval služební průkaz. Vklouzl na záchod, kde si u umyvadla úmyslně pocákal vodou kalhoty. Když uslyšel cinknutí výtahu, vyšel zpátky na chodbu a předstíral, že se snaží kalhoty osušit. Mladá žena, která z kabiny vystoupila, právě projela kartou čtečku u zajištěného průchodu. Finn stál hned za ní s knihovním průkazem v ruce.

Žena se na něj podívala a usmála se. „Koukám, že jste měl špatné ráno.“

Finn stáhl kartu. „To tedy měl. Polil jsem se a to si vždycky libuju, že při řízení kafe pít nebudu,“ řekl a ukázal na mokrou skvrnu.

Žena se znovu usmála. „To jednoho fakt našťve.“

„No, to jo,“ ulevil si Finn a vklouzl za ní.

„Hledáte někoho?“ zeptala se.

Finn zavrtěl hlavou a ukázal jí svůj sice falešný, ale dokonale padělaný průkaz se znakem ministerstva vnitra. „Jen náhodná kontrola. To víte, šéfové chtějí vědět, zda se tady utrácení peníze daňových poplatníků alespoň trochu slušně.“

„Tak si to užijte,“ řekla s pochopením a odkráčela.

Finn kráčel kolem laboratoře a soustavně si pořizoval snímky miniaturním fotoaparátem, který měl zastrčený v knoflíkové dírce. Pokývnutím hlavy zdravil personál a elektronickou tužkou si vše pečlivě poznamenával do záznamníku. Byl naprosto ohromen. Pokud je člověk oblečen stejně jako lidé uvnitř, nikdo si ho ani nevšimne. Pár zaměstnanců mu dokonce poskytlo důležité informace o určitých vlastnostech očkovacích látek. Pak se vrátil zpátky k výtahům, sjel dolů k hlavnímu vchodu a opět využil služeb náhodného samaritána.

Když ale přišel do hlavní haly, ztuhl.

Sam, onen tlouštík z jeho kanceláře, stál u zdi s rukama nad hlavou a strážný ho právě velmi neprofesionálně prohledával. Kdyby byl Sam aspoň trochu zkušený, sebral by strážnému během pár vteřin jeho vlastní zbraň.

„Co se tady děje?“ vykřikl Finn a zamířil k nim.

„Je to vetřelec, pane,“ řekl strážný. „Chytil jsem ho při činu. Už jsem volal policii.“

Finn rychle uvažoval. Nejspíš mu nezbyde nic jiného než vytáhnout pověřovací dopis a informovat svůj kontakt v budově, že byli prozrazeni. Neměl zrovna radost, že se něco takového stalo, ale když s sebou berete zelenáče, nedají se chyby vyloučit. Na druhou stranu byl spokojen, protože na místo, kam měl proniknout, se bez problémů dostal. Kdyby Sam neudělal žádnou hloupost, akce by skončila úspěšně. Jenže on namísto klidu zpanikařil a dal se na útěk.

„Stůj!“ vykřikl strážný a namířil zbraň na jeho rozložitá záda.

„Nic takového!“ zařval Finn a skončil po něm. Srazil strážného na zem přesně v okamžiku, kdy muž vypálil. Pistoli mu vyrazil z ruky a odkopl ji stranou. Vzápětí mu už mával před očima svým pověřovacím dopisem. „Zavolejte Johna Riverse z bezpečnostního, je o celé akci informován...“ Pak se zarazil, protože jeho oči spočinuly na Samově těle o kousek dál v hale. Ležel na podlaze a z rány na jeho zádech vytékala krev.

„Hajzle!“ zařval Finn směrem ke strážnému a hnal se k Samovi.

67.

Záchranka přijela za půl hodiny. Finn se pokusil zastavit krvácení a začal svého kolegu resuscitovat, protože Sam už nedýchal a zastavilo se mu srdce, nejspíš šokem. Pak už se své práce chopili záchranáři. Sam to zvládne, ale jeho rehabilitace bude nějakou dobu trvat, protože podle prvního ohledání střela poškodila několik životně důležitých orgánů.

Sanitka odjela s kvílející sirénou a zapnutými majáky. Finn ji napjatě sledoval, dokud mu nezmizela z dohledu. Vedle něho už stál John Rivers, šéf místní ochranky, a hluboce se omlouval za strážného, který střelil Sama do zad, ačkoli sám nebyl nijak ohrožen.

„Díky bohu, že jsi byl u toho, Harry,“ řekl. „Jinak by už zemřel.“

„Hm, jenže nikdo by ho nepostřehl, kdybychom tady vůbec nebyli.“

„Na výcvik strážných nemám čas ani peníze,“ stěžoval si Rivers. „Utrácěj miliardy na barák a *bezpečnostní technologie*, ale klidně dají bouchačku do rukou troubovů, co si vydělá deset dolarů za hodinu. Nedává to žádný smysl.“

Finn ho ale stejně neposlouchal. Ještě nikdy se mu nic podobného nestalo. Sam byl dobrý kluk, i když jen obyčejná kancelářská myš. Finn neměl rád, když musel brát takové lidi s sebou do terénu; dost často se podobným nápadům bránil. Snad ho teď budou víc poslouchat.

Odjel domů a vzal Patricka na baseballový trénink. Chvilku v tichosti sledoval, jak jeho sportovně nadané prostřední dítě chytá všechny míčky letící jeho směrem, aby později na odpališti nemilosrdně ničil své soupeře. Cestu domů si Finn vůbec neužil, protože Patrick nezavřel ústa a celou dobu živě vykládal o škole. U večere se Susie pustila do recitace své role ze školního představení – i když se zdálo, že strom toho většinou moc nenamluví, což jí neopomněli oba starší bratři několikrát připomenout. Zvládala to s grácií. „Trhněte si nohou, blbci,“ řekla jim nakonec. Okamžitě si vykoledovala napo-

menutí od Mandy, která měla plné ruce práce nasytit tu povedenou trojku, protože Finn se věnoval jiným starostem.

„Hele, tati, přijdeš v pátek na fotbal?“ zeptal se David. „Trenér chce, abych chytal.“

Finn mu odpověděl jen velmi neurčitě. „Pokusím se, synku. Mám teď dost práce, víš?“ Měl by se vydat za svou matkou, z čehož Mandy rozhodně nebude nijak nadšená.

Když Mandy dala Davidovi kapesné, aby měl na třídní výlet do města, podívala se na svého manžela. Bylo zřejmé, že ve svých myšlenkách bloudí úplně někde jinde.

„Harry, jsi v pořádku?“

Oklepal se. „Znáš to, spousta práce.“

Ve zprávách nebyly o té nehodě žádné informace, protože vnitro se rozhodlo držet vše pod pokličkou. Vystavit Harryho Finna dotazům médií by znamenalo vážné ohrožení budoucích operací. Jeho účast při zajišťování národní bezpečnosti byla pro ministerstvo vnitra ještě stále kriticky důležitá. Kdyby ho vnitro zahnal do kouta, začalo by rojení místních poldů.

Mladého strážného neobvinili a jen mu vytkli, že byl hloupý a neprošel odpovídajícím výcvikem pro nošení zbraní. Proto mu ji pro jistotu sebrali a přeložili ho na úřednickou práci s vysvětlením, že pokud o celé události někde promluví, bude toho litovat až do konce života.

Po večeři odjel Harry do nemocnice za Samem. Ležel na jednotce intenzivní péče, ale jeho stav byl po operaci naštěstí stabilizovaný. Protože byl pod silnými sedativy, vůbec si neuvědomil, že tam Finn je. Odpoledne přiletěli z New Yorku jeho rodiče a čekali v přílehlé místnosti. Finn si s nimi přes hodinu povídal a situaci jim vysvětlil tak, že chudák Sam se dal prostě hloupě na útěk před nervózním klukem s velkou pistolí.

Odešel z nemocnice a v autě se při jízdě zaposlouchal do zpráv. Nakonec rádio vypnul, protože po špatných zprávách přišly ještě horší. Jaký svět to zanecháme mladé generaci?

Nechtělo se mu jet domů na okraj Virginie, a tak zamířil do centra. Mandy mu ráda četla v duši a chtěla s ním všechno probírat, ale on teď prostě nemohl. Nevěděl, jak své ženě řekne, že jede znovu za

matkou. Děti měly spoustu aktivit a on to všechno nechával jen na ní. Znovuzrození Johna Carra však bylo důvodem, který nešlo opomenout.

Finn přešel most Theodora Roosevelta a objel i po něm pojmenovaný ostrov. Vydal se přímo na Constitution Avenue, pravděpodobně druhou nejrušnější třídu po Pensylvánské. Zabočil doleva a zamířil k Bílému domu, než zatočil do F Street. Projížděl rušnou obchodní a nákupní čtvrtí s pověstným nočním životem. Vpravo vyrostla železobetonová kostra nedokončené budovy, jejíž majitel zbankrotoval. Když Finn stál na červené, hleděl na domy vlevo. Očima přejížděl sedm podlaží luxusní výškové budovy a pak zničehonic ztuhl. Nebyl tu náhodou. Jel sem po paměti, a nebylo to poprvé.

Naskočila zelená. Harry spatřil za okny vysokou postavu. Senátor Roger Simpson ze vznešeného státu Alabama se vrátil domů.

68.

Annabelle stála vedle Paddyho schouleného v křesle. Kývla na otce a ten jako na rozkaz sáhl po telefonu. Než ale vyťukal číslo, položila mu ruku na rameno.

„Jsi opravdu připravený to udělat?“ zeptala se. Při pohledu na něj to tak nevypadalo, působil totiž unaveně a vystrašeně.

„Hodně štěstí,“ špitla Annabelle.

Jakmile vytočil číslo, Annabelle zvedla paralelní linku.

„Nazdárek, Jerry,“ začal Paddy. „To jsem já, Paddy Conroy. Už dlouho jsi nikoho nezabil. Ale prý jsi měl nějaký pěkný malér.“

Annabelle na svého otce jen hleděla a byla překvapena, jak výrazně se jeho chování změnilo. Usmíval se a mluvil se zřejmou sebedůvěrou. V křesle seděl statečný a neohrožený chlap. Baggera ale hned tak někdo šokovat nemohl. Když zaslechl jméno, sice se mu mírně podlomila kolena, ale emoce, která přišla vzápětí, už mu byla vlastní. Málem rozdrtil sluchátko v ruce a zařval. „Ty šmejde, jak jsi zjistil moje číslo?“

„Představ si, že se stačilo podívat do telefonního seznamu. Pod Bé. Jako Blbec.“

Annabelle se po téhle poznámce málem rozchechtala.

„Viděl jsi poslední dobou svou dcerušku?“ změnil Bagger téma.

„No, slyšel jsem, že ti pěkně pustila žilou. Dost na to, aby na tebe poštvala jerseyjskou kontrolní komisi. Musím říct, že má moji školu. Je fakt dobrá.“

„No jasně, to tys stál za tím vším! Hele, něco ti povím. Jediné, čeho se naděješ, je, že z tebe budu aspoň dva dny trhat kusy kůže.“

„No tak, Jerry, tohle neříkej. Už jsi mě zas rozpálil.“

„Co chceš?“

„Rád bych vypomohl.“

„Nepotřebuju pomoc od nějakého hazardního hráče naloženého v lihu.“

„Jerry, nerozhoduj se tak zbrkle. Mám totiž něco, po čem hodně toužíš.“

„Jako co?“
 „Chceš hádat?“
 „Chceš abych ti utrhnul koule?“
 „Mám Annabelle. Chceš ji ještě, nebo hodláš i nadále vypadat jako idiot, co neumí najít jednu babu?“
 „Ty bys mi tu svou dcerušku dal?“
 „Ty seš asi hluchej, ne? Mluvil jsem o kšeftu.“
 „A ty to děláš jen z čisté lásky?“
 „Jerry, v tomhle mě znáš líp než já sám sebe.“
 „A co bys ode mě za svou holčičku chtěl?“
 „Ani šesták.“
 „Cože?“ nemohl uvěřit Bagger.
 „Já už totiž žádný prachy nepotřebuju.“
 „Co teda chceš?“
 „Slíbíš mi, že když ti vydám Annabelle, necháš mě už jednou provždy být. Už mi tady na planetě nezbývá moc času a nechci se zbytek svých dní pořád ohlížet, odkud na mě skočíš.“
 „Takže stručně. Ty mi dáš Annabelle, když ti dám pokoj?“
 „Přesně tak. Víím, že mě chceš dostat za těch deset tisíc, co jsem ti šlohl. Už toho mám dost.“
 Bagger zařval do telefonu. „Tak ty toho *máš dosti*“
 „Dohodneme se? Chci jen tvůj slib. Víím, že jsi hajzl, ale slovo jsi držel vždycky. Dostaneš Annabelle a mě necháš žít.“
 Bagger zíral do podlahy a na krku mu bubnovaly žíly.
 „Chci, abys to řekl, Jerry. *Musím slyšet*, že to slíbíš.“
 „Dám ti za ni miliony.“
 „Hele, Jerry, žádný miliony. Slíbíš to? Jinak se nedohodneme.“
 Paddy se podíval na Annabelle. Ani nedýchala, aby ji nebylo v telefonu slyšet.
 „Proč ji tolik nenávidíš?“ zeptal se Bagger.
 „Protože mě celá ta léta obviňovala za smrt matky. Sice jsi ji zabil ty, ale já za to zaplatil. Od té doby jsem neprožil jeden jediný šťastný den. Zničila mi život. Nadešel čas odplaty. *Mé odplaty*.“
 „Jak to chceš udělat? Není hloupá. A pokud víím, tak ti nedůvěřuje.“
 „To nech na mně.“

„Nic jsem ti neslíbil.“

„Ale stejně to uděláš. Nejsi přece hlupák.“

„Já si ji chytím sám. Včera večer už jsem ji skoro měl. A neboj se, tebe si najdu taky.“

„Zkus to. Ale až po dvou týdnech zjistíš, že se vypařila, tak budeš muset připustit, že ti starej Paddy nelhal. Čím déle budeš čekat, tím víc má času, aby se schovala. Oba víme, že je dobrá. Rozmysli si to. Zavolám ti znovu.“

„Kdy?“

„Až se mi bude chtít.“

Ve stejný okamžik Paddy i Annabelle zavěsili.

Sevřela mu rameno. „Vedl sis skvěle. Hodil jsi mu pořádně velkou návnadu.“

Položil svou ruku na její. „Teď ho necháme, ať se chvilku smaží ve vlastní šťávě. Ten tvůj přítel bude mít zatím čas uvést věci do pohybu. Překvapilo mě, že souhlasil s pomocí a na nic se neptal.“

„Už jsem ti přece říkala, že to není typický polda. Jo, ještě jedna věc.“ Na okamžik se odmlčela a zamyslela se. *Co když to Paddy myslí vážně?* „Vždyť jsme Jerryho na jeho současném místě ani chvilku nesledovali.“

Podíval se na ni s úsměvem na rtech. „Annie, já ještě nejsem úplně blbej. V prvním kole nesmíš moc tlačit na pilu. Starý pardál Jerry bude chvilku čenichat. Ve druhém kole mu trochu povolím. A v tom třetím konečně udeřím.“

„Promiň, nikdy jsem nepochybovala, že jsi dobrý.“

„Devadesát procent švindlu je příprava. Dalších deset pak dost kuráže a schopnost vzít nohy na ramena.“

„Jenže bez těch deseti je celá akce ztracená.“

„Přesně tak.“

„Hele, jak je to s tím, co jsi řekl Baggerovi? Fakt jsem ti zničila život?“

„Annie, já si ho zničil sám. Jediné, po čem teď toužím, je vzít si ho kousek zpátky.“

Sevřel dceřinu dlaň. Vypadal už zase staře, nemocně a vystrašeně. Jeho tělo se opět choulilo v křesle. „Myslíš, že to zvládneme?“

„Jasně,“ zalhala.

69.

Harry, v kombinéze údržbářské čtyř Capitolu, postával před Hartovou senátní budovou a v ruce držel detonátor. Pohledem mířil nahoru po fasádě, až jeho oči spočinuly na Simpsonových oknech. Ve druhé ruce svíral přístroj podobný iPodu. Ve skutečnosti to bylo přehrávací zařízení k bezdrátové kameře, kterou skryl v Simpsonově kanceláři. Obraz na displeji byl křišťálově čistý a ostrý. Simpson měl právě jednání se členy svého štábu a nepochybně jim referoval o životně důležitém „hledání informací“ kdesi v Karibiku.

Finn čekal, až bude Simpson v kanceláři sám, protože k smrti byl odsouzen pouze on. Pocítil zvláštní napětí, když se Rogerův štáb začal postupně rozcházet. Simpson si pak v zrcadle zkontroloval účes a tvář, upravil si vázanku a posadil se za stůl.

Nadešel čas konce. Harryho prst klouzal po klávesnici komunikátoru BlackBerry. Nejdřív odešle mail. Touží spatřit reakci pana senátora poté, co se mu na obrazovce objeví tvář Rayfielda Solomona. Finnův palec se dotkl klávesnice. *Sbohem, Rogere.*

„Ahoj, tati!“

Finn sebou trhl, protože ten hlas samozřejmě znal. Ksakru, ulevil si v duchu.

David Finn se k němu hnal se širokým úsměvem na rtech. „Co tady děláš?“

Finn rychle strčil zařízení do batohu na rameni.

„Ahoj, Dave. Co tu děláš ty?“

Jeho syn zakroutil nevěřícně očima. „Tati, co je s tebou! Copak nevíš, že jsme jeli se školou na exkurzi do Capitolu? Sám jsi mi podepsal souhlas. Máma mi dala včera večer pár drobných.“

Finn zbledl. „No jo, zapomněl jsem. Mám toho moc.“

Do hajzlu!

David si všiml tátovy kombinézy. „Co to máš na sobě?“

„Pracuju,“ řekl tiše.

Davidovy oči se rozjasnily. „Jasně, takže jsi tady inkognito?“

„Nemůžu o tom mluvit, vlastně bys měl raději jít. Nemám žádnou radost z toho, že jsi tady.“ Finnovi se rozbušilo srdce a byl zázrak, že to jeho syn neslyšel.

David vypadal značně naštvaně. „No, dobře, no. Tajná operace.“

„Dave, promiň. Občas myslím na to, že by bylo prima dělat něco normálního.“

Když se Finn znovu podíval na displej, Simpson už v kanceláři nebyl.

Hleděl na Davida a jeho kamarády. Syn si s ním vyměnil krátký pohled, ale pak se odvrátil. Skupinka studentů se vydala po pěší zóně směrem ke Capitolu.

Finn odešel na opačnou stranu, bude to muset zkusit jindy. Teď se potřebuje dostat za matkou. Doufal, že jí bude moci říct o Simpsonově smrti. Byl tak oddán svému úkolu, že si vůbec nevšiml muže, který vyšel ze zákrytu stromů a kráčel za ním.

Vyprávění Maxe Himmerlinga během minulé noci dovedlo Olive-
ra Stonea k závěru, že by si měl, alespoň z určité vzdálenosti, ohlídat kancelář Rogera Simpsona. Buď on, nebo Gray nařídili Solomonovu smrt a také útok na Stonea. Protože v tuhle chvíli nepřipadalo v úva-
hu, aby se dostal ke Grayovi, jevil se mu Simpson jako mnohem snazší cíl. Jenže nakonec se rozhodl vzít to malou oklikou. Zaslechl i viděl dost na to, aby se zaměřil na Harryho Finna.

Finn hrál dobře, a Stone to uměl ze zkušeností posoudit. Poldové všude kolem si ničeho podezřelého nevšimli. Stone ale nebyl jako ostatní. Mnohé stopy nikam nevedou, ale jeho instinkt mu napovídal, že tady je opravdu na horké stopě.

Když Finn nastoupil do metra na Capitol South, Stone udělal to-
též. Společně dojeli až na národní letiště a Stone ho sledoval i tam. Finn vešel na záchod a po chvilce se objevil v běžném oblečení, jen se stejným batohem přes rameno. Stone už věděl, že narazil na zlatou žílu.

Finn si koupil zpáteční letenku do New Yorku. Stál v doslechu, a tak si Stone mohl koupit lístek na stejný let. Použil falešný osobní průkaz a peníze, které mu dala Annabelle. Prošel bezpečnostní kontrolou a na okamžik se mu rozbušilo srdce, když si agent federální agentury pro bezpečnost leteckého provozu TSA pečlivě prohlížel

jeho fotografii na průkazu. Nakonec ho poslali dál, a tak si teď klidně mohl dovolit pustit Finna z dohledu. Koneckonců stejně věděl, kam Harry míří.

Stone si koupil kávu a časopis a v klidu počkal, až se ozvala výzva k nástupu do letadla. Bylo plné. Finn seděl v přední části, zatímco Stone úplně vzadu. Za čtyřicet minut už byli ve vzduchu a po hodině přistávali. Tentokrát byla situace mnohem složitější, bylo to malé letiště a vystupovalo tu jen pár cestujících. Finn vypadal velmi zamyšleně, ale na to se Stone nemohl spoléhat. Pokud to byl chlap, co zavraždil vysoce trénované zabijáky, Stone ho rozhodně nesměl podcenit.

Právě se rozmýšlel, co udělá, když ho Finn naprosto překvapil. Minul přepážku agentury pronajímající vozy, nevšiml si ani stanoviště taxíků a z letiště odcházel pěšky.

Stone došel k taxíku a strčil hlavu do okénka. „Čekám tu na přípoj. Co je tady v blízkosti?“

„Pár domů, obchody a pečovatelský dům,“ odpověděl řidič a dál četl noviny.

„Dům s pečovatelskou službou?“

„No jo. Nechcete si udělat malou vyjížďku za hranice všedních dnů?“ Začal se šklebit.

Stone vklouzl dozadu. „Jen se projedeme, *jeďte velmi pomalu.*“ Řidič pokrčil rameny, složil noviny a taxík vyrazil.

70.

Herb Daschle byl ve službách CIA hotovým veteránem. Léta pracoval v terénu, poznal celý svět a posledních deset let strávil za kancelářským stolem. Pak přijal současnou nabídku. Nebylo to sice nic vzrušujícího, ale veřejnost neměla o takové funkci ani ponětí. Přesto byla pro bezpečnost CIA a celého národa naprostou nutností. Alešpoň tak to stálo v interních materiálech.

Daschle už celé dva měsíce docházel do pečovatelského domu, aby zde třikrát týdně hlídal muže ležícího v bezvědomí na nemocniční posteli. Pacient měl v CIA vysoké postavení a kdesi v jeho mysli zůstávala tajemství, která se nesměla dostat na veřejnost. Bohužel se u něj projevila mozková výduť, a tak – aniž by chtěl – občas říkal věci, jimiž by mohl prozradit životně důležité a citlivé informace.

K tomu však v žádném případě nesmělo dojít, a proto lidé jako Daschle zůstávali u nemocného zaměstnance agentury ve dne v noci. Dokonce i v průběhu operace, která měla snížit tlak v mozku, byl v místnosti přítomen jejich člověk. Drželi u něj službu 24 hodin denně a pořád žili v naději, že se nakonec zotaví. Nepouštěli k němu ani členy jeho rodiny. Ti byli mimochodem naprosto šokováni, když se dozvěděli, že jejich otec, manžel a dědeček pracoval pro CIA.

Ve dvanáct hodin přišel Daschla vystřídat kolega. Vyměnili si pár zdvořilostních frází a Daschle se zmínil o několika událostech v průběhu směny, nic důležitého. Odešel z místnosti s nezřízenou touhou po cigaretě. Kráčel chodbou dolů k bufetu, kde si chtěl koupit plechovku sodovky a nějaké sušenky. Hlasy, které zaslechl z jednoho pokoje, ho ale přinutily, aby se zastavil. Tu řeč znal až příliš dobře, vždyť také v Moskvě strávil devět let služby. I když věděl, že je to ruština, přesto byla podivně zkomolená. Jako by šlo o směsici různých slovanských jazyků. Pracoval v Polsku i v Bulharsku. Došel ke dveřím, které zůstaly mírně pootevřené, a naslouchal. Slyšel dost na to, aby měl vzápětí naspěch. Tentokrát ho už ale nehnal vpřed cigaretový kouř.

Když zmizel, Oliver Stone vyšel zpoza rohu. Také on naslouchal a teď očima sledoval kvapícího muže.

Ksakru.

Lesja hovořila, zatímco Finn jen tiše seděl u její postele.

„Takže John Carr vstal z popela jako bájný Fénix,“ říkala svou prapodivně lámanou řečí.

„Zdá se,“ přitakal Finn. „Ale nejsem si jist.“

„Senátor ještě žije.“

„Už ale ne dlouho.“

„Co s tím Carrem?“

„Dělám na tom, už jsem ti to říkal. Nevím, kde je či zda vůbec žije. Prostě jen otevřeli jeho hrob. Nikdo nic neví.“

Těžce si odkašlala. „Už se nám krátí čas.“

Jí nebo mně? Pořád myslel na náhodné setkání se svým synem. *Dostal se moc blízko. Až příliš.*

„Zjistíš to. Pomůžu ti.“

„Nech to na mně.“

„Řeknu ti, co o něm vím.“

„Už jsem si toho spoustu našel.“ Odmlčel se. „Myslím, že se úplně změnil.“

Ostře se na něj podívala. „Co tím chceš říct?“

„Mám pocit, že se ho agentura pokoušela zlikvidovat. Nejspíš mu zabili manželku a také dceru. Zdá se, že dost trpěl. Je také válečným hrdinou.“

„Ne, je jako ostatní. Zlý člověk a vrah!“

„Proč? Protože zabil tvého manžela a mého otce na základě něčího rozkazu?“

„Harry, vůbec nevíš, o čem mluvíš! Nevíš o tom vůbec nic!“

„Dnes ráno jsem Simpsona málem zabil. Jenže pak se zničehonic objevil David.“

„David, tvůj syn?“ Finn přikývl a jeho matka si přitiskla ruku k ústům. „Bože! Má nějaké podezření?“

„Ne, vždýcky jsem se snažil, aby se mé dva životy navzájem nepojily. Teď se to ale bohužel stalo.“

Lesja se posadila a vzala jeho dlaň do své kostnaté ruky. Najednou mu to bylo protivné.

„Harry, můj milovaný synu, už brzy bude po všem.“

„To nemůžeš vědět. Třeba mě přitom zabijou.“

Pomalů pustila jeho dlaň. „Co dál?“

„Simpson a pak Carr.“

„Uděláš to? Slibuješ?“

Finn přikývl.

Matka si ho pečlivě prohlížela, pak vstala a odšourala se k zásuvce, odkud vytáhla fotografii, kterou mu podala. „Pro Carra,“ řekla hořce a odplivla si na podlahu. Pomalu si lehla zpátky na postel. „Harry, budu ti vyprávět.“

Poprvé ve svém životě ji neposlouchal. Když se otevřely dveře, oba zůstali jen zírat.

„Co chcete?“ zeptala se Lesja anglicky. „Mám návštěvu.“

Vetřelec začal mluvit rusky a Lesje málem zaskočilo.

„Kdo jste?“ zeptal se Finn anglicky.

„Kdysi mi říkali John Carr,“ představil se Oliver Stone a podíval se na Finna. „Máte pravdu, nejsem jako ostatní. Oba odtud musíte pryč, jak nejrychleji to půjde.“

71.

Když Paddy znovu zavolal, Bagger přijal hovor hned po druhém zazvonění. „Jo?“

„Měl jsi dost času, aby ses rozhodl?“ začal Paddy zdvořile.

„Víš vůbec, kolikrát jsem tě od doby, co jsi volal prvně, v duchu zabil?“

„Jsem rád, že jsem tak populární. Chci ale slyšet tvou odpověď.“

„Jak to chceš udělat?“ zeptal se Bagger vyhybavě.

„Dokud se jasně nevyjádříš, nic ti neřeknu.“

„Přijď za mnou do hotelu a já ti to řeknu osobně. Víím, že je v D. C., takže ty jsi tu nejspíš taky.“

Paddy se usmál. „Proč bych to dělal? Abys mi do spánku vpálil kulku? Kdepak, takhle ne, Jerry. Navíc já nikdy nelezu do špinavejch brlohů, víš? Vy idioti z kasina nikam jinam nechodíte.“

„Hm. Jenže já vydělám za vteřinu tolik, jako ty za celý život, vole.“

„Jerry, peníze nejsou všechno, luxus si můžeš koupit. Je mi úplně fuk, i kdybys bydlel třeba přímo v Bílém domě. Jenže oni tam chlápky, jako jsi ty, nechťejí ani na dvorku.“

„Pokud máš prachy, tak si můžeš *výhled* na Bílý dům koupit. Jako já teď. Stojí to tisícovku na noc.“

Paddy se znovu usmál a mrkl na Annabelle. Ta zvedla na znamení uznání palec.

„Buď mi dáš své slovo, nebo zavěším. Jestli se nedomluvíme teď, potřeť už volat nebudu.“

Bagger začal v duchu nadávat a pak pomalu řekl. „Když mi dáš Annabelle, slibuju, že už po tobě do konce tvého života nepůjdu.“

„A také to, že mi ty a ani tví lidé nezpůsobíte žádné násilí. Slíbíš to?“

„Hm, dobře.“

„Ne, Jerry, řekni to hezky celé.“

„Proč?“

„Protože jedině když ta slova zazní z tvých úst, pak jsem opravdu v bezpečí.“

„Slibuju, že ti já ani moji lidé nikdy neublízíme. Slibuju.“ Ta slova pro něj byla tak těžká, že po posledním z nich praštil pěstí do stolu.

„Dík.“

„Pořád jsi mi ale nevysvětlil, jak mi ji předáš.“

„Přijde ti sama rovnou pod ruku, Jerry. Zařídím to.“

Paddy zavěsil a zíral na Annabelle, na jejíž tváři se pomalu rozléval úsměv.

„Výhled na Bílý dům za tisícovku. Takových míst moc nebude.“

„To tedy ne,“ přitakala Annabelle.

72.

„Mohla bych dostat seznam hotelů s výhledem na Bílý dům s cenou kolem tisíce dolarů za noc?“ zeptala se Annabelle Alexe, když se sešli ve stejné kavárně jako minule.

„Proč?“

„Jeden z detailů, o kterých jsme už mluvili.“

„Seženu to. Potřebujete mou pomoc?“

Annabelle chtěla říct, že ne, ale pak si to rozmyslela. „Jak rychle vám to myslí?“

„Cože?“

„Jak rychle uvažujete?“

„Jsem agent tajné služby. Máme na to speciální výcvik.“

„Fajn, tak to mi pomoci můžete.“

* * *

Odpoledne pak Annabelle vcházela už do druhého hotelu z Alexova seznamu. Došla k recepci a diskrétně ukázala svůj falešný průkaz FBI.

„Co se děje?“ zeptal se recepční velmi nervózně.

„Pokud budete spolupracovat, nejspíš se vyhnete velkému maléru, který by váš hotel mohl mít. Přímě před budovou mám zásahovou jednotku.“

Ohromený recepční se okamžitě podíval Annabelle přes rameno.

„Neuvidíte je,“ řekla. „To bychom všechno zpackali už předem, víte?“

„Měl bych asi zavolat vedoucího,“ pokračoval recepční nervózně.

„Ne, zvládneme to sami, Williame, pokud odpovíte na mé otázky,“ řekla tiše při pohledu na mužovu jmenovku.

„Jaké otázky?“

„Bydlí tu host Jerry Bagger?“

„Takové informace nesmím poskytovat. Jsou důvěrné.“

„Když to nejde po dobrém, tak to půjde po zlém.“ Annabelle vytáhla z kapsy malou vysílačku, kterou si koupila v obchodě se sportovními potřebami. „Bravo One volá zásahovou jednotku X. Jste připraveni obsadit všechny únikové cesty? Potvrzují. Veliteli, držíme se rozkazů. Střelba jen v případě absolutní nutnosti. V hale může dojít k vedlejším škodám, bohužel.“

„Co má tohle znamenat? Děláte si legraci?“ vyštěkl recepční.

Na pokyn Annabelle se od sloupu v hale odpojil Alex a přišel blíž. Vysoký agent hleděl na recepčního hodně spatra. Vytáhl průkaz tajné služby i odznak. „Co se tady děje, nějaký problém?“

Recepční ukázal na Annabelle. „Prý je z FBI a hledá jednoho chlápka. Chce sem poslat nějakou jednotku.“

Alex se k malému recepčnímu sklonil ještě víc. „Předně, ta jednotka je zásahová jednotka, aby bylo jasno. Já jí velím. Patříme do protiteroristického. Mám tu pětadvacet chlapů v neprůstřelných vestách se samopaly MP5. Jsme připraveni sem vtrhnout, protože ten chlápek je na seznamu hned za Usámou. Už se za ním honím skoro dva roky. A žádnému skrčkovi, jako jste vy, nedám šanci, aby mi ten lump zase vyklouzl. Buď se mrknete do počítače a řeknete nám, jestli tady je, nebo budete tím prvním, kdo půjde kvůli zbytečným obstrukcím do basy.“

„Dobrotivý bože!“ vyjekl recepční. „To můžete udělat?“

„Jo. A bez mrknutí oka.“

Alex se otočil k Annabelle a přikývl. „Agentko Hunterová, provedte.“

Annabelle vytáhla z kapsy balík dokumentů. „Zde je příkaz k pátrání a zadržení pana Baggera a jeho společníků,“ řekla a upřeně hleděla na recepčního. „William, neradi zatýkáme nevinné lidi, ale Bagger je zabiják, pašuje drogy a zbraně a je namočený ve všech špatnostech, co vás napadnou. Pokud budete spolupracovat, my se na něj jenom pověšíme a dostaneme *ho odsud z hotelu*. Nepochybuji, že vaši nadřízení s odstupem času takový přístup ocení.“

William chvíli zíral před sebe a pak se přece jen podíval do počítače. „Žádný Bagger na seznamu není,“ řekl roztřeseným hlasem.

„Dost bych se divila, kdyby se zapsal pod svým pravým jménem,“ poznamenala Annabelle a popsala Jerryho do nejmenších podrobností. „Nikam se nehne bez svých goril.“

Alex se přidal. „Takový chlápek tady musí být jako pěst na oko.“

William přikývl. „*Je tu*. Přihlásil se jako Frank Walters. Má nejlepší apartmá s nádherným výhledem na Bílý dům.“

„Tak to bude on. Děkujeme za pomoc, Williame. Nikomu ale ani slovo. Chápete?“

„Jistě, můžete se spolehnout, agentko.“ William sotva šeptal.

Alex přikývl, plácl recepčního přes ruku a společně s Annabelle zamířili k východu. Hned poté Alex zavolal svým lidem, aby hotel hlídali. Už věděli, kde Bagger je, a tak tam teď budou i oni.

„Domyslel jste si to rychle. Byl jste dobrý,“ řekla Annabelle, když odjížděli Alexovým vozem.

„Od vás je to opravdu kompliment. Co dál?“

„Jdeme stisknout spoušť.“

73.

Finn, Lesja i Stone si vyměňovali pátravé pohledy. Pak Lesja zaklela a pomalu vstala ze židle. Popadla malou dřevěnou krabičku, která ležela na nočním stolku, a Stone měl najednou pocit, že ji po něm hodí. „John Carr?“ vyštěkla. „Vy? Tady? Vy jste vrah!“

Stone se otočil k Finnovi. „Venku byl chlap, co vás poslouchal. Podle toho, jak se choval, je zřejmé, že všemu rozuměl, a také proto odběhl ve značném spěchu. Viděl jsem i pokoj, odkud vyšel, a tak jsem do něj nahlédl. Leží tam pacient, nad kterým drží ochrannou ruku policie.“

„CIA? Tady?“ špitla Lesja s pocitem naprostého překvapení.

„Tomu druhému nejspíš skončila služba. Že by nás zaslechl a všechno pochopil?“ vyhodnocoval Finn pomalu.

„Hovořili jste jazykem, který vám dává pocit soukromí. Nikdo mu tady moc nerozumí.“

„Vy ale ano?“ zeptal se Finn.

Stone přikývl. „K nasazení v určitém teritoriu patří samozřejmě znalost jazyků. Proto odsud musíme ihned vypadnout.“

Finn se podíval na svou matku, která ještě stále hleděla na Stonea se značnou nevraživostí. „Proč vám máme důvěřovat? Může to být celé jen past.“

„To je fakt,“ přidala se Lesja. „Past. Stejná, jakou ušili na tvého tátu.“

„Pokud bych to tak chtěl,“ řekl Stone a zpřímá se zadíval do Finnových očí. „Jednoduše bych počkal, až odsud odejdete. Nebo bych vás zastřelil při zpáteční cestě na letiště. Ten kousek lesa by se k tomu výborně hodil. Vaši matku jste sem dal, protože tu nikde není skoro žádná ostraha. Nezamčené dveře, polštář, pak už jen pár vzdechů.“ Pokrčil rameny. „Kdybych pracoval pro CIA, myslíte, že bych vás přišel varovat? Ne, prostě bych vás nechal napospas osudu.“

„Jak jste se sem vůbec dostal?“ zeptal se Finn.

„Sledoval jsem vás už z Washingtonu. Viděl jsem vás před kancelářskou budovou, kde pracuje i senátor Simpson. Choval jste se dost podezřele.“

„Cože? To jsem byl tak nápadný?“

„Ale vůbec ne. Mám však výcvik, abych to poznal.“

„A proč jste tam byl vy?“

„Protože jsem se od jednoho muže, navzdory tomu, že to říct nechtěl, dozvěděl, že případ Rayfielda Solomona je pro CIA opět prioritou číslo jedna.“

„Proč?“ V Harryho hlase zazněla silná obava.

Stone si ho prohlížel. Najednou mu to celé došlo, bylo to jasné. *Vždyť je skoro stejný, jako jsem byl tenkrát já!* „Když zabijíte z pomsty, chcete, aby oběť věděla, proč zemře. Buď jí něco předem pošlete, nebo jí ukážete něco těsně předtím, než stisknete spoušť. Tak nějak dopadli Cincetti, Bingham i Cole. Stejně jste jednal i v případě Cartera Graye. Věděl, že to souvisí s případem Rayfielda Solomona, a tak se postaral o to, aby nezemřel.“

„Cože?“ vyjekla Lesja a vyčítavě se podívala na svého syna.

Finn ani nemrkl. „Chcete snad říct, že Carter Gray žije?“ zeptal se.

Stone přikývl. „Nepochybují, že ten chlap, co odtud běžel, je...“

„Jen jeho špicl a teď ho informuje,“ doplnil Finn sám. To už házel Lesjiny osobní věci do zavazadla, které vytáhl zpod postele.

„Co to děláš?“ vyjekla matka.

Finn ji chytil za paži. „Jdeme.“

„Kam?“

„Pryč,“ řekl prostě Stone.

Finn se na něj krátce podíval. „Letadlo?“

Stone zavrtěl hlavou. „Ne, letiště jsou už určitě všechna obsazena. Zatím ale o mně nevědí vůbec nic. Najmu si na letišti vůz. Za dvacet minut vás vyzvednu za tím malým lesíkem.“

„Harry, nemůžeš mu věřit! Je to vrah. Zabil tvého tátu,“ řekla Lesja čistou ruštinou.

Stone jí odpověděl také rusky. „Všechno, co říkáte, je pravda. Vedl jsem tým, který zabil vašeho manžela. Teď už vím, že byl nevinný. Ztratil jsem svou manželku i dceru, protože jsem sloužil své ze-

mi. Třicet let se pokouším ty křivdy napravit. Nikdy ale už svůj dluh nesplatím. Nemáte žádný důvod mi důvěřovat. Mohu jen přísahat, že klidně obětuji svůj život pro záchranu vás obou.“

„Proč? Proč byste to dělali?“ zeptala se Lesja už mnohem klidnějším hlasem a anglicky.

„Protože jsem připravil o život člověka a neměl jsem k tomu žádné právo. I proto, že jste tolik vytrpěli. Tehdy jsem jen plnil rozkazy. Bez rozmyslu.“

Po pěti minutách opustili dům s pečovatelskou službou zadním vchodem. Lesja i s francouzskými holemi dokázala držet tempo. Nebyla zase tak imobilní, jak by se na první pohled mohlo zdát.

Stone je nechal v lesíku a došel na letiště, kde si na kreditní kartu od Annabelle pronajal vůz. Rozpoznával příznaky toho, že jejich únik nemusí proběhnout hladce. Odjel s vozem na místo setkání a naložil syna s matkou. Finn ho naváděl podle mapy přes okresky až na dálnici.

„Kam jedeme?“ zeptal se Finn.

„Do Washingtonu,“ odvětil Stone.

74.

Jerry málem vyšlapal do rohožky hotelového pokoje díru.

Když zazvonil telefon, vyskočil, ale hned se zase zklidnil. On byl přece Jerry Bagger, zatímco ti dva jen bezvýznamné nuly, Conroyovi. Však on už se na Annabelle pořádně připraví. Paddy mu byl fuk, ten už za žádnou námahu nestál. Myšlenka na následující události ho ale zbolela u srdce. Věděl, že to srdce vyrve z Annabelliny hrudi a dá si hodně záležet na tom, aby ji to bolelo za oba dva.

„Nazdárek, Jerry,“ ozval se Paddy. „Už sis koupil boty na taneček s princeznou?“

Bagger byl mnohem prozaičtější. „Máš ji? Dokaž to.“

„Neboj, uvidíš ji. Už brzo.“

„Dej mi ji k telefonu.“

„No, teď ji mám trochu převázanou, víš? Páskou.“

„Hm, cože, páskou...?“ nevěřil Bagger. „Chci slyšet její hlas.“

Za okamžik už Annabelle držela v ruce sluchátko a zničeným hlasem sdělovala. „Vyhrál jsi, Jerry. Nejdřív Tony, teď já.“

Jerry se usmál a posadil se. „Annabelle, to přece nejde, aby ses házela do stejného pytle s tím blbem. Musíš ale vědět, že se na tebe neuvěřitelně těším.“

„Jdi do hajzlu, ty šmejde!“

„Proč kolem sebe ještě pořád kopeš? To je vážně škoda, moc velká škoda. Mohli jsme být skvělá dvojice.“

„Tak to opravdu nemohli. Zabil jsi mi mámu!“

„A tys mě obrala o čtyřicet milionů, ty huso!“ zařval. „Přišel jsem o veškerý respekt. Celý život jsem si ho budoval a tys mi ho úplně zničila!“

„Pořád to ještě není dost. Chci tu tvou hnusnou a špinavou palici narazit na kůl.“

Během vteřiny se Jerry zklidnil. „Něco ti povím, holčičko. Tvé poznámky taktně přejdu. Lidi před smrtí říkají divné věci. Pamatuj si, že jsem ti chtěl poskytnout opravdový zážitek. Bolest, jakou jsi nikdy v životě nepoznala. Místo toho, aby to šlo pomalu, tě ale zabiju rych-

le. Až *mi* povíš, kde jsou moje prachy. Víš, proč to dělám? Protože si tě vážím. Měla jsi talent, ale nesmyslně jsi ho zahodila. Kdybys víc přemýšlela, mohla jsi žít mnohem déle.“

„Na něco se tě musím zeptat. Kolik jsi zaplatil tomu starému párdovi, aby mě prodal?“

„To je právě ta legrace. Ani vindru. Jsi jak levná štetka.“

„Sbohem, Jerry.“

„Kdepak, žádné sbohem. Spíš na brzkou shledanou.“

Paddy si znovu vzal sluchátko. „No, zdvořilostí už bylo dost. Na-dešel čas obchodu.“

„Kdy a kde? A nevymýšlej si místa jako Bílý dům nebo Washington Monument. Hollywood je taky hovadina. Jinak jsme skončili. Zadek ti nenatrhnu, ale chci k tomu své soukromí.“

Paddy pokračoval. „Kousek od břehu Anacosty se staví nový baseballový stadion.“

„Hm, to vím. Jak to ale souvisí s naším kšeftem?“

„Strhávají tam budovy a je tam všude staveniště. Spousta opuštěných míst. V jedenáct večer ti zavolám adresu jedné garáže. Na druhém podlaží bude stát bílá dodávka. Annabelle najdeš uvnitř, bude pěkně zabalená v koberci. Klíčky nechám v zapalování.“

Bagger zavěsil a podíval se po svých lidech.

Mike Manson promluvil jako první. „Šéfe, tohle je past.“

„Houby, Miku, proč si to myslíš? Paddy dělá zásadně všechno pro sebe, ale nejsem idiot. Nejspíš se nemůže vyrovnat s tím, jak ho jeho dcera obviňuje za smrt matky. Možná, že se jí chce zbavit, a tak mi ji dá, aby měl pokoj alespoň ode mě. Jisti si s tím hajzlem ale být nemůžeme.“

„Co teda uděláme?“

„Počkáme si na tu adresu. A pak si pro ni hezky dojedete a vy-zvednete ji. Přivezete ji na adresu, kde budu čekat já. Na místo mnohem odlehlejší, než jsou nějaké pitomé garáže.“

„Co když nás budou sledovat?“

Bagger se usmál a zvedl noviny. „Tady píšou, že se dneska ve městě koná konference World Bank. Všude se budou podávat honosné večeře, lidi se budou vykecávat po celém městě. Přiletí sem banda tlustých náfuků z celého světa.“

75.

Carter Gray zase jednou vyšel z úkrytu s pocitem, že se s jeho milovanou agenturou něco děje, když právě on musí stát v pozadí pátrání po Lesje a jejím synovi. Po usilovném, leč naprosto zbytečném pátrání po celé zemi se před nimi otevřela skvělá příležitost v pečovatelském domě, jenže i tuhle šanci opětovně propásli. Pokoj byl prázdný, zmizela matka i její syn. Byli viděni v přítomnosti třetí osoby a Carter Gray instinktivně pochopil, že má už zase co do činění s Johnem Carrem, který mu unikl z Himmerlingova domu. A přitom před ním ležela jedinečná příležitost dostat je všechny tři najednou.

Podle popisu té pacientky si v mysli vybavil právě Lesju. Musela to být ona, Lesja Solomonová. Věk se k ní nezachoval zrovna spravedlivě; už to nebyla ona krásná a svůdná sovětská vyzvědačka. Pořád to ale byla Lesja, a tu musel Gray zničit.

K čemu mohou ti dva společně s Carrem dojít? Vždyť mají v patách tolik lidí, co touží po jejich smrti. Je možné, že jim Carr lhal a neudal jim svou skutečnou identitu? Unesl je násilím? Nebo snad vytvořili tým? *Pak by byl ovšem můj úkol mnohem jednodušší.*

Gray se díval z okna vrtulníku na virginský venkov, když ho stroj odnášel do Langley. Na základě prezidentského souhlasu, který měl v kapse, převezme řízení celého pátrání. Nikdo se nebude na nic ptát. Ta operace vyžadovala přesné kroky, utajení a v určitém okamžiku i rozhodné použití síly. Něco jako šok z překvapujícího úderu.

Znovu sledoval krajinu pod sebou. Někde tam dole byli všichni tři – Carr, Lesja i její syn. Pouhá trojice, a ještě k tomu se sedmdesátiletou stařenkou. Gray měl k dispozici neomezené množství lidí, prostředků i peněz. Je to všechno jen otázka času. Davida P. Jedidiaha teď hledaly spojené síly amerických zpravodajských služeb. Existoval ovšem ještě jeden způsob, jak vše zásadním způsobem urychlit. Když vrtulník přistál na pozemku CIA, Gray už začal dávat dohromady poslední detaily svého útoku.

* * *

Finn řídil a večer už přejížděli na Maryland. Lesja seděla vzadu a vypadala unaveně a vystrašeně. Stone vnímal, jak si rusky stále dokola opakuje. „Oni nás zabijí.“

Podíval se na Finna, který hleděl před sebe, ale Stone dobře věděl, že si očima hlídá zpětné zrcátko.

„Máte rodinu?“ zeptal se ho Stone a Finn zaváhal. „Zůstaňme u vyřešení našeho společného úkolu,“ odpověděl.

Lesja se nahnula přes přední sedadlo. „A ten je jaký? Co uděláme? Pověz mi to.“

Stone odpověděl místo něj. „Přežít. A protože máme v patách Cartera Graye, nebude to vůbec jednoduché.“

„Exhumovali vaše tělo,“ řekl Finn, když jeli po Capital Beltway.

„Gray to nařídil, aby mě vyplašil.“

„On věděl, že žijete?“

„Jistě. Oba jsme prošli poznáním, které přináší stáří. A oba jsme se vydali po své vlastní cestě.“

Lesja zabodla do Stonea obviňující prst. „Jak to je? Jak? Vy jste s ním ve spojení? Pracujete společně? Jsme v rukou nepřítele!“

Stone se prudce otočil a hleděl do očí té ženy. „Lesjo, bývala jste jednou z nejslavnějších sovětských vyzvědaček. Říkalo se, že jste svým šarmem přetáhla na vaši stranu nejvíc agentů.“

„Jsem Ruska. Pracovala jsem pro svou vlast stejně tak jako vy, Johne Carre. Máte pravdu, byla jsem nejlepší z nejlepších.“

Mlčel, protože v propadlé tváři té ženy vnímal jistou hrdost a pýchu. Nechal ji okamžik, aby si ten pocit prožila, než ostře vyštěkl. „*Tak se podle toho chovejte!* Přestaňte být hysterická a pronášet hloupé poznámky. Budeme potřebovat veškerý rozum, abychom přežili. Nebo tu chcete jen skučet a nechat svého syna zemřít?“ dodal rozzlobeně.

Chladně na něj hleděla a záchvat náhlého hněvu se projevil zúžením očí. Pak se ovšem její výraz rozjasnil. Podívala se na Finna a zpět na Stonea. „Máte pravdu,“ řekla věčně. „Chovám se hloupě.“ Poposedla si. „Musíme si stanovit plán a vzít v úvahu, že Carter Gray má neomezené možnosti. Jenže právě neomezené zdroje se těžko uvádějí do pohybu, zatímco my jsme volní. Můžeme tedy využít pár nápadů, které jim prostě nedojdou.“

Finn hleděl na svou matku ve zpětném zrcátku. Nikdy ji neslyšel mluvit tímto tónem, s takovou sebedůvěrou. Její ruský přízvuk zcela zmizel. Jako kdyby se vrátila v čase o třicet let zpátky. Dokonce dokázala sedět vzpřímeněji.

Lesja pokračovala. „Možná neví nic o mém synovi. Jenže si všechno brzy zjistí.“

„Jak?“ zeptal se Finn.

„Proveři všechny dnešní lety. Srovnají si popisy. Je to malé letiště, dlouho jim to nepotrvá,“ poznamenal Stone.

„Letěl jsem na falešný průkaz,“ namítl Finn.

„Ano, ale na letišti mají monitorovací systém,“ pokračoval Oliver. „Přiřadí si váš obličej do databáze. Nejspíš už to mají hotové.“ Finn přikývl. „Vaše rodina tak může být ohrožena.“

„Zavolej jim! Hned!“ naléhala Lesja.

V mladíkově tváři se objevilo enormní napětí. S třesoucíma se rukama vytáhl mobil. Přeskakoval mu hlas. „Miláčku, prosím, žádné otázky. Vezmi děti a odvez je do motelu. V šupletí je mobil, z něho mi volej. Nelze ho vystopovat. Z bankomatu vyber hotovost. V motelu se zapiš na falešné jméno a v žádném případě nepoužívej kreditku. Zůstaň tam. Žádná škola, žádný baseball, fotbal, plavání, prostě nic. Nikomu ani slovo. Prosím. Vysvětlím ti to později.“

Stone s Lesjou slyšeli zděšenou reakci jeho manželky.

Po Finnově čele stékaly potoky potu. Ztišil hlas, až se mu nakonec povedlo svou ženu zklidnit. „Mandy, miluju tě. Všechno bude v pořádku. Slibuju.“

Zavěsil a schoulil se na sedačce jako malé dítě. Lesja mu přejela rukou po rameni a sevřela mu paži.

„Harry, je mi to líto. Omlouvám se za sebe. Já... já...“ Málem se jí zastavil hlas, odtáhla ruku a podívala se na Stonea.

„Carre, vy jste říkal, že Gray žije a že vás chtěl tím hrobem vyplašit. Může se k vám dostat prostřednictvím vašich přátel? Je přece jasné, že nás musel někdo v pečovatelském domě vidět a že si nás tudíž už vzájemně propojili. Gray už ví, že jste s námi. Může si najít způsob, jak se k nám všem dostat?“

„Mám přátele, ale už jsem je všechny varoval. *Ještě před odjezdem* do nemocnice.“

Zavrtěla hlavou. „Varování bez odpovídajících dovedností je k ničemu. Jsou ti vaši přátelé natolik zkušený, aby věděli, co mají dělat? Dokážou poslouchat rozkazy a postarat se o sebe?“ Stone cítil, jak si ho Lesja pozorně prohlíží. „Nechci žádné malování na růžovo. Musíme si být jisti, jaká je opravdová situace.“

„Jeden z nich je zkušený dost a má u sebe mého druhého přítele. Třetí z nich je ale...“ *Calebe, prosím neudělej nějakou hloupost!*

„To znamená, že Gray na tuhle slabinu zaútočí. Jak moc si ceníte svého přítele?“

„Jeden z mých nejbližších!“

„Pak je mi vás i jeho dost líto.“

Stone se opřel o sedačku a najednou vnímal, jak ho bolí u srdce. Slova té ženy z duše nenáviděl, i když si byl vědom absolutní pravdy, která je v nich skryta.

„A pokud ho dostanou, vyměníte nás za něj?“ zeptala se rovnou. Stone se opět otočil a zjistil, že si ho upřeně prohlíží. Ještě nikdy v životě nezažil tak pronikavý pohled vbodávající se do jeho duše. Ne, vlastně takový pohled už poznal. Stejným způsobem na něj hleděl Rayfield Solomon těsně před tím, než ho Stone zabil.

„Ne,“ řekl, „nevyměním.“

„Pak tedy udělejte vše, aby k tomu nedošlo, John Carre. Možná, že se tím *vykoupíte* za to, že jste zavraždil mého manžela.“

Podívala se z okna ven. „Byla jsem nejlepší agentkou Sovětského svazu, jenže Rayfield byl ještě lepší.“

„Proč?“ zeptal se Stone.

„Protože jsem se do něj zamilovala. A on mě převedl na vaši stranu.“

„Cože?“ vyjekl Stone.

„To jste nevěděl? Když jste ho zavraždil, já už pracovala pro Američany.“

Od chvíle, kdy domluvil s Paddym Conroyem, Jerry jen telefonoval a telefonoval. Dlouze přemýšlel o celé situaci, až nakonec dospěl k rozhodnutí. Za normálních okolností byl zvyklý rozdávat ránu za ranou, dokud svého protivníka nesrazil na kolena. Tentokrát se ale rozhodl jinak a měl k tomu spoustu důvodů. V první řadě viděl Annabelle při akci, byla dobrá a přesvědčivá. Věděl, že pár takových úderů vytváří dobré předpoklady pro levý hák, rozhodující úder, který srazí protivníka jednou provždy. A rozhodně nehodlal být tím, kdo takhle dopadne.

Hru, kterou začal, však nemohl vzdát, protože příležitost dostat Annabelle – pokud Paddy pro tentokrát nehrál falešně – byla tak lákavá, že ji nemohl propásnout. Měl šanci tu dámu získat a musel to udělat. Samozřejmě měl v záloze i náhradní plán, kdyby snad všechno nevyšlo na jedničku. Občas se hrálo tak vysoko, že nebylo jisté, který z hráčů se druhý den probudí a který ne. Annabelle mu uštědřila cennou lekci. Nepředvídatelnost je nejmocnější zbraní.

Ze všeho nejdřív si k sobě zavolal svého finančníka a vydal mu potřebné příkazy. Na bezpečném místě mimo Ameriku uložil v hotovosti vysokou částku, ke které měl neustálý a okamžitý přístup. Učet se nedal nijak vysledovat. Pak odletěl svým letadlem zpět do Atlantic City, aby se připravil. Nezapomněl si vzít pas a krátce nato znovu přeletěl na přistávací dráhu do Marylandu.

Odtud skoro hodinu telefonoval s důvěryhodným kolegou, který se vyznačoval jedním nezměrným talentem – zvládl připravit snad úplně všechno, včetně bomby. Když mu Bagger vylíčil, co chce, dostalo se mu odpovědi, že za dvě hodiny bude vše připraveno a dodáno. Bagger přijal cenu, kterou kolega navrhl, a přidal mu pět tisíc jako prémii.

„Vy to asi potřebujete opravdu moc, že?“ zeptal se ho pyrotechnik.

Byla to pravda, Bagger tu bombu opravdu potřeboval. I když podobná zařízení slouží většinou k tomu, aby druhé připravila o život, ta dnešní mu měla umožnit jediné.

* * *

„Dobrá,“ řekla Annabelle otci s Alexem. „Musíte mě dostat do toho vozu.“

Paddy tam stál a vrtěl hlavou. „Ne, Annie, bohužel ne.“

„Cože?“ zareagovala rychle a vyměnila si s Alexem ostrý pohled. Také on byl značně zaskočený.

„V tom autě nebudeš ty, ale já,“ vysvětlil Paddy.

„Tohle ale nebylo v plánu. Jerry chce přece mě, ne tebe.“

„Řeknu mu, že jsi mě převezla. Vezme to. On moc dobře ví, že jsi chytrá holka.“

„Já ale nedovolím, aby ses dostal Jerrymu pod ruku!“

„Annie, ty máš ještě celý život před sebou. Pokud by se něco nepovedlo, chci to odnést já. Komu to bude vadit?“

„Proč jsi mi tohle neřekl už předtím?“

„Protože bys s tím nesouhlasila. Teď už se nemůžeme vrátit.“

„Alexi, promluvte si s ním, prosím.“

„Annabelle, to, co říká, dává smysl.“

„Naložíte mě do toho auta,“ pokračoval Paddy. „Nakecám mu, že pokud mi dá další šanci, dokážu tě najít.“

„Paddy, on ti ale žádnou další šanci nedá. Místo toho tě okamžitě zabije.“

„Žádný strach, znám Jerryho až příliš dobře. Víím, jak si s ním pohrát. Jen mi musíte důvěřovat.“

„Nedovolím...“

„Musím to udělat. Z mnoha důvodů.“

Očima přeskakovala ze svého otce k Alexovi a zpět. „Co když něco nevyjde?“

„Tak to nevyjde,“ řekl Paddy naprosto klidným hlasem. „Pusťme se do toho. Nemůžu si dovolit dál čekat, mladší už rozhodně nebudu.“ Ukázal prstem na Alexe. „Vy tam vletíte, až ten šmejd přizná, že zabil Tammy.“

* * *

Zavolali přesně v jedenáct. O půlnoci přijeli Baggerovi muži na parkoviště a našli na druhém podlaží bílou dodávku. V kufru se nacházela pečlivě sbalená role koberce a uvnitř ní lidská bytost.

„Do hajzlu!“ ulevil si Manson, když kuzelem světla z baterky ozářil její hlavu. „Vždyť je to nějaký staroch!“

Rozvinuli koberec a ven vypadl Paddy Conroy. Byl očividně vyčerpaný z toho, jak byl svázán. Museli mu pomoci na nohy.

Mike mu začal mávat pistolí před zpoceným obličejem. „Sakra, co jsi zač? Co to má znamenat?“

„Jedině to, že moje dceruška mě už zase podfoukla.“

Na Mansonově tváři naskočil úsměv. „Takže ty seš ten Paddy Conroy?“

„Ne, vole, já jsem irskej král.“

Manson ho uhodil tak, že Paddy narazil do boku vozu a svezl se k zemi. Manson vytáhl telefon a sdělil tu novinu Baggerovi. Šéf kasina byl sice potěšen, že se jeho dávná pomsta pomalu naplňuje, ale na druhou stranu cítil i určité zklamání, že došlo ke změně plánu. Pak si uvědomil, že Annabelle je na svobodě, a to už se mu pranic nelíbilo.

„Přivezte ho sem,“ vydal Mikeovi příkaz.

Manson zavěsil. „Chvilku se projedeme. Ale nejdřív tohle.“

Dva muži Paddyho pečlivě prohlédali, jestli u sebe nemá nějaké vyhledávací zařízení. Po chvilce už bílá dodávka vyjížděla z garáží, prudce zatočila vlevo, prohnala se alejí, zahnula doprava a zastavila za třemi SUV stojícími v koloně.

Mike hodil Paddyho do prostředního z nich a všechna tři silná auta se okamžitě rozjela. Jedno se vydalo vlevo, druhé vpravo a třetí pokračovalo rovně.

Když se vozy dostaly na hlavní silnici, bylo jasné, jak byl Bagger prozíravý. Všude se to jen hemžilo černými SUV, které převážely hosty konference World Bank z jednoho místa na druhé. Baggerova auta se mezi všemi těmi úředníky a potentáty okamžitě ztratila.

* * *

Bagger se svými lidmi opustili hotel v půl jedenácté, aby zamířili do opuštěného skladu v uzavřené části průmyslové zóny Virginie a počkali tam na příjezd černého vozu s Paddym Conroyem a Mikem Mansonem.

Jakmile Bagger spatřil Paddyho, jak k němu kráčí, hned ho uhodil do obličeje. Paddy se zhroutil na vůz a pak se pokusil na Baggera vrhnout. Jeho lidé ho však stáhli zpět.

„To máš za tu desítku, cos mi šlohl. Čekal jsem na tu odplatu dost dlouho.“

Paddy plival krev. „Nejlepších deset tisíc, co jsem někomu čajz-nul.“

„No dobrá, uvidíme, jak se budeš cítit po pár dalších minutách. Ani nevíš, jak mi teď je. Annabelle tu není, a žádná dohoda tedy neplatí. V tom případě jsi jen *postradatelná nula*, jak by řekli právníci.“

Liboval si nad Paddyho zsinanou a oteklou tvář i nad jeho otrhaným oblečením.

„Koukám, že sis v životě docela užíval. Jsi nemocný, chudý, ale nejspíš oboje, co?“

„A jak jsi na tom ty?“

„Jsem uražený. Ty si vážně myslíš, že ti spolknou ten tvůj mrtvolnej vzhled a starý hadry?“

Paddy se rozhlížel po Jerryho ozbrojené kohortě. „No, v téhle chvílce vidím, že to moc rozumný nebylo.“

Bagger se posadil na prázdnou bednu, ale nespouštěl Paddyho z očí. „Annabelle tě převezla? Jakpak to dokázala, Paddy?“

„Už jsem ti to říkal jednou, prostě jsem ji všechno dobře naučil.“

„Vážně?“

„Proč se ptáš?“

„A co když se na mě tatínek s dcerunkou pěkně domluvili?“

„Moje dcera mi tak akorát zvedá mandle.“

„Když to říkáš.“

„Já vím, co říkám. A jestli si myslíš něco jiného, proč jsi se mnou vůbec jednal?“

„Víš moc dobře proč. Teď jsi tady ty, a ne Annabelle. Kde je?“

„Nemám páru.“

Bagger pomalu vstal. „No, řekl bych, že lhát jsi uměl líp. Holt si teď budeme muset promluvit.“

„To se mi moc nechce.“

Bagger vytáhl z kapsy nůž se zoubkovitým ostřím a natáhl si gumovou rukavici. „Já ale umím lidi přesvědčit.“ Podíval se na své muže a přikývl. Za okamžik stáhli Paddymu kalhoty i prádlo a Bagger poměřoval Paddyho mužství pro následující řez.

„Tuhle techniku jsem už použil na toho blbečka Tonyho Wallace v Portugalsku. Nejdřív jsem si ale *popovídal* s jeho personálem, který si najal za *mé peníze*. Něco ti povím, Paddy, představ si, že zpíval a zpíval, i když je pravda, že jsme mu pak stejně mozek vymlátili z hlavy. Jedině tak jsem se dostal Annabelle na stopu. Tak si to tedy, staříku, zopakujeme. Víš dobře, kde je, a povíš mi to. Pak tě zabiju, rychle a bezbolestně. A když mluvit nebudeš? Věř mi, že se to nestane.“

Paddy se pokoušel svým trýznitelům vysmeknout, ale jejich sílu překonat nedokázal. Když se ostří blížilo k inkriminovaným místům, Paddy zařval. „Bože, tohle ne! To mi radši prožeň kulku hlavou!“

„Pověz mi, kde je Annabelle, a já ti slibuju, že zemřeš úplně bezbolestně. K jiné dohodě nejsem ochoten. Pokud opravdu nenávidíš svou dceru, pak mi to klidně povíš, ne?“

„Ty si vážně myslíš, že kdybych to věděl, tak sem přijdu, ty idiote?“

Bagger ho uhodil do obličeje. „Měl bys mít aspoň trošku úcty.“

„Takovéhle?“ Paddy mu plivl do tváře. „To máš za Tammy.“

„Pravda, za tu tvou ženušku, kterou jsi mi nechal napospas.“

„Byl jsem v base, když jsi ji ten večer zlikvidoval, ty haj zle! Jinak by ses k ní vůbec nedostal. Byla to jediná osoba, kterou jsem ve svém životě miloval. Přisahal jsem Všemohoucímu, že jednoho dne přijde chvíle, kdy ti proženu kulku mozkiem, jako jsi to tenkrát udělal ty jí.“

„A ta chvíle má přijít kdy? Až ti zabiju i dcerušku, nebo snad ještě předtím?“

„Jsem připraven zaplatit jakoukoli cenu,“ křičel Paddy.

„Jenže Annabellka ti to zkazila, vid’? Staříku, ona ti to zpackala?“

„Nemůžu ji obviňovat z toho, že všechno obrátila proti mně.“

„Když už jsi plánoval dostat mě kvůli smrti tvé ženy, splním ti poslední přání a povím ti o jejích posledních minutách. Chceš?“

„Já si najdu cestu, jak tě zabít!“

„Takže ano. Vloupali jsme se k ní do domu a ona mě hned poznala. Víš, co řekla? Jerry, proč to děláš? Proč mě chceš zabít? Nic jsem ti neudělala... A víš, co jsem jí odpověděl? Ten tvůj hnusnej manžílek mě okradl a tebe tu nechal. Tak vidíš, jak tě miluje, ty hloupá. Pak jsem jí rovnou prostřelil hlavu. Chtěl bys ještě něco vědět, než tě podřežu?“

„Slyšeli jsme dost,“ ozval se ženský hlas.

Všichni se otočili. Zpoza beden se zvedl Alex s Annabelle. Alex mířil přímo na Baggera, zatímco osm pistolí zamířilo na Annabelle a Alexe.

Bagger se zajíkal. „Jak jste se sem dostali?“

„Přivedla jsem FBI,“ odvětila Annabelle.

„Mé chlapce nikdo nesledoval.“

„Máš pravdu, my je taky nesledovali. My jeli *rovnou za tebou*. Oblast je uzavřená, Jerry. Nemáš šanci se odsud dostat.“

„Aha, takže ty už zas pracuješ pro FBI? Hele, holka, už jsi mě napálila jednou, škoda, ale podruhé, to už se hodně naštvu.“ Mluvil značně sebevědomě, nicméně v očích se mu už zračily mírné pochyby.

„Říká pravdu, parchante,“ ozval se Alex. „Složte zbraně, nebo už žádnou takovou možnost mít nebudete.“

Vzápětí se na obou stranách skladu rozletěly dveře a dovnitř vběhly dva tucty mužů v neprůstřelných vestách s poloautomatickými puškami v rukou.

„FBI, složte zbraně. Ihned!“

Bagger odhodil nůž a jeho muži rychle složili zbraně. Vládní síly byly v jednoznačné převaze. Bagger očima sjížděl Annabelle i Paddyho. „Dva skvělí falešní hráči fixlují pro federály?“

„Dělej, co máš, a nekecej, Jerry,“ řekl Paddy, když si natahoval kalhoty.

Bagger se podíval na jednoho z agentů a znovu se pokoušel získat převahu. „Tahle děvka mě okradla o čtyřicet milionů. Nejspíš se vám o tom zapomněla zmínit, když si vás najala.“

„O to se nestarejte.“

„Aha, a za copak mě tedy obviníte?“

„Kromě únosu a útoku také za vraždu Tammy Conroyové, tři další máte na svědomí v Portugalsku. Tony Wallace je další, včera zemřel.“

„Mám spoustu očitých svědků,“ zavrčel Bagger, „kteří dosvědčí, že jsem nikdy nebyl tam, kde k vraždám došlo.“

Annabelle zvedla kameru. „Jerry, máme tvé upřímné přiznání. Musím ti poděkovat, mluvil jsi velmi čistě a srozumitelně.“ Podala kameru jednomu z agentů.

Bagger těkal očima od mužů FBI zpět k Paddymu a Alexovi, až nakonec zůstal viset na Annabelle.

„Hm, tak to je ovšem jiná. Jsem hotový,“ řekl a jeho ruka sjela do kapsy.

„Nechte ruce tak, aby na ně bylo vidět!“ zařval jeden z agentů.

Bagger to udělal, ale bylo zřejmé, že už v dlani něco svírá. „Mládeži, tohle je detonátor. Držím na něm palec. Kousek za vámi stojí mé SUV. Je plné C4. Všechno v okruhu sto yardů poletí do vzduchu.“ Kývl směrem k veliteli zásahu. „Podívejte se sám, pokud mi nevěříte.“

Agent kývl na jednoho z mužů a ten šel prohledat vůz. Když se vrátil, očima našel velitele. V jeho pohledu bylo úplně všechno.

„Uděláme to takhle,“ řekl Bagger a prstem ukázal na Paddyho s Annabelle. „Ti dva pojedou se mnou.“

„Nedovolíme vám opustit budovu!“ řekl velitel.

„Pak ovšem vyletíme do nebes všichni.“

„Tomu nevěřím,“ zapochyboval agent.

„Pořád lepší než smrtící injekce. Sám nikam nejdu. A jestli si myslíte, že to neudělám, tak to mě neznáte.“ Podíval se na

dva odstřelovače, kteří už označili červenými tečkami jeho čelo. „Hele, kluci ostrostřelci, klidně mě picněte, ten paleček ale stejně sklouzne tam, kam chce.“

Velitel se nervózně podíval na Alexe s Annabelle.

Udělala krok vpřed. „Dobrá, vyhrál jsi, Jerry. Jedeme.“

Také Alex udělal krok vpřed. „Pak ovšem jedu i já.“

„Ne, vy ne, Alexi,“ vyštěkla.

Bagger se usmíval jako šílenec. „Alexi, Alexi? Annabelle, no née, ty máš přítele? Jasně, bez kámoše přece nepojedeš.“ Podíval se na Forda. „Gratuluji, troubo, takže jedeš s náma.“

Bagger si teď očima prohlížel velitele. „Protože hraju fér, nechám tady pár svých lidí.“ Ukázal na Mika. „Toho si zvlášt' cením. To abyste nevypadali jako úplní blbci.“

„Pane Baggere...,“ pokoušel se zaprotestovat Mike.

„Drž hubu,“ vyštěkl Bagger, než se otočil k Annabelle. „Do vozu!“ Muži sklonili zbraně a rukojmí nastoupili.

Alex, Annabelle a Paddy si vlezli na prostřední sedadla. Bagger s jedním ze svých mužů si sedli dopředu, další tři dozadu. Bagger stáhl okénko. „Pokud uslyším jediné auto nebo vrtulník, začnu ty lidi likvidovat. Jasný?“ Zamával agentům FBI a jeho vůz vyjel ze skladu.

„Kam to bude, pane Baggere?“ zeptal se řidič.

„Soukromé letiště v západní části Marylandu. Mám tam tryskáč. Předpokládám, že ho budeme fofrem potřebovat. Tak jim zavolám, aby nahodili motory.“ Podíval se na Annabelle. „Jo, a je mi moc líto, že vy *tři* se už s námi *neproletíte*.“

Carter Gray byl vynikající rybář. Jenom se mu stále nedařilo chytit tu nejcennější rybu, protože dosud nenašel tu správnou návnadu. Už promrhal tisíce hodin, prošel hory digitálních spisů, až umdlévaly i jeho zarudlé oči. Všechny ty trable měly jednoho společného jmenovatele: Harryho Jedidaha, syna Lesji a Rayfielda Solomonových. Jinak řečeno, Davida R Jedidaha II.

Pokoušel se najít i Oliverovu bandu otrhanců: toho obra a válečného veterána Reubena Rhodese, kterého si pamatoval z Vražedné hory; knihovníka Caleba Shawa, který se poslední dobou nezdržoval z nějakého důvodu doma a nechodil ani do práce; Milтона Farba, ďábelského génia s obsesemi. Gray si už dokonce vedl na každého z nich zvláštní složku. Farb i Shaw přestali používat mobilní telefony a Rhodes neměl na své jméno ani žádný registrovaný. Navíc nikdy neměl ani trvalé bydliště, jak zjistili Grayovi muži v registru. Nicméně s možnostmi, které Carter Gray měl, by se mu nikdo nemohl jen tak ztratit. Nebylo divu, že spící teroristické buňky se prakticky nedají odhalit. Amerika je příliš velká a až moc *svobodná*. V určitém ohledu měli Sověti pravdu: *špicluj každého, protože nikdy nevíš, kdy se z přítele stane protivník*.

Ted' obrátil svoji pozornost na hledání Lesjina syna. Zaměřil se najeden bod, ve kterém spatřoval jakousi slabinu. Vstal z křesla a zapnul televizi. Pak zmáčkl tlačítko na dálkovém ovládání.

Právě sledoval scénu před Hartovou budovou senátu. Roger Simpson může být dalším cílem Lesjina syna. Může na něj zaútočit doma nebo v jeho kanceláři. Gray už zkontroloval záznamy z monitorovacích kamer v Simpsonově budově, ale nenašel na nich nic podezřelého.

Další hodiny a hodiny sledoval všechny, kdo do budovy přicházeli i z ní odcházeli. Bylo jich ale příliš mnoho a postupně mu začali splývat v jednolitý celek. Gray se proto rozhodl vše přehodnotit z jiného úhlu. Přinesl si další DVD, posadil se k přehrávači a začal

sledovat chodbu přímo před Simpsonovou kanceláří. Po tři hodiny metodicky procházel obrázek po obrázku, osobu po osobě.

Mám tě! Poposedl si a pustil si ten záznam znovu. Muž opravující zámek na dveřích kanceláře. Zvětšil si jeho tvář. Rozpoznávat rysy obličeje patřilo vždycky k jeho skvělým schopnostem, byl v tom výborně vycvičen. Lícni kosti? Má je po Solomonovi? Brada, oči, ano, to bude Lesja. Prezidentovi sice tvrdil opak, ale na tu ženu si pamatoval velmi dobře.

Uskutečnil nespočet hovorů a najednou měl před očima celý příběh. Opravu zámku nikdo ze Simpsonovy kanceláře nepožadoval. Simpsonova sekretářka si vzpomněla, že ten muž jí tenkrát řekl cosi o objednávkce. Jenže opravář se zjevil odnikud, nebyl na žádných dalších záběrech. Opětovné přehrání všech disků jednoznačně ukázalo, že ten muž se vlastně nemohl dostat dovnitř. Kancelář prohledali i za pomoci psa vycvičeného na výbušniny, ale nenašli nic. Nikoho nenapadlo hledat štěnice, protože ty lidi nezabíjejí.

Následoval další krok: pořídit zvětšené fotografie opraváře, zkopírovat je a následně rozeslat na porovnání se všemi možnými databázemi, kterými vláda disponovala. Totéž se opakovalo s videozáznamy z letišť. Následovalo i porovnání s popisem osob v pečovatelském domě. I když počítačová doba celý tento proces výrazně urychlovala, pořád to zabíralo spoustu času, kterého se Grayovi nedostávalo. Lesja nesměla padnout úřadům do rukou. Věděla toho příliš mnoho a nedalo se moc pochybovat, že mnohé z toho předala svému synovi. Protože byl s nimi i Carr, nikdo z nich nesměl přežít. Opak by byl pro celou Ameriku, ale i pro celý svět hotovou katastrofou. Stejně jako pro Cartera Graye.

78.

Bagger přikázal řidiči, aby projel městem přes Beltway na Maryland. Na jednom místě zastavili a vyměnili poznávací značku pro případ, že by ji FBI měla v databázi. Mezi tucty podobných vozidel na silnicích byli k nerozeznání.

Bagger hleděl odhodlaně před sebe a jedním kliknutím deaktivoval detonátor.

Paddy se na sedačce ani nepohnul a očima sledoval Baggera. Annabelle se dívala před sebe, zatímco Alex, stejně jako Paddy, visel pohledem na Baggerovi, či – mnohem přesněji řečeno – na jeho palci.

Annabelle náhle zavrtěla hlavou. „Jerry, ty a bomba? To opravdu není tvůj styl.“

Usmál se. „Dala jsi mi lekci. Člověk musí být nepředvídatelný. Občas se mnohem víc naučíš, když ti nakopou zadek, než když pořád vyhráváš. Tys taky podfoukla mě, a ne moje kasino. Tak jsem si trochu zašvindloval na váš účet. Víš, Jerry Bagger se nikdy nevzdává, nenechá po sobě šlapat a bojuje do konce. Je to sladký pocit, holka moje.“

„Jsem moc ráda, že jsi k tomu došel díky mně,“ řekla ostře.

„Jaký máte plán?“ zeptal se Alex. „Zakopat nás cestou na letiště někde v lese?“

„Kčertu, copak na tom záleží? Stejně zemřete.“

„Jenže až se nás zbavíš, už nebudeme rukojmí. Ty si opravdu myslíš, že tě nechají odletět jen tak?“ pokračovala Annabelle.

„Nemají ani páru o tom, kde mám svůj tryskáč. A za pár hodin už budu mimo jurisdikci zdejších federálů.“

„Vydají tě odevšad.“

„V zákonech jsou pěkné díry, to mi věř.“

„Pompeje půjdou do kytek.“

Bagger se otočil dozadu s děsivým úšklebkem. „Vážně si myslíš, že chlap jako já nemá ulitý žádný prachy?“

„Ale jistě, prachy určitě máš, ale stejně se daleko nedostaneš.“

„Fakt? A kdopak si to myslí?“

„Já.“

„Ty jsi ta pravá, tohle říkat.“ Bagger mrkl na Annabelle a poklepal si na čelo. „Kdysi jsi mívala opravdový talent, holka, ale teď? Nejdřív ten buran Tony Wallace a teď tenhle zpackaný kšeftík.“

„Víte, proč se odtud nedostanete?“ promluvil Alex.

„Ne, to mi teda povězte, umírám zvědavostí.“

Alex se podíval z okna, právě přejížděli Potomac. „Protože FBI ví přesně, kam jedete.“

„Vážně? A jak by se to asi dozvěděli? Mají snad telepatické schopnosti?“

Alex si vyměnil s Paddym pár významných pohledů a Irovo tělo se napjalo.

Alex si rozeplnul pár knoflíčků na košili a rozhrnul si ji. Pod košili měl svinutý drát. „Troubo, už jsi někdy prohledal rukojmí, jestli u sebe nemají štěnice?“

„Do prdele!“ zařval Bagger přesně v okamžiku, kdy se Alex vrhl vpřed a srazil šéfa kasina na řidiče. Jeho hlava vletěla do předního skla. Paddy se vrhl vpřed a vyrval Baggerovi z ruky detonátor. Řidič se svezl na volant, s nohou stále na plynu. SUV, které nikdo neovládal, přejelo plnou čáru a dostalo se do protisměru.

V ten samý okamžik Alex vykopl okno, popadl Annabelle a vyskočil ven. Annabelle se natáhla pro otcovu ruku a sevřela ji. Když vypadla z vozu, pokoušela se vytáhnout i Paddyho. Ten se jí však silou, která ji velmi překvapila, vytrhl.

Poslední, co Annabelle spatřila, byl pohled jejího otce s detonátorem v rukou.

V okamžiku, kdy se odvalili k chodníku, vůz vletěl do pilíře mostu a vzápětí vybuchl. Alex i Annabelle cítili sílu exploze. SUV se rozpadlo na kusy a některé z nich už mizely v řece dole pod mostem.

Alex zakryl Annabelle svým tělem, aby ji nemohly zasáhnout padající kusy plechu. Po třiceti vteřinách se oba pokusili vstát, se spoustou pohmožděnin, tržných ran a s podlamujícíma se nohama. Doklopýtali k zábradlí mostu a dívali se dolů. Vše, co zbylo z vozidla a lidí uvnitř, právě pohlcovala řeka Potomac.

Když pod hladinou zmizela i poslední část vozu, Annabelle se otočila a pomalu kráčela po silnici pryč. Všude kolem mezitím zastavovala auta, řidiči vybíhali ven a hleděli dolů. Další se hnali k Annabelle a Alexovi.

„Pane, jste zraněn?“ ozvalo se z davu.

„Madam, sakra, co se tu stalo?“ ječel starší pán v obleku.

Alex jim ukázal svůj průkaz. „Tajná služba. Vyklid'te prostor a odjed'te. Ihned!“ Doběhl k Annabelle, chytil ji kolem ramen a znovu ukázal legitimaci přibývajícím čumilům. Nakonec se oba stáhli a zmizeli v temnotě noci.

79.

Stone, Lesja a Finn se právě nacházeli ve sklepě budovy, kterou už deset let nikdo neobýval. Všude tu běžaly krysy, páchlo to tu, ale pro tenhle okamžik to bylo jediné bezpečné místo, na němž se mohli ukrýt. Světlo jim poskytovala lampa na baterie a sedět se dalo jen na starém harampádí. Byla to úniková skrýš Olivera Stonea. Chodil sem pouze tehdy, když už opravdu neměl kam jít.

Stone se opíral o vlhkou zeď a hleděl na Lesju, která seděla na roli starého koberce, očividně ponořená hluboko ve svých myšlenkách. Finn postával u dveří a pozorně hlídal. Stone na něj upřel svůj pohled.

„Zabil jste Cincettiho, Binghamu i Colea a pokusil jste se dostat Cartera Graye, když jste vyhodil jeho dům do povětří. Využil jste k tomu zápalnou střelu poté, co jste dovnitř pustil plyn. Vyšplhal jste se po útesu a pak z něj seskočil, když jste utíkal pryč.“

„Nic mu neříkej,“ ozvala se Lesja ostrým hlasem směrem ke svému synovi a znovu se podezřívavě podívala na Stonea. „Souhlasila jsem, že s ním budeme spolupracovat na záchraně, ale přesto mu nesmíme zas až tak moc důvěřovat.“

„Já ale neočekávám žádnou odpověď,“ usmál se Stone. „Jen jsem chtěl vyjádřit svůj obdiv. Není lehké dostat se na kobytku zkušeným zabijákům.“

„Pak si ovšem zasloužíte zemřít i vy,“ řekla Lesja ostře. „Jste také vrah!“

„Upřímně řečeno, jsem mrtev už dlouho.“

„Zavraždili vaši ženu, vidíte?“ zeptal se Finn.

„Protože jsem toho chtěl nechat. Málem tenkrát dostali i mě. Aby toho nebylo málo, Roger Simpson adoptoval mou dceru. Nikdy se nedozvěděla, kdo byl její otec.“

„Simpson!“ Lesja si odplivla na podlahu. „Přesně tohle si o něm myslím.“

„Říkala jste, že jste celá ta léta pracovala pro nás,“ shrnoval Stone. „Nám ale bylo řečeno, že jste Solomona přesvědčila a že jste na-

opak pracovali pro Rusy. Proto bylo rozhodnuto o jeho likvidaci. Prý to byl zrádce.“

„Lhali vám,“ odvětila Lesja prostě.

„Ted' už to vím. Pokud jste ale pracovala pro nás, proč vás teď chtějí zlikvidovat?“

„Protože naše poslání s RayfielDEM bylo a stále je nanejvýš citlivé téma. DělalI jsme na tom společně s několika mými ruskými společníky.“

„Co to bylo za operaci?“

„Celé ty roky jsem to nikomu neřekla, ani svému synovi ne.“

„Proč?“

„Byla jsem vyzvědačka a taková tajemství se jen tak lehce nesdělují.“

„Pokud vám mám pomoci, potřebuji znát celou pravdu.“

„Vy, vrah mého manžela, si kladete požadavky?“

„Nemůžeme se Carterovi Grayovi vyrovnat, co se prostředků týče, ale můžeme ho něčím trumfnout. Proto se potřebuji dozvědět všechno.“

Lesja nijak přesvědčeně nevypadala.

Finn si stoupl před svou matku. „Moje rodina je vyděšená k smrti. Vůbec nevím, jestli jsou opravdu v bezpečí. Pokud za nimi půjdu, přivedu Graye přímo na práh jejich pokoje.“

„Říkala jsem ti přece, že je to celé riskantní, s celou řadou neznámých.“

„Jako kdybych tě v tom mohl nechat!“ odsekl Harry rozzlobeně. „Celý můj život jsi mě na tenhle úkol připravovala. Byla to moje povinnost. Byl jsem jediný, kdo to mohl dokázat.“

„Každý z nás si může vybrat,“ pokrčila Lesja rameny a ukázala na Stonea. „Jako tenhle. Jenže on raději konal podle rozkazu, než aby se ptal. A klidně zavraždil nevinného muže.“

„Byl to voják. Byl vycvičen, aby plnil rozkazy.“

„Stejně jako Bingham, Cole a Cincetti,“ poznamenala jeho matka. „Proč by měl být jiný?“

„Protože nás přišel varovat, jinak bychom byli oba už dávno mrtví. A v tom je velký rozdíl. Myslím, že si naši důvěru zaslouží. Tvou důvěru.“

„Nikdy jsem nikomu nedůvěřovala, jen tvému otci.“

„A mně,“ připomněl se Finn.

„A tobě,“ připustila.

„Dobrá, pokud mi ale opravdu důvěřuješ, pochop, co ti teď řeknu. Nemůžeš prožít celý život tak, že budeš všude hledat jen samé nepřátele!“

„Tuhle filozofii jsem vyznávala po celá léta.“

„Co kdybys tenkrát nevěřila ani Rayfieldu Solomonovi?“

Lesja se ztišila a jen se pozorně dívala na svého syna. Pak se pomalu otočila ke Stoneovi. „Jak moc se vyznáte v sovětské historii?“

„Pracoval jsem tam dost dlouho.“

„Vzpomínáte si na poslední dva představitele komunistické strany před Gorbačovem?“

Stone přikývl. „Jurij Andropov a Konstantin Černěnko. Proč?“

„Sovětští vůdci se většinou dožívali vysokého věku. Andropov byl ve funkci jen třináct měsíců a Černěnko prakticky stejnou dobu.“

„Byli to staří a už nemocní chlapi,“ odvětil Stone. „Měli jen zaplnit přechodné období po Brežněvově smrti. Nikdo neočekával, že tam budou dlouho.“

Lesja sepnula ruce. „Přesně tak. Nikdo neočekával, že tam budou dlouho, takže když zemřeli, nikoho to nepřekvapilo.“

„Chcete snad říct, že byli zavražděni?“ zeptal se Stone.

„Zabít staříky není těžký úkol. Nevadí ani, že jsou to sovětští premiéři.“

„Na čí příkaz byli zlikvidováni?“

„Na příkaz vaší vlády.“

Finn na ni ohromeně zíral. „To není možné. Spáchat atentát na představitele cizí mocnosti je přece podle amerických zákonů protiprávní.“

Ušklíbla se. „Pokud chceš zabránit atomové válce, která by mohla zničit naši planetu, záleží na takovém zákonu? Andropov a Černěnko byli staříci, ale představovali tvrdé komunistické jádro a drželi pořád stranickou linii. Za jejich vlády nikdy nemohlo dojít k žádnému pokroku. Sovětský svaz se přitom hroutil. Začalo sílit volání po přijetí nových opatření, aby byla opětovně nastolena plná moc komunistické strany jako vedoucí síly. Jenže k tomu už nesmělo dojít, Gorbačov

musel mít volné pole. I když to možná na počátku vypadalo, že je stejný jako oni, my věděli, že je jiný. Bylo jasné, že se díky němu mnoho věcí změní. Byl sice komunista a bylo jasné, že Sovětský svaz nerozbije, ale bylo také zřejmé, že s Gorbačovem v čele rozhodným způsobem poklesne možnost vzájemného válečného střetu. Pak se dostal k moci Jelcin. Nikdo nemohl předpokládat, že právě pod ním se Sovětský svaz zhroutl úplně.“

„Museli jsme se ale zbavit starých komunistických vůdců. Museli! Sami jsme Američanům řekli o našich analýzách. Souhlasili s nimi, stejně jako Rayfield. Věděl toho o vnitřních problémech Sovětského svazu mnohem víc než kterýkoli jiný Američan. Nikdy by nás ale nenapadlo řešit to atentátem. S tím přišli Američané.“ Oči visela na Stonevi. „Věříte mi vůbec?“

„Představitelé státu se často stávají obětí atentátů,“ připustil Stone. „Chcete ale říct, že Gorbačov o takovém spolčení věděl?“

„Samozřejmě že ne. Informována byla jen hrstka vyvolených.“

„Odkud vyšly rozkazy?“ zeptal se Stone.

„Od našeho amerického kontaktu.“

„Kdo to byl?“

„Není to snad jasné? Roger Simpson.“

„Takže vy s vašimi lidmi jste zabili Andropova a Černěnka?“

„Řekněme, že jsme jim pomohli dříve do hrobu.“

„A Rayfield Solomon o tom věděl?“

„Pomáhal nám. Sověti si mysleli, že pracuje pro ně.“

„Jak můžete vědět, že celá akce byla autorizována americkou vládou?“

„Právě jsem vám to řekla. Dostali jsme instrukce od Simpsona, byl naším řídicím důstojníkem. Byl přímo podřízený Carteru Grayovi. A Gray byl přece ředitelem CIA.“

„Takže vy jste jen plnili rozkazy? Bez otázek?“

„Ano.“

„A zabili Andropova a Černěnka, dva nevinné premiéry?“

Lesja a Stone si vyměňovali plamenné pohledy. „Ano,“ připustila pomalu.

Finn jen vrtěl hlavou. „Proč ale Američani zabili mého tátu a pokusili se zlikvidovat i tebe, když jste byli tak úspěšní? Proč vás prohlásili za zrádce?“

Stone správnou odpověď znal. „Protože americká vláda si ty vraždy *neobjednala*. Byla to CIA, Simpson či Gray. Šlo o jejich soukromou akci. Jakmile se naplnila, museli se prostě zbavit všech, kteří o tom něco věděli.“ Podíval se na Lesju. „Nemám pravdu?“

„Máte,“ připustila. „Víte, co by mohl způsobit průnik téhle skutečnosti na veřejnost? Klidně i válku mezi Ruskem a Spojenými státy. Co tedy mohli dělat?“ zeptala se znova.

Tentokrát odpověděl Finn. „Zlikvidovat všechny do jednoho.“

„Bohužel my jsme jen David, co stojí v cestě Goliášovi,“ dodala Lesja hořce. „A Američani jsou vždycky Goliášové.“

„Jenže David Goliáše porazil. Když je dostaneme dřív,“ odpověděl Stone.

„Jen my tři?“ podivila se Lesja skepticky.

„Nejsme sami,“ řekl Stone. „Mám přátele.“

Tedy pokud jsou ještě naživu.

80.

Alex mávl na taxíka a společně s Annabelle z místa odjeli. Rozhodli se, že na policii čekat nebudou. Ohořelý vůz a plovoucí těla byly samy o sobě dostatečným vysvětlením. Alex zavolal veliteli zásahu a vysvětlil mu, co se stalo. Řekl, že přežil pouze on a Annabelle. „Pokud nás budete potřebovat, jsme u mě doma,“ dodal nakonec. „Najdete mě v seznamu.“

Velitel protestoval, ale Alex zavěsil. „Na jeden den toho bylo až dost. Prohlédnou si místo činu a pak za námi přijdou. Bagger už k soudu nemusí, teď už stojí před tím nejvyšším.“

Z taxíku vystoupili před Alexovým jednopodlažním rančem v Manasasu. Ke garáži vedl šterkový vjezd a uvnitř trůnila plně rekonstruovaná corvetta z roku 1969, jediná extravagance, na kterou se kdy agent tajné služby zmohl. Jeho federální vozidlo parkovalo před domem.

„Máte hlad?“ zeptal se Annabelle, která místo odpovědi jen neznatelně zavrtěla hlavou.

„Ptát se vás na to, jak vám je, by byla nejspíš hloupost.“

„Zvládnou to.“

„Upřímnou soustrast.“

Posadila se do křesla. „Celá ta léta jsem ho nenáviděla, protože jsem si myslela, že nechal mámu napospas. Pak se ovšem ukázalo, že...“ Její hlas se začal chvět.

„A teď jste přišla i o něj,“ dokončil za ni Alex. „Annabelle, alespoň jste zjistila, jak to doopravdy bylo. On pochopil, že jste mu odpustila.“

„Mohl se z té dodávky dostat ven. Vždyť mohl žít!“

„Šest měsíců s rakovinou?“

Zůstala na něj zírat. „Byla bych s ním celých těch šest měsíců. Postarala bych se o něj. On si ale myslel, že odejít takhle do nebe je lepší alternativa.“

„Ne. Možná si jen zoufale přál dostat Baggera. Byl ochoten zemřít, aby pomstil svou ženu a vaši maminku. Myslím, že byste ho měla ctít pro jeho nezměrnou odvahu.“

„Asi máte pravdu,“ řekla. „Přesto bych byla radši, kdyby to neu-
dělal.“

„Proč? On vám přece způsobil tu jizvu. Rozhodně to nebyl ten nejlepší táta na světě.“

„Jenže byl můj,“ řekla tiše.

„A navíc zločinec.“

„Alexi, to jsem *já taky*.“

„Pro mě ne.“ Následovala nepříjemná pauza, než Alex pokračoval. „Říkáte, že nemáte hlad. Tak aspoň uvařím kafe. Až budete chtít mluvit, promluvíme si. Co vy na to?“

„Můžu se osprchovat? Připadám si... připadám si tak nějak špinavá.“

Odvedl ji do koupelny vedle ložnice a pak odešel do kuchyně. Tady umyl nádobí a zapnul konvici. Když skončil, Annabelle už vcházela do kuchyně oblečená v jeho županu.

„Doufám, že vám to nevadí.“

Měla mokré vlasy, které jí splývaly po šíji.

„Cítíte se po sprše lépe?“

„Ani ne.“

Kávu vypili za naprostého ticha. Pak Alex rozdělal oheň v krbu. Annabelle se posadila na podlahu a ohřívala si dlaně od plamenů.

„Předpokládám, že se mě bude FBI na leccos ptát,“ řekla velmi tiše.

„Na něco ano. Pomůžu vám, pokud budete chtít.“

„Děkuji vám za všechno.“

„I vy jste nasadila svůj život.“

Upřeně se na něj podívala. „Pojďte se ke mně posadit. Jen na chvíli, prosím.“

Alex si sedl vedle ní na podlahu a společně hleděli do ohně, jehož plameny pomalu dohasínaly.

* * *

Carter Gray působil sklíčeně, protože nikoho z Carrových přátel nenašli. Pak ho ovšem napadla další možnost: agent tajné služby Alex Ford. Ti dva, Ford a Stone, si byli velmi blízcí. Byli spolu i na Vražedné hoře. Ford znal celou pravdu, stejně tak jako Stone. Pokud dostane Forda a využije ho jako návnadu, bude to trošku podlé, ale na tom v tuhle chvíli vůbec nezáleželo. Ten chlap byl ovšem federální agent, takže unést ho jen tak nemohl. Určitě ho ale mohl zdiskreditovat. A Gray si takovou taktiku velmi oblíbil. Nejdřív musí svou oběť připravit o čest a pak, když je bezbranná, na ni zaútočit. Bylo to mnohem snazší, než by si kdo pomyslel. Gray si několikrát zatelefonoval a dal pokyn k zahájení operace.

Vzápětí mu zavolala jeho spojka, krtek nasazený v FBI. Měl pro Cartera tři velké novinky. Řekl mu o události, při níž přišel o život Jerry Bagger a při které byl Ford. Neopomněl poznamenat, že Ford byl viděn s nějakou ženou s pochybnou minulostí. Z místa washingtonského výbuchu odcházeli společně. Ford dokonce řekl agentům FBI, že s nimi bude mluvit až později. Nejspíš jel k sobě domů, i s tou ženskou.

Gray poděkoval a zavěsil.

Celá situace se najednou dramaticky změnila. V kariéře Alexe Forda právě nastal prapodivný zvrat. A rozhodně ne k lepšímu.

81.

Když si Annabelle odešla lehnout, Alex si dal v kuchyni další šálek kávy. Očima neustále těkal směrem k ložnici a říkal si, že už všechno skončilo. Byla to ale pravda? Ano, případ byl u konce, zlo bylo po zásluze potrestáno. Začaly běžet titulky a třeba i nějaký vyřazený záběr na konec filmového díla. V reálném životě však věci nebývají tak jednoduché. Padl malý strom, ale následně se spotřebuje hora papírů na nejruznější hlášení. Bude následovat vnitřní vyšetřování, ve kterém se prokáže, že k výbuchu u Potomacu nevedly žádné oficiální rozkazy. Na řadu přijde spousta vysvětlování, ale Alex si byl vcelku jist, že po pár měsících všechno utichne.

Jenže to on rozhodně nechtěl. Podobný scénář by totiž znamenal, že Annabelle půjde svou vlastní cestou. Bez něj. Stejně to tak dopadne, povzdechl si. A možná je to tak dobře, alespoň oficiálně. Byl přece polda a ona falešná hráčka, což jsou dva protikladné živly, stejně jako oheň a voda.

Podíval se znovu směrem k ložnici. *Ne, takhle jednoduché to také není, že?*

Co udělá, až se vzbudí? Požádá ji, aby zůstala? Někaké zdůvodnění by se jistě našlo. *Musíš tu zůstat, dokud neskončí oficiální vyšetřování.* Ta věta zněla i jemu jako holý nesmysl. Annabelle by si s ní určitě poradila po svém.

Náhle se však jeho myšlenky stočily jiným směrem. Přišla mu návštěva a podle způsobu, jakým se to stalo, rozhodně nepatřila k těm vítaným.

Alex se přikrčil, došel k oknu a podíval se ven. Na šterkovém vjezdu, na samé hranici dohledu, stálo neznámé vozidlo. Černá dodávka. Alex podobné autáky z duše nenáviděl. Většinou v nich jezdili muži s velkými zbraněmi a velmi nepěknými způsoby. Jeho obavy se naplnily, když popadl noktovizor ležící na polici a podíval se důkladněji. Na střeše dodávky se nacházel malý satelitní přijímač. Pokud měl dosud nějaké pochybnosti, tak o ně rázem přišel, když spatřil pohyb v křoví. Lidé skrytí v podrostu, satelity, dodávka a dost

možná, že ve svitu měsíce zahlédl i odlesk dalekohledu na odstřelovačské pušce – nic z toho mu nemohlo přidat na dobré náladě. Už jednou dnes málem přišel o život a rozhodně to nechtěl zažít podruhé.

Jenže tentokrát to bylo jiné než s Jerrym Baggerem. Na téhle akci byl dobře patrný vládní podpis. Proč by se ale americká administrativa vrhala na vlastního muže? Alex si vzápětí uvědomil správnou odpověď.

Carter Gray nenašel Olivera Stonea, a tak se rozhodl rozšířit své pasti. Ať už tomu tak bylo, nebo ne, Alex Ford v žádném případě nehodlal čekat, až se to prokáže. Už jednou se střetl s Grayem v boji na život a na smrt na Vražedné hoře a po dalším kole nijak netoužil.

Popadl z háčku v kuchyni klíče a hnál se do ložnice. Přiložil Annabelle ruku na ústa pro případ, že by po probuzení vykřikla. „Někdo je tady,“ zašeptal, „rychle se oblečte! Musíme sebou hodit.“

Annabelle na sebe ani nestačila navléct oblečení a popadnout svou tašku, když dva muži vletěli dovnitř předními dveřmi a další dva zadními. Měli na sobě neprůstřelné vesty a v rukách MP5. Alexova pistole byla ve srovnání s nimi jen pouhou dětskou hračkou. Rozhodl se pro únik přes garáž.

„Stát!“ vykřikl z chodby jeden z mužů.

Alex měl však v úmyslu pravý opak – za každou cenu utéct. Zvedl garážová vrata jen natolik, aby se jimi corvetta protáhla, zařadil rychlost a hnál se po štěrk k dodávce zrovna v okamžiku, kdy muži odpálili vstupní bránu. Štěrk odletoval do všech stran, nad hlavou jim bušila palba ze samopalů. Annabelle se zvedla ze sedadla.

„Ksaku!“ vyjekl Alex.

„Zasáhli vás?“ zeptala se nervózně.

„Ne, ale jedna střela trefila auto.“

S nohou na plynu se vrátil na hlavní silnici. Podíval se do zpětného zrcátka a ulehčeně si oddechl. Nikdo za nimi nejel.

„Alexi, co se stalo?“

„To kdybych věděl, Annabelle.“

„Kam jedeme?“

„To taky netuším. Držte se.“

Rychlým vytáčením zavolal svému příteli na washingtonské oddělení tajné služby.

„Bobby, tady Alex. Děje se tu něco hodně divného, kámo.“

„Povídej.“

Alex mu všechno vylíčil. „Nevím, co jsou zač, ale jsou velmi dobře vyzbrojení. Pokus se něco zjistit a zavolej mi.“

Zavěsil a podíval se na Annabelle. „Bobby je prima a určitě najde cestu, jak nám pomoci.“

„Proč nejedete rovnou na ředitelství nebo jak tomu říkáte? Tam přece budete v bezpečí.“

„To si bohužel nemyslím.“

„Proč?“

„Protože kombinézy, které měli na sobě, jsem už viděl.“

„Kde?“

„Ve výcvikovém středisku tajné služby v Camp Davidu.“

„To je dost zlé, že?“ zeptala se velmi stísněně.

„Je to výcvikové centrum CIA, říká se mu Farma.“

„CIA?“

„Takovou výstroj používají jejich polovojenská komanda.“

„CIA má něco takového?“

„Copak to nikdo mimo Beltway6 neví?“

„Takže vy tvrdíte, že po nás jde naše vlastní vláda?“

„Přesně tak.“

„Zbavili jsme se maniaka z kasina, táta vyletěl do vzduchu a teď máme za zadkem CIA?“

„Trefa.“

„Řekla bych, že to berete docela klidně.“

„Když nic jiného, jako agenti nás učili zachovat klid. Přesto musím říct, že je to minutu od minuty horší.“

„To jsem ráda, že jste taky člověk. Co dál?“

„I když se mi ta myšlenka vůbec nelíbí, musíme se zbavit téhle corvetty a někde se ukrýt. Pak počkáme, až se ozve Bobby, a budeme doufat, že přijde s dobrou zprávou. Ale řekl bych, že to bude přesně naopak.“

6 Přeneseně mimo Washington podle okružní dálnice Beltway (pozn. překl.)

82.

Zaparkovali corvettu a vzali si taxíka do Old Town Alexandria. Vešli do hotelu, Annabelle se zapsala pod falešným jménem a zaplatila hotovostí. Společně pak vstoupili do pokoje a zamkli.

Za hodinu zavolal Bobby a svá zjištění jen šeptal.

„Podle oficiální verze, která právě přišla, jsi začal střílet na federální agenty, kteří se tě pokoušeli zatknout u tebe v domě. Prý skrýváš neznámou ženu, která je na útěku před zákonem. Nikdo tomu nevěří, ale ředitel se může zbláznit, Alexi. Prý mu ředitel CIA do telefonu pěkně vynadal.“

„Ti federálové se mě pokoušeli *zabít* nebo přinejmenším *unést*, Bobby! Jediné, co chci, je nakopat zadek tomu, kdo skrývá správné odpovědi!“

„No tak, jsem na tvé straně. Nedorazil jsi do práce a prohlásili tě za zločince. Měl bys sem přijít a všechno vysvětlit.“ Odmlčel se. „Alexi, kdo je s tebou?“

Alex se podíval na Annabelle, která mu pohled se zřejmou nervozitou opětovala. „Díky, Bobby, ozvu se.“

Zavěsil a s pocitem naprostého hnusu praštil telefonem o postel. „Tak se mi zdá, že nás teleportovali do nějakého jiného vesmíru, kde pro slušné lidi není místo.“

Annabelle si sedla vedle něj na postel. „Děkuju.“

„Koukněte, sarkasmy si teď můžu dovolit jenom já.“

„Já nechtěla být jedovatá. Jen jsem vám chtěla poděkovat, že jste mi zachránil život. *Dvakrát!*“

„Je mi to líto, Annabelle. Nějak mi ta změna v komunikaci unikla.“

„Proč nás hledá CIA?“

„Jediným důvodem, který mě napadá, je moje přátelství s Oliverem.“

„Proč po něm vlastně jdou?“

„Před nějakou dobou byl unesen prezident a stáli jsme před světovou nukleární katastrofou...“

„A Oliver?“

„Byli jsme v tom namočení oba a neměli jsme žádnou jinou možnost. Na druhé straně stál Carter Gray. Oliver se postaral o to, že nakonec musel rezignovat.“

„On měl nějaké kompromitující dokumenty a donutil ho opustit funkci?“

„Přesně tak.“

„Gray je ale mrtvý.“

„Jeho tělo se nenašlo.“

„Pak tedy ten chlap může spřádat své plány rovnou z hrobu.“

„Už to tak vypadá. A my jsme se ocitli v pasti.“

„Musíme Olivera najít.“

„To nebude jen tak. Pokud se do celého případu vložili lidi ze CIA, využili všechny páky, aby s nimi ostatní složky moci spolupracovaly.“

„My jsme ale přece FBI pomohli,“ namítla Annabelle.

„To je bohužel úplně jedno. Tenhle případ je otázkou národní bezpečnosti, a tak má absolutní prioritu. Proto jsou naše možnosti hodně omezené. Není to jako ve filmu nebo v televizi, poldům unikneme jen těžko. Všude nás teď hlídají miliony očí. Něco jim bude podezřelé a je to. Vědí dobře, jak vypadám.“

Annabelle zvedla svou tašku. „S tím něco uděláme. Pojd'te do koupelny.“ Tam přesvědčila Alexe, aby si sedl na komodu, vytáhla z tašky malou krabičku a vyndala z ní spoustu kosmetických přípravků. Trvalo to hodinu, ale s postupujícím časem přestával být Alex Ford Alexem Fordem.

Hleděl na sebe v zrcadle. „Jste dobrá.“

„Hodí se to. Zítra ráno zajdeme do vlásenkářství a koupíme ještě pár propriet. Dejte mi ještě chvilku a jsem si jistá, že vás nepozná ani vaše manželka.“

„To nebude tak těžké, protože žádná není.“

Začala skládat kosmetiku zpátky do krabičky. „Mám najednou hrozný hlad.“

„Kousek odtud je McDonald.“

„Tak pro mě dvojité menu,“ řekla Annabelle.

Když šel Alex nakupovat, volal mu Stone. „Bagger už je vyřešen, ale málem nás dostal Gray,“ řekl mu. „Paddy je mrtvý, Annabelle to vzala dost těžce.“

„Je mi to upřímně líto, ale bohužel opět potřebuji tvou pomoc.“

Alex chvíli poslouchal a pak se domluvili, že se s ním setkají za dva dny večer, až se rozruch trochu uklidní.

Zavěsil a u McDonalda objednal dvojité porce pro oba. Celou cestu zpět, s rukama plnýma nezdravého jídla, přemýšlel, zda to bude jediná újma, kterou může utrpět, nebo zda si právě koupil poslední jídlo svého života.

83.

Když se dozvěděl, že jim Alex Ford zmizel, začal Carter Gray poprvé ve své dlouhé kariéře řvát.

S tváří plnou opovržení dal svým mužům, kteří při výtkách nehnuli ani brvou, rozchod. Utekli jim Carr, Lesja i její syn. A teď navíc i Ford! Sám sebe přesvědčoval, že taková věc by se za jeho vedení nikdy nestala. Kdyby měl k dispozici takové lidi, jako byl John Carr...

Třikrát se zhluboka nadechl a vzápětí se stal zase oním rozvážným Carterem Grayem. Bylo to zdržení, to ano, ale jen chvilkové. Před třiceti minutami se dozvěděl další zásadní informaci. Už z minulosti věděl, že zásadní informace přicházejí vždycky ve vlnách.

Srovnali mužovu tvář s databázemi. Ten člověk, který se teď pohybuje ve společnosti Lesji a Carra, se jmenuje Harry Finn. Je to bývalý voják z jednotek SEAL a momentálně pracuje jako smluvní partner ministerstva vnitra pro krizové situace. Či spíše pracoval. Gray si nedokázal představit, že by na takovém místě mohl zůstat i nadále. Je přece vrah. Musí zemřít dřív, než se dostane před soud.

Gray už poslal komando do Finnova domu, který se nacházel na pěkném místě na předměstí; Finn měl krásnou ženu a tři milované děti. Ve volném čase hrával fotbal a v mnoha ohledech to byl typický, naprosto spořádaný občan. Gray si byl jist, že jeho tým najde dům prázdný. Po deseti minutách mu byl jeho předpoklad telefonicky potvrzen.

Jeho lidé však přesto neodešli úplně s prázdnou. V sejfu v garáži objevili celou řadu zajímavých věcí. Našli také dokumentaci ke schránce. Když se do ní dostali, našli záznamy o Binghamovi, Coleovi a Cincettim. Byla tu složka o Carteru Grayovi i Rogeru Simpsonovi, a dokonce i materiály o muži jménem John Carr. I když se tu nevyskytovaly žádné informace o Rayfieldu Solomonovi a Lesje, přesto se nedalo pochybovat, že Harry Finn je jejich muž. Kde ale teď byl? Samozřejmě se někde skrýval, a Carter Gray byl tím, kdo ho z toho úkrytu dostane. Věřil ve své štěstí.

I když šlo jen o intuitivní odhad, Gray věřil, že všichni tři jsou teď spolu. A pokud tomu tak je, pak udělají osudovou chybu všichni na jednu. A nemusí to být nutně *jejich* chyba. Celá rovnice měla ještě jedno řešení, Finnovu vlastní rodinu.

Zvedl telefon. „Vysledujte všechny kreditní a debetové karty, všechny mobily i pevné linky, které jsou registrovány na Finnovu rodinu. Víte, kde pracuje, tak nasad'te všechny prostředky i na jeho spolupracovníky z kanceláře. Sledujte školy jeho dětí a společenské kluby jeho manželky. Jakmile se někde objeví, okamžitě zajistit. Obraťte celý svět třeba naruby, ale přiveďte mi je!“

84.

Ve sklepe, kde proseděli další den, se nyní v podvečer už zase rozlévala tma. Stone, Finn i Lesja připravovali nejbližší kroky, které podniknou. V průběhu následující noci se Stoneův tým pokusí vykonat svůj plán.

„Musím vidět svou rodinu. Hned!“ řekl Finn, který chodil po místnosti se stoupající nervozitou.

Lesja začala protestovat, ale Stone se věčně zeptal: „Kde jsou?“ Finn mu to řekl.

Stone se otočil k Lesje. „Vy tu zůstanete. Jdu s ním.“

„Vy mě tady necháte samotnou?“ podivila se stařena.

„Jen na chvíli,“ dodal Stone. „Budete tu v bezpečí.“

Dvojice opustila sklep.

„Zvládne to vaše žena?“ zeptal se Stone Harryho, když byli venku.

„Nezvládne! Ale copak ji to můžu vyčítat?“

„Pojedeme metrem, pak už je to jen kousek pěšky.“

„Byl jste ve Vietnamu ve speciálních jednotkách,“ řekl Finn. „Leccos jsem si o vás zjistil.“

„A vy?“

„Jak vůbec víte, jestli něco takového bylo?“

„Prostě to vím.“

„SEAL. Potřebujeme zbraně. Můj dům už určitě prohledali. Mám tam zbrojnici, ale tu už s největší pravděpodobností našli také.“

„I já mám takové místo,“ připustil Stone.

Stone čekal venku, když po třiceti minutách vešel Harry Finn do pokoje motelu v odlehlé části jižní Alexandrie.

Děti se na něj okamžitě vrhly a málem ho přimáčkly ke zdi. Dokonce i labrador George začal radostí štěkat a skákat při setkání se svým pánem. Když se Finn s dětmi objímal, tekly všem slzy štěstí, ale on už úzkým prostorem mezi Susie a Davidem sledoval svou ženu. Také ona plakala, ale nijak se k němu nehrnula.

Po pár minutách objímání Finn své děti uklidnil. Posadili se na postel, Susie v ruce drtila medvídko od babičky a po jejich boubelatých tvářích stále stékaly potoky slz. Patrick si nervózně kousal už dávno okousané nehty. Dělal to vždycky před každým důležitým tréninkem a zápasem. Finna zamrazilo, když si uvědomil, že tentokrát je příčinou projevu synova zlovyku právě on.

David si otce prohlížel těkavým pohledem. „Tati? Co se to děje?“

Finn se zhluboka nadechl. Nemohl jim vyjevit celou pravdu, protože by zněla stejně, jako kdyby řekl, že spadl z Měsíce. Celou cestu si připravoval milosrdnou lež, ale najednou ji nedokázal použít. Nikdy jim nebude moci říct: „Děti, já jsem vrah ajdou po mně poldové.“ Nic takového se jeho děti zkrátka dozvědět nesmí. Nic jiného než je a Mandy neměl. Ani spravedlivá odplata ho neopravňovala k činům, které vykonal.

„Dave, v práci nastal malér,“ řekl, když se na něj Mandy podezíravě podívala. V jejích očích rozpoznával nejen velký strach, ale i něco mnohem horšího: ztrátu důvěry. Natáhl k ní ruce, ale ona kousek ustoupila.

Cítil, že se už nedokáže skrývat za kouřovou clonou. Vstal a opřel se o zeď. Když se nakonec rozhodl, že promluví, díval se přímo na ně.

„Všechno, co víte o prarodičích, o mé matce a otci, je lež. Dědeček nepocházel z Izraele a nezemřel při autonehodě. Vaše babička není Kanadanka a není už v pečovatelském domě.“ Znovu se zhluboka nadechl a snažil se nevnímat naprosté ohromení všech členů rodiny.

Pak jim to řekl. Skutečné jméno jejich dědečka, který byl vládním agentem USA, bylo Rayfield Solomon. Babička se jmenuje Lesja, pochází z Ruska a než se poznala s dědečkem, pracovala pro svou zemi jako vyzvědačka. Pak se vzali a ona začala pracovat se svým manželem.

„Někteří lidé z CIA je neprávem obvinili,“ vysvětloval. „Fotografie Rayfielda Solomona visí v ‚Síni hanby‘, jak tomu říkají v Langley. On si ale nezaslouží, aby tam byl. Byl zabit stejnými lidmi, aby pravda nevyšla najevo. Babička přežila, ale od té doby se skrývá.“

Finn si oddechl, když jeho děti přijaly vysvětlení docela prostě, i když s trochou překvapení.

„Jak to tedy bylo?“ zeptal se David. „Kde je pravda? Za co je obvinili?“

Finn zavrtěl hlavou. „Synku, tohle ti opravdu říct nemůžu. Prostě to nejde. I já sám znám skutečnou pravdu jen velmi krátce.“

„Kde je babička teď?“ zeptal se Patrick.

„Za chvíli za ní jedu.“

Susie se přitiskla k Finnovu stehnu. „Tati, ty nesmíš odjet. To tedy ne, nemůžeš nás tu nechat,“ brebentila. Ten zvuk trhal Harryho srdce na dvě poloviny. Nemohl skoro dýchat, když vnímal slzy stékající po té dětské tvářičce. „Je mi to moc líto, holčičko. Jednu věc ti ale slíbím. Slyšíš mě? Poslouchej mě aspoň chvíli! Prosím, moje malá, prosím!“

Susie se nakonec trochu uklidnila. Společně s bratrem teď hleděli na svého otce a najednou působili tak ztuhle, jako by ani nedýchali.

„Slibuji. Táta dá všechno do pořádku. Pak si pro vás přijedu a vrátíme se domů. Všechno bude jako předtím. Slibuji vám to. Přísahám, že to tak bude.“

„Jak to chceš udělat?“

Všichni se podívali na Mandy, která pomalu kráčela ke svému manželovi.

„Jak?“ zeptala se tentokrát už se zvednutým tónem hlasu. „Jak to dáš do pořádku? Jak to uděláš, aby bylo všechno jako předtím? Jak můžeš dát do pořádku... noční můru?“

„Mandy, prosím.“ Finn se ale díval na děti.

„Ne, Harry, to nemůže být pravda. Tys mě celou dobu klamal. Mě i mé děti! Jak dlouho, Harry? Jak dlouho?“

„Až příliš dlouho,“ připustil tiše. „Je mi to líto. Kdybych věděl...“

„Ne, my to vědět nechceme.“ Vzala vzpírající se Susie do náručí. „Zavolala jsem Doris, naší sousedce. Prý tam byla policie a celý dům prohledali. Když se ptala, co se děje, řekli jí, že tě přišli zatknout. Harry, tebe! Říkali, že jsi zločinec.“

„Ne! Ne!“ zavřískala Susie. „Táta není zločinec. To teda není! To teda ne!“ křičela a začala pěstičkami bušit do Mandy. Finn ji chytil a odtáhl stranou. „Susie, tohle se nesmí. Nikdy nesmíš na maminku

vztáhnout ruku. Miluje tě nejvíc na světě. Nikdy už to nedělej! Slib mi to!“

Uplakaná Susie jen vzdorovitě zvedla hlavu. „Ale ty nejsi zlý člověk, vid', že ne?“

Finn se zoufale podíval na svou ženu a pak na své syny. I oni tam stáli s bezradnými očima plnými strachu a slz.

„Ne, není, Susie. Tvůj táta není špatný člověk.“

Otočili se a spatřili Olivera Stonea, který tiše vstoupil do místnosti. George ani neštěkl. Jen si Stoneovi sedl k nohám.

„Kdo jste?“ vyjekla zlostně Mandy.

„Pracuji s vaším manželem, abychom napravili zlo. Je to skvělý chlap.“

„Mami, já ti to říkala,“ ozvala se Susie.

„Jak se jmenujete?“ zeptala se Mandy.

„Na jménu nezáleží, Harry vám řekl pravdu. Víc vědět nemůžete, pak byste byli v nebezpečí. Jít za vámi dnes večer bylo pro něj opravdu velmi riskantní, ale on na tom trval. Nechal dokonce svou starou a nemocnou matku samotnou jen proto, že měl o vás starost. Musel vás vidět.“ Podíval se na Mandy. „Musel vás vidět, slyšíte?“ Mandy očima probodávala Stonea a vzápětí zase Harryho. Finn k ní pomalu natáhl ruku a ona ji pozvolna stiskla. Jejich prsty se okamžitě spojily v ocelovém sevření.

„Můžete napravit všechno to zlo?“ zeptala se Mandy a dívala se přitom na Stonea.

„Uděláme pro to všechno,“ řekl. „Všechno, co je v našich silách.“

„Na policii jít ale nemůžete.“

„Moc rád bych to udělal, ale opravdu to nejde. Ještě ne.“

Finn postavil Susie na zem a ona sebrala medvídku, který ležel na podlaze. „Povím babičce, že bez toho medvídku nemůžeš být.“ Susie jej svírala v jedné ruce a druhou se držela tátovy nohy.

Po dvaceti minutách museli Stone s Finnem odejít. Ve dveřích se Mandy s Harrym naposledy objali, zatímco Stone s dětmi v uctivé tichosti jen přihlíželi.

„Miluju tě, Mandy, miluju tě jako nic jiného na celém světě,“ zašeptal jí do ucha.

„Harry, udělej, co musíš, a pak se vrať. Prosím.“

Když odešli, Finn se ke Stoneovi otočil. „Děkuji za všechno, co jste pro mě udělal.“

„Rodina je vždycky to nejdůležitější.“

„Mluvíte z vlastní zkušenosti?“

„Kéž by tomu tak bylo! Kéž by! Ale bohužel tomu tak není.“

85.

David Finn byl z událostí toho večera silně rozrušený, a tak byl rád, když ho Mandy požádala, aby zašel do místního obchodu. Byla to skvělá příležitost, jak z motelového pokoje alespoň na chvíli vypadnout. Apartmá mělo malou kuchyňku, ve které jim Mandy vařila.

Když stál ve frontě, najednou si uvědomil, že nemá dost peněz, a tak vytáhl svou debetní kartu, kterou mu dala matka, aby si na ni spořil. Věděl, že by ji neměl použít, ale *co se může stát?* zeptal se sám sebe.

Jak se později ukázalo, až příliš mnoho.

Jakmile karta zajela do čtečky, v místnosti vzdálené skoro tři tisíce kilometrů se rozezněl poplašný signál. Ten byl okamžitě přenesen na ředitelství CIA a vzápětí přímo na stůl Cartera Graye. Během dvou minut byli na místo použití karty vysláni čtyři muži.

David byl sotva v polovině cesty zpátky do motelu, když před ním zastavilo auto a ven vystoupili dva muži. Během necelých pěti vteřin popadli vysokého kluka a vmáčkli ho mezi sebe do vozu. Za půl hodiny už seděl přivázaný na židli v temné místnosti. Srdce mu bilo jako o závod a jen stěží dýchal. „Tati, prosím, přijď a pomoz mi,“ opakoval si tiše.

Z temnoty se však ozval jiný hlas. „Táta nepřijde, Davide. Táta už se nikdy nevrátí.“

* * *

Stone, Finn, Lesja i zbytek Camel clubu se s Alexem a Annabelle sešli ve sklepě. Stone stál uprostřed místnosti a začal vyprávět celý příběh. Všichni napjatě poslouchali a jen čas od času pohledy některých sklouzávaly na Finna a Lesju.

„Já a moji lidé jsme zavraždili Rayfielda Solomona,“ přiznal Stone. „Zabili jsme nevinného člověka.“

„Olivere, to jsi ale nemohl vědět,“ protestoval Milton s následným souhlasem Caleba i Reubena.

Stone oceňoval, že ostatní členové klubu přijali skutečnost, že kdysi patřil do oddělení 666 CIA a zabíjel, bez většího překvapení.

Caleb to shrnul jednoduše. „My všichni jsme dobře věděli, že nejsi žádný knihovník na penzi. To bych totiž hned na první pohled poznal.“

Lesja nechápala. „Proč vám říkají Olivere? Vždyť jste přece John Carr, ne?“

Milton, Reuben i Caleb si vyměnili zvědavé pohledy. Stone se podíval na Lesju. „Vy jste někdy používala své pravé jméno?“ Zavrtěla hlavou. „No vidíte, já také ne. Z mnoha nejrozumnějších důvodů.“

Stone se otočil k Alexovi. „Jsi tady jediný zástupce práva. Protože teď budu navrhopvat kroky mimo zákon, můžeš klidně odejít.“

Alex pokrčil rameny. „Pravda mě zajímá zrovna tak jako tebe.“ Prudce se ohlédl po Lesje. „Budu si chvílku hrát na d'áblova advokáta. Jak si můžeme být jisti, že celá ta historka je pravdivá? Máme jen její svědectví. Co když Solomon opravdu pracoval pro druhou stranu? O tom muži jsem samozřejmě slyšel. Zdálo se, že byl skutečně zrádce.“

Všichni se podívali na Lesju.

„Mám své důvody,“ řekl Stone, „proč jí věřím. Znáám kohosi v CIA, kdo to může potvrdit.“

„Dobrá, to беру,“ přitakal Alex. „Všichni tu hrozně riskujeme. Chci jen vědět, jestli máme ten správný důvod. Pokud tahle žena byla vynikající vyzvědačka, tak musela být i vynikající lhářka.“

Stone chtěl něco říct, ale Lesja zvedla ruku a vstala. „Hájit se budu sama, pokud by vám to nevadilo. Vlastně mě velice překvapilo, že tahle otázka padla teprve teď.“ Chytla své hole, jednu z nich otočila, sňala z ní gumovou krytku a odšroubovala víčko. Ven vytáhla dva svinuté dokumenty.

„Zde jsou podepsané rozkazy, které jsme dostali přímo z CIA. Trvali jsme na nich, protože šlo o operaci s opravdu dalekosáhlými dopady.“

Všichni začali číst. Text byl napsán na hlavičkovém papíru CIA a adresován Lesje a Rayfieldu Solomonovým. První nařizoval atentát na Jurije Andropova, druhý na jeho nástupce Konstantina Černěnka. Oba podepsal Roger Simpson. Všichni zůstali naprosto ohromeni.

„Už chápu, že jste Simpsonovi nedůvěřovala,“ řekl Stone.

„Věřili jsme jen jeden druhému.“

„Simpsonův vlastnoruční podpis,“ poznamenal Stone. „Znám ho velmi dobře.“

„Ale chybí tu kontrასignování prezidentem,“ připomněl překvapený Alex. „Chcete říct, že jste zabili dva představitele Sovětského svazu jen na příkaz nižšího zpravodajského důstojníka?“

„Vy opravdu věříte, že by prezident Spojených států uvedl své jméno na takový dokument?“ stejně překvapeně se zeptala Lesja. „Naším řídicím důstojníkem byl on. Pokud nám byl tento příkaz předán, museli jsme logicky předpokládat, že přišel seshora. Jinak bychom tu práci nemohli dělat.“

„Má pravdu,“ přitakal Stone. „Oddělení 666 bylo řízeno na stejném principu.“

Prohlížel si dokument ve světle žárovky. Pak se podíval na Lesju. „Vedle vodoznaku je kódová identifikace.“

Přikývla. „Tenhle zvláštní papír byl kódován důstojníkem stojícím v hierarchii o jedno patro výš.“

„Takže Carterem Grayem.“

„Ano. My jsme věděli, že rozkazy jdou přes něj. Měli jsme zkušenost, že pokud jsou takto kódovány, přicházejí z nejvyššího velení. Simpsonovi jsme moc nedůvěřovali. Byl jak utržený ze řetězu.“

„Klidně si ale takhle mohl hrát jen sám Gray,“ konstatoval Stone. „A prezident o tom rozkazu třeba ani nevěděl.“

Pokrčila rameny. „Dost dobře nešlo, abych se šla do Bílého domu zeptat. Nemohla jsem si jít promluvit s prezidentem o tom, jestli chce dát opravdu zabít dva sovětské představitele,“ řekla docela pobaveným tónem.

„Proč jste tedy s tímhle autorizačním dopisem nešla na úřady?“ zeptal se Alex.

„Neměla jsem žádný důvod o tom přemýšlet až do okamžiku, kdy Rayfield přišel o život. Ještě dlouho po tom jsem ani nevěděla, že ho zavraždili Američané. Pak se pokusili zlikvidovat i mě, to byl Harry ještě dítě. Až tehdy jsem pochopila, že mě zradili. Neměli jsme se kde skrýt. Celá desetiletí jsem hledala pravdu a všechny ty, kdo byli za celou akci zodpovědní. Jak jsem ale mohla využít důkazy, které

jsem měla? Byla jsem přece ruská špionka. Pravdu tehdy znali jen Rayfield, Simpson a Carter. Já byla dvojité agent. Kdybych v tehdejší době předložila jakékoli důkazy, stejně by mi nikdo nevěřil. A nakonec by mě tak jako tak zlikvidovali.“ Odmlčela se a chvíli si s Alexem vyměňovala pohledy plné souhlasu, ale i nedůvěry. „Vy si vážně myslíte, že by se o moji likvidaci nikdo nepokusil?“ Otočila se ke Stoneovi. „Zeptejte se jeho.“

„Lesjo, věřím vám,“ řekl Stone. „*Určitě* se to stalo nějak takhle.“

„S Rayfieldem jsme se vzali v Sovětském svazu, to už jsem čekala Harryho. Nikomu jsme nemohli říct, že jsme manželé, ani Sovětům, ani Američanům. Přijali jsme novou identitu a nakonec jsme se v Americe usadili natrvalo. Rayfield byl s námi, jak jen to bylo možné. Později se od nás ale odpoutal. To už po něm šli a on to věděl. Saõ Paulo to potvrdilo. I když ještě pořád pracoval pro svou vlast, zabili ho.“

„Následovalo nějaké vyšetřování?“ zeptal se Alex.

„K čemu by bylo vyšetřování, které by stejně nikam nevedlo? Nechtěla jsem, aby pravda vyšla na povrch. Chtěla jsem jen pomstu.“ Sevřela Harryho ruku. „Za nás za oba.“

Alex zavrtěl hlavou. „Olivere, nemůžeme teď jít se všemi důkazy rovnou na policii?“

„Právě o tom uvažuji,“ ozvala se Annabelle.

Stone však takovou alternativu rázně zamítl. „Nemůžeme vědět, zda tehdy za těmi vraždami skutečně nestála celá CIA a prezident. Pokud ano, pak by to někteří, co jsou ještě u moci, mohli nést dost těžce.“

„A tak jsme mezi mlýnskými kameny,“ podotkl trpce Alex.

„A nikdy se z toho nedostaneme,“ přidala se Lesja. „Vzpomeňte, co se stalo mému ubohému manželovi.“

„Zveřejnění celého příběhu by mohlo klidně zvednout novou vlnu napětí mezi Ruskem a USA,“ pokračoval Stone. „Když vezmu v úvahu stav Ruska a poskvrněný obraz USA ve světě, dost pochybuji, že by Rusové v klidu přijali okolnost, že jsme nechali spáchat atentát na dva jejich ministerské předsedy, i když to vedlo k pádu Sovětského svazu.“

„Co tedy navrhuješ?“ zeptal se Alex.

„Musíme dostat Cartera Graye,“ řekl. „A myslím, že vím jak.“

Stone začal líčit celý plán, když se náhle rozezněl Finnův telefon. Harry poslouchal, zavěsil a podíval se na ostatní. Celý zpopelavěl. „Volala Mandy. David se nevrátil z obchodu.“

„Má ho Carter Gray,“ řekla Lesja tiše. „Jako návnadu.“

Finn vstal. „Tak to je konec. Vyměním se za něj.“

„Jediným výsledkem bude, že *zemřete oba dva*,“ podotkl Stone. „Pokud to jen trochu jde, Gray nikdy nenechává očitě svědky.“

„Já z toho ale musím svého syna dostat!“ vyštěkl Harry.

„Slibuju, že vašeho syna získáme zpátky,“ pronesl velmi vážně Stone.

„Jak?“ vyjekla i Lesja. „Jak to uděláte, když ho má Gray? Sám jste říkal, že ten chlap nenechává svědky.“

„Musíme najít jiného zajatce, kterého za Davida vyměníme.“

„A koho?“ zeptal se Reuben.

„Někoho, kdo je pro Graye ještě cennější.“ Lesja to okamžitě pochopila. „Rogera Simpsona.“

Finn se prudce otočil a hleděl na Stonea. „Vím, jak toho hajzla dostat.“

86.

Roger Simpson seděl ve své kanceláři v Hartově senátní budově a pracoval, když mu náhle potemněla obrazovka počítače. Za okamžik naskočil na monitoru zcela jiný obraz.

Simpson jen otevřel ústa. Podobizna Rayfielda Solomona. *Jak k tomu mohlo dojít?*

Na spodním řádku začal běžet text. *Doufám, že poznáváš svého přítele.*

„Ksaku!“ ulevil si Simpson a začal se rozhlížet kolem sebe. „Co se to děje?“

„Co se to děje?“ ozval se hlas a málem srazil Simpsona z křesla. Přicházel z bezdrátového reproduktoru, který do kanceláře umístil Finn, když se tam vloupal.

„Kdo jste?“ špitl Simpson bojácně.

„Copak na tom záleží? Hlavní je, že v tvém počítači je bomba.“

„Cože?“ vyjekl znovu Simpson a zvedl se z křesla.

„Jakmile se pokusíš zmizet, celá kancelář vyletí do vzduchu.“

Simpson se svezl zpátky do křesla. „Moji kancelář prohledal pyrotechnický tým.“

„Odšroubuj kryt počítače. V šuplíku máš šroubovák, tedy alespoň tam byl, když jsem dával tu bombu dovnitř.“

„Ale...“

„Udělej to!“

S třesoucíma se rukama našel Simpson šroubovák, odstranil zadní kryt počítače a zíral na výbušný systém, který tam Finn umístil.

„Když elektronicky spustím chemickou reakci, z centrální procesorové jednotky se stane bomba. Mimochodem, mám o všem, co děláš, skvělý přehled, takže pokud se pokusíš tu bombu odpojit, odpálím ji. Jasně?“

Simpson pomalu přikývl.

„To mi nestačí, řekni to pěkně nahlas.“

„Chápu. Proboha, jasně že to chápu.“

„Za okamžik vstoupí do kanceláře jeden muž. Bez jakékoli známky odporu s ním odejdeš. Pokud se pokusíš někoho varovat, odpálím bombu a tvá kancelář se prostě vypaří. Jakmile budeš mimo kancelář a pokusíš se o nějakou lest, tvá manželka okamžitě zemře. Chápeš to?“

„Vy máte Donnu?“

„Bývalá miss Alabama se má dobře, jenže takový stav se dá pochopitelně snadno změnit. Všechno závisí na stupni spolupráce. Řekl jsem to dost jasně?“

„Ano,“ odvětil Simpson se znatelnou porážkou v hlase.

„Dobrá. Takže se hezky vzpamatuj a počkej na něj. Budu poslouchat a sledovat vás. Jako zástěrku řekneš, že tě ten muž doprovodí najednání krizového týmu v Langley, na kterém jako předseda výboru pro zpravodajské služby nemůžeš chybět.“

„Ano.“

Po pár minutách se ozvalo zaklepání na dveře Simpsonovy kanceláře. Za okamžik už bledý, ale vyrovnaný senátor kráčel v doprovodu Olivera Stonea v černém obleku k výtahu; na očích měl sluneční brýle. Auto řídil Reuben. Když se vůz rozjel, Stone sňal brýle a jen na Simpsona hleděl.

„Ahoj, Rogere, už jsme se dlouho neviděli.“

„Známe se...?“ Simpson náhle přestal dýchat, když si uvědomil, kdo se mu dívá do očí.

„Předpokládám, že jsem se za ta léta moc nezměnil,“ řekl Stone. „Ve skutečnosti jsem stárnul jen v době, kdy jsem pracoval pro tebe a Graye.“

Simpson začal koktat. „Johne, prosím, musíš mi věřit. Se smrtí tvé ženy nemám nic společného.“ Pak dodal rychle. „Navíc jsme se ti postarali o Jackie. Měli jsme ji moc rádi.“

Stone udeřil Simpsona loktem do žeber. „Moje dcera se jmenovala *Elizabeth*, ne Jackie!“

„Dal nám ji Gray. Neřekl nám, že je to tvá dcera. Skutečnou pravdu jsem se dozvěděl teprve nedávno.“

„Kdo nařídil moji likvidaci?“ zeptal se Stone.

„Mám určité podezření.“

„Gray?“

Simpson začal mluvit velmi tiše. „Možná. Říkal, že chceš z 666 odejít. Nelíbilo se mu to.“

„Nejspíš ani ostatním. To ty jsi nařídil atentát na Andropova a Černěnka, že?“

Simpson se málem udusil. „Kdo ti tohle řekl?“

„Ano, nebo ne?“

„To je už dávno pryč. Pokud jsem udělal něco s takovým dopadem, což nepopírám, muselo to být potvrzeno z nejvyšších kruhů.“

„Jsem si jist, že sis kryl zadek. Před smrtí Maxe Himmerlinga jsem s ním mluvil.“

Přes Simpsonovu levou skrář přeletěl tik. „Himmerling?“

„Jo. Podle mého ho dal Gray zabít, protože věděl, že ten tlouštík mi předtím všechno řekl. Max dobře věděl, kde jsou kostlivci ve skříni.“

„Co ti ještě řekl?“ zeptal se Simpson nervózně.

„Všechno, co jsem potřeboval vědět,“ odvětil tiše Stone. „Třeba i to, že mou likvidaci sis objednal ty, nebo Gray.“

Simpson už nemohl skoro mluvit. „Zabiješ mě?“

„To přece záleží na tobě.“ Stone si nasadil brýle a poposedl si. „*Na tom*, jak moc si Carter Gray váží *přátelství*. Pokud se nechytne na udičku, nemáš pro mě žádnou cenu.“

„Vždyť se můžu stát příštím prezidentem!“ vyštěkl Simpson.

„Už jsem ti říkal, že tohle mě vůbec nezajímá.“

87.

Simpson hovořil do sluchátka velmi tiše. Jeho proslov byl předem připraven a pro jistotu, kdyby se snad odchýlil od scénáře, měl u spánku přiloženou Stoneovu zbraň.

„Cartere, chtějí se s tebou setkat,“ říkal napjatým hlasem.

„Nechápu, o čem mluvíš,“ ozval se Gray. „*O kom to mluvíš?*“

„Víš dobře, o kom.“

„No dobrá, ať už je to kdokoli, popřej jim hodně štěstí, pokud tě chtějí použít proti mně.“

„Cartere, sakra, oni mě unesli!“

„Můžu zavolat policejní tísňovou linku, jestli chceš. Víš vůbec, kde tě drží?“

„Chtějí jen zpátky něco, co máš ty.“

„Opravdu?“

„Vědí o Davidovi.“

„Opět nevím, o čem hovoříš.“

„Mají dokonce ty písemné rozkazy, co jsem tenkrát podepsal, však víš které.“

„To tedy vážně nevím.“

Simpson už začínal rudnout vzteky. „Tys je tenkrát autorizoval, Cartere!“

„I když sice pořád nevím, o co jde, můžu se pokusit domluvit obchod.“

„Mě za toho kluka.“

„Ale kdepak, rozkazy místo tebe.“

„Cože? Místo mě?“

„Slyšíš dobře, Rogere.“

„Vždyť mě zabijou!“

„To je mi moc líto. Ale prožil jsi přece dlouhý a plodný život. Kde chtějí provést tu výměnu?“

„Ty jsi vážně hajzl!“

Stone si vzal telefon. „Zavoláme zpátky a sdělíme místo a dobu. Simpsona vám přidáme jen tak z lásky. Nemám chuť ho tady držet.“

„Johne, rád tě zase slyším. Víš ty vůbec, jak mi všechno komplikuješ?“

„To je také jediný důvod, proč ještě vůbec žiju.“

„A nebudeš popírat, že mě chceš dostat, vid’?“

„Každý dělá, co umí. Jako jsem já musel tenkrát.“

„Co když se neobjevím?“

„Tak ty příkazy k atentátu na Andropova a Černěnka dostane pět spolehlivých washingtonských osobností, které nelze považovat za tvé přátele. A pak necháme ctihodného pana senátora, aby tě hezky vykoupal. Mám dojem, že to bude skvělý očitý svědek.“

„Po tolika letech? Myslíš, že to bude ještě někoho zajímat?“

„Prima, máš pravdu. V tom případě je to vlastně jedno. Proč máš tedy obavy? Tak já jdu objednat kurýra a necháme spadnout sekeru. Měj se pěkně, Cartere.“

„Počkej!“

Na lince zavládlo ticho.

„Jsi nějak zticha, Cartere,“ poznamenal klidným hlasem Oliver.

„Odkud máš ty rozkazy? Od Lesji?“

„K čemu ti taková informace bude? Měl je Roger. A podle toho, jak je teď bledý, si myslím, že na těch papírech ti sakra záleží.“

„Vždycky bral všechno strašně moc vážně. Není jako ty a já. Podívej, Johne, pokud chceš opravdu provést výměnu, budeš muset něco přidat. Originál té nahrávky z Vražedné hory.“

„O tom s tebou jednat nebudu.“

„Ale budeš. Zničil jsi mi kariéru. Chci ji zpět. Neopovažuj si udělat kopii a někam utíkat. Máme technologické postupy, které to prokážou.“

„A co když nebudu souhlasit?“

„Proč bych ti měl říkat, co bude následovat?“

Stone se podíval na Finna. „Dobrá, zavolám ti kdy a kde. Budeš tam osobně, jinak žádná dohoda neplatí.“

„To místo bych si chtěl vybrat sám.“

„Vím přesně, proč to tak chci. Pokud se něco stane Davidu Finnovi, živý neodejde.“

„Johne, už nejsi to, co jsi býval. Mám padesát takových chlapů, kteří jsou mnohem lepší než ty tenkrát.“

„Máš jich jen devětačtyřicet. Před měsícem jsem se shodou okolností s jedním takovým střetl. Taký převlečený agent 666.“
Gray odložil telefon a setřel si pot z oroseného čela.

88.

Mandy se zbytkem Finnovy rodiny byla převezena k Reubenovi domů. Alex přijal veškerá opatření, aby je nikdo nesledoval. Vzali s sebou i Lesju a Caleba. Caleb převzal roli strážného s jednoznačnými příkazy telefonovat, pokud by zahlédl něco neobvyklého. Pak Reuben společně s Alexem začali připravovat výměnu Rogera Simpsona za Davida Finna.

Stone při poradě ve sklepě jednoznačně řekl, že na místo výměny půjde jen on a Harry.

„Olivere,“ protestoval Alex. „Nemůžeš vědět, kolik lidí si Gray přivede. Pokud si vzpomínáš na Vražednou horu, bylo jich dost a ještě měli samopaly.“

Stone zavrtěl hlavou. „Tentokrát jsme ve výhodě my,“ řekl a podíval se na Annabelle. „Někdo ale bude muset Davida odvést. Z mnoha důvodů jsem se rozhodl pro tebe, Annabelle. Souhlasíš?“

Alex udělal pár kroků vpřed. „Počkat, pokud má jít někdo s tebou, pak to budu já.“

„Ne, Alexi, ona jen vyzvedne Davida z budovy. Existuje způsob, jak to udělat, aniž bychom se dostali do křížku s Grayovými lidmi.“ Podíval se znovu na Annabelle. „Vím, že jsi dostatečně chladnokrevná. Nechtěl bych to po tobě, kdybych měl nějaké jiné řešení.“ Pak tiše dodal. „Pochopím ovšem, pokud to celé odmítneš. Opustil jsem tě ve chvíli, když jsi mou pomoc nejvíc potřebovala.“

Podívala se na Stonea a pak na Alexe. „Náhrada, kterou jsi mi poskytl, fungovala víc než skvěle. Jsem pro. Kde chceš tu výměnu uskutečnit?“

„V návštěvnickém centru Capitolu,“ odpověděl Finn.

„Není ještě dokončené,“ ozval se Milton.

„Což je přesně to, co potřebujeme,“ vysvětlil Stone.

Finn se jim pokusil objasnit celý plán. „Návštěvnické centrum bylo místem, odkud jsme měli proniknout do Capitolu. Měli jsme smlouvu s ministerstvem vnitra k vyhodnocování bezpečnostních opatření komplexu. Běžně jsme pronikali na nejrůznější letiště, do

přístavů i atomových elektráren. Všechno to byly utajené a velmi delikátní operace.“

„Jenže, jak už říkal Milton, návštěvnické centrum ještě ani neotevřeli,“ ozval se Reuben. „Proč po vás vnitro chtělo něco takového ověřit?“

„Protože teroristi mohou uvažovat naprosto stejně a zaútočit ještě před uvedením centra do provozu. Daleko podstatnější je, že návštěvnické centrum je tunelem propojeno s Capitolem i s Kongresovou knihovnou. Teroristi by tedy mohli zaútočit na oba cíle najednou. Průzkum celého centra je už dokončen, byl velmi rozsáhlý a pečlivý. Znáám cestu, jak se tam dostaneme a jak odvedeme mého syna do bezpečí.“

„Kdy k tomu dojde?“ zeptala se Annabelle.

„Zítra večer,“ odvětil Stone.

Alex jen zavrtěl hlavou. „To bych nedoporučoval. Zítra v noci má podle neověřených zpráv dojít k nácviku obrany Capitol Hillu před teroristickým útokem. Před pár hodinami jsme dostali zprávu, že si tuhle událost máme vyzkoušet. Bude tam naprostý zmatek, Olivere. Sanitky, hasiči, policie, záchranky, prostě chaos nad chaos.“

„V takovém zmatku jsou naše vyhlídky na úspěch mnohem vyšší,“ poznamenal Stone.

„Pokud se nám vůbec podaří dostat se pryč,“ dodala sarkasticky Annabelle. „Takže vy dva se vydáte do nedokončené budovy s omezeným počtem východů, abyste se setkali se silně ozbrojenou bandou vládních zabijáků vedených nemilosrdným, všehoschopným a k tomu ještě brilantně myslícím chlapem?“

„Přesné vyličení situace,“ připustil Stone.

„Jak můžeš vědět, že Gray prostě jen Simpsona neodstřelí? Klidně mohl naoko souhlasit s výměnou, ale v hloubi duše se rozhodl pro vaši likvidaci.“ Všichni s úžasem hleděli na Milтона. „Kamarádím s Oliverem už tak dlouho, že je mi paranoia hodně vlastní.“

Stone se mírně usmál, než odpověděl: „Miltone, máš naprostou pravdu. Jsem přesvědčen, že Gray by s likvidací Simpsona neměl vůbec žádné morální problémy nebo výčitky. A neměl by je ani tehdy, kdyby nás podrazil. Jenže já mám něco, co on nutně potřebuje. A právě to je důvod, proč si o to bude muset říci.“

„Ten důkaz, kterým jsi ho donutil rezignovat?“ dodal Alex.

„Přesně tak. Je to ve skutečnosti jediná věc, kvůli níž souhlasil. Písemné rozkazy totiž hovoří jasně. Andropova s Černěnkem dal zlikvidovat Simpson.“

„Takže Gray si přivede své ozbrojené lidi a dojde k výměně. Jakmile ale získá to, co chce, jak dostaneme Davida a vás do bezpečí?“ zeptala se Annabelle.

„Jedna možnost tuje,“ řekl Stone. „K tomu ale budu potřebovat pomoc od vás všech.“

Finnův krizový tým připravil pro plánovaný průnik do návštěvního centra pásový tahač. Po Samově nehodě byly původní plány na jeho využití značně přehodnoceny, ale tahač byl stále připraven. Když Finn vyprávěl o možnostech tohoto stroje, Stone jen přikývl. „Použijeme ho,“ řekl.

Finn nic nenamítal, protože celou dobu měl u sebe klíčky od tahače i od skladu, kde parkoval.

Právě teď s ním projížděl centrem města. Když zajel před vchod do návštěvního centra, všude kolem probíhaly přípravy na cvičný teroristický útok.

Zajel na vyhrazené parkoviště a vyskočil ven. Měl na sobě odpovídající uniformu i průkaz a začal udílet rozkazy, jeden falešnější než druhý. Nicméně jeho chování bylo dobré natolik, aby uspokojilo vládní pistolníky. Ukázal strážnému rozpis a pak otevřel zadní dveře tahače. Strážný zkontroloval obsah, a dokonce zvedl i víko několika beden, aby se do nich podíval. Pak je zase zavřel.

Finn přijel na staveniště v půl sedmé, protože bylo rozhodnuto, že kvůli cvičnému útoku skončí dělníci se směnou přesně v šest. Další směna měla nastoupit až zítra ráno. K výměně dojde o půlnoci, dvě hodiny poté, co mu Stone zavolá. Budou tak mít dost času na přípravu únikového plánu, zatímco Grayovi nezbyde ani minuta na jeho vlastní operaci.

O kus dál seděl v zaparkovaném voze Milton a v ruce držel telefon. Fungoval jako záloha. Pokud by něco nevyšlo, měl volat policii, FBI, hasiče a vůbec všechny kolem. Protože se budou po hybovat v těsné blízkosti, zareagují velmi rychle, i když zase ne až tak rychle, jak by bylo potřeba. Caleb zůstal ve skryši a hlídal Lesju a zbytek Finnovy rodiny. Reuben s Alexem se pohybovali nedaleko a čekali na Stoneovy příkazy.

„Bude to chvílku trvat,“ vysvětloval Finn strážnému. „Ten náklad musím vyložit a teprve pak naložit nový. Můj závozník onemocněl, a tak to musím zvládnout sám.“

„Jak dlouho?“ zeptal se strážný.

„Pochybuji, že skončím před půlnocí.“

„Pak si tedy pospěšte,“ řekl muž, aniž by se namáhal nabídnout Finnovi pomoc.

Harry vykládal díly klimatizace materiály ještěrkou. Postupně převážel náklad dovnitř návštěvnického centra. Čtyři bedny měly ve svém dně tajné schránky. Z jedné vyklouzl Stone, z druhé Annabelle. Z dalšího kontejneru vytáhli vzpouzejícího se Simpsona, který měl v ústech roubík. Ze čtvrtého vyndali zbraně včetně odstřelovačské pušky, kterou kdysi John Carr jako agent 666 vykládal. Finn však o její funkčnosti značně pochyboval.

„Je v naprostém pořádku,“ ujistil ho Stone. „Na roku výroby vůbec nezáleží.“

„Žádné noční hledí?“

„Ne.“

„Grayovi muži je ale mít budou, dokonce ta nejnovější na trhu,“ řekl Finn pomalu.

„S tím počítám.“

„Navíc budou mít i poslední modely neprůstřelných vest.“

„Vždycky střílím na hlavu.“

Přetáhli svázaného Simpsona za bednu s dlaždičkami. Finn pak Stonea a Annabelle provedl po většině dosud nedokončených místností.

Stone vešel do jedné z nich a rozhlédl se kolem. „Balkon?“

Finn přikývl. „Jsme ve velkém sále. Tohle je hlavní návštěvnická zóna, je tu také atrium, kongresové centrum, divadlo a spousta restaurací a stánků s občerstvením.“

„Tak tady se mi líbí,“ řekl Stone rovnou, když se dívali na betonovou zídku podél balkonu. „Stanoviště nahoře je vždycky výhodnější. Kde je nejbližší rozvod?“

Když skončili, Finn je provedl kolem řady dveří v dlouhé chodbě, na jejímž konci byly další dveře. „Tohle je průchozí tunel do Capitolu. Zatím zavřený.“

„Ale jak odsud dostanu Davida?“ zeptala se Annabelle.

Finn ukázal nahoru. „Tamhle jsou ventilační šachty. Právě jimi jsme se měli pokusit proniknout dovnitř. Tohle potrubí vede přímo

do Capitolu, tady je nákres.“ Podal jí dokument a na něm ukazoval různé body včetně vyústění trubky v malém skladu.

„Jen slezete dolů, projdete krátkou chodbou a ocitnete se u jednoho z východů. Není chráněn a zevnitř se dá otevřít. Při přípravě průniku jsme to celé odzkoušeli. Kolega se tam sotva vešel, byl ale mnohem větší než vy a David. Vy dva jste štíhlí, neměli byste mít žádný problém.“

Stone se podíval na Annabelle. „Už chápeš, proč ses mi hodila? Reuben s Alexem by se tam prostě nevešli. Caleb s Miltonem sice ano, ale...“

„Já vím,“ přerušila ho Annabelle. „Pokud budeme mít nějaké potíže, já to zvládnu a nějak to okecám.“

„Alex s Reubenem budou čekat nedaleko východu. Když bude třeba, Alex využije svá pověření a provede vás kontrolními body.“

„Kde chceš, abych byla, Oliveri?“ zeptala se Annabelle.

„Přímo tady u vstupu do potrubí. Davida ti sem přivedeme.“

Podívala se na vysokého Harryho Finna se širokými rameny, pak zase na Stonea. „Jednu věc ale pořád nechápu. Ty ani Harry se do ventilační trubky nevejdete, jak se tedy chcete dostat pryč?“

„Annabelle, prosím, tohle už nech na nás,“ ukončil hovor Stone.

90.

Další dvě hodiny Stone s Finnem probírali všechny možné scénáře nadcházející noci. Finn byl v podobných operacích sice velmi zkušený, ale nakonec musel připustit, že v hledání nej lepšího možného řešení způsobu přežití, je Stone prostě mnohem lepší.

Připravili se, jak nejlépe to šlo. Stone zavolal Grayovi, oba zaujali své pozice a čekali. Stone si byl dobře vědom, že Gray vyšle na průzkum předsunutý tým. Nemýlil se. Dvě hodiny před plánovanou výměnou se objevila dvojice mužů, která začala objekt prohledávat. Nikde žádní strážníci; buď byli svázaní, nebo je zcela zmrazily odznaky těch pánů.

Pak se objevil Gray sám. Najednou vypadal mnohem robustněji. Stone ze svého odstřelovačského stanoviště dobře věděl proč. Měl na sobě neprůstřelnou vestu. Pro Stonea to nebylo žádné překvapení, vždyť říkal, že v případě potřeby bude mířit na hlavu. Lidé bez mozku nemohou přežít. I když tady ve Washingtonu se to celé řadě takových individuů daří docela dobře.

Hned vedle Graye kráčel další muž, který před sebou tlačil vozík s velkým balíkem. Když zastavil, rozepnul na balíku zip a pomohl chlapci ven. David Finn měl zavázané oči a špunty v uších. Pak už se potácel vedle Graye, který se rozhlížel po ještě nedokončené velké hale.

„Tak jsme tady,“ křikl Gray do prázdnoty.

Harry Finn vešel do prostoru a vedl Simpsona s roubíkem v ústech. „Dej mi toho kluka.“

Gray vypadal na první pohled rozčileně, protože se ho zjevně dotkl tón, kterým teď jeho protivník mluvil. „Harry Finn, syn Lesji a Rayfielda Solomonových. Jste víc podobný matce než jemu.“

„Pusťte mého syna!“

„Kde jsou ty dokumenty? Kde je moje nahrávka?“

Finn vytáhl z kapsy saka svazek papírů a mobil. Všechno zvedl nad hlavu. „Nejdřív chci Davida.“

Finn popostrčil Simpsona směrem ke Grayovi. Senátor pár posledních kroků přímo letěl. Když se dostal až k němu, Gray mu okamžitě rozvázal ruce a vyňal roubík z úst.

Strážný pobídl Davida, aby šel ke svému otci. Finn ho na okamžik objal. „Dave,“ zašeptal. Sundal mu pásku z očí a vytáhl špunty.

„Tati!“ sípal David a silně se k otci přitiskl.

Gray natáhl ruku. „Teď ty dokumenty! Dejte mi je!“

Finn mu všechno hodil k nohám a Gray se na příkazy podíval. „Ani se mi nechce věřit, že celé ty roky přežily.“

„Přežila spousta věcí, i moje matka,“ řekl Finn a popostrčil Davida za sebe. Harry dobře vnímal, jak kousek od něj už kloužou prsty po spouštích.

Gray si mezitím poslechl nahrávku v mobilu a pak ho podal muži vedle sebe, který jej vložil do elektronického zařízení, aby celý záznam přehrál znovu. Podíval se na displej, ze kterého odečetl: „Je to originál, byla pořízena jen jedna kopie.“

Gray se usmál, strčil mobil do kapsy a očima vyhledal Finna. „Jak se má vaše matka?“

„Ovdověla, bohužel.“

Gray se rozhlížel kolem sebe. „Johne, vím, že jsi tady. Možná, že tu máš někde i ty své otrhance. Jen abys věděl, tohle hřiště je obklíčeno a zcela odříznuto od okolního světa. Navíc je teď úplně mimo pravomoci FBI, policie, tajné služby či kdoví koho, na koho jsi spoléhal. Nejspíš moc dobře víš, že tu právě probíhá generálka součinnosti při možném teroristickém útoku. Proto sis tohle místo taky vybral. Nepochybně jsi předpokládal, že v tom zmatku unikneš. Pokud ano, tak nezapomeň, že když se tady uvnitř bude střílet, venku to nikdo neuslyší. A i kdyby to slyšeli, bude jim to jedno.“

Stačilo chvilku naslouchat a v uších jim skutečně zněly sirény, majáky, střelba i výbuchy bomb. Vše jako součást výcviku.

Gray se znovu podíval na Finna. „Měl bys tomuhle mladému muži poděkovat. Zlikvidoval Binghamu i Cincettiho. Nemohl jsi to vědět, ale tví bývalí kamarádi byli ve výsadku, co si šel pro tebe. Tys jim unikl, ale dostali tvou ženu. Cole prohlásil, že to byl on, ale Bingham silně protestoval. Představ si, že se tenkrát do té akce přihlásili dobrovolně. No, nejspíš tě neměli moc rádi.“

Na Grayův nepěkný proslov navázalo hrobové ticho.

Gray ještě chvíli počkal a vzápětí pokračoval. „Možná tě bude zajímat i to, na koho jsem narazil, když jsem sem jel.“

91.

Finna polilo horko, když spatřil, jak dva Grayovi muži přivádějí Miliona.

Za zídou balkonu Stone přimáčkł spoušť. Mohl oba muže snadno zlikvidovat, ale nevěděl, kde jsou ostatní Carterovi chlapi. Potřeboval je vylákat z jejich skrýší.

„Myslím, že výměna skončila,“ řekl tiše Finn, ale Gray zavrtěl hlavou. „Právě naopak, Harry, právě začala.“

Kývl na své muže, zatímco on sám se Simpsonem se začali stahovat. Když už byli v bezpečí, Simpson si neodpustil krátký proslov. „Mimochodem, John, to já jsem nařídil tvou likvidaci. Z oddělení 666 nesměl nikdo odejít dobrovolně. A moc mě mrzí, že tě nezabili už tenkrát. Jenže, jak se říká, kdo si počká, ten se dočká.“

Stone se z balkonu díval dolů na místo, kde teď Simpson stál. Senátor byl dost chytrý na to, aby mezi nimi byla tlustá zeď. Na okamžik se sice Stoneovi zatmělo před očima, ale pak svět znovu naskočil. Měl svou práci a nic ho nemohlo vyvést z jeho naprostého soustředění. Rozběhl se k velkému navijáku, který si připravil už předtím.

Finn popadl svého syna a strhl jej dolů, zatímco sám vytrhl zbraň z opasku a svým tělem Davida kryl. V ten samý okamžik dopadl z krovu dolů těžký předmět. Betonový nosník se zřítil přesně tak, jak předpokládali. Finn se synem za ním okamžitě našli zástěnu, zatímco Stone se hnál zpátky na své střelecké stanoviště.

Dva Grayovi muži mířili na Miliona, který byl momentálně nejnadnější cílem. Avšak dřív než mohli stisknout spoušť, Stoneova zbraň dvakrát vystřelila. Oba muži zemřeli takřka současně.

Vedle Stonea ležel kabel vedoucí do rozvodné skříně. Stone trnutím vyhodil pojistky a v celé místnosti zavládla naprostá tma. Seběhl dolů z balkonu, v paměti měl uložený počet schodů i vzdálenost, takže mu tma moc nevadila. Dole naskočil na pojízdné montážní lehátko, které našli v garáži, a zamířil na něm rovnou k Miltonovi.

Původně sice předpokládal, že nejdřív pomůže Harrymu a Davidovi, ale Milton byl v tuhle chvíli příliš na ráně.

„Harry, kryj mě!“ vykřikl.

Při jízdě po montážním lehátku se Stone prudkým mrkáním očí pokoušel přizpůsobit zábleskům. Když narazil do mrtvého těla, po hmatu mu strhl noktovizor. „Miltone,“ křikl hned, jakmile si noktovizor nasadil.

„Tady,“ ozval se slabý Miltonův hlas.

Stone zapnul brýle pro noční vidění a podíval se vpravo. Milton ležel na podlaze s rukama nad hlavou a jeho tělo bylo zčásti zakryto mrtvým strážným.

„Jsi zraněný?“ zeptal se ho Stone.

„Ne.“

Stone vytáhl svého přítele a přitáhl si ho k sobě na montážní lehátko. Společně pak jeli ke schodům vedoucím na balkon, zatímco Finn vyprázdnil dva zásobníky, aby kryl jejich ústup.

„Předám tě Annabelle,“ řekl. „Společně s ní a Davidem se ventilační dostanete na Capitol. Bude to těsné, ale zvládnete to.“

„To nepůjde, Olivere.“

„Proč?“

„Mám klaustrofobii.“

Stone si jen povzdechl. „V tom případě zůstaneš se mnou.“

„Hlavně žádná uzavřená místa,“ špitl Milton nervózně.

„Tady to bude všechno jenom o chlup,“ vyštěkl Stone. „Kolik mužů má s sebou? Všiml sis?“

„Spoustu, tak dvanáct.“

„Takže teď už jen deset.“

Stone si byl dobře vědom, že únik je možný pouze přes otevřenou plochu. Grayovi muži nepochybně hlídali celý objekt pomocí noktovizorů. Stone ale ve svém plánu právě s tímto faktem počítal. Noktovizor, byť zázračná hračka, má totiž pořádnou mouchu.

Strhl brýle, natáhl se a zmáčkl tlačítko na přívodu elektrické energie. Všechna světla okamžitě naskočila, oslnění přišlo jako blesk z čistého nebe. Záhy už bylo slyšet hlasy Grayových mužů sténajících bolestí. Pokud někdo prudce rozsvítí a člověk má na očích nok-

tovizor, vidí v následujících vteřinách jen hvězdičky. A to ještě pěkně bolestivé.

Oliver s Miltonem téhle chvíle využili.

Když se Grayovi muži vzpamatovali, byli už oba v bezpečí. Následovala ohlušující palba. Stone nechal Miliona jeho osudu a sám se hnal zpátky. Finn s Davidem stále leželi za nosníkem, mohutná palba je přikovala k zemi. Stone využil mechanickou ruku z tahače a s plně naloženými trubkami se rozjel k Finnovi s Davidem. O silný kov se rozprskávaly střely.

Takto kryti se stáhli do relativního bezpečí, kde sebrali i Miliona. Hnali se chodbou a nakonec předali Davida Annabelle.

„Bože, co tu děláš?“ špitla, když spatřila Miliona.

„To je dlouhé povídání, a na to teď není čas,“ křikl Stone. „Prolezte těmi trubkami. Milton půjde s námi.“

Finn objal svého plačícího syna, který nechtěl otce za žádnou cenu pustit. Nakonec se mu Finn vysmekl a vysvětlil mu, že se musí s Annabelle dostat pryč. „Musíš pomoci mamince,“ vybídl ho. „Budu u vás, jak jen to půjde.“

„Tati, ale oni tě chtějí zabít.“

„Davide, věř mi, už jsem přežil mnohem horší situace,“ řekl Harry a pokusil se o úsměv.

Annabelle se podívala na Stonea, vzala ho za ruku a pevněji stiskla. „Olivere, prosím, nesmíš tu zemřít. Prostě nesmíš.“

Pomohli jí i Davidovi do ventilační roury. Finn se Stonem a Miltonem pak zamířili do tunelu vedoucího souběžně s tím, ve kterém se teď nacházeli. Byl to vlastně evakuační východ, kterým se měli dělníci dostat ven, pokud by to nešlo hlavním vchodem. Došli až k zajištěným dveřím. Stone odstřelil zámek a Finn dveře otevřel. Měli před sebou dlouhý tunel.

„Vede k Jeffersonově budově,“ řekl Finn a Stone přikývl. „Caleb mi kdysi ukazoval cestu, jak se z Jeffersonovy budovy dostat, aniž by vás někdo viděl. Harry, jdi první, Milton, pak ty. Já budu vzadu.“

Milton mžoural do úzké temné chodby. „Jsi si jistý, že je to bezpečné?“

„Bezpečné jako...“

Stone nevěděl, odkud ten výstřel přišel. Neviděl už, jak Finn zvedá zbraň a střílí. Neviděl ani to, jak skončil Grayův odstřelovač.

Jediné, co vnímal, byla Miltonova tvář. Oči jeho přítele se náhle rozšířily, jako by prožíval něco překvapivého. Pak se mu podlomila kolena, ale pořád na Stonea hleděl. Z úst mu vytékala krev. Dokázal už říci jediné slovo: „Olivere!“

Milton Farb dopadl obličejem na tvrdý beton, jeho tělo sebou dvakrát trhlo. Velký otvor v jeho zádech byl zalit krví. Stone přesně věděl, co takové zranění znamená. Viděl jich až příliš mnoho.

Milton zemřel.

Finn se podíval dolů na Miltonovo tělo. „Můj bože!“

Stone poklekl, zvedl bezvládné tělo svého přítele a odnesl ho za roh, kde ho v tichosti složil na zem. Zatlačil Miltonovi oči a jeho malé ruce zkřížil na prsou. Pak vstal, sevřel zbraň a vydal se na opačnou stranu než Finn. Nekráčel do bezpečí, ale zpět do návštěvníckého centra.

Harry Finn našel očima dveře vedoucí ke svobodě – do Jefferssonovy budovy. Jeho syn byl v bezpečí a on se k němu teď mohl přidat. Carrova soukromá válka ho už dál nemusela zajímat, ten muž byl přece vrahem jeho otce. Tomuto muži přece vůbec nic nedluží?

Náhle si uvědomil, že mu vděčí úplně za všechno. Stone mu zachránil život, život jeho matky i syna.

Okamžitě popadl svou zbraň, otočil se a hnál se zpět za Oliverem Stonem.

Ted' už to nebyl onen klidný, trochu přestárlý hrobník Oliver Stone, kdo vstupoval do noční bitvy. Byl to vraždící stroj jménem John Carr, o třicet let mladší, se všemi dovednostmi jak zkrátit lidský život způsoby, které jsou pro mnoho lidí nepředstavitelné. Právě těchto dovedností v boji využil, najednou mu dodávaly obrovskou moc. Střely, které mohly mnohokrát ukončit jeho život, ho mýjely o pověstný chlup. Možná, že konečně nadešel čas spravedlivé odplaty. Této noci jen a jen zabíjel, nedokončené návštěvnické centrum se topilo v krvi. Zatímco Finn zlikvidoval jen jediného Grayova muže, Stone se postaral o dalších šest, dvakrát výstřely, které i Finn považoval za zhola nemožné. Pořád nedokázal pochopit, jak se to Stoneovi podařilo. Jako kdyby Carr své oběti vraždil jen silou vůle.

Stone měl ale zcela jiné vysvětlení, proč přežil. Grayovi lidé byli nepochybně mladší, silnější, rychlejší a skvěle vycvičení. Pořád a pořád trénovali a zcela určitě už cvičně zabili nejméně tisíc obětí.

Jenže zabít doopravdy je něco úplně jiného. Stone si vzpomněl na Vietnam a usoudil, že s největší pravděpodobností zavraždil mnohem víc vojáků než všichni Grayovi muži dohromady. Nikdy nic nenacvičoval. Musel jen přežít. A v takové situaci to člověk dokáže jenom tehdy, jeli lepší než ostatní.

Když zlikvidovali posledního muže, odešli nouzovým tunelem do Jeffersonovy budovy a poté východem, o kterém jim řekl Caleb. Truhlící Stone nesl přes rameno Miltonovo tělo. Skryl se v parku, zatímco Finn se pokusil ukrást uniformu záchranáře z pohřebního vozu stojícího vedle centra cvičného teroristického útoku. Pak si ovšem všiml sanitky s klíčkem v zapalování. Za okamžik už Miltonovo tělo, pečlivě zakryté plachtou, leželo na nosítkách. V celkovém zmatku nikdo nedokázal rozlišit, zda jde o skutečného zemřelého nebo o pouhou atrapu. Stone zůstal vzadu, Finn si sedl za volant a rozsvítil maják.

Finn se podíval do zpětného zrcátka. Oliver seděl vedle těla svého přítele se svěšenou hlavou. Nepovedlo se mu projít bitvou beze ztrát.

Na pravé ruce měl ošklivou krvácející ránu od kulky, další ho škrábla na levém spánku. Finn mu zranění obvázal, ale Stone to snad ani nevnímal. Po celou dobu pouze hleděl na svého mrtvého přítele. V jedné chvíli nadzvedl plachtu, vzal Milтона za ještě teplou ruku a pevně ji stiskl. Začal říkat slova, která Finn sice neslyšel, ale instinktivně věděl, co znamenají.

„Miltone, je mi to opravdu líto.“

Po Stoneově vrásčité tváři stékaly slzy rovnou na plachtu na no sítkách.

Finn ho nechtěl v jeho hluboce lidském loučení vyrušovat, ale nemohl jinak. „Kam chceš Milтона odvézt?“ zeptal se.

„Domů. Harry, odvezeme ho domů.“

Sanitku nechali pár bloků od místa, kde Milton žil, a zbytek cesty ho nesli přes malý lesík. Do domu vešli zadním vchodem a uložili ho do postele. Stone se otočil k Finnovi.

„Dej mi jen chvílku, prosím.“

Finn přikývl a tiše opustil místnost.

Stone prošel ve svém životě už celou řadou katastrof, častěji než kterýkoli jiný smrtelník. Vždy to přijímal s pokorou a hleděl spíš dopředu než do minulosti. Když se ale teď díval na tělo svého přítele, najednou začaly z temnot vystupovat vzpomínky na všechny ty tragické okamžiky, které prožil.

Snad poprvé ve svém životě začal Oliver Stone nepokrytě plakat. Třásla se mu kolena, svezl se na podlahu a chvěl se jako dítě, které právě prožilo tisíce nočních můr. Můr, které se v něm po celá ta desetiletí shromažďovaly, aniž by vyplavaly na povrch. Najednou z nich byla povodeň, jako když se protrhne přehrada.

Po půlhodině už neměl sílu ani plakat. Tiše vstal a zlehka pohladil svého přítele po tváři. „Sbohem, Miltone.“

93.

Po provedené výměně Gray se Simpsonem co nejrychleji opustili Capitol.

„Kdy se dozvíš, že jsou Carr a Lesjin syn zlikvidováni?“ zeptal se Simpson.

„Každou chvíli. Stejně ale byla hloupost před ním přiznat, že jsi nařídil jeho popravu.“

„Chtěl jsem, aby to před smrtí věděl. Jinak by mě to neuspokojilo.“

„Chytré to ale nebylo,“ vrtěl hlavou Gray.

Simpson převzal od Graye staré rozkazy a dlouze se na ně díval.

„Svět je dnes i díky nám o hodně lepší.“

„Souhlasím. Dva mrtví sovětští premiéři. Otevřeli jsme cestu k míru.“

„Jenže nikdy se nám za to nedostalo náležitého ocenění.“

Gray jen pokýval hlavou. „Protože jsme k tomu neměli požehnání a rozhodli jsme se jednat na vlastní pěst.“

„Vlastenci se musí vždycky rozhodnout. Co teď?“

„Příkazy i ten telefon zničíme,“ řekl a vzal si dokumenty od Simpsona zpět.

„Co je na tom mobilu? Neslyšel jsem to.“

„Rogere, buď rád, že to nevíš. Jinak bych tě totiž musel zabít taky.“

Simpson na něj hleděl s otevřenou pusou. „Děláš si legraci, vid’?“

„To víš, že jo,“ ušklíbl se Gray.

* * *

Ve čtyři ráno dostal Gray šokující zprávu. Jeho muži byli zlikvidováni, Carr s Finnem zmizeli. Carr, ten vraždící stroj, očividně žádnou ze svých dovedností nezapomněl. Carter okamžitě zavolał Rogera.

„Tak povídej,“ vybídl ho Simpson.

„Jak jsme plánovali, Rogere, Carr i Finn jsou mrtví. Do médií se nic nedostane. Vše utajíme.“

„Výborně, konečně můžeme s klidem na všechno zapomenout.“

Gray zavěsil. *To jo!*

Když se postaral o úklid v návštěvnickém centru, objednal se na audienci u prezidenta.

Ten rozhodně nebyl z vývoje událostí nijak nadšen. „Co se tam, kčertu, stalo? Prý tam byla všude krev a stopy po velké přestřelce, alespoň tak mi to řekli.“

„Pane prezidente, dokázali jsme zachytit stopu Johna Carra a Le-sjina syna. Přímo v návštěvnickém centru.“

„Můj bože, přímo uprostřed Capitolu?“

„Nechápu, jak tam mohli proniknout. Dostali jsme udání a okamžitě jsme tam poslali komando. Při akci došlo k velmi těžké přestřelce.“

„Jak to dopadlo?“

„Byli zlikvidováni, pane,“ řekl Gray neurčitě.

„Máme nějaké oběti?“

„Bohužel ano. Jejich rodiny jsme už vyrozuměli.“

„Kde jsou teď ta mrtvá těla?“

„Právě je v utajení převážíme do zámoří. Nic nesmí proniknout na veřejnost. Je třeba, abychom všechno zpracovali pro média.“

„Cartere, podívejte, jsem prezident. Chci vědět, jak to celé bylo. Žádné vytáčky a hned teď!“

Gray si poposedl, podobný vývoj samozřejmě očekával. Vytáhl z kapsy rozkazy. Mobil zničil, ale staré dokumenty pro něj měly velkou cenu. Zvláště proto, že na nich nikde nebylo uvedeno jeho jméno.

Prezident si rozkazy přečetl. „Roger Simpson.“

Gray přikývl. „Pane, povím vám celý příběh.“ Ve skutečnosti to byla jím připravená kouřová clona, ale Gray ji předvedl s takovou rozhodností a jistotou, že prezident sotva popadal dech a bylo zřejmé, že vše považuje za skutečnost.

„Lesja a Rayfield Solomonovi?“ zeptal se prezident. „Solomon byl přece prohlášen za zrádce vlasti. Zradil tedy, nebo ne? Pokud ne, pak tu křivdu musíme napravit.“

Gray zaváhal. „Pane, musím přiznat, že opravdu nevím.“

„Říkal jste přece, že byl zlikvidován. Jako zrádce.“

„Tenkrát to skutečně vypadalo, že přešel na druhou stranu. Dnes to ale můžeme vidět i jinak. Celý ten případ se musí řádně prošetřit.“

„Tak to udělejte, Cartere. Pokud je pravda, že sloužil naší vlasti, je třeba, abychom tu křivdu napravili.“

„Stejně bych nepostupoval jinak. Ray Solomon byl můj přítel.“

„Bože, dva sovětští představitelé zemřeli rukou atentátníka z této země! Tomu se mi nechce věřit.“

„Jen málokdo by to pochopil, pane.“

„Vy také ne, Cartere?“ ozval se prezident ostře.

Gray začal pečlivě vážit slova. „Tenkrát se řada záležitostí řešila jinak. Máme důkazy, že Sověti zosnovali několik plánů atentátů na americké prezidenty, tak jsme přijali protiopatření. Pravda by však neměla vyjít na veřejnost, mohlo by dojít k vážným konfliktům. Nikdy se neobjevilo nic oficiálního. Musíte pochopit, že jsme tenkrát vedli studenou válku, a to bylo rozhodující.“

„Kdo tedy nařídil atentáty na Andropova a Černěnka?“

„Nevím, rozkazy ke mně nikdy nedošly.“

„Chcete snad říct, že o nich Roger Simpson, kterého jsem vždycky považoval jen za řídicího důstojníka, rozhodl sám?“

„Ne, to ne, sám by nikdy nic takového neudělal. Musel mít autorizaci z vyšších kruhů.“

„Že by vás přitom vynechali? Ale proč? Vždyť jste byl jeho nadřízený, nebo snad ne?“

„Ne ve všech případech, pane. Co se týče atentátů na zahraniční politické představitele, mluvil jsem vždy jasně. Podle mého byly ty rozkazy protizákonné, tak mě nejspíš nechali stranou.“

„V tom případě bych si o tom měl s Rogerem promluvit osobně.“

„Nevím, jestli je to rozumné. Roger chce vést svou vlastní volební kampaň. Je členem stejné strany jako vy. Pokud se ho budete na celou záležitost ptát, dojde k úniku informací do médií a všechno vyjde postupně najevo. Víte sám, že udržet věci v tajnosti je dnes víc než složité.“

„Díky pár práskačům. Ano, já vím.“

„Co myslíte, že by vám senátor Simpson řekl? Že ty rozkazy podepsal. O tom pochybuji. Navíc bude tvrdit, že je dostal z nejvyšších kruhů, a klidně řekne i to, že jsem o všem věděl. V jeho situaci se ale na něj za taková tvrzení nemůžeme zlobit. Bude se chtít krýt. Celá záležitost je dávno uzavřená, dva muži prostě zemřeli. Protizákonně? Možná. Stál ten výsledek za to? Myslím, že nástup lidských práv jeho akci ospravedlnil. Nechme kostlivce ve skříni, pane prezidente. Nechme je odpočívat v pokoji.“

„Budu o tom přemýšlet, Cartere. V každém případě chci být informován o dalším vývoji událostí.“

„Samozřejmě. Ještě jedna věc, pane.“

„Ano?“

„Rád bych se vrátil ke své práci ředitele zpravodajských služeb. Chci znovu sloužit své vlasti.“

„Jistě víte, že jsme toto místo dosud neobsadili. Pokud o to opravdu stojíte, je vaše. Nemám pochybnosti, že vás senát jako nositele medaile Za svobodu schválí.“

„Pane prezidente, opravdu o to stojím.“

Potrásal Grayovi rukou. „Oceňuji vaši upřímnost, Cartere, jste skutečný vlastenec. Kéž bychom měli víc takových, jako jste vy.“

„Dělám jen svou práci, pane.“ Gray ale spíš myslel na ozbrojenou ochranu, která by ho chránila před Carrem pobíhajícím někde tam venku.

„Víte, dokonce se domnívám, že by z vás byl skvělý prezident.“

Gray se rozesmál. „Děkuji vám, pane, ale nemám na to správnou kvalifikaci.“ Gray se už nezmínil, že by byl na takový post *kvalifikován až příliš*. Vždycky chtěl zastávat místo, na kterém by měl *opravdovou* moc. Prezidenti jen vyhláší války a k tomu dochází poměrně zřídka. Gray měl proto pocit, že úřad prezidenta je poněkud impotentní.

Opustil Bílý dům a nastoupil do vrtulníku. Když už kroužil ve vzduchu, měl najednou pocit, že by si měl připadat jako absolutní vítěz. Namísto toho však cítil naprostou depresi, snad největší, jakou kdy ve svém životě zažil.

Oliver Stone nepřišel Miltonovi ani na pohřeb, i když většina ostatních se na onen pochmurný obřad v tichosti dostavila. Caleba rozrušila smrt přítele natolik, že ho Annabelle s Alexem museli podpírat. Harry Finn přijít nemohl, protože se společně s rodinou musel ještě pořád skrývat.

Alex se přihlásil u svého nadřízeného a s překvapením zjistil, že všechny jeho problémy pominuly. „Naprosto nechápu, co se to dělo,“ přiznal jeho šéf. „A vlastně to ani vědět nechci.“

Za týden se všichni sešli v Calebově bytě, aby Miltonovi vzdali hold. Tentokrát se objevil i Finn s Lesjou.

„Nemůžu uvěřit, že Stone na ten pohřeb nepřišel,“ řekl Reuben a hleděl přitom do podlahy. „Vážně to nechápu,“ opakoval se zarudlýma očima.

Annabelle se podívala na Alexe. „Nevíte, kde by mohl být?“

Alex zavrtěl hlavou. „Harry, vy jste ho viděl jako poslední. Neříkal něco? Nezmínil se o tom, co hodlá udělat?“

Finn jen zavrtěl hlavou. „Ne, pouze se obviňoval z Miltonovy smrti.“

V Calebovi se zpěnila krev. „Přečetl jsem si v novinách, že se Carter Gray znovu vrací na místo ředitele zpravodajských služeb. No řekněte sami, není to krása? My přece víme, jak k tomu došlo. Víme to, ale nemáme žádné důkazy.“ Schoulil se do křesla a hleděl na Miltonovu fotografii umístěnou na polici. Po tvářích mu stékaly slzy.

Pak promluvil Finn. „Bude nutné, abych i s rodinou opustil zemi. Gray se nevzdá, dokud nás nedostane.“

„Myslím, že máš pravdu. Už je ale načase tohle šílenství skončit.“

Všichni se otočili k Lesje sedící v rohu místnosti.

Z tašky vytáhla předmět, který byl na ženu jejího věku hodně neobvyklý. Plyšového medvídku.

„Milovaná hračka mé vnučky. Dala jsem ji Susie, když byla ještě malá.“

Všichni na ní viseli očima a nepochybně přemýšleli o tom, jestli ta dáma nepřišla o rozum.

„Susie mi to dovolila,“ řekla omluvně, vyndala z kabelky kapesní nožík a rozpárala šev na medvídkově bříšku. Otevřela ho a ven vyňala malou skříňku.

„Vyrobil ji jeden zručný ruský řemeslník,“ řekla. Vytáhla klíček, skříňku jím odemkla a ven vyndala malou elektronickou paměť s USB připojením. „Je tu někde počítač?“

Na obrazovce se objevil snímek jednoduše zařízené místnosti. Kolem dřevěného stolu seděla čtveřice osob; na jedné straně mladší Lesja s Rayfieldem Solomonem a naproti nim Roger Simpson ještě jako mladík. Vedle něj pak další postava, která se zase tolik nezměnila.

„Carter Gray,“ řekl Alex a Lesja přikývla. „Rayfield se rozhodl, že tu schůzku potají nahraje. Naše poslání mělo zásadní význam.“

* * *

Společně sledovali, jak si čtveřice vyměňovala názory na atentát. Zdálo se, že schůzka se konala již po Andropovově smrti a oni se soustředili na Konstantina Černěnka, který stál v cestě Gorbačovovi.

„Rayi, Lesjo, poprvé jste si vedli výborně,“ prohlásil Gray. „Nikdo neměl žádné pochybnosti, když Andropov zemřel. Přirozená smrt.“

„Některé jedy nenechávají rezidua,“ řekla Lesja. „A navíc někteří vysocí představitelé se s Jurijem docela rádi rozloučili.“

„Možná, že to bude stejné i s Černěnkem,“ řekl Simpson, „právě ho jmenovali generálním tajemníkem.“

Gray se do toho vložil. „Chce to trochu odstup, alespoň rok. Budeme mít čas připravit vše potřebné a nevyvolá to žádné pochybnosti. Pokud Černěnko zemře, otevrou se cesty pro Gorbačova.“

„Pokud ale počkáme, Kostantin možná odejde sám. Jeho zdraví je už teď dost chatrné,“ podotkl Solomon.

„Dáme mu rok,“ opakoval Gray. „Když pak bude ještě naživu, vy s Lesjou se o něj postaráte.“

„Ví o tom ředitel CIA a prezident?“ zeptal se Solomon.

„Samozřejmě,“ odvětil Simpson. „Celou operaci považují za rozhodující pro utužení míru a destabilizaci Sovětského svazu. Jistě víte, že na podobné změny čeká i na druhé straně spousta lidí.“

„Budou z vás hrdinové,“ pochleboval Gray lícoměrně a otočil se k Lesje. „Přestup k nám všechno změnil. Pokud zavládne mezi USA a nástupcem Sovětského svazu mír, bude to velká věc, za kterou budete stát právě vy. I když celá pravda nikdy nevyjde najevo, zasloužíte si obdiv všech občanů vaší adoptivní vlasti. Vy i Ray jste pro ni už nescíslněkrát riskovali život. Přináším proto prezidentovo osobní poděkování za vše, co jste pro Ameriku udělali.“

Film běžel ještě pár minut a pak skončil. „Ve svém životě jsem nepotkala větší lháře, než jsou Carter Gray a Roger Simpson. Ve srovnání s nimi jsem pouhá amatérka,“ dodala Lesja.

„Kčertu, proč jste nám ten film neukázala už dřív?“ zeptal se Alex.

„No proč, když už jsi ukázala ty psané rozkazy?“ přidal se Finn.

„Jen blázni vyloží všechny trumfy naráz. Vždycky si musíš nechat nějaký v záloze. Ten film jsem si uložila, nahrála na disk a pak jej ukryla do medvídky pro Susie.“

„Bože, lidé umírali, Milton zemřel,“ řekl Caleb zastřeně.

„To jsem nemohla nijak ovlivnit,“ řekla prostě. „Kdybychom jim dali i tenhle důkaz, kde bychom byli? Lidi by umírali tak jako tak. I váš přítel by zemřel. A my bychom neměli vůbec nic.“

„Co s tím ale uděláme?“ zeptal se Alex.

„Chci se sejít s Carterem Grayem.“

„Cože?“ vyhrkl Finn.

„Musím si s ním promluvit z očí do očí.“

„Co když nebude souhlasit?“

Lesja se jen usmála. „Promluví si s ním po telefonu. Bude rád, že mě konečně uvidí.“

95.

„Už je to dlouho, co jsme se neviděli, Lesjo,“ řekl Gray, když se posadili proti sobě v motelovém pokoji ve Fredericksburgu ve Virginii. „Dost jste se změnila,“ řekl zdvořile.

„Zato vy jste se, alespoň podle toho, co se děje, nezměnil vůbec.“

„Prý máte něco, co bych rád viděl.“

„Vím, že všude tady kolem jsou vaši lidé. Vy se bez nich skutečně ani na chvílku neobejdete?“

„Ne, moje práce totiž vyžaduje, abych přijímal určitá opatření. Co mi chcete ukázat? Nemám moc času.“

Lesja otevřela notebook, který si s sebou přinesla. Gray jen nehnutě seděl a sledoval obrazovku, než ztemněla. Pak se podíval přímo do Lesjiných očí.

„Ten film si vymyslel Ray?“

„Ano.“

„Pokud pochopil, kde je pravda, proč jste to udělali?“

„Byl loajální. Na rozdíl od vás. Ve skutečnosti to udělal jen proto, aby mě chránil. Věděl moc dobře, jak budu potom zranitelná. On měl za sebou Ameriku, já nic.“

„Lesjo, vždycky mě velice mrzelo, jaký osud vás a Rayfielda potkal. V mnoha ohledech to byl můj nejlepší přítel.“

„Cartere, on vám důvěřoval. Já ne, on ale ano. Ostražitý byl před Simpsonem, ne před vámi.“

„Uměl odhadnout lidi.“ Gray se narovnal a zdálo se, že konečně jednou řekne pravdu. „Lesjo, já nevydal ten příkaz na vaši likvidaci, udělal to sám Roger. Já bych si něco podobného nikdy nedovolil. Nikdy. Zuřil jsem, když jsem to zjistil, ale nemohl jsem nic dělat. Mnohokrát jsem se pokoušel sejmut z Raye všechnu tu špínu nebo alespoň sundat jeho podobiznu ze Síně hanby. Roger ale i tohle zvládl docela bravurně, připravil dobrou krycí verzi Rayovy zrady. Po jeho smrti a nemožnosti se bránit jsem byl zcela v jeho rukách. Nemohl jsem nic dělat.“

„Cartere, já nepotřebuji vaše vysvětlení. Co se stalo, stalo se. Nic už mi manžela nevrátí.“

„Následovaly ale správné věci. Všichni víme, co to znamenalo pro celý svět. Ray by to určitě pochopil.“

„Možná ano. Jenže zemřel a jeho jméno se stalo synonymem zraedy. Zemřel pro svou vlast a teď ho všichni nazývají zrádcem. Něco takového nemohu připustit.“

„Pokud bych s tím mohl něco udělat, už by se tak dávno stalo. Jenže mám svázané ruce, pokud odhalím Rogera, odhalím i sebe. A on to ví. Není to čestný člověk, ale také není žádný hlupák.“

„Chcete říct, že byste sám sebe nikdy nepotopil, i kdyby to pomohlo vrátit čest vašemu příteli? Nevzdal byste se své kariéry? Rayfield byl vaším přítelem, ale vy *jeho určitě ne!*“

„Připouštím, že jsem byl tenkrát slaboch, navíc příliš namyšlený na to, abych se kvůli němu položil.“

„Ne, vy jste takový pořád,“ řekla neurčitě. „Ve skutečnosti ty atentáty vaše vláda nikdy neautorizovala, že? Byl jste to vy, Simpson a pár dalších. Nikdo z politického vedení země. Víím, že mi neodpovíte, ale já už celou pravdu znám. Tou myšlenkou se zabývám už dlouhá desetiletí.“ Narovнала se a zpřímala se zadívala do jeho očí. Grayovo uměle vytvořené sebevědomí najednou prudce povadlo.

„Roger měl obavy, že když Ray odhalí naše plány, nebude se rozpakovat ho prozradit. A Ray by to opravdu udělal. Pro Rogera by to znamenalo naprostý konec.“

„To je pravda, můj manžel byl čestný člověk. Byl tedy zavražděn jen kvůli skvělé kariéře pana senátora Rogera Simpsona?“

„Lesjo, však víte, jak to tenkrát chodilo.“

Mávnutím ruky ho přerušila. „Pořád je to totéž, Cartere. Nic se nezměnilo, vyjma lidí. Jenže ti, kteří hrají podobné hry, jsou taky pořád stejní. Plácají o dobrou a o tom, že svět bude lepší. Hovadiny! Všechno je pořád jenom o moci a o hájení vlastních zájmů. Vždycky tomu tak bylo. Vždycky!“

Gray si poposedl. „Co tedy chcete? Jsem si jist, že to po těch desítkách let víte docela přesně.“

„Samozřejmě, že jsem si všechno dobře promyslela. A teď ti to, ty hajzle, povím. Budeš jen sedět a poslouchat! A pak *uděláš přesně to, co chceš!*“

Když skončila, Gray vstal. „Mohu očekávat, že dostanu originál a všechny kopie, pokud udělám to, co chcete?“

„Ne, nemůžeš. Dám ti jen své slovo, a to si vezmu s sebou do hrobu. Pořád to ale bude pro tebe i pro Simpsona velké štěstí. Vás dva bych mohla naprosto zničit a přiznávám, že by mě to udělalo velmi šťastnou. Mé osobní pocity však musí jít stranou. A jen proto se z toho oba dostanete. Teď ale odejdi, už tě nechci nikdy ani vidět. A nezapomeň popřát všechno nejlepší tomu úžasnému panu senátorovi.“

„Co tím myslíte?“

„Slyšela jsem, že se hodlá stát prezidentem.“

„Ano, zvažuje svou kampaň.“

„Tak mu řekni, ať si to dobře rozmyslí. Ameriku by tenhle film určitě hodně zajímal. Pověz mu to.“

„Dobrá, Lesjo, všechno mu vyřídím. Sbohem. To, co se stalo, je mi opravdu líto.“

Muže, který bude znovu řídit americké zpravodajské služby, od sebe odehnala mávnutím ruky.

* * *

Fotografie Rayfielda Solomona byla ze Síně hanby odstraněna na základě prapodivně přepsané historie. Pod větou *našly se nové důkazy* se dá skrýt cokoli obzvláště tehdy, když CIA tyto důkazy prohlásila za tajné. Možná, že se pravdě na kloub dostanou nějakí učenci tak za sto let. Solomon byl posmrtně oceněn nejvyšší hodností za práci v terénu a jeho jméno přestalo být navždy synonymem pro zrádce vlasti.

Lesja Solomonová byla vyznamenána medailí Za svobodu. Bylo to poprvé, co toto nejvyšší ocenění dostal ruský vyzvědač. I když zpráva o celé události prošla médii, důvod pro udělení pocty byl opět utajen. Lesja dostala dokonce příležitost poskytnout interview o pokroku v ruskoamerických vztazích. V poslední větě připomněla své-

ho manžela, který toho v době studené války tolik udělal, ale bohužel se nedožil dnešního světa, po kterém tak toužil. Další interview však odmítla a znovu se kamsi ztratila.

Nebylo také překvapením, že Grayova nominace na ředitele zpravodajských služeb projela senátem jako nůž máslem. Ze svého skvěle zajištěného marylandského úkrytu ho vrtulník denně přepravoval do jeho kanceláře ve Virginii. Carterův život opět naplňovaly tajné operace a zásadní rozhodnutí ovlivňující celý svět. Říkalo se, že už při vyslovení Grayova jména se celému národu třesou kolena. Ten chlap byl opět na koni.

Pro ty, kteří věděli své, se však jako člověk hodně změnil. Silná osobnost, absolutní neschopnost akceptovat drobné chyby ostatních a naprostá sebedůvěra v sebe i v ostatní se kamsi vytratily. Čas od času ho zahlédli, jak sedí ve své kanceláři a dlouze hledí na nějakou starou fotografii, kterou třímal v rukou. Nikdo nevěděl, co na ní je, protože ji měl uloženou v sejfu.

Na tom snímku vypadali Lesja, Rayfield i Carter Gray mnohem mladší, šťastnější a plní života. Měli vzrušující práci, při níž riskovali své životy, aby miliardy ostatních lidí mohly žít v míru. Z té fotografie se dalo dokonce vyčíst i jejich přátelství.

Carter Gray se při pohledu na ten snímek občas rozplakal.

96.

Uběhlo půl roku a po Oliveru Stoneovi se slehla zem. Caleb se vrátil do práce, ale vzácné knihy, které předtím tolik miloval a obdivoval, se najednou staly jen obyčejnými starými knihami. Reuben začal znovu pracovat v doku. Když přišel domů, sedl si na gauč a otevřel si pivo, které nikdy nevypil. Nakonec ho vyléval do dřezu a odcházel spát.

Camel club, jehož jeden člen zemřel a předseda zmizel, se samovolně rozpadl.

Harry Finn se vrátil zpět do krizového týmu a znovu začal pracovat pro ministerstvo vnitra. Lesja přijala takové kroky, které jednou provždy odstavili Graye od možnosti proti Harrymu a jeho rodině cokoli podniknout. Bylo také jasné, že Finna nikdy neobžalují za tři vraždy ani za pokus o Grayovu likvidaci.

Finn nikdy neměl srdce zabijáka a teď ho po celou dobu provázely noční můry. Nakonec si vybral šestiměsíční zdravotní dovolenou. Trávil veškerý čas s rodinou, vozil děti do školy a na sport a tiskl se ke své ženě, když spala. Udržoval kontakt se svou matkou, která ale odmítla opakované prosby, aby se k nim nastěhovala. Přál si, aby věděla, že teď už v jeho životě nejsou žádná tajemství, ale Lesja to rezolutně odmítla. Pokud to Finna trápilo, nedával to na sobě nijak znát.

* * *

Annabelle mohla odjet z D. C. a spokojeně žít z peněz, které ukradla Baggerovi, ale neudělala to. Když skončilo její a Alexovo vyšetřování na FBI k případu Bagger a Conroy, ve kterém nepadlo ani slovo o mnohamilionovém podfuku, připravila další lest. Tentokrát proti církvi, které patřil hřbitov, kde měl Stone svůj domek. Přesvědčila je, že je jeho dcera a že se bude dobrovolně a bez odměny o hřbitov starat až do okamžiku, než se její otec vrátí z tolik potřebné dovolené.

Dala domek opravit, přivést nový nábytek a pečlivě schraňovala Stoneovy osobní věci. Pak se začala starat i o pozemek. Alex jí chodil pomáhat a po večerech spolu sedávali na terase.

„Udělala jsi z toho krásné bydlení,“ řekl jí.

„Má to tu dobré základy,“ odvětila.

„Takové jsou na hřbitovech skoro vždycky,“ poznamenal Alex a mírně se pousmál. „Takže se tu na nějakou dobu usadíš?“

„Ještě nikdy jsem neměla skutečný domov. Původně jsem si z Olivera dělala kvůli životu na hřbitově legraci, ale nějak se mi tady zalíbilo.“

„Provedu tě po městě. Tedy pokud chceš.“

„Nebude to ale rande, jsi přece ještě pořád polda.“

„No dobrá, dobrá, chápej to jako služební cestu.“

„Však víš, že jsem jen obyčejná falešná hráčka.“

„Řekněme gamblerka na penzi.“

„Přesně tak.“ Tentokrát to ale neznělo moc přesvědčivě.

Seděli v křeslech a hleděli na náhrobky.

„Myslíš, že ještě žije?“ zeptala se po chvíli ticha.

„Nevím. Doufám, že ano, ale opravdu nevím.“

„Vrátí se, Alexi?“

Mlčel, protože o návratu mohl rozhodnout jedině Oliver Stone sám. Musí se *chtít vrátit*. S dalšími a dalšími dny však Alex nabýval přesvědčení, že svého důvěrného přítele už nikdy neuvidí.

Když Carter Gray informoval Rogera Simpsona o Lesjině požadavku, senátorova reakce byla víc než jednoznačná.

„Musíme s tím něco udělat,“ žadonil. „Celý život toužím kandidovat na prezidenta,“ dodal a na Grayovi přitom doslova visel očima.

„Nevidím žádnou možnost, jak to zařídit,“ odvětil Gray.

„Víš, kde je? Pokud...“

„Nic takového, Rogere. Lesja už si dost vytrpěla. Nech ji na pokoji, má právo dožít zbytek svých dní v naprostém klidu.“

Podle Simpsonova výrazu bylo zřejmé, že s něčím takovým v žádném případě nesouhlasí. Gray ho znovu varoval, aby ji nechal být, a odešel.

Uběhlo pár měsíců a Simpson stále přemítal o tom, co dál. Solomonovo jméno bylo očištěno, Lesja dostala medaili, Gray byl znovu u moci. Všechno mu náhle připadalo nanejvýš nespravedlivé. Stal se z něj morous a prožíval stavy, které nedokázal ustát. Jeho žena byla víc v Alabamě než s ním; opouštěli ho přátelé i kolegové.

Jednoho rána ještě před úsvitem seděl Simpson v županu a se zachmuřenou náladou nad novinami, které si vybral ze schránky. Žena odjela za přáteli do Birminghamu. Donnu tehdy vůbec neunesli. Carr s Finnem celou tu komedii jen úspěšně sehráli, aby s nimi Simpson poslušně šel. Jakmile opustili kancelář a bomba byla odstraněna, mohl dát Carra okamžitě zatknout. Jenže tenkrát měl strach. Proto byl teď tak nespokojený, rozzlobený a nervózní.

Stejně se ale smál jako poslední. Věřil totiž tomu, že Finn i Carr jsou mrtví, a ani se nepokoušel si věci ověřit. Klidně mohl dál pracovat jako senátor, ale jeho šance na Oválnou pracovnu se definitivně vypařila. Zuřivě mrštil šálkem kávy proti zdi, protože jeho vysněná cesta skončila.

Zhroutil se na kuchyňskou židli a hleděl oknem do temnoty. Slunci ještě chybělo pár hodin do okamžiku, než začne šplhat nad východní pobřeží.

„Musí přece existovat nějaký způsob a já ho najdu!“ ujišťoval sám sebe. Nemohl připustit, že mu jeho předurčenou roli zastávat nejvyšší úřad v zemi zničila ruská agentka, která už měla být dávno mrtvá.

Povzdechl si, otevřel noviny a zůstal na ně jen nevěřicně zírat. Mezi články byla přilepená fotografie ženy. Věděl dobře, kdo to je.

Pak fotka náhle zmizela a zbyla po ní jen prázdná díra. Simpson zalapal po dechu a podíval se na svou hrud'. Vytékal z ní proud krve. Střela proletěla novinami, zničila ženinu podobiznu a pronikla do jeho těla. Střelec musel podat neuvěřitelný výkon.

Jeho chvějící se oči stihly ještě zaznamenat roztržité sklo. Díval se na druhou stranu ulice, kde pořád stála hrubá stavba budovy. Těsně před tím, než se zhroutil ze židle na zem, mu došlo, kdo ho právě zabil.

V Grayově domě na útesu proběhla rychlá rekonstrukce a byly vynaloženy nemalé prostředky, aby zde byl ředitel zpravodajských služeb v naprostém bezpečí. Tentokrát si dali lepší pozor na možný výbuch. Jak Oliver zjistil, skla byla neprůstřelná a plynový ventil nebyl přístupný zvenčí. V domku vedle Grayova sídla pobývali strážníci. Stejně tak byl opraven i podzemní kryt s příchodovou chodbou.

Gray vstával časně a chodil spát velmi pozdě. Přiděleným vrtulníkem, který přistával vzadu za domem, nalétal spoustu kilometrů. Měl k dispozici i soukromé proudové letadlo, kterým se mohl nechat odvézt kamkoli na světě. Věřil, že za pár let odejde do penze s neposkvrněnou pověstí nejvýznamnějšího státního zaměstnance. Pro něj to znamenalo strašně moc.

Nad zálivem začínala bouře. Když se Gray oblékal, burácely mu v uších mohutné hromy. Podíval se na hodinky, bylo šest ráno. Musí si pospíšet. Tentokrát nemůže letět, protože se zvedl silný, jen těžko předvídatelný vítr a po obloze šlehaly blesky.

Nastoupil tedy do prostředního vozu SUV, zatímco dva krajní tvořily doprovod. V jeho Cadillacu Escalade seděl řidič a jeden strážný; v dalších dvou šestice ozbrojených mužů.

Když auta opouštěla pozemek a vjížděla na silnici, začalo lehce pršet. Gray si pročítal svodky, které měl na klíně, a připravoval se na dnešní první schůzku. Jeho myšlenky se ale potulovaly zcela jinde.

Někde tady ještě pořád byl John Carr.

Kolona zpomalila v zatáčce a tehdy to Gray spatřil. Stáhl okénko, aby se podíval pořádně.

V trávě u silnice stál náhrobek s americkou vlajčkou umístěnou na žerdi před křížem, který se používá na národním arlingtonském hřbitově.

Vzápětí si Gray uvědomil, že udělal osudnou chybu. Dřív než stihl vykřiknout, kulka z dalekonosné pušky mu ze strany prorazila lebku a na místě ho připravila o život.

Ozbrojení muži vyskákali z vozu a začali okamžitě pročesávat okolí. Nikde nic, žádný střelec v dohledu. Několik mužů se rozběhlo směrem, odkud mohl padnout výstřel, další otevřeli dveře na místě spolujezdce, kde seděl zhroucený a zkrvavený Carter Gray, ještě připoutaný pásem.

„Ten hajzl!“ zasyčel strážný a začal na mobilu vyťukávat poplašný kód.

99.

Oliver Stone zastřelil Graye z takové vzdálenosti, že ani nebylo nutné, aby před ochrankou utíkal. Ve svém životě už střílel na mnohem komplikovanější cíle, ale tenhle výstřel byl pro něj rozhodně nejvýznamnější. Pomalu zmizel v lese za domem. Rozpršelo se a blesky doprovázené mohutnými hromy zrychlovaly své tempo.

Simpsona zlikvidoval z nedostavěné budovy na druhé straně ulice. Pušku měl usazenou na barelu. Dovnitř novin vlepil fotografii své ženy Claire. Simpson musel vědět, proč zemře. Snímek nalepil a vystřelil přesně tak, aby ženu na snímku nebylo možné identifikovat.

Ke Grayovi odjel ihned poté, jakmile zabil Simpsona. Musel to stihnout dřív, než se Gray dozví o Simpsonově vraždě, protože pak by se opět začal skrývat. Den předtím si ověřil předpověď počasí. Nadcházející bouře se mu hodila, v takovém počasí totiž vrtulníky nelétají. Gray tedy musel vyrazit do práce autem. Stone připravil náhrobek s vlaječkou, protože mu bylo jasné, že tak zvědavý muž jako Gray stáhne okénko a bude se chtít podívat. Stone potřeboval jen pár vteřin. S dalekohledem, spolehlivou zbraní a dovednostmi, které ani po dlouhých letech nijak nezapomněl, si byl jist, že svého muže dostane. Ten sen se mu splnil.

Procházel se po kraji útesu, nikam nechvátal a s čistou hlavou vyhodnocoval situaci. Věděl, že se Grayovi lidé blíží, ale na tento okamžik se vlastně připravoval celý život, a tak nikam nespěchal. Podíval se dolů, na temnou hladinu hluboko pod sebou. Najednou mu před očima běžel zamilovaný mladík, který držel jednou rukou svoji ženu a druhou malé dítě. Svět jim tehdy ležel u nohou a zdálo se, že mají neomezené možnosti. Pak to všechno skončilo. Při další vzpomínce už John Carr zabíjel a brutální vraždy následovaly jedna po druhé. Po celá dlouhá desetiletí.

Svůj život postavil na lži, klamu a *vládním souhlasu* s násilnou smrtí. Jiné ospravedlnění pro své skutky neměl. Na konci ho to stálo naprosto všechno.

Lhal i Harrymu Finnovi v pečovatelském domě, když mu vykládal, jak byl jiný než Bingham, Cole či Cincetti. V mnoha ohledech byl úplně stejný *jako oni*.

Otočil se a krácel pryč od útesu. Pak se ale John Carr prudce obrátil a rozběhl se zpátky. Do volného prostoru vletěl s roztaženýma rukama a nohama. V myšlenkách se vrátil do chvíle před třiceti lety, do okamžiku, kdy právě zabil dalšího člověka. Akce byla úspěšná, jen se ho pak pokoušely zlikvidovat tucty jiných. Hnal se s větrem o závod, ale nikdo na něj neměl, protože Carr byl rychlejší než gepard. Tenkrát se vrhl bez zaváhání z útesu třikrát vyššího, než byl tento. Když se řítil dolů, kulky létaly všude kolem. Do vody dopadl čistě a bez problémů přežil, aby mohl následující den znovu zabíjet.

Když kolem sebe ucítil vodu, Carrovy ruce a nohy se slily do jednotné formy. Některé věci se prostě nezapomínají. Člověk k tomu nepotřebuje ani pokyny z mozku. Tělo prostě ví, co má dělat. Po většinu svého života konal John Carr to, co mu bylo řečeno.

Těsně před dopadem do vody se Oliver Stone rozesmál, protože John Carr vzápětí navždy zmizel pod hladinou.

NEČÍST DŘÍVE, NEŽ JSTE DOČETLI CELÝ PŘÍBĚH!!!

Doufám, že se vám tento příběh líbil. Musím ale uvést jednu poznámku, abych nebyl zavalen emaily čtenářů za jednu neuvěřitelnou chybu. Ano, trochu jsem si pohrál s časovou přímkou dějin. Jurij Andropov a Konstantin Černěnko nemohli být představitelé Sovětského svazu v době, kdy byl John Carr v činné službě jako atentátník. Píšu ale romány, a tak mám plné právo si vymýšlet. Je mi dáno autorským zákonem, který má zvláštní sekci: „Proč se trápit s pravdou, když si ji mohu vymyslet?“ Tento zákon byl patřičně přijat a schválen ctihodným Kongresem, který má právě v této oblasti opravdu nedostižné zkušenosti.

PODĚKOVÁNÍ

Michelle za to, že dál kráčí po mém boku, protože s nikým jiným bych to nedokázal.

Mitchu Hoffmanovi, na prvním místě z mnoha dalších, kterým poděkování patří.

Aaronu Priestovi, Lucy Childsové, Lise Erbach Vanceové a Nicolle Kenealyové, kteří mě přivedli ke psaní. A díky i za to, že mě v mé tvorbě pořád usměrňují.

Davidu Youngovi, Jamie Ráabovi, Emi Battagliovi, Jennifer Romanellové, Marthě Otisové a dalším skvělým lidem z Grand Central Publishing za pomoc v každé chvíli. Nová jména, pořád skvělí spolupracovníci.

Davidu Northovi, Marii Rejtové a Katie Jamesové z Pan Macmillan, kteří mě neustále drží nad vodou.

Grace McQuadeové a Lynn Goldbergové za nové partnerství. Díky za skvělou práci. Opravdu si to zasloužíte.

Shanu Drennanovi za expertní pomoc.

Musím si zahrát kostky také s Allim a Anshu Guleriovými, s Bobem a Marilyn Schulovými. Díky, kamarádi. Sejdeme se ve Vegas.

Deborrah a Lynette, hvězdám mé posádky *Enterprise*.

A také milionům příznivců Camel clubu, kteří před sebou vidí světlo tam, kde ostatní vnímají jen tmu.

David Baldacci
Mrazivá pomsta

Z anglického originálu *Stone Cold*,
vydaného nakladatelstvím Warner Books v roce 2007,
přeložil Milan Hausner.

Jazyková redakce Alena Pazderová
Technická redakce Jana Bromová a Pavel Kolín

Obálka Tereza Přeučilová a Martin Jaroš

Sazba Radek Nahodil

Vydala Mladá fronta a.s. jako svou 6867. publikaci.

Tisk EUROPRINT, a. s., Praha 384 stran,

první vydání,

Praha 2009

ISBN 978-80-2041-781-7

Knihy Mladé fronty si můžete objednat na adrese:
Mladá fronta a.s. – divize Knihy Pod Kotlářkou 3, 150 00 Praha 5

MLADÁ FRONTA

Vedle Stonea ležel kabel vedoucí do rozvodné skříně. Stone trhnutím vyhodil pojistky a v celé místnosti zavládla naprostá tma. Seběhl dolů z balkonu, v paměti měl uložený počet schodů i vzdálenost, takže mu tma moc nevadila. Dole naskočil na montážní plošinu, kterou našli v garáži a která se používala pro opravy podvozků, a zamířil po ní rovnou k Miltonovi. Původně sice předpokládal, že nejdřív pomůže do bezpečí Harrymu a Davidovi, ale Milton byl v tuhle chvíli příliš na ráně.

„Harry, kryj mě!“ vykřikl.

Při jízdě po plošině se Stone prudkým mrkáním očí pokoušel přizpůsobit zábleskům. Když narazil do mrtvého těla, po hmatu mu strhl noktovizor.

